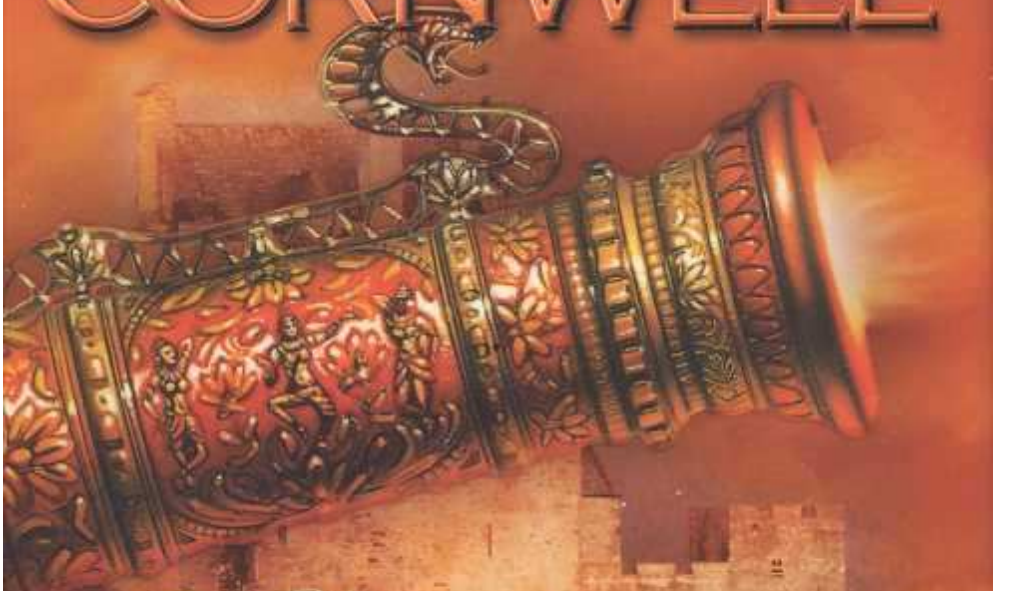
BERNARD CORNWELL

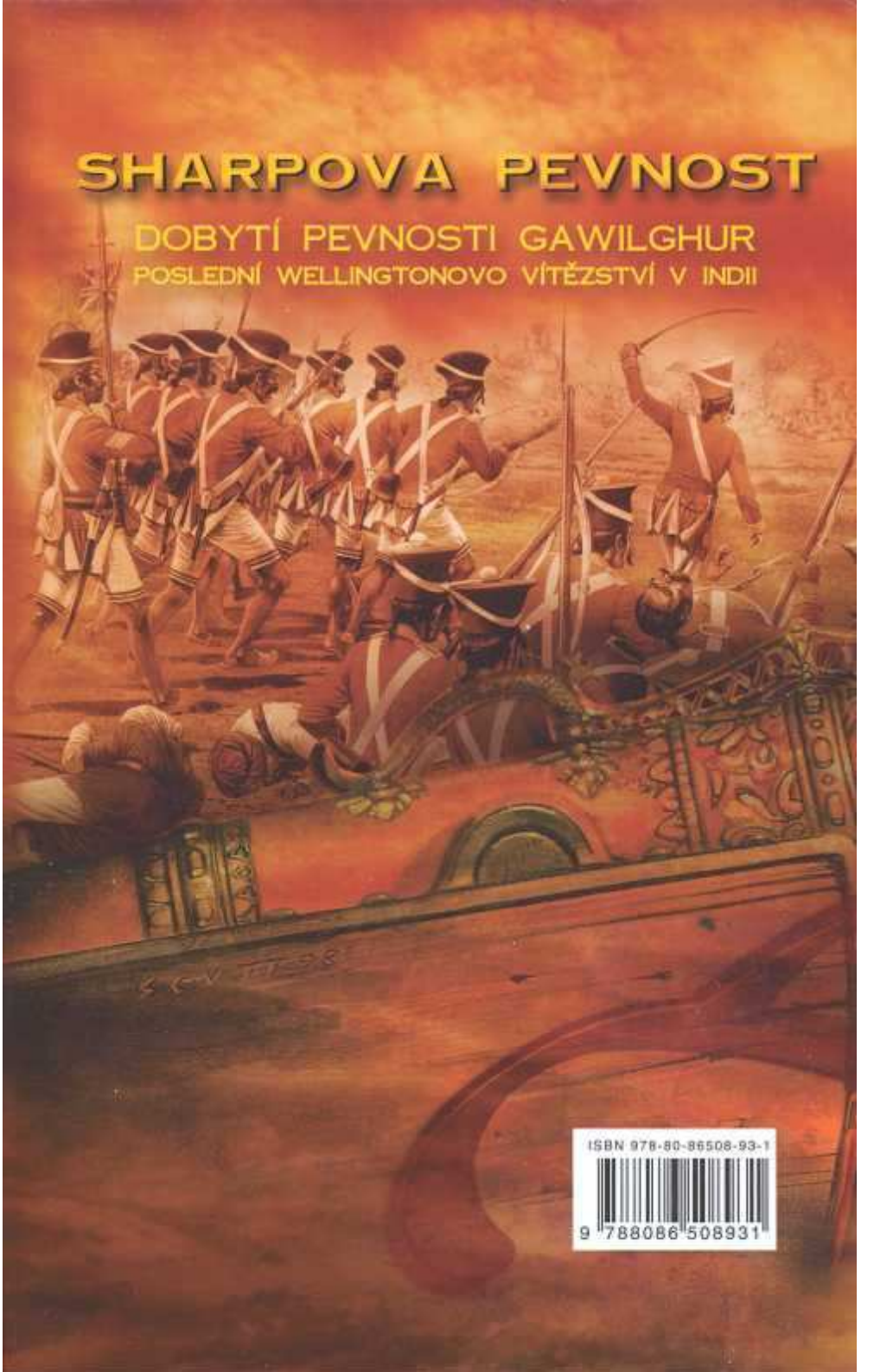


Sharpova PEVNOST

SHARPOVA PEVNOST

DOBYTÍ PEVNOSTI GAWILGHUR

POSLEDNÍ WELLINGTONOVO VÍTĚZSTVÍ V INDII



ISBN 978-80-86508-93-1

BERNARD CORNWELL

Sharpova PEVNOST

Richard Sharpe a obléhání Gawilghuru,
prosinec 1803



Bernard Cornwell

SHARPE'S FORTRESS

Richard Sharpe and the Siege of Gawilghur, December 1803

Copyright © Bernard Cornwell, 1999

All rights reserved

Translation © Jiří Beneš, 2007

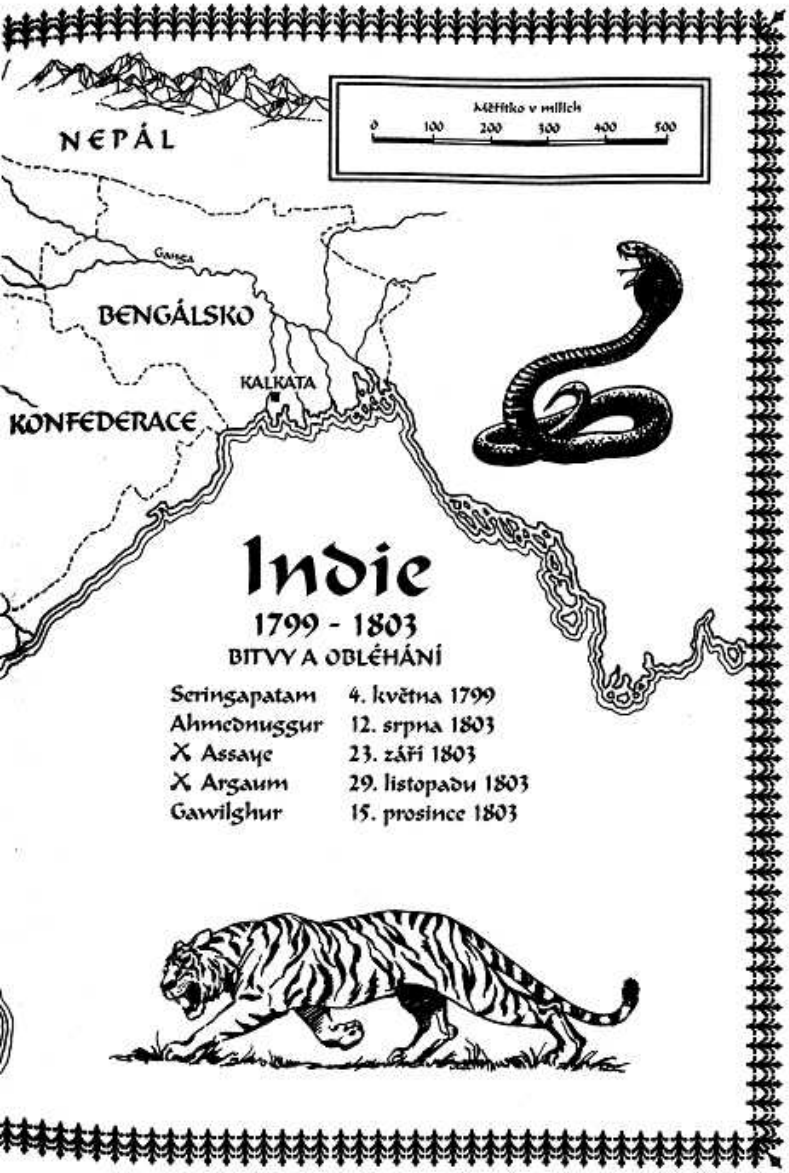
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována
jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými
nebo elektronickými, ani fotokopírováním
nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

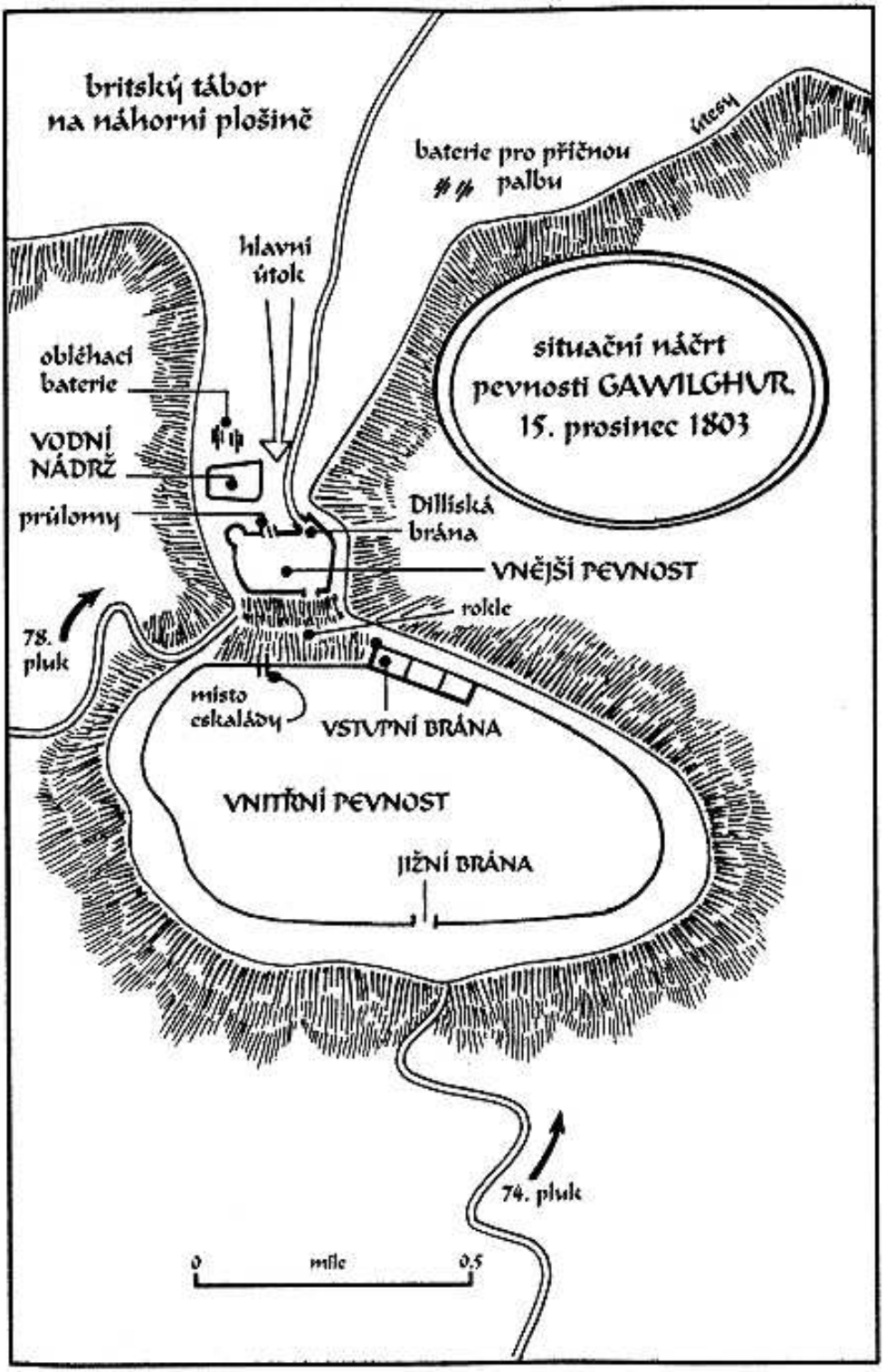
ISBN 978-80-86508-93-1

Sharpovu pevnost

věnuji s mnohými díky Christine Clarkové


AFGHÁNISTÁN
Indus
DILLÍ
RÁDŽPÚTÁNA
MARÁTHSKÁ
Gawilghur
Argaum
Assaye
BERAR
BOMBAJ
Ahmednuggur
HAJDARÁBÁD
MAISÚR
Seringapatam
MADRÁS
CEJLON
KEN LEWIS


NEPÁL
Měřítko v milích
0 100 200 300 400 500
Ganga
BENGÁLSKO
KALKATA
KONFEDERACE
Indie
1799 - 1803
BITVY A OBLÉHÁNÍ
Seringapatam 4. května 1799
Ahmednuggur 12. srpna 1803
X Assaye 23. září 1803
X Argaum 29. listopadu 1803
Gawilghur 15. prosince 1803


britský tábor
na náhorní plošině
baterie pro příčnou palbu
hlavní útok
obléhací baterie
VODNÍ NÁDRŽ
průlomy
situační náčrt
pevnosti GAWILGHUR
15. prosince 1803
Dilliská brána
VNĚJŠÍ PEVNOST
rokle
78. pluk
místo eskalády
VSTUPNÍ BRÁNA
VNITŘNÍ PEVNOST
JIŽNÍ BRÁNA
74. pluk
0
mile
0,5

KAPITOLA 1

Richard Sharpe chtěl být dobrý důstojník. Opravdu. Snažil se o to ze všech sil, ale ukázalo se, že je to stejně těžké jako vykřesat oheň ve větru a dešti. Buďto mu vojáci dávali najevo, že ho nemají rádi, nebo ho nebrali na vědomí, anebo zneužívali toho, že vyšel z nich, a měli se k němu jako staří kamarádi, přičemž ani v jednom z těchto případů Sharpe nevěděl, jak se správně chovat. A pokud šlo o důstojníky, u těch to bylo jednodušší v tom, že byli všichni proti němu. Můžete dát na tažného koně sedlo, ale tím z něj neuděláte běžce, řekl jednou večer kapitán Urquhart ve stanu s potrhanou plachtou, který sloužil jako důstojnická jídelna. Nemluvil o nikom konkrétním, alespoň nikoho nejmenoval, a přesto se pohledy všech obrátily k Sharpovi.

Batalion se zastavil v pustině daleko od civilizace, pokud šlo v téhle zemi mluvit o něčem, co se civilizaci aspoň podobá. Bylo horko jako v pekle a dusný vlhký vzduch se nepohnul jediným závanem, který by přinesl úlevu. Všude kolem se táhla pole s jakousi plodinou vyšší než dospělý člověk a zakrývala výhled na vše kromě oblohy. Kdesi na severu zaduněl výstřel, ale Sharpe netušil, jestli ho vypálilo britské, nebo nepřátelské dělo.

Vojáci seděli na okraji vyschlé zavodňovací strouhy, která se táhla mezi poli, a čekali na rozkazy. Pár jich leželo na zádech a s otevřenými ústy hlasitě chrápali, zatímco seržant Colquhoun listoval ve své odřené a roztřepené Bibli. Seržant byl krátkozraký, a protože si musel držet knihu téměř u nosu, kapal mu na stránky pot. Obvykle si v takových chvílích tiše četl, pohyboval přitom rty a někdy svraštil čelo, když narazil na nějaké obtížné jméno, ale dnes si jen slinil prst a obracel stránky.

„Hledáte inspiraci, seržante?“ zeptal se ho Sharpe.

„Ne, pane,“ odpověděl Colquhoun s povinnou úctou, ale přesto tónem, který naznačoval, že považuje Sharpovu otázku za vtíravou. Pak si znovu olízl prst a obrátil na další stránku.

Konverzace jako v pitomým klubu lordů, pomyslel si Sharpe. Kdesi vpředu se znovu ozvala rána, ale hustá hradba neznámé plodiny dunění ztlumila, takže znělo, jako by přicházelo z velké dálky. Pak kdesi zařehtal kůň, ale Sharpe žádného neviděl. Neviděl nic, jen ty zatracené papyrusy, nebo co to bylo, a nebe.

„Co tak, kdybyste nám něco přečet, seržante?“ ozval se desátník McCallum. Řekl to anglicky, ne gaelsky, jak běžně mluvil, což znamenalo, že chce, aby tomu rozuměl i Sharpe.

„Raději ne, Johne,“ zabručel Colquhoun.

„Něco byste moh, seržante,“ nedal se odbýt McCallum. „Třeba to o těch ceckách.“

Vojáci kolem se rozchechtali a dívali se na Sharpa, jestli ho to nepohoršilo. Jeden ze spáčů se probral, polekaně se rozhlédl, zamumlal jakousi kletbu, pak zabil mouchu, která mu lezla po ruce, a znovu si lehl. Ostatní kývali nohama nad kanálem, na jehož dně bylo jen rozpraskané vyschlé bláto pokryté krajkovím suchých řas. V jedné prasklině ležela mrtvá ještěrka. Sharpe uvažoval, jak je možné, že ji ještě neobjevil žádný pták.

„Smích hlupáků je jako praskání roští pod kotlíkem, Johne McCallume,“ odpověděl seržant Colquhoun.

„Co jsem řek špatnýho?“ divil se McCallum. „Když jsem byl malej kluk, slyšel jsem to v kostele – myslím to o tý ženský, která měla cecky jako trsy hroznů.“ McCallum se otočil a pohlédl na Sharpa. „Už jste někdy viděl cecky jako trsy hroznů, pane Sharpe?“

„Ještě jsem neměl tu čest setkat se s vaší matkou, desátníku,“ odpověděl Sharpe.

Vojáci se znovu rozchechtali, ale McCallum se zamračil. Seržant Colquhoun položil Bibli na klín a podíval se na desátníka. „V Písni Šalamounově, Johne McCallume, se přirovnávají ženská ňadra k trsům hroznů, ale to se spíš týká oděvu, který ve Svaté zemi nosily cudné ženy. Možná měly živůtky pro ozdobu vycpané chuchvalci vlny, nevím. Ale v každém případě si nemyslím, že je to

něco, z čeho byste si měl dělat žerty.“ Zazněl další výstřel a tentokrát dopadla do pole nedaleko kanálu dělová koule. Nad místem, kde zmizela, se zvedl oblak prachu a k bezmračné obloze vzlétlo pár vyplašených ptáků. Chvíli rozčileně poletovali, ale pak se opět vrátili mezi rozkývané klasy.

„Já jsem znal ženskou, která měla hrbolatý cecky,“ ozval se vojín Hollister. Byl to hrubý muž s bradou věčně černou rašícími vousy, který jen zřídkakdy něco řekl. „Hrbolatý jako pytel uhlí,“ dodal. Zamračil se při té vzpomínce a zavrtěl hlavou. „Pak umřela.“

„O tomhle není vhodné mluvit,“ řekl Colquhoun tiše. Muži kolem pokrčili rameny a zmlkli.

Sharpe měl chuť zeptat se seržanta, jak je to s těmi trsy hroznů, ale bylo mu jasné, že by tím vyvolal jen další oplzlé vtípky, navíc coby důstojník si nemohl dovolit vypadat jako hlupák, který neví, co se píše v Bibli. Přesto mu to vrtalo hlavou. Jak může někoho napadnout, že žena má ňadra jako trsy hroznů? Grapes… Jemu se při tom slově vybavily spíš grapeshots, kartáčové střely, a to ho přivedlo k úvaze, jestli ti bastardi před nimi mají kartáče. Samozřejmě že mají, odpověděl si, ale nebudou jimi plýtvat na pole papyrusů, nebo co to všude kolem roste. Nechápal, k jakému užitku tahle plodina je a proč ji tady pěstují, ale už si zvykl, že Indie je země plná nepochopitelných podivností, Třeba kolik už tady viděl těch nahých špindíru, kteří se vydávají za svaté muže, nebo zaříkávačů hadů či tančících medvědů ověšených zvonky, anebo zase hadích mužů neověšených vůbec ničím, ani tím kusem hadru kolem beder. Zkrátka jeden velký pitomý cirkus. Jistěže ti mizerové před nimi mají kartáče. Čekají, až uvidí červenokabátníky, pak naládují do hlavní ty svoje plechovky, které se po výstřelu rozprsknou jako broky na lov kachen, a…

„Tady to je, už jsem to našel,“ řekl náhle Colquhoun s vážným výrazem.

„Co?“ zeptal se Sharpe.

„O prosu. Měl jsem dojem, že se o něm v Bibli píše, a taky jsem to našel. Ezechiel, čtvrtá kapitola, devátý verš.“ Seržant znovu zvedl knihu až k očím a zamžoural na text. Měl kulatou tvář s množstvím tukových bouliček jako bochánek těsta posázený hrozinkami.

„Vezmi sobě pšenice a ječmene, též bobu, šošovice i prosa a špaldy a dej to do jedné nádoby, abys sobě nastrojil z toho pokrm.“ Colquhoun opatrně Bibli zavřel, zabalil ji do kusu roztřepeného plátna a uložil do mošny. „Vždycky mě potěší, když najdu v Písmu něco z obyčejnýho života,“ řekl. „Rád se dívám na svět a představuju si, že můj Pán a Spasitel ho vidí stejnýma očima jako já.“

„Ale co je s tím prosem?“ nechápal Sharpe.

„Tahle plodina, pane,“ ukázal Colquhoun na pole kolem nich, ,je proso. Místní lidi to nazývají jowari, ale my tomu říkáme proso.“ Otřel si zpocené čelo a na rukávu mu zůstala tmavá skvrna.

„Říkáte proso?“ ozval se Sharpe. Takže žádný papyrus, i když to tak trochu vypadá, pomyslel si. Ale papyrus je nejspíš vyšší, možná až dva a půl metru. „Ale sklízet ho, na to musí být člověk zatracenej čahoun,“ dodal. Odpovědi se však nedočkal, neboť seržant Colquhoun všechny kletby a vulgární slova ignoroval.

„Co to je špalda?“ zeptal se McCallum.

„Plodina, která se pěstovala ve Svaté zemi,“ odpověděl Colquhoun vyhýbavě. Zřejmě ani on nevěděl, co špalda je.

„Mně to spíš připadá jako ňáká nemoc, seržante,“ mínil McCallum. „ Ňáká škaredá, jako ta, na kterou pak musíte nasadit rtuťovou kúru.“ Pár vojáků se při narážce na syfilis zašklebilo, ale Colquhoun na McCallumovu poznámku nereagoval.

„U vás ve Skotsku se pěstuje proso?“ zeptal se Sharpe.

„Pokud ano, tak o tom nevím, pane,“ odpověděl Colquhoun po chvíli přemýšlení. „Ale někde dole ho možná znají.“ To dole znamenalo skotské nížiny. „Tam vůbec pěstují divné věci…, anglické,“ dodal a otočil se na druhou stranu.

A ty seš skotskej trouba, pomyslel si Sharpe. K čertu, kde je ten Urquhart? Kam vůbec všichni zmizeli? Batalion se vydal na pochod dlouho před úsvitem a kolem poledne měl dorazit do tábora, ale pak kdosi přišel s tím, že vpředu je nepřítel, a generál sir Arthur Wellesley poručil, aby složili bagáž na hromadu a pokračovali dál nalehko. Takhle vstoupil čtyřiasedmdesátý královský pluk do prosného pole a chvíli nato přišel rozkaz zůstat stát u zavodňovacího kanálu. Kapitán Urquhart se pak vydal na koni dopředu, aby se spojil s velitelem batalionu, a Sharpe se teď spolu s rotou potil a čekal.

Taky nic jiného dělat nemusel. Byla to dobrá rota – Urquhart ji měl dobře vycvičenou, Colquhoun byl skvělý seržant a vojáci věděli, co mají dělat, takže zbrusu nový důstojník, navíc Angličan, kterého před pouhými dvěma měsíci povýšili z hodnosti seržanta, bylo to poslední, co jim chybělo.

Právě teď spolu mluvili vojáci gaelsky a Sharpe měl jako vždy podezření, že vedou řeč o něm. I když asi ne. To se spíš bavili o tanečnicích ve Ferdapooru, kde se jim nepředváděly pouhé trsy hroznů, ale rovnou pořádné nahé melounky. Bylo to skoro jako nějaká slavnost. Batalion pochodoval jedním směrem a polonahé dívky se kroutily a vinuly proti nim a seržant Colquhoun z toho byl rudý jako krocan a křičel na své muže, aby se dívali před sebe. Jeho snaha uchránit je před hříšnými myšlenkami byla samozřejmě marná, když se proti nim kroutilo a natřásalo asi dvacet polonahých bibbis se stříbrnými zvonky na zápěstích, navíc na ně civěli i důstojníci jako hladový na kus pečeného masa. A pokud vojáci nemluvili o ženách, zřejmě brblali proti všem těm pochodům, které museli absolvovat v posledních týdnech, kdy se téměř bezcílně potulovali maráthskou krajinou žhavenou spalujícím sluncem, aniž spatřili či jen ucítili nepřítele. Ale ať už mluvili o čemkoliv, dávali si záležet, aby podporučík Richard Sharpe zůstal mimo.

A Sharpe to považoval za rozumné. On sám se napochodoval s mužstvem dost, aby věděl, že obyčejný voják s důstojníkem nemluví, pokud nemusí nebo není podlézavý bastard, který se snaží zajistit si výhody. Důstojníci byli v jejich očích ‚jiná sorta“. Jenomže Sharpe se necítil jiný, cítil se vyloučený, odvržený. Dokonce ho napadaly úvahy, že měl raději zůstat jako seržant, a v posledních několika týdnech na to myslel čím dál častěji a přál si, aby byl znovu v seringapatamské zbrojnici u majora Stokese. To byl život! Navíc se do Seringapatamu vrátila Simona Joubertová, Francouzka a vdova po zabitém francouzském důstojníkovi, které se Sharpe ujal po bitvě u Assaye. Vrátila se tam, aby na něj čekala, zatímco on seděl tady, v prosném poli. Ano, je lepší být seržantem než důstojníkem, o kterého nikdo nestojí.

Už chvíli se neozval žádný výstřel. Možná to ti bastardi zabalili a odtáhli. Zapřáhli do svých pomalovaných kanónů volské potahy,

kartáčové náboje uložili do kolesen a zmizeli někam směrem na sever. Pokud by to tak bylo, uvažoval Sharpe, přišel by rozkaz k návratu do vesnice, kde nechali výstroj, a pak by ho čekal další nepříjemný večer v důstojnické jídelně. Poručík Cahill by ho sledoval jako ostříž a za každou sklenku vína by mu na účet přičetl dvě pence. Navíc by Sharpe jako nejnižší důstojník musel pronést přípitek na královu počest a tvářit se, že nevidí, jak přitom polovina těch oficírských mizerů mávla číší nad svou polní láhví na znamení, že místo Jiřímu III. připíjejí stuartovskému pretendentu trůnu Charlesi Edwardovi, „králi za vodou“, který zemřel v římském exilu. Ne že by někdo z nich byl opravdu neloajální, navíc jejich diskrétní gesto přenesení vína nad vodou nebylo vůbec diskrétní, protože chtěli, aby si ho všiml, neboť jim nešlo o nic jiného, než aby podráždili jeho anglickou hrdost. Jenomže Sharpovi mohla být nějaká anglická hrdost ukradená. Pokud šlo o něj, mohl být králem Británie třeba King Cole.

Náhle Colquhoun vyštěkl gaelsky několik rozkazů. Vojáci vzali muškety, naskákali do vyschlého kanálu, seřadili se tam do čtyřstupu a vyrazili k severu. Překvapenému Sharpovi nezbylo, než je následovat. Cítil, že by se měl Colquhouna zeptat, co se stalo, ale protože by tím na sebe prozradil, že je páté kolo u vozu a nic neví, raději mlčel. Po chvíli uviděl, že zbytek batalionu se dal rovněž do pohybu, takže Colquhoun pouze usoudil, že to platí i pro šestou rotu. Seržant se ani nesnažil formálně požádat Sharpa o souhlas. Ostatně proč by to měl dělat? Vždyť i když vydal rozkaz Sharpe, podívali se vojáci bezděčně na Colquhouna a poslechli, teprve až seržant přikývl. Tak to v téhle rotě chodilo – velel jí Urquhart, druhý po něm byl Colquhoun a podporučík Sharpe s nimi šel jako jeden z těch ubohých psů, které vojáci někde sebrali cestou.

Teď už přijížděl kanálem kapitán Urquhart. „Dobře jste udělal, seržante,“ řekl Colquhounovi. Ten na pochvalu nijak nereagoval. Kapitán obrátil koně. Jeho kopyta se bořila ztvrdlou vrchní krustou až do měkčího bláta pod ní. „Ti neřádi čekají vpředu,“ řekl Urquhart Sharpovi.

„Chvíli jsem doufal, že to zabalili a zmizeli,“ poznamenal Sharpe.

„Co vás nemá, čekají na nás a jsou připraveni," řekl Urquhart. Kapitán byl pohledný muž s ostře řezanou tváří, vzpřímeným držením těla a pevnými nervy a jako velitel měl plnou důvěru vojáků. Za jiné situace by byl Sharpe hrdý, že slouží pod takovým mužem, ale i z Urquhartova chování měl dojem, že ho jeho přítomnost u roty popuzuje. „Brzy se obrátíme doprava a utvoříme linii o dvou řadách!" houkl Urquhart na Colquhouna.

, Ano, pane."

Kapitán pohlédl na oblohu. „Zbývají tak tři hodiny světla," řekl. „To stačí. Vy si vemte na starost levou stranu, podporučíku."

„Ano, pane," přikývl Sharpe, i když věděl, že ho tam nebude třeba. Vojáci znali své povinnosti, řady budou srážet desátníci a on pouze půjde za nimi jako pes přivázaný za vozem.

Náhle zadunělo několik výstřelů najednou, jako by spustila palbu celá baterie. Sharpe zaslechl, jak dělové koule lámou hustý porost prosného pole, ale do blízkosti čtyřiasedmdesátého pluku nedopadla žádná. Dudáci batalionu začali hrát a vojáci se zastavili, zvedli muškety a chystali se na krutou práci, která je čekala. Ozvaly se další dva výstřely a Sharpe zahlédl nad polem kouřovou stopu, což znamenalo, že tentokrát to je granát. Šmouha kouře od hořící zápalnice se ještě chvíli vznášela v nehybném horkém vzduchu a Sharpe čekal, kdy se ozve výbuch. Nedočkal se.

„Moc dlouhý doutnák," řekl Urquhart. Jeho kůň neklidně přešlapoval, i když možná jen proto, že se bořil do vyschlého dna kanálu. Kapitán proto vystoupil na břeh a vjel do pole. „Co to je?" zeptal se. „Kukuřice?"

„Colquhoun říká, že proso," odpověděl Sharpe.

Urquhart jen zamručel a pak pobídl koně směrem k čelu roty. Sharpe si setřel rukávem pot z čela. Měl na sobě červený důstojnický kabát s bílými výložkami čtyřiasedmdesátého pluku po poručíku Blainovi, který padl v bitvě u Assaye. Koupil ho za šilink v dražbě věcí po mrtvých důstojnících a pak se neobratně snažil sešít díru po kuli na levé straně hrudi. To sice nějak zvládl, ale vyčistit z vybledlé látky tmavou skvrnu od krve se mu nepodařilo, ať dělal co dělal. Kalhoty měl své staré, ty, co dostal jako seržant, na nohou jezdecké boty z červené kůže, které vzal mrtvému Arabovi v dobytém

Ahmednugguru, a červenou důstojnickou šerpu stáhl z další mrtvoly na assayeském bojišti. Jako zbraň si nechal lehkou jezdeckou šavli, s níž zachránil život generálu Wellesleymu během bitvy u Assaye, třebaže šavle neměl rád. Vždycky měl totiž pocit, že když šavlí sekl, dopadla zakřivená čepel na místo o zlomek vteřiny později, než čekal, a to ho znejisťovalo. Ostatní skotští důstojníci měli claymory, široké jednoruční meče s rovnou čepelí a velkým košem na jílci. Sharpe si chtěl pořídit taky takový, ale odradily ho od toho ceny při dražbě.

Ne že by na ně neměl. Mohl samozřejmě skoupit všechny claymory, které v dražbě byly, ale nechtěl prozrazovat, že je bohatý. A Sharpe byl bohatý, což se u muže jeho postavení a původu nepředpokládalo. Byl dítě ulice vychované v nalezinci a vyšel z mužstva jako obyčejný vojín, ale vyznamenal se při dobývání Seringapatamu a u Assaye rozsekal půl tuctu nepřátel, aby zachránil Wellesleymu život. Generál ho pak za odměnu povýšil do důstojnického stavu a podporučík Sharpe měl dost rozumu, aby ve svém novém batalionu neprozrazoval, že má královské bohatství. A bylo královské, neboť sestávalo z drahých kamenů, které vzal sultánu Típúovi v seringapatamské Vodní bráně, kde to páchlo krví a střelným prachem.

Byl by oblíbenější, kdyby se vědělo, že je bohatý? Sharpe o tom pochyboval. Bohatství se cenilo jen tehdy, když bylo zděděné. Navíc to, že si nezískal autoritu u vojáků a neuznávali ho důstojníci, nesouviselo s bohatstvím, ale s tím, že byl cizinec. Čtyřiasedmdesátý pluk skotských horalů utrpěl v bitvě u Assaye těžké ztráty. Snad jediný důstojník nezůstal nezraněn a v rotách, jež měly před bitvou sedmdesát až osmdesát mužů, jich nyní zbývalo čtyřicet až padesát. Batalion prošel u Assaye peklem a ti, kteří to peklo přežili, spolu drželi ještě víc než předtím.

A Sharpe byl u Assaye, dokonce se tam vyznamenal, ale neabsolvoval se čtyřiasedmdesátým strašlivou zkoušku zoufalé obrany v obklíčení, a byl tedy outsider.

„Seřadit doprava!“ zvolal seržant Colquhoun a rota se ve dvou řadách sešikovala doprava. V těch místech už zavodňovací kanál vybíhal z prosného pole a ústil do širšího, i když stejně vyschlého

koryta říčky. Sharpe pohlédl k severu a uviděl na obzoru špinavě bílé obláčky kouře. Maráthská děla. Naštěstí byla daleko. Teď, když se batalion vynořil z pole, ucítil Sharpe lehký vánek, který sice nedokázal ochladit spalující žár, ale stačil pomalu unášet kouř z výstřelů pryč.

„Stát!“ zavelel Urquhart. „Čelem vpřed!“

Nepřátelské kanóny byly sice daleko, přesto se zdálo že batalion pochoduje řečištěm přímo proti ústí jejich hlavní. Avšak dnes, na rozdíl od bitvy u Assaye, už nebyl čtyřiasedmdesátý sám. Napravo od něj stál osmasedmdesátý pluk skotských horalů a oba skotské pluky lemovaly po obou stranách dlouhé řady madráských sepojů.

Urquhart se vrátil k Sharpovi. „Stevenson je už s námi,“ řekl mu tak hlasitě, aby to slyšeli i vojáci. Chtěl je povzbudit dobrou zprávou, že se obě menší britské armády spojily. Společným velitelem obou byl generál Wellesley, i když po většinu času operovaly odděleně, přičemž té menší velel plukovník Stevenson. Dnes se však spojily, aby mohla dvanáctitisícová pěchota zaútočit v jednom sledu. Ale proti kolika nepřátelům? Sharpe viděl pouze obláčky výstřelů děl, ale nepochyboval, že za jejich bateriemi stojí velké vojsko.

„To znamená, že čtyřiadevadesátý je někde nalevo od nás,“ dodal Urquhart hlasitě a pár vojáků souhlasně zamumlalo. Čtyřiadevadesátý byl další skotsky pluk, takže dnes se chystaly zaútočit na Maráthy tři skotské bataliony – přesněji tři skotské a deset sepojských, i když většina Skotů byla přesvědčena, že by na to stačili sami. Sharpe sice nebyl Skot, ale myslel si to taky. I když cítil, že ho Skotové nemají rádi, uznával, že jsou dobří vojáci. Tvrdí chlapi, které jen tak něco nezlomí. Občas si zkoušel představit, jaké to pro Maráthy musí být, jít proti Skotům. Těžké, usoudil vždycky. Pekelně těžké, neboť Skotové bojovali jako ďábli. „Víte,“ řekl jednou Sharpovi plukovník McCandless, „zabít Skota dá dvakrát víc práce než zabít Angličana.“

Chudák McCandless. Sharpe u toho nebyl, když plukovníka u Assaye zastihla smrt, a nevěděl, kolik dalo jeho vrahovi práce ho zabít. Dokonce ani nevěděl, kdo ho zabil. Mohl to být kdokoliv z nepřátel, ale Sharpe byl přesvědčen, že mu vpálil kuli do krku zrádný Angličan William Dodd. A Dodd byl stále ještě na svobodě, bojoval

v řadách Maráthů a Sharpe přísahal nad McCandlessovým hrobem, že ho pomstí. Přísahal nad jeho hrobem a také ho sám ve vyprahlé a ztvrdlé půdě vykopal. McCandless mu byl dobrým přítelem a teď, kdy plukovníkovo tělo leželo hluboko v zemi, aby na něm nemohli supi ani žádná zvěř hodovat, se Sharpe cítil jako osiřelý.

„Děla!“ zaznělo kdesi vzadu za čtyřiasedmdesátým. „Uvolněte cestu!“

Obsluhy dvou baterií lehkých polních šestiliberek začaly vytahovat děla z vyschlého řečiště a formovat před pěchotou palebné postavení. Těmto dělům se říkalo gallopers, protože je obvykle tahali koně, ale teď je všechna táhlo deset volských spřežení. Voli, s nabarvenými rohy a zvonky na krku, se ztěžka ploužili a o gallopu si mohli jenom nechat zdát. Všechna těžká děla byla někde vzadu, tak daleko, že by je jejich obsluhy zřejmě nestihly zapojit do boje, k němuž se schylovalo.

Krajina se nyní zdála otevřenější. Také vpředu bylo vidět několik políček vysokého prosa, ale na východní straně už byla pole sklizená a Sharpe sledoval, jak potah s polními děly směřuje k nim. Také nepřítel to zpozoroval a už do těch míst začaly dopadat dělové koule, odrážely se a přelétávaly britská děla.

„Ještě před chvílí se hoši od děl nudili stejně jako my,“ poznamenal Urquhart, pak vytáhl pravou nohu z třmenu a seskočil vedle Sharpa. „Hej, vy tam!“ zavolal na jednoho z vojáků, „podržte mi koně.“ Voják se chopil uzdy a odvedl koně na místo, kde bylo trochu trávy. Urquhart ukázal Sharpovi, aby ho následoval, a odvedl ho o pár kroků dál, kde už je nemohli slyšet vojáci. Kapitán se tvářil rozpačitě, stejně jako Sharpe, který nebyl na žádné důvěrnosti od velitele roty zvyklý. „Kouříte doutníky, Sharpe?“ zeptal se Urquhart.

„Občas, pane.“

„Tak si vezměte,“ nabídl Sharpovi hrubě sbalený doutník a vykřesal oheň. Nejdřív zapálil sobě a pak podržel blikající plamének Sharpovi. „Dozvěděl jsem se od majora, že do Madrásu připluli čerstvě naverbovaní vojáci,“ řekl. Nedíval se přitom na Sharpa, ale hleděl k britským dělům, která rovnoměrně postupovala po travnaté louce vpřed. Bylo jich jen dvanáct, mnohem méně než maráthských. Kousek od jednoho z volských potahů vybuchl granát a zahalil ho

kouřem a sprškou hlíny. Sharpe čekal, že až se kouř rozptýlí, uvidí spoušť, zkrvavená zvířata, která se budou válet na zemi ve změti postraňků, a dělo se zastaví, avšak potah jel dál jako zázrakem nezasažen. „Jestli se dostanou příliš daleko, rozmašírují je na kusy," zamumlal Urquhart. „Jste tady šťastný, Sharpe?" zeptal se náhle.

„Šťastný?" opakoval Sharpe, jako by nechápal, na co se kapitán ptá.

Urquhart se zamračil. „Myslím, jestli jste u nás spokojený."

„Aha. Říkal jsem si, jestli může bejt voják ve válce šťastnej."

„Jistě, ne doslova…," odpověděl trochu podrážděně Urquhart. Byl stejně vysoký jako Sharpe a říkalo se o něm, že je velmi bohatý. Jedinou známkou toho však byla jeho elegantně střižená uniforma, kterou se ostře lišil od slátané a polátané uniformy Sharpovy. Urquhart se málokdy usmál, takže se člověk v jeho společnosti jen zřídka cítil volně, a Sharpe si nyní kladl otázku, co mu chce kapitán tak důležitého říct, neboť už to, že si ho vzal stranou, bylo u tohoto upjatého muže neobvyklé. Že by ho zmáhala nervozita před blížícím se bojem? To se Sharpovi nezdálo moc pravděpodobné, když uvážil, že Urquhart přežil peklo Assaye, ale jiné vysvětlení ho nenapadalo. „Každý by měl být ve své práci spokojený," prohlásil kapitán a máchl doutníkem, „a když není, naznačuje to, že si nevybral dobře."

„Problém je v tom, že té práce moc nemám," odpověděl Sharpe a přál si, aby to nevyznělo příliš trpce.

„Ano, ano," pokýval Urquhart hlavou. „Chápu, jak to myslíte." Rozpačitě zašoupal botami v prachu. „Zdá se vám, že tahle rota si velí sama, co? Colquhoun je dobrý chlap a seržant Craig si taky vede dobře, nemyslíte?"

„Ano, pane." Sharpe věděl, že nemusí při každé odpovědi říkat Urquhartovi pane, ale těžko se toho zvyku zbavoval.

„Oba jsou dobří kalvinisté, víte?" pokračoval Urquhart. „A to je záruka spolehlivosti."

„Ano, pane," přikývl opět Sharpe. Neměl sice valnou představu o tom, co je to kalvinista, ale nechtěl se ptát, aby nevypadal hloupě. Možná je to něco podobného jako svobodný zednář, a těch bylo v důstojnické jídelně čtyřiasedmdesátého víc než dost, třebaže ani o

nich Sharpe nevěděl, co vlastně jsou. S jistotou věděl jen to, že on mezi ně nepatří.

„Věc se má tak, Sharpe," pokračoval Urquhart, i když se stále díval kamsi mimo, jako by něco důležitého pozoroval, „že sedíte na bohatství, jestli chápete, co tím myslím."

„Na bohatství, pane?" zeptal se Sharpe polekaně. Že by Urquhart vyčenichal jeho smaragdy, rubíny, diamanty a safíry?

„Jste podporučík, a jestliže nejste šťastný, můžete svou hodnost kdykoliv prodat," vysvětlil Urquhart. „Ve Skotsku je spousta takových, kteří by ji od vás koupili. A někteří jsou dokonce tady. Myslím, že ve skotské brigádě je pár džentlmenů i v řadách mužstva."

Takže kapitán Urquhart nebyl nervózní z blížícího se boje, ale spíš z Sharpovy reakce na tenhle rozhovor. Bylo to jasné. Kapitán se ho chtěl zbavit, a když to Sharpe pochopil, zrozpačitěl ještě víc. V minulosti velmi toužil stát se důstojníkem, snil o tom, a teď si přál, aby na to nikdy ani nepomyslel. Co vlastně čekal? Že ho budou plácat po ramenou a vítat jako dávno ztraceného bratra? Nebo že ho nechají velet rotě? Urquhart na něho zkoumavě hleděl a čekal, co odpoví, ale Sharpe mlčel.

„Čtyři sta liber, Sharpe," řekl Urquhart, „to je oficiální cena za hodnost podporučíka. Ale mezi námi, dá se to vytáhnout přinejmenším o padesát liber výš. Možná dokonce o sto! A v guinejích. Navíc kdybyste se rozhodl prodat hodnost někomu z řadových vojáků, mohu vám zaručit, že dostanete směnku."

Sharpe na to ani teď nic neřekl. Uvažoval, zdaje možné, aby ve čtyřiadevadesátém opravdu byli džentlmeni v řadách mužstva. Věděl, že tihle lidé si mohou dovolit stát se důstojníky a také mají důstojnické způsoby, ale do té doby, než se nějaká důstojnická hodnost uvolnila, museli sloužit v mužstvu, třebaže se stravovali v důstojnické jídelně. Zkrátka nebyli ani ryba, ani rak. Stejně jako on, i když v opačném smyslu. Bylo mu jasné, že kterýkoliv z nich by dychtivě skočil po příležitosti koupit si důstojnickou hodnost ve čtyřiasedmdesátém pluku, jenže on žádné peníze nepotřeboval. Už teď byl bohatý, a kdyby chtěl armádu opustit, stačilo mu odevzdat hodnost a jít pryč. Odejít jako bohatý člověk.

„Samozřejmě za předpokladu, že by tu směnku potvrdil důvěryhodný právník," pokračoval Urquhart, aniž tušil, o čem Sharpe přemýšlí. „Pak byste nemusel mít sebemenší obavy. Většina našich lidí využívá služeb Johna Borreyho z Edinburghu. Borrey je opravdu poctivý člověk, další kalvinista, víte?"

„A svobodný zednář, pane?" zeptal se Sharpe. Sám nevěděl, proč to řekl, prostě to jen tak vyhrkl. Možná se chtěl takhle dozvědět, zdaje to totéž co kalvinista.

„To nevím." Urquhart se zamračil a jeho tón ochladl. „Hlavní je, Sharpe, že je důvěryhodný."

Čtyři sta padesát guinejí, uvažoval Sharpe. To nebyla suma, nad kterou by se dalo mávnout rukou. Bylo to další bohatství, které mohl přidat ke svým drahokamům, a když si to uvědomil, pocítil nutkání Urquhartovu radu přijmout. Do čtyřiasedmdesátého nikdy nezapadne a s tím, s čím by z něj odešel, by se mohl v Anglii pěkně zařídit.

„Měl byste to jako peníze na dřevo," dodal Urquhart. „Uvažujte o tom, Sharpe. Vážně o tom uvažujte. Haló, koně!" zavolal na vojáka, kterému svěřil svého hřebce.

Sharpe zahodil doutník. Ústa měl vyprahlá od prachu a kouř ho škrábal v hrdle, jenže když Urquhart nasedal, uviděl nedokouřený doutník na zemi a zamračil se. Chvíli se zdálo, že se mu chystá něco říct, ale pak škubl uzdou a odjel. Čert ho vem, pomyslel si Sharpe.

Maráthské kanóny se už zastřílely na britská polní děla a vypálená koule zasáhla lafetu jednoho z nich. Její kolo se rozletělo a šestiliberní dělo se převalilo na bok. Dělostřelci se rozběhli ke kolesně, ale než stačili přinést kolo náhradní, vyrazili vyděšení voli zpět k řadám sepojů. Poškozené dělo samozřejmě vlekli za sebou a náboj zlomeného kola ryl ve vyprahlé zemi jako pluh a vířil oblak prachu. Obsluha děla se snažila voly doběhnout a zastavit je, ale pak se splašil další potah. Zvířata sklonila pomalované rohy a pádila v panice pryč. Maráthská děla – těžké kusy, které měly mnohem větší dostřel než lehké britské kanóny – nyní pálila jednu ránu za druhou. Další z koulí zasáhla přímo spřežení a k jasné obloze vystříkla sprška krve. Za splašenými potahy vybuchly dva granáty a zvířata se hnala jako zběsilá k sepojským batalionům na pravém křídle Wellesleyho linie. Kolesny kodrcaly na nerovné půdě a s každým poskočením z

nich létaly náboje a vysypával se střelný prach. Sharpe viděl, že generál Wellesley obrátil koně směrem k sepojům. Zřejmě na ně křičel, aby se rozestoupili a nechali splašená spřežení projet, ale také sepojové asi propadli panice, protože se náhle obrátili a začali ve zmatku prchat. „Panebože!“ vykřikl Sharpe a ani si nevšiml, že po něm seržant Colquhoun šlehl pohoršeným pohledem.

Oba bataliony sepojů se rozutekly jako hejno slepic. Sharpe viděl, že generál vjel mezi ně a snaží seje zastavit a přimět, aby se znovu zformovali, ale oni dál bezhlavě prchali do prosného pole. Utíkali před splašenými voly, ale také před nepřátelskou palbou, která proměnila vyprahlou pláň před nimi v peklo létajících koulí, prachu a kouře. Sepojové mizeli ve vysoké prosné houštině a zanechávali za sebou bezradné důstojníky a kupodivu i oba splašené volské potahy, které se nevysvětlitelně před hradbou prosa zastavily a nyní trpělivě čekaly, až k nim obsluhy děl doběhnou a znovu je zvládnou.

„Sedněte si!“ zavelel Urquhart na svou rotu a všichni si posedali na břeh vyschlého řečiště. Jeden z mužů vytáhl z mošny dýmku, křesadlem ji zapálil a za chvíli z ní v lehounkém vánku stoupal proužek tabákového kouře. Několik mužů vytáhlo polní láhve a pilo, ale většina si vodu schovávala na chvíle, kdy budou mít ústa plná střelného prachu z nábojů, jejichž obaly z tuhého voskového papíru musejí zuby před nabíjením roztrhnout. Sharpe se rozhlédl po puckaleech, kteří roznášejí vojákům vodu, ale žádného neviděl. Když se pak podíval znovu k severu, spatřil, že se na vrcholu svahu objevili nepřátelští jezdci. Jejich vysoká kopí se ježila proti obloze jako bodlinaté houští. Nepochyboval, že maráthská kavalerie je v pokušení zaútočit na rozvrácené pozice Britů a vyvolat v řadách sepojů ještě větší paniku, ale v tu chvíli vyjela z blízkého háje švadrona britské jízdy s tasenými šavlemi a situace se vyrovnala. Maráthští jezdci se zastavili. Ani jedna strana se neodhodlala k útoku, a tak se obě jízdy spokojily s tím, že se vzájemně pozorovaly. Dudáci čtyriasedmdesátého přestali hrát už před chvílí. Zbývající britská děla se znovu rozjela proti mírnému svahu, na jehož hřebeni stála baterie nepřátelských kanónů. „Mají všichni nabité muškety?“ zeptal se Urquhart Colquhouna.

„To bych žádnýmu neradil, aby neměl svou zbraň nabitou, pane.“

Urquhart seskočil z koně. Měl k sedlu přivázaných dvanáct plných láhví vody a teď šest z nich odvázal a rozdal svým vojákům. Sharpe zalitoval, že ho nenapadlo vzít také pár láhví navíc, aby mohl udělat podobné gesto. Jeden z mužů si nalil trochu vody do dlaní a dal z nich napít svému psu. Pes si pak sedl a začal se drbat packou za uchem, zatímco jeho pán si lehl na záda a zakryl si oči čákou.

Teď by tak scházelo, aby nepřítel zaútočil, pomyslel si Sharpe. Stačilo by, kdyby vrhli vpřed všechnu svoji pěchotu, kdyby podnikli jediný prudký útok všemi silami, které mají. Během chvíle by zaplavili vyschlé řečiště, s řevem se vrhli na překvapené Brity, obrátili je na panický útěk a dobyli snadné vítězství.

Avšak na obzoru se žádná pěchota neobjevovala a z maráthského vojska bylo vidět pouze děla a stojící jezdce.

A tak červenokabátníci čekali.

Plukovník William Dodd, velitel pluku, jemuž on sám začal říkat Doddovy Kobry, pobídl koně a dojel na vrchol svahu, odkud se mu otevřel pohled na rozvrácené řady britského vojska. Vypadalo to, že nejméně dva bataliony se obrátily na útěk a zanechaly na pravém křídle linie červenokabátníků zející díru. Otočil koně, rozjel se k místu, kde pod svými praporci stáli velitelé maráthského vojska, a protáhl se houfem pobočníků ke knížeti Manu Bappúovi. „Dejte povel k okamžitému útoku, sahibe,“ řekl mu. „Vrhněte do něj všechny síly.“

Manu Bappú nedal jediným pohybem najevo, že ho slyšel. Velitel maráthského vojska byl vysoký štíhlý muž s protáhlou zjizvenou tváří a krátkým černým vousem. Měl na sobě žlutou tuniku, na hlavě stříbrnou přilbu s dlouhým chocholem z koňského ocasu a u pasu dlouhý tasený meč, který, jak tvrdil, ukořistil v souboji s důstojníkem britského jezdectva. Dodd o tom pochyboval, neboť meč podobného provedení ještě u žádného britského důstojníka neviděl, avšak nehodlal svou pochybnost vyslovit veřejně, nebo dokonce před Bappúem. Kníže se dosti lišil od všech maráthských vůdců, které zatím poznal, ale hlavně se lišil od svého

staršího bratra rádži z Beraru, neboť byl bojovník a nejednou prokázal velkou osobní statečnost.

„Musíme okamžitě zaútočit, sahibe!“ opakoval Dodd. Před několika hodinami se snažil knížete od útoku na Brity odradit, ale nyní se zdálo, že mu radil špatně, neboť britský útok se změnil v chaos a paniku ještě dřív, než se jejich pěchota dostala na dostřel mušket. „Zaútočit všemi silami, které máme k dispozici,“ naléhal na Bappúa.

„Jestliže vrhnu všechny síly do útoku, jak mi teď radíte, plukovníku Dodde,“ řekl Bappú svou sykavou výslovností, „budou naše děla nucena přestat střílet. To radši nechme Brity jít proti dělové palbě a pak na ně pusťme pěchotu.“ Bappú kdysi přišel v boji o přední zuby, proto každé jeho slovo znělo sykavě a Doddovi připomínal hada. Dokonce tak trochu vypadal jako had. Možná to bylo díky převislým horním víčkům anebo tím, že kolem sebe šířil ovzduší jakési tiché hrozby. Aspoň však byl schopen bojovat. Jeho bratr rádža z Beraru utekl od Assaye ještě dřív, než bitva začala, ale Bappú nebyl zbabělec a uměl bojovat a útočit. I tím připomínal hada.

„U Assaye šli Britové taky proti dělové palbě, navíc jich bylo méně než nás a měli méně děl, a přesto vyhráli,“ poznamenal Dodd.

Bappú se snažil uklidnit koně, který se lekal výstřelů. Byl to velký černý arabský hřebec a nesl sedlo bohatě zdobené stříbrem. Obojí, koně i sedlo, dostal darem od arabských šejků, jejichž bojovníci připluli do Indie, aby sloužili v Bappúově pluku. Byli to žoldnéři, nelítostní muži z nelítostných arabských pouští, kteří si říkali Alláhovi lvi a vysloužili si pověst nejzuřivějších válečníků v celé Indii. Alláhovi lvi teď stáli seřazeni za Bappúem jako falanga bojovníků v bílých tunikách. Byli ozbrojeni mušketami a dlouhými zakřivenými šavlemi. „Opravdu si myslíte, že bychom s nimi měli bojovat před hlavněmi našich děl?“ zeptal se Bappú Dodda.

„Muškety jich dokáží zabít víc než kanóny,“ odpověděl Dodd. Jedna z vlastností, které na knížeti oceňoval, byla jeho ochota naslouchat radám. „Myslím, že bychom jim měli vyjít vstříc, vystřelit na ně salvu z mušket, pak se stáhnout a nechat dělostřelectvo, aby dokončilo práci kartáčovými náboji. Ale ještě

lepší by bylo, kdybychom je navíc ostřelovali podélnou palbou z křídla.“

„Na to je už pozdě,“ řekl Bappú.

„Ano, to asi je.“ Dodd podrážděně odfrkl. Nechápal, proč Indové pořád tvrdošíjně trvají na tom, že děla musejí být před pěchotou. Podle něj to byla nesmyslná taktika, ale oni si ji nenechali vymluvit. Tolikrát se jim snažil vysvětlit, že by měli děla umístit tak, aby mohla vést palbu šikmo před postupující pěchotou, ale indičtí velitelé byli přesvědčeni, že pěchotě dodává odvahu, když před sebou vidí děla. „Ale aspoň část pěchoty bychom měli poslat dopředu,“ naléhal znovu.

Bappú o tom uvažoval. Neměl toho vytáhlého, nehezkého a nevlídného Angličana se žlutými zuby a sarkastickými poznámkami rád, ale teď se mu zdálo, že na jeho radě něco je. On sám nikdy proti Britům nebojoval, avšak dobře věděl, že jsou jiní než všichni ostatní nepřátelé, které pobíjel na bitevních polích po celé západní Indii. Pochopil, že hlavní zbraní vojáků v červených kabátech je jakási podivná lhostejnost k smrti, která jim umožňuje téměř nevzrušeně pochodovat proti nejzuřivější dělostřelecké palbě. Na vlastní oči to neviděl, ale slyšel o tom od tolika jiných svědků, že tomu musel věřit. Přesto se mu nechtělo opustit vyzkoušenou a osvědčenou taktiku. Zdálo se mu nepřirozené poslat pěchotu před děla a tak je v podstatě vyřadit z boje. Měl k dispozici osmatřicet kanónů, přičemž všechny byly těžší než ty, které zatím rozmísťovali Britové, a jeho dělostřelci byli stejně dobře vycvičení jako britští. Osmatřicet těžkých děl dokáže způsobit v postupujících řadách nepřítele pěknou paseku, přesto, je-li pravda, co říká o Britech Dodd, mohli by červenokabátníci palbu stoicky přečkat a jít dál. Na druhou stranu část jich už teď utíkala, což znamenalo, že si buď nevěří, nebo prostě nastal den, kdy se bohové konečně obrátili proti nim. „Viděl jsem dnes ráno na obloze kroužit dva orly,“ řekl Bappú Doddovi.

A co má, sakra, být? uvažoval Dodd. Věděl, že Indové dají hodně na předtuchy a podobné nesmysly, že věčně civí do nádob s olejem, radí se se svatými muži nebo jsou schopni vidět zlé znamení v náhodném pádu uschlého listu, ale on neznal lepší předzvěst vítězství než pohled na nepřítele, který prchá ještě dřív, než bitva

začala. „Předpokládám, že orli na obloze věští vítězství," řekl zdvořile, aby knížete neurazil.

„Ano," přikývl Bappú. To zároveň znamenalo, že vítězství dosáhnou jakoukoliv taktikou, proto jeho nechuť zkoušet něco nového ještě vzrostla. Kromě toho i když kníže Manu Bappú nikdy nebojoval proti Britům, ani Britové ještě nestáli v boji proti Alláhovým lvům. Navíc v jeho prospěch hovořila skutečnost, že má mnohem větší vojsko. Zatímco on měl k dispozici čtyřicet tisíc mužů, Britové proti němu stáli s pouhou třetinou toho počtu. „Budeme čekat a necháme nepřítele, aby k nám přišel blíž," rozhodl. Rozdrtí Brity dělostřeleckou palbou a zbytek dokončí pěchota mušketami. „Možná na ně pustím Alláhovy lvy, až budou blíž, plukovníku," dodal, aby Angličana uklidnil.

„Jeden pluk s nimi mnoho nesvede," poznamenal Dodd, „ani ten váš arabský. Znovu vám radím, vrhněte do útoku všechny síly, které máte."

„Uvidíme," odpověděl Bappú neurčitě, třebaže neměl nejmenší chuť poslat veškerou svou pěchotu před děla, kterých si tak cenil. Neměl k tomu chuť a nebylo to třeba. Ti dva orli na obloze ho přesvědčili, že se dočká vítězství, a on věřil, že ho vybojují dělostřelci. Představil si pláň s hromadami mrtvých těl v červených kabátech. Dnešní den bude pomstou za Assaye a zároveň důkazem, že červenokabátníky lze zničit jako každého jiného nepřítele. „Vraťte se ke svému regimentu, plukovníku Dodde," řekl stroze.

Dodd otočil koně a rozjel se zpátky k pravému křídlu maráthské linie, kde čekaly jeho Kobry seřazeny ve čtyřech řadách. Byl to skvělý pluk, skvěle vycvičený – pluk, který Dodd vyvedl z obleženého Ahmednugguru a později i z panického chaosu po porážce u Assaye. Byly to dvě těžké pohromy, ale Doddovi vojáci si zachovali i v těch nejkritičtějších chvílích chladnou hlavu a nepropadli zmatku. Pluk byl součástí vojska maháráđži z Gválijaru Sindhiji, ale v době, kdy už bylo na bitevním poli u Assaye rozhodnuto o porážce, unikly Kobry, spolu s pěchotou rádži z Beraru, za řeku. Velení nad těžce otřeseným vojskem berarského rádži pak převzal kníže Manu Bappú, povolaný ze severu, a ten přesvědčil Dodda, aby s Kobrami přešel od Sindhiji k němu. Dodd

by od Sindhiji odešel tak jako tak, neboť maharádža z Gválijaru ztratil po Assaye odvahu s Brity bojovat a snažil se s nimi dohodnout na míru, ale Bappú pomohl Doddovi v rozhodování příslibem zlata, stříbra a hodností plukovníka. Doddovi vojáci, všichni žoldnéři, se příliš nestarali, kterému pánu slouží, pokud byl jeho měšec s penězi štědrý.

„Nechce zaútočit, že?“ zeptal se Doddův zástupce Gópál, když se plukovník vrátil ke svým mužům.

„Myslí si, že všechnu práci udělají děla.“

„A udělají?“ zeptal se Gópál, i když pochopil, že o tom jeho velitel pochybuje.

„Neudělali ji u Assaye, neudělají ji ani zde,“ zavrčel Dodd. „K čertu s tím! Tady je už vůbec neporazíme. Bappú nechápe, že červenokabátníkům se nemůže dopřát otevřený prostor. Musíme je přinutit útočit proti hradbě nebo přes řeku.“ Dodd se bál porážky víc než kdo jiný a měl k tomu dobrý důvod, protože Britové vypsali na jeho hlavu odměnu. Činila sedm set guinejí, tedy téměř šest tisíc rupií, a všechno ve zlatě – tolik měl dostat ten, kdo předá Williama Dodda, živého či mrtvého, orgánům Východoindické společnosti. Dodd sloužil jako poručík v armádě Východoindické, ale po tom, co navedl několik svých vojáků, aby zabili jednoho indického zlatníka, musel dezertovat, neboť mu hrozil vojenský soud. Neutekl však sám, vzal s sebou oddíl více než stovky sepojů. Už to stačilo, aby byla na jeho hlavu vypsána odměna, ale ta podstatně vzrostla, když se svými sepoji pobil do posledního muže posádku pevnosti Chasalgaon. Nyní tedy měla jeho hlava cenu celého jmění a William Dodd věděl, co je chamtivost po penězích – věděl to natolik dobře, aby mu to nahánělo strach. Jestliže se Bappúovo vojsko dočká stejné porážky jako maráthské u Assaye, bude muset prchat otevřenou plání, kterou má pod kontrolou nepřátelské jezdectvo. „Měli jsme je vylákat do hor a tam s nimi bojovat,“ řekl podrážděně.

„Pro to by byl nejlepší Gawilghur,“ nadhodil Gópál.

„Jaký Gawilghur?“

„To je největší maráthská pevnost, sahibe. Gawilghur by nepadl, ani kdyby se proti němu spojila všechna vojska z celé Evropy.“ Gópál viděl, že tomu Dodd příliš nevěří. „Ani všechna vojska z

celého světa by tam nic nezmohla, sahibe," dodal. „Pevnost stojí na skalních útesech, které se dotýkají nebe, a když se člověk podívá z jejích hradeb, připadají mu nepřátelští vojáci dole jako blechy."

„Žádná pevnost není nedobytná," poznamenal skepticky Dodd. „Vždycky existuje cesta, jak se do ní dostat."

„Ano, sahibe, jenže cesta do Gawilghuru vede jenom přes úzkou skalní šíji před vnější pevností. I kdyby se Britům podařilo přes ni projít, a dokonce vnější pevnost obsadit, uviděli by, že hlavní pevnost leží na druhé straně hluboké rokle. A tam jsou další valy a děla na nich a jediným možným vstupem dovnitř je úzký koridor lemovaný hradbami, ve kterém jsou navíc čtyři brány." Gópál se odmlčel a povzdechl. „Jednou jsem tam byl, už je to pár let, ale dodnes si pamatuju, jaký dojem to na mě udělalo. Nechtěl bych být na místě těch, kteří mají Gawilghur dobýt."

Dodd na to nic neřekl. Mlčel a upřeně se díval na úpatí povlovného svahu, kde stála a čekala britská pěchota. Každých několik vteřin se tam zvedl oblak prachu po dopadu dělové koule.

„Jestli to dnes dopadne špatně, měli bychom se uchýlit do Gawilghuru, sahibe," řekl tiše Gópál. „Tam bychom byli v bezpečí. Britové by nás mohli pronásledovat, ale tím by to skončilo. Do pevnosti by se nikdy nedostali. Útočili by na gawilghurské skály a my bychom zatím odpočívali u jezírka, které tam nahoře je. Byli bychom blízko nebe, zatímco oni by pod námi umírali jako psi."

Jestliže má Gópál pravdu, pak by žádný královský jezdec ani pěšák na Williama Dodda v Gawilghuru nedosáhl. Doslova! Nejdřív však bylo třeba se tam dostat, i když to možná nebude nutné, pokud Manu Bappú porazí červenokabátníky už tady. Kníže byl přesvědčen, že v Indii není pěchota, jež by dokázala obstát proti jeho arabským žoldnéřům.

Dodd viděl, že britští důstojníci pomalu vracejí zpět bataliony, které se rozprchly do pole s jakousi vysokou plodinou, a opět je řadí do bojové linie. Věděl, že za chvíli červenokabátníci znovu vykročí vpřed. „Řekněte našim dělostřelcům, aby zastavili palbu," poručil Gópálovi. Doddovy Kobry měly pět svých malých kanónů určených k podpoře vlastní pěchoty na blízkou vzdálenost. Nebyly však vysunuty před muži v bílých uniformách, ale stály stranou na pravém

křídle, odkud mohly vést šikmou smrtonosnou palbu podél čela postupující linie nepřítele. „A ať nabijí kartáči a počkají, až nepřítel přijde blíž," dodal. Bylo důležité zvítězit, ale kdyby osud rozhodl jinak, bude se muset postarat, aby porážku přežil, a pak se uchýlit tam, kde už být poražen nemůže. Do Gawilghuru.

Britská linie se konečně dala do pohybu. Táhla se od východu k západu v délce tří mil a klikatila se mezi prosnými poli, napříč pastvinami a také přes široké vyschlé říční koryto. Střed řady tvořilo seskupení třinácti pěších batalionu v červených kabátech, z nichž tři byly skotské a zbývající sepojské. Spolu s nimi postupovaly vpřed jízdní pluky – dva na levém a čtyři na pravém křídle. Za těmito pravidelnými jízdními regimenty se pohybovaly houfy žoldnéřských jezdců, kteří se přidali k Britům v naději, že se s jejich pomocí dostanou ke kořisti. Bubny duněly a skotské dudy kvílely. Nad řadami čák vlály prapory. Za vojskem zůstávaly pruhy zdupaného prosa. Po chvíli otevřela palbu i britská děla a jejich malé šestiliberní náboje začaly ohrožovat maráthské baterie.

Maráthská děla střílela nepřetržitě. Sharpe šel za levým křídlem šesté roty a při chůzi pozoroval jedno dělo, které stálo na obzoru hned vedle shluku několika vlajek. Pomalu napočítal do šedesáti, ještě to zopakoval a vyšlo mu, že dělo střílí pět ran za minutu. Uvažoval, kolik takových děl tam nahoře může být. Nemohl to ani odhadnout, protože je zakrýval oblak kouře, ale pak začal počítat záblesky, které šlehaly z bílošedého závoje, a dospěl k závěru, že je jich kolem čtyřiceti. Čtyřicet krát pět je… kolik? Dvě stě. Takže dvě stě výstřelů za minutu! Kdyby byla každá rána dobře mířená, mohla by zabít dva vojáky – toho vpředu a toho za ním. Jenže jakmile se dostanou blíž, začnou ti bastardi střílet kartáčovými náboji a potom může každá rána zabít nebo zmrzačit tucet mužů a udělat v řadě pěknou mezeru. Zatím však nepřítel bombardoval postupující řadu červenokabátníků pouhými koulemi, z nichž většina minula cíl. Některé přeletěly vojákům nad hlavou, jiné dopadly před nimi, ale potom už maráthští dělostřelci sklonili hlavně a začali střílet tak, aby se koule třeba desetkrát odrazily od země a zasahovaly vojáky v postupující řadě do nohou nebo spodní části těla s větší

pravděpodobností, než kdyby byly mířeny na přímý zásah. Sharpe věděl, že dělostřelci tomu druhu střelby říkají škrtání. Ale musí se to umět. Jestliže koule poprvé škrtne příliš blízko od děla, které ji vystřelilo, ztratí většinu energie a vyvolá výbuch chechtotu nepřátel, protože se před ně s bídou dokoulí a zastaví se. Na druhou stranu když dopadne poprvé příliš blízko útočící řady, odrazí se a přeletí vojákům nad hlavou. Zato když se odhadne správný náměrný úhel, proletí koule řadou a zanechá za sebou spoušť zmrzačených těl a utržených údů. Sharpe jednu takovou kouli minul – ležela zkrvavená a obsypaná mouchami pár kroků od rozervané mrtvoly vojáka. „Srazit řadu! Srazit řadu!“ křičeli seržanti, aby vojáci zacelili mezeru po zásahu. Britská děla střílela do závoje kouře, ale zdálo se, že jejich palba nemá valný účinek, a tak dostaly obsluhy rozkaz postoupit blíž k nepříteli. Znovu tedy přivedli volské potahy, zapřáhli je do kolesen a šestiliberky kodrcaly do svahu.

„Kácej nás jako kuželky,“ zasmál se podporučík Venables, který se náhle objevil vedle Sharpa. Rodericku Venablesovi bylo šestnáct let a sloužil u sedmé roty. Do Sharpova příchodu byl jediným podporučíkem v celém pluku, a tak si předsevzal, že bude Sharpa učit, jak se má důstojník chovat. „Hrajou si s náma jako v kuželně, co, Richarde?“

Než mohl Sharpe odpovědět, vrhlo se několik mužů šesté roty stranou, aby unikli kouli, která poskakovala přímo k nim. Koule proletěla mezerou, aniž někomu ublížila. Muži se smáli, ale seržant Colquhoun už na ně křičel, aby mezeru opět scelili.

„Nemáš být na levým křídle vaší roty?“ zeptal se Sharpe mladíka.

„Ty pořád uvažuješ jako seržant, Richarde,“ odsekl Venables. „Prasečímu uchu je jedno, kde jsem.“ Prasečí ucho byl kapitán Lomax a svou přezdívku si nevysloužil abnormálně velkýma ušima, ale tím, že si rád pochutnal na uvařeném a pak do křupavá upečeném vepřovém uchu. Lomax si příliš nepotrpěl na přísnou disciplínu, na rozdíl od Urquharta, který měl rád, když všechno šlo striktně podle předpisů. „A kromě toho tam stejně nemám co na práci,“ dodal Venables. „Naši kluci věděj, co maj dělat.“

„Být podporučík je jen marnění času,“ prohlásil Sharpe.

„To je blbost,“ nesouhlasil Venables. „Musíš to brát tak, že podporučík je začátek plukovníka. Naším úkolem je doplňovat formát roty a zůstat naživu tak dlouho, dokud nás nepovýšej. Nikdo od nás nečeká, že budem k něčemu platný. Panebože, podporučík, a k něčemu platnej!“ Venables zakroutil hlavou a zachechtal se. Byl to namyšlený, prázdný mladík, ale jeden z mála důstojníků čtyřiasedmdesátého, kteří se k Sharpovi chovali přátelsky. „Slyšels, že do Madrásu přivezli novou várku odvedenou?“ zeptal se.

„Jo,“ přikývl Sharpe. „Urquhart mně to řekl.“

„Čerství vojáci, noví důstojníci. Už nebudeš ten nejnižší na žebříčku.“

Sharpe zavrtěl hlavou. „Záleží na tom, ke kterýmu datu je jmenovali.“

„To je pravda. A z Británie mohli vyplout dávno předtím, než jsi ty poskočil nahoru, takže možná budeš v jídelně pořád největší ucho. To je smůla, starouši.“

Starouši? Má pravdu, pomyslel si Sharpe. Je starý, možná o deset let starší než Venables, i když si tím nebyl tak jistý, protože se nikdo nikdy neobtěžoval, aby někam zapsal datum jeho narození. Podporučíci byli mladíčci, kdežto on byl muž.

„Ohó!“ zvolal Venables vesele. Sharpe se podíval a uviděl, že do zavodňovacího kanálu dopadla koule, a jak poskakovala, létaly od ní gejzíry hlíny.

„Prasečí ucho nám vyprávěl, že jednou viděl, jak se dvě vystřelený koule srazily ve vzduchu,“ řekl Venables. „Vlastně on to neviděl, jen o tom slyšel vykládat. Prostě dvě vystřelený koule se sťukly jako na kulečníkovém stole a spadly dolů.“

„To se musely roztříštit, ne?“

„Prý ne,“ zavrtěl hlavou Venables. „Prasečí ucho řekl, že se jen trochu splácly.“ Pár desítek kroků před rotou vybuchl granát a nad hlavou jim hvízdly šrapnely. Nikoho však nezranily, vojáci se jen na chvíli rozestoupili a kouřící zbytky granátu obešli. Venables se však zastavil, jeden kus sebral a chvíli s ním pohazoval, protože byl horký. „Rád si schovávám věci na památku,“ řekl na vysvětlenou a strčil kus železa do mošny. „Pošlu to domů sestře. Sakra, proč se naše děla nezastavěj a nestřílej?“

„Pořád je to na ně moc daleko," řekl Sharpe. Postupující řada měla před sebou stále ještě půl míle. Na tuto vzdálenost by už šestiliberky mohly střílet, ale někdo zřejmě rozhodl, že se mají nepříteli přiblížit ještě víc, aby byla palba účinnější. Tohle vždycky zdůrazňoval Sharpovi plukovník McCandless, že je důležité dostat se co nejblíž. Tvrdil, že to je celé tajemství boje – dostat se co nejblíž k nepříteli a pak začít zabíjet.

Řady sedmé roty zasáhla dělová koule. Byla po prvním odrazu a měla ještě vysokou rychlost, takže smetla dva muže a kolem se rozstříkla krev a rozletěly utržené údy. „Panebože!" vydechl Venables v naprosté hrůze. „Panebože!" Obě těla skončila o kus dál, změť zkrvaveného masa, vyhřezlých vnitřností, trčících kostí a polámaných mušket. Jeden z desátníků se k nim vrátil, aby ze zmrzačených těl vyprostil sumky s náboji a mošny. „Další dvě jména u vchodu do kostela," řekl přiškrceným hlasem Venables. „Kdo to byl, desátníku?"

„Bratři McFaddenovi, pane." Desátník musel křičet, aby ho bylo přes dunění maráthských děl slyšet.

„Chudáci," povzdechl Venables. „Ale ještě jich zbývá šest. Rossie McFaddenová byla plodná ženská."

Přestože se Venables snažil dál tvářit bezstarostně, byl bledý jako stěna a smrt obou vojáků jím zjevně otřásla. Byl to jeho první boj, neboť v době bitvy u Assaye ležel na marodce s malabarským svrabem. Všem ale neustále vykládal, že s ním pohled na krev nic neudělá, protože často asistoval svému otci, edinburskému ranhojiči. Jenže teď se náhle otočil a zvracel. Sharpe šel apaticky dál. Pár vojáků se za Venablesem ohlédlo.

„Dívejte se dopředu!" zavrčel na ně Sharpe.

Seržant Colquhoun se po něm podrážděně podíval. Byl přesvědčen, že je zbytečné, aby vojákům dával rozkazy ještě někdo jiný kromě něj a kapitána Urquharta.

Venables zachytil Sharpův pohled. „Asi mně nesedlo nějaký jídlo," řekl.

„To se v Indii stává," poznamenal Sharpe, aby mu pomohl z rozpaků.

„Ale tobě se to nestalo."

„Mně ještě ne," řekl Sharpe a litoval, že nemá mušketu, aby zaklepal na dřevěnou pažbu.

Kapitán Urquhart zahnul s koněm doleva. „Běžte si ke své rotě, pane Venablesi."

Venables poslechl a zamířil ke svým. Urquhart se vrátil na pravé křídlo roty, aniž řekl Sharpovi jediné slovo. Za postupující řadou přicválal major Swinton, který nyní velel čtyřiasedmdesátému pluku, protože plukovník Wallace měl na starosti celou brigádu. Kopyta Swintonova koně hluše duněla na vyprahlé zemi. „Všechno v pořádku?" křikl Swinton na Urquharta.

„Ano, pane."

„Výborně!" Swinton pobídl koně a jel dál.

Dunění nepřátelských děl se teď slévalo v hukot podobný hřmění, které jako by odmítalo doznít – hluk, v němž zaléhaly uši a který přehlušoval mečivé zvuky skotských dud. Každou chvíli se někde blízko rozstříkl gejzír hlíny a drnů po dopadu dělové koule. Sharpe pohlédl doleva a uviděl za dlouhou postupující řadou rozsetá mrtvá těla. A taky vesnici. Jak je, k čertu, možné, že prošel těsně vedle ní, a vůbec si toho nevšiml? Bylo to sice jen pár chýší s rákosovými střechami a dvorků ohrazených kaktusovým plotem, ale stejně mu nešlo na rozum, jak to že vesnici minul, aniž o ni zavadil pohledem. Nebylo v ní ani živáčka. Lidé zřejmě vytušili, že se něco chystá, a jakmile se na jejich polích objevili první vojáci, vzali pár hrnců a pánví a utekli. Jednu chýši zasáhla maráthská dělová koule – proletěla střechou, zpola ji strhla a pobořila zeď.

Sharpe se otočil na druhou stranu. V dálce bylo vidět nepřátelskou jízdu. Postupovala vpřed a proti ní vyjížděli v žlutomodrých uniformách jezdci britského devatenáctého pluku lehkých dragounů s tasenými šavlemi, které vrhaly v odpoledním slunci oslnivé záblesky. Sharpovi se zdálo, že zaslechl zvuk trubek, ale zřejmě se mu to v dunění dělostřelecké palby opravdu jen zdálo. Jezdci zmizeli za skupinou stromů. Nalevo přeletěl nad řadou granát a po dopadu vybuchl. To už se však lehká rota čtyřiasedmdesátého pluku stáhla na stranu, aby umožnila projet prvnímu z volských potahů, který se vracel zpátky k jihu. Také ostatní potahy vypřahaly a chystaly se k návratu, neboť už odtáhly britské kanóny daleko před

útočnou řadu. Obsluhy děl začaly okamžitě nabíjet a některé už přikládaly k zátravkám doutnáky a uskakovaly dozadu. A pak zaduněl výstřel, první dělo zahalil mrak bílošedého kouře a vzduch naplnil odporný pach zkažených vajec.

Bubeníci dál tloukli do bubnů a udávali rytmus dlouhému pochodu do táhlého svahu. V tuto chvíli se však rozpoutala bitva artilerií, neboť malé britské šestiliberky spustily zuřivou palbu do oblaku kouře, z něhož šlehaly výstřely mnohem větších maráthských děl. Sharpovi stékal pot po břiše, pálil ho v očích a kapal mu ze špičky nosu. Na obličej mu neustále útočily mouchy. Vytáhl šavli, a když zjistil, že mu úchop klouže v ruce, utřel ho do lemu kabátu a pak si utřel i zpocenou dlaň. Náhle pocítil, že se mu chce hrozně močit, ale teď nebyl čas zastavit se a rozepínat kalhoty. Musíš to vydržet, říkal si. Musíš vydržet do doby, než ty bastardy porazíme, a když to nepůjde, pustíš to do kalhot. V tomhle vedru stejně nikdo nepozná, že to není od potu, a taky to rychle uschne, i když by to mohlo páchnout. Takže lepší bude počkat. Kdyby někdo z vojáků zjistil, že se při útoku pomočil, zůstalo by mu to navěky. Pochcánek Sharpe. Nad hlavou mu znovu přeletěla koule, ale tak nízko, že mu málem smetla čáku. Pak něco hvízdlo nalevo od něj. Jakýsi voják klečel na zemi a zvracel krev. Někde štěkal pes, zatímco jiný pes stál nad mrtvým a opřen tlapami o tělo rval z roztrženého břicha modrá střeva. Jeden z desátníků ho kopancem odehnal, ale jakmile se vzdálil, byl pes zpátky. Sharpe zatoužil po koupeli. Věděl, že je špinavý a zavšivený, ale tak na tom byli všichni. Dokonce i generál Wellesley měl zřejmě vši. Sharpe pohlédl k východu a uviděl, že generál právě projíždí za osmasedmdesátým plukem skotských horalů v kiltech. Během bitvy u Assaye se stalo, že Sharpe musel nahradit zabitého generálova sluhu, a proto znal všechny štábní důstojníky, kteří Wellesleyho doprovázeli. Kupodivu se k němu chovali přátelštěji než ti v čtyřiasedmdesátém, jenže od nich se nečekalo, že ho budou považovat za sobě rovného.

Čert to vem, pomyslel si. Možná by měl poslechnout Urquharta, prodat tu zatracenou důstojnickou hodnost, vrátit se domů, koupit si hospodu a pověsit šavli nad nálevní pult. Napadlo ho, jestli by s ním chtěla jít do Anglie Simona Joubertová. Mohla by mu vést hospodu

U Zpackaného snu. To by byl nejlepší název. A důstojníkům by tam počítal dvakrát vyšší ceny než normálním lidem.

Maráthská děla, nebo aspoň ta, která stála proti čtyřiasedmdesátému, náhle přestala střílet. Sharpe se snažil proniknout pohledem skrz kouřovou clonu, jež visela nad vrcholem svahu asi čtvrt míle před ním, aby zjistil, co tu změnu způsobilo. Další mrak kouře visel přímo nad čtyřiasedmdesátým, ale ten byl od vlastních děl. Kouř nad nepřátelskými pozicemi se pomalu rozplýval unášen slabým vánkem k severu, ale přesto nebylo vidět nic, co by vysvětlovalo, proč děla uprostřed maráthské linie zastavila palbu. Třeba jim došla munice, napadlo Sharpa, ale vzápětí si pomyslel, že to jsou hloupé naděje. Anebo všechny obsluhy začaly nabíjet kartáče, aby blížícím se červenokabátníkům připravily náležité uvítání. To už spíš.

Panebože, s tím močením se to už nedalo vydržet. Zastavil se, zastrčil si šavli pod paži a začal si rozepínat kalhoty. Jeden knoflík se mu utrhl. Zaklel, sehnul se, aby ho sebral, a pak konečně vyprázdnil močový měchýř na vyprahlou půdu. Ještě neskončil a už viděl, že k němu jede kapitán Urquhart. „To musíte dělat právě teď, pane Sharpe?“ vyštěkl na něj podrážděně.

A kdy jindy? pomyslel si Sharpe. Kašlu na tebe, parchante. Když je močák plnej, musí se člověk vychcat. „Promiňte, pane,“ řekl místo toho. Správný důstojník zřejmě nemočí. Cítil, že se mu vojáci smějí, a rozběhl se, aby je dohnal. Děla ve středu maráthské linie stále mlčela. Proč ne? Ale pak se ozvala děla na křídle a začala pálit šikmo napříč. Jedna z prvních koulí se odrazila od země a zasáhla úsek, kde šla šestá rota. Vojákovi v první řadě utrhla nohy, toho za ním smetla dozadu a třetího jen lehce zachytila a povalila. Desátník McCallum začal okamžitě rovnat řadu a vyplňovat vzniklou mezeru. Povalený voják se těžce zvedl, ale kulhal tak, že nemohl dál. To už však k němu běžel jeden z dudáků, aby mu obvázal ránu na noze. Zraněné nechávali tam, kde zůstali ležet, a pokud byli živí ještě po bitvě, odnesli je sběrači k ranhojiči. A jestliže se jim podařilo přežít i jeho chirurgický zákrok a dostali se z nejhoršího, byli posláni domů, aby rozmnožili řady těch, co živoří na farnosti, musejí se spoléhat na milodary a nejsou k ničemu. Možná Skotové ani nic takového

nemají; Sharpe to nevěděl, zato si byl jist tím, že mají chudobince. Všude mají chudobince a taky hřbitovy pro žebráky a nejchudší chátru. Možná by bylo lepší být pohřben tady, v černé zemi nepřátelské Indie, než dožít v mizérii, kdy je člověk odkázán na blahovůli nějakého chudobince.

A pak konečně uviděl, proč se děla ve středu maráthské linie odmlčela. Mezerami mezi nimi se najednou hnali vpřed bojovníci, muži v dlouhých tunikách a arabských šátcích na hlavách. Vyhrnuli se mezi děly a pak už se spojili do řady, která postupovala vpřed pod dlouhými zelenými praporci na žerdích zakončených stříbrnými špicemi. Arabové, pomyslel si Sharpe. Už je viděl v Ahmednugguru, i když většinu z nich jen jako mrtvoly povalující se po zemi. Náhle si vzpomněl, co říkal Syud Sevajee, Maráth, ale spojenec plukovníka McCandlesse. Ten tvrdil, že arabští žoldnéři jsou ze všech nepřátelských pěších jednotek nejlepší.

A teď tihle děsiví pouštní bojovníci postupovali přímo proti vojákům čtyřiasedmdesátého a jejich sousedům v kiltech. V rukou se jim zlověstně blýskaly zdobené pažby dlouhých pušek, zatímco zakřivené šavle měli stále v pochvách u pasu. Šli téměř bezstarostně, jako by neznali jiný boj než vítězný a byli přesvědčeni, že tak tomu bude i dnes. Kolik jich je? uvažoval Sharpe. Tisíc? Jejich důstojníci jeli na koních. Arabové nepostupovali vpřed v útočné řadě, ale jako dav, a někteří dokonce běželi, jako by se nemohli dočkat, až začnou zabíjet. A všichni ze sebe vyráželi ostré bojové výkřiky, které splývaly s těžkým duněním velkých bubnů, jež se neslo přes pláň jako hřmění kanonády. Sharpe si všiml, že nejbližší britská děla nabíjejí kartáčové náboje. Arabští praporečníci kývali žerděmi vlajek ze strany na stranu, aby se jejich dlouhé zelené hedvábí vinulo nad hlavami bojovníků jako svíjející se hadi. Byly na nich nápisy, ale v arabském písmu, které Sharpe neznal.

„Čtyřiasedmdesátý!“ zahřměl major Swinton. „Zastavit!“

Osmasedmdesátý už stál. Hlavnímu náporu útoku Arabů tedy měly čelit dva bataliony skotských horalů, oba po ztrátách u Assaye v neúplných stavech. Zbytek bojiště jako by přestal existovat. Sharpe neviděl nic jiného než muže v dlouhých tunikách, kteří se nedočkavě hnali proti nim.

„Připravte se!“ zavelel Swinton.

„Připravte se!“ opakoval Urquhart.

„Připravte se!“ houkl seržant Colquhoun na své muže. Vojáci zvedli muškety a natáhli těžké kohouty.

Sharpe se vtlačil do mezery mezi šestou a sedmou rotou. Přál si mít v rukou mušketu, protože šavle mu připadala zoufale ubohá a neškodná jako párátko.

„Namířit!“ zvolal Swinton.

„Namířit!“ opakoval Colquhoun a vojáci založili muškety do ramen a naklonili hlavu k hlavni.

„Mířte nízko, chlapci!“ křikl Urquhart stojící za řadou. „A vy, pane Sharpe, na své místo!“

Do prdele! zaklel v duchu Sharpe. Další zatracená chyba. Ustoupil za řadu, kde měl hlídat, aby se nikdo z roty neobrátil na útěk.

Arabové se blížili, už nebyli ani sto kroků od britské řady. Někteří mávali tasenými šavlemi. Ve vzduchu, jako zázrakem vyčištěným od kouře, se nyní nesl jejich bojový křik, zvláštní naříkavý zvuk podobný vytí, při němž tuhla krev. Skotské muškety byly lehce skloněné dolů. Při výstřelu sebou hlaveň trhne nahoru a kule ze zbraně nezkušeného střelce pak obvykle letí vysoko nad hlavy nepřátel. Ale tihle vojáci věděli, jak střílet, a jejich salva bude rozsévat smrt.

„Čekejte, chlapci, čekejte…,“ zvolal Prasečí ucho na vojáky sedmé roty. Podporučík Venables sekl claymorem do trsu vysoké trávy. Bylo vidět, že je nervózní.

Urquhart si připravil pistoli a natáhl kohout. Uši jeho koně sebou při cvaknutí zámku trhly dozadu.

Už bylo vidět tváře Arabů rozšklebené nenávistí. Jejich velké bubny stále duněly. Zdálo se, že linie červenokabátníků, složená z pouhých dvou řad, nemůže divokému útoku odolat.

Major Swinton se nadechl. Sharpe se znovu posunul do mezery. Čert vem Urquharta! Chtěl být v první řadě, aby mohl zabíjet. Na to, aby stál vzadu, neměl nervy.

„Čtyřiasedmdesátý!“ houkl Swinton, ale stále čekal. Vojáci napjali ukazováky na spouštích.

Ještě se dá počkat, uvažoval Swinton. Nechat je přijít blíž.
A pak je poslat do pekel.

Rádža z Beraru, bratr knížete Manu Bappúa, u svého vojska nebyl – nebyl u Argaumu, kde nyní Alláhovi lvi útočili na britskou linii, aby zastavili její postup. Rádža neměl rád bitvy, ale miloval dobývání. Rád se díval na přehlídku zajatců a opájel se představou kořisti, která plní jeho pokladnice, ale neměl žaludek na bojovou vřavu, krev a smrt.

Manu Bappúa takové skrupule netrápily. Bylo mu pětatřicet let a netoužil po ničem jiném, než aby mohl dalších dvacet, nebo ještě lépe čtyřicet let bojovat. Považoval se za pravého Maráthа – piráta, ničemu, zloděje ve zbroji, kořistníka, morovou ránu země, zkrátka potomka celých generací Maráthů, kteří ovládali západní Indii tím, že vyráželi ze svých horských pevností a terorizovali bohatá knížectví a království v nížinách. Ostrá šavle, tychlý kůň a bohatá oběť, co víc si může člověk přát? A Bappú vyjížděl stále dál do bohatých zemí, aby se vracel do svého malého Beraru obtížen kořistí.

Avšak teď se všechny maráthské země ocitly v ohrožení. Jedna britská armáda si podrobovala jejich severní oblasti a druhá dělala totéž zde na jihu. A právě tahle, jižní, porazila u Assaye spojené vojsko mahárádži Sindhiji a rádži z Beraru, a rádža proto povolal svého bratra, aby přivedl Alláhovy lvy a ti konečně zaťali do vetřelce své drápy a usmrtili ho. Rádža varoval Bappúa, že to není úkol pro jezdce, ale pro pěchotu. Pro Araby.

Avšak Bappú byl přesvědčen, že to naopak je úkol pro jezdce. Nepochyboval, že Arabové dnes zvítězí, ale on chtěl víc než jen dílčí vítězství v jedné bitvě. Zprvu měl v úmyslu nechat Brity přijít co nejblíž před hlavně děl, zdecimovat je kartáčovou salvou, a teprve pak na ně pustit Araby, ale pak se na základě chvilkového nápadu nebo možná znamení triumfu, kterého se mu dostalo, rozhodl poslat Araby před děla. Doufal, že Alláhovi lvi rozbijí střed nepřátelské linie, a jestliže se jim to podaří, obrátí se zbytek britského vojska na panický útěk. A to bude pravá chvíle pro maráthské jezdce, kteří se pustí za prchajícími nepřáteli a budou je pobíjet jako štvanou zvěř. Pomalu se blížil večer a slunce se schylovalo k západu, ale obloha

byla jasná, bez jediného mráčku a Bappú si už teď představoval, s jakou rozkoší budou jeho vojáci pronásledovat nepřítele po Deccanské plošině. „Naši koně se budou brodit v krvi," prohlásil a zamířil se svými pobočníky na pravé křídlo, aby mohl odtud vést útok, až svůj boj dokončí Arabové. A pak dovolí Alláhovým lvům, aby vyplenili nepřátelský tábor, zatímco on si dopřeje divokou vítěznou jízdu plání ozářenou měsíčním světlem.

A Britové budou utíkat. Budou prchat jako divoké kozy před tygrem. Ale tygr byl chytrý. Ponechal si v tomhle vojsku jen menší množství jezdců, pouhých patnáct tisíc, zatímco větší část kavalerie poslal na jih, aby přepadala dlouhé zásobovací cesty nepřátel, takže prchající Britové se ve zmatku poženou vstříc šavlím těchto jezdců.

Bappú dojel těsně za pravé křídlo Alláhových lvů. Britská děla teď střílela kartáčovými náboji a kníže sledoval, jak těsně před běžícími Araby tryskají ze země gejzíry hlíny. Už teď někteří muži v dlouhých tunikách padali, ale zbývající se bez ohledu na to hnali proti žalostně tenké řadě červenokabátníků. Arabové útočili se svým bojovým skučením doprovázeným duněním dělové palby a Bappúova duše se při té hudbě vznášela do výše. Napadlo ho, že na světě není krásnějšího pocitu než toho, který v člověku vyvolává blížící se vítězství. Je to jako droga, jež dokáže vyvolat v mysli úžasné vidiny.

Vrátil se z výšin na zem a napadlo ho, proč Britové ještě nevystřelili. Zřejmě čekají, aby měli jistotu, že každý výstřel bude smrtící. Avšak kníže neměl z jejich mušket strach. Ve své představě viděl, jak jeho jezdci pronásledují rozprášené vojsko, sekají do něj tulwary a klestí si krvavou cestu k jihu. Ostrá šavle, rychlý kůň a rozvrácené řady nepřítele, to je maráthský ráj. A právě teď otevírali Alláhovi lvi jeho bránu, aby mohl Manu Bappú, kníže, válečník a snílek, dnešního dne vstoupit mezi legendy.

KAPITOLA 2

Oba pluky skotských horalů vystřelily současně. Z téměř tisíce hlavní vyšlehl oheň a vzápětí se před nimi zvedla hradba hustého kouře, takže když červenókabátníci znovu nabíjeli, zmizeli Arabové za ní. Muži se zakusovali do voskového papíru nábojů, vytrhávali z drážek nabijáky a štěrchali jimi v hlavních. Pak začal převalující se kouř řídnout a odhalil ohýnky hořících ucpávek v suché trávě.

„Pěchoto, z křídel postupně pal!“ zavelel znovu major Swinton.

„Lehká roto!“ houkl kapitán Peters na levém křídle. „První platoon, pal!“

„Zabíjejte je!“ křičel plukovník Harness. „Vaše matky se na vás dívají!“ Velitel osmasedmdesátého pluku byl zpola šílený, navíc blouznil v horečce, ale nic ho nemohlo odradit od toho, aby byl se svými horaly. Museli ho nést na nosítkách, a když střelba po platoonech začala, vyhrabal se z nich a šel do boje, třebaže jedinou jeho zbraní byl zlomený jezdecký bičík. Před nedávnem mu pouštěli žilou a z rukávu kabátu mu vyčníval zakrvácený obvaz. „Pořádně je zbičujte, psy zatracený! Pořádně je zbičujte!“

Oba bataliony teď pálily po půlrotách, přičemž každá střílela dvě až tři vteřiny po sousední, takže salvy se valily z vnějších křídel každého batalionu, až se setkaly uprostřed, a pak to začalo znovu. Sharpe tomu říkal strojová palba a byl to výsledek dlouhých hodin otravného nácviku. Také šestiliberní kanóny, které stály stranou vedle batalionu, pokračovaly v palbě a pokaždé, když po výbuchu nálože vyšlehla kartáčová střela z hlavně, poskočilo dělo o kus dozadu. Pod kouřovou clonou z dělových výstřelů se táhly dlouhé pruhy hořící suché trávy. Obsluhy děl pracovaly jenom v košilích. Po výstřelu dělostřelci vytřeli hlaveň, znovu nabili, zatloukli nálož a

uskočili stranou, aby je dělo při smyku dozadu nesrazilo na zem. Zdálo se, že nepřítele sledují pouze velitelé děl, většinou seržanti, a to ještě jen ve chvílích, kdy kontrolovali zaměření děla. Ostatní dělostřelci v tu dobu přiváželi na kolečkách nebo na vozících nové náboje a střelný prach, pak vytřeli hlaveň a opět nabili. „Vodu!“ zvolal desátník a zvedl prázdný kbelík, aby ukázal, že došla voda na vytírání.

„Střílejte nízko!“ houkl znovu major Swinton, když se protlačil s koněm do mezery mezi středovými rotami. Snažil se proniknout pohledem clonou kouře a zjistit, jak je na tom nepřítel. Za ním, vedle dvojice vlajek čtyřiasedmdesátého pluku, stál generál Wellesley se svými pobočníky a také on upřeně hleděl do kouřové clony na útočící Araby. Velitel brigády plukovník Wallace cválal na koni na křídlo batalionu. Když projížděl kolem Sharpa, něco na něj křikl, ale jeho slova zanikla v dunění palby. Náhle jeho kůň prudce poskočil, jak by byl zasažen, ale zůstal na nohou. Wallacemu se podařilo hřebce uklidnit a krátkým pohledem dozadu zjistil, že dostal kuli z muškety do zadku. Zdálo se však, že to není zranění, kvůli němuž by musel koně měnit. Plukovník Harness šlehl vztekle bičíkem indického nosiče, který se ho snažil vtlačit zpátky do krytých nosítek. Také jeden z Wellesleyho pobočníků přijel, aby plukovníka uklidnil a přesvědčil ho, že musí opustit bojiště.

„Jen klid, mládenci!“ houkl seržant Colquhoun. „A mířte nízko!“

Útok Arabů byl zastaven, ale ne poražen. První salva je musela zasáhnout hodně tvrdě, neboť v jednom okamžiku, kdy se otevřel výhled kouřem, uviděl Sharpe na zemi spoustu mrtvých a zraněných. Byla to červenobílá řada – řada těl v bílých tunikách zbrocených krví. Ale za ní, za tou škubající se hromadou stáli další Arabové a odpovídali svou nekoordinovanou palbou.

Nebyli vycvičení na salvy po platoonech, ale nabíjeli rychle a kule z jejich mušket si nacházely cíl. Sharpe co chvíli zaslechl zvláštní plesknutí, které se ozve, když kov naráží a vniká do lidského těla, a viděl, jak je zasažený vržen dozadu a nejednou zůstává ležet. Desátníci, jejichž úkolem bylo rovnat řadu a vyplňovat mezery, pak tahali mrtvé dozadu a živé k sobě. „Srazte se! Srazte se!“ hulákali. A

dudáci stále hráli, stále vyluzovali ze svých nástrojů ty podivné vzdorné zvuky, jako by se chtěli prosadit nad hluk výstřelů, bojový řev a křik raněných, nad všechen ten bitevní chaos. Vojín Hollister byl zasažen do hlavy a Sharpe zahlédl, že se mu z vlasů rozprskla mouka, kterou je měl poprášené. Pak padl na zem a byl mrtev a do zbylého poprašku na vlasech začala prosakovat krev.

„První platoon, pal!“ zavelel seržant Colquhoun. Byl tak krátkozraký, že na nepřítele stěží dohlédl, ale na tom nyní nezáleželo. Nikdo toho pro kouř moc neviděl. Teď bylo nejdůležitější udržet pevné nervy a Colquhoun nepatřil k těm, kteří mají sklon propadat panice.

„Druhýplatoon, pal!“ zvolal Urquhart.

„Panebože!“ vykřikl jeden z mužů nedaleko Sharpa, otočil se dozadu, pustil mušketu, pak se podivně zkroutil a klesl na kolena. „Adi Bože, ach Bože, ach Bože,“ vzdychal a držel se za hrdlo. Sharpe zprvu neviděl, že by byl zraněn, ale pak si všiml, že mu na šedých kalhotách prosakuje krev. Umírající voják na něj pohlédl, potom se naklonil dopředu a padl tváří k zemi.

Sharpe zvedl jeho mušketu a odepnul mu od pasu sumku s náboji. Muž byl mrtev nebo blízko smrti, i když to v tuto chvíli znamenalo téměř totéž.

„Křesací kámen,“ zvolal kdosi v první řadě. „Potřebuju křesací kámen!“

Seržant Colquhoun se okamžitě protlačil dopředu a podal mu náhradní křesací kámen. „A kde máš svůj, Johne Hammonde?“ houkl na něj.

„Ví Bůh, seržante.“

„Tak už ho pros, aby za tebe orodoval, protože tě dám k raportu.“

Pár kroků od Sharpa zaklel voják, pustil mušketu a chytil se za rameno. Levá ruka mu zůstala bezvládně viset. Vycouval z řady a na rukávu se mu začala šířit tmavá krvavá skvrna.

Sharpe se vtlačil do mezery mezi rotami, zvedl mušketu a vystřelil. Pažba ho tvrdě udeřila do ramene, ale místo bolesti pocítil uspokojení. Teď aspoň něco dělá. Opřel pažbu o zem, vytáhl ze sumky další náboj a roztrhl zuby jeho obal. Nacvičenými pohyby

zatloukl nálož, vystřelil a znovu začal nabíjet. Kolem levého ucha mu hvízdla kule a další mu proletěla nad hlavou. Počkal, až valící se vlna salv dorazí do středu, a pak vystřelil spolu s vojáky prvního platoonu šesté roty. A znovu totéž – pažba na zem, nový náboj, ukousnout vršek, nasypat prach na pánvičku, vložit do hlavně nálož, zatlouct ji, vrátit nabiják do drážky, zvednout mušketu k rameni a natáhnout kohout. Sharpe to vše dělal stejně zručně jako kterýkoliv voják, a jak by ne, když na to byl vycvičený. To je ten rozdíl, pomyslel si – on byl vycvičený, ale důstojníky nikdo necvičí. A v čem by se měli cvičit, když nemají nic kloudného na práci? Venables má pravdu, jedinou povinností nižšího důstojníka je zůstat naživu. Avšak teď už si Sharpe nedokázal poručit, aby zůstal stranou, a musel se zapojit do boje. V každém případě se cítil lip, když stál v řadě s vojáky a střílel na nepřítele, než když postával za nimi a nedělal nic.

Arabové dokazovali, že jsou skvělí bojovníci. Sharpe si nevzpomínal, že by kdy nějaký jiný nepřítel vydržel tak dlouhou soustředěnou palbu platoonu. A muži v dlouhých tunikách nejenže necouvli, ale ještě se pokoušeli postupovat vpřed. Nyní jim v tom ovšem překážela hradba vlastních mrtvých z první útočné řady. Kolik těch řad vlastně mají? uvažoval Sharpe. Tucet? Viděl klesnout k zemi jednu z jejich zelených vlajek, ale vzápětí ji někdo znovu zvedl a zamával jí. Jejich těžké bubny stále duněly, jako by se chtěly svým temným, zlověstným zvukem vyrovnat skotským dudám. Pušky Arabů měly neobvykle dlouhé hlavně, z nichž při výstřelu šlehaly dlouhé jazyky plamenů a tmavý kouř. Kolem Sharpovy hlavy hvízdla další kule – tak blízko, že ucítil závan horkého vzduchu. Znovu vystřelil, ale když chtěl nabít, chytila ho jakási ruka za límec a hrubě ho stáhla dozadu.

„Kde je vaše místo, podporučíku Sharpe?“ houkl na něj kapitán Urquhart. „Tady, vzadu!“ Kapitán byl samozřejmě v sedle, a protože kůň právě v tu chvíli ukročil dozadu, škubl Urquhart Sharpem mnohem neurvaleji, než měl v úmyslu. „Uvědomte si, že už nejste vojín,“ dodal smířlivěji. Musel Sharpa podržet, protože ho málem strhl na zem.

‚Ano, pane,“ odpověděl Sharpe, ale díval se stranou. Zrudl studem, ale i hněvem, neboť si uvědomil, že ho Urquhart přede všemi vojáky shodil. Táhni k čertu, parchantě! pomyslel si.

„Připravit se k útoku!“ zavelel major Swinton.

„Připravit se k útoku!“ zopakoval povel kapitán Urquhart, pobídl koně a odjel.

Skotové vytáhli bajonety a nasadili je na hlavně mušket.

„Vyprázdnit zbraně!“ zvolal Swinton a ti, kteří měli nabito, zvedli muškety a vystřelili poslední salvu.

„Čtyřiasedmdesátý!“ houkl Swinton ještě hlasitěji. „Vpřed! A dudáci… Chci slyšet dudy!“

„Do nich, Swintone! Do nich!“ ozval se plukovník Wallace. Nebylo třeba Skoty do boje povzbuzovat, plukovník to vykřikl z pouhého vzrušení. Tasil těžký claymor a protlačil se s koněm do zadní řady sedmé roty. „Na ně, chlapci! Na ně!“ A červeno-kabátníci se pohnuli vpřed a jejich boty zadupávaly ohníčky zažehnuté hořícími ucpávkami.

Arabové se zdáli útokem zaskočeni. Také někteří z nich začali vytahovat bajonety, zatímco jiní tasili dlouhé zakřivené šavle.

„Smeteme je!“ vykřikl generál Wellesley. „Smeteme je z povrchu zemského!“

„Jen aby,“ ozval se jakýsi hlas.

„Vpřed!“ křičel Swinton. „Na ně!“ A vojáci čtyřiasedmdesátého pluku šli na ně, na nepřátele a několik posledních kroků běželi a přeskakovali mrtvoly, hnáni šílenstvím a zuřivostí boje, nedočkaví vrážet bodáky do těl Arabů a smést je z povrchu zemského, nebo spíš ze světa živých. A totéž dělali jejich sousedé z osmasedmdesátého. Britská děla vypálila poslední salvu a pak ztichla, neboť Skotové už byli před nimi.

Část Arabů byla připravena bojovat dál, ale část měla tendenci se stáhnout, jenže útok červenokabátníků je zaskočil, navíc zadní řady ho ještě nestačily zpozorovat a tím, že se stále snažily postupovat vpřed, tlačili ty váhavé přímo před bajonety Skotů. A skotští horalé se s řevem vrhali do boje a zabíjeli. Sharpe šel do útoku těsně za zadní řadou. Stále držel nenabitou mušketu, ale neměl k ní bodák a uvažoval, jestli nemá zbraň odhodit a tasit šavli. Vtom

pár kroků před ním sekl jeden z Arabů Skota z první řady šavlí a vzápětí zaútočil zkrvavenou čepelí na muže za ním. Sharpe se bleskově rozhodl – chytil mušketu za hlaveň, máchl jí a jediným úderem těžké pažby do hlavy srazil Araba k zemi, kam ho vzápětí přibodl jiný Skot bajonetem, takže Arab sebou zmítal jako úhoř napíchnutý na harpunu. Sharpe ho znovu vzal pažbou přes hlavu, ještě mu přidal kopanec a pak postoupil dál. Muži na obou stranách řvali, sekali, bodali a padali pod ranami, ale vpředu před šestou rotou bojoval houf Arabů, kteří svými zakřivenými šavlemi švihali s takovou zuřivostí, jako by chtěli celý čtyřiasedmdesátý porazit sami. Kapitán Urquhart se protlačil s koněm do zadní řady a vystřelil z pistole. Jeden z Arabů zavrávoral a padl a ostatní přece jen začali ustupovat – všichni, až na jednoho malého bojovníka, který řval a sekal šavlí jako zběsilý. První řada Skotů se před ním rozestoupila a nechala jeho šavli šlehat do vzduchu. Totéž vzápětí udělala řada druhá a náhle se zuřivý Arab ocitl sám a před sebou měl pouze Sharpa.

„Je to ještě kluk!“ vykřikl nějaký Skot, když se obě řady opět uzavřely.

Opravdu to nebyl žádný malý bojovník, ale pouhý chlapec, možná dvanácti nebo třináctiletý, uvědomil si Sharpe, když odvracel jeho útok pažbou. Jenže chlapec se nevzdával a útočil, jako by byl přesvědčen, že tuhle bitvu může vyhrát sám. Sharpe znovu jeho výpad kryl a pak ustoupil na znamení, že s ním neníní bojovat. „Odhoď tu šavli, chlapče,“ houkl na něj.

Ten však místo toho vyrazil k dalšímu útoku. Sharpe potřetí jeho výpad kryl a potom svého malého protivníka udeřil pažbou ze strany do hlavy. Snad vteřinu na něj chlapec užasle civěl a pak se sesul k zemi.

„Zlomili se!“ vykřikl generál Wellesley někde blízko. „Ustupují!“

Plukovník Wallace bojoval v první řadě a oháněl se tam těžkým claymorem. Sekal jím, jako když farmář kosí obilí, jednu ránu za druhou. Už dávno ztratil rohový klobouk a jeho lysá hlava se v odpoledním slunci leskla potem. Jeho kůň měl zkrvavený bok a také bílá podšívka plukovníkových šosů byla celá od krve. To už se tlak

nepřítele opravdu zhroutil. „Vpřed, chlapci! Vpřed!“ křičel plukovník Wallace ochraptělým hlasem. Nějaký voják se sehnul a sebral ze země jeho klobouk s chocholem postříkaným krví.

Arabové se obrátili na útěk. „Za nimi!“ křičel Swinton. „Žeňte je! Pořád je žeňte!“

Jakýsi voják se zastavil a chtěl prohledat jednoho mrtvého, ale seržant Colquhoun ho chytil za límec a hnal ho dál. Desátníci, kteří předtím rovnali řadu, nyní prohlíželi ležící Araby, aby už žádný z nich nemohl být nebezpečný. Odkopávali od zraněných šavle a muškety a nemilosrdně zabíjeli každého, kdo jevil sebemenší známku odporu. Dva dudáci stále mačkali dudy a vyluzovali z nich zvuky, které už musely nahánět nepřátelům hrůzu, avšak pro Skoty to byla hudba, jež je hnala vpřed do táhlého svahu, kde ležely opuštěné arabské bubny. Téměř každý voják se zastavil a propíchl jejich kůži bajonetem, když je míjel.

„Vpřed! Pořád vpřed!“ řval Urquhart, jako by šlo o loveckou štvanici.

„K dělům!“ zvolal Wellesley.

„Hněte sebou, bastardi!“ houkl Sharpe na pár posledních, kteří se opožďovali. „Neloudejte se!“

Nepřátelská děla stála na vrcholu nízkého vrchu, ale maráthští dělostřelci se neodvážili střílet, protože mezi nimi a červenokabátníky byly zbytky prchajících Arabů. Ještě chvíli váhali, ale pak usoudili, že dnešní boj je ztracen, a dali se na útěk.

„Obsaďte děla!“ křičel Wellesley.

Plukovník Wallace vjel mezi prchající a srážel je zezadu claymorem, ale pak zastavil u jednoho z křiklavě pomalovaných děl. „Ke mně, chlapci!“ zvolal. „Ke mně!“

Skotové doběhli k dělům, většina z nich se zkrvavenými bajonety a všichni se stružkami potu na tvářích zčernalých od střelného prachu. Někteří začali prohledávat kolesny, do nichž si dělostřelci schovávají jídlo a cennosti.

„Nabíjet!“ houkl Urquhart. „Nabijte ta děla!“

„Do řady!“ křičel seržant Colquhoun a tahal vojáky od kolesen. „Nechte ty káry na pokoji, mládenci, a seřaďte se. Hněte sebou!“

Sharpe poprvé pohlédl dolů z táhlého svahu na druhé straně kopce. Asi o tři sta kroků dál stály v dlouhé linii další oddíly nepřátelské pěchoty seskupené aspoň v deseti řadách a za nimi bylo vidět kamenné zdi dvorů, nad kterými vyčnívaly střechy vesnických chýší. Tam, k stojící pěchotě, nyní prchali rozprášení Alláhovi lvi.

„Kde jsou naše děla?“ houkl Wallace a jeden z jeho pobočníků se rozjel dolů, aby přivedl dělostřelce.

„Pošlete jim salvu na pozdrav, Swintone!“ zvolal Wellesley.

Bylo to příliš daleko na muškety, ale Swinton generála poslechl a nechal své vojáky vystřelit. A mohla to být právě tahle salva, i když zřejmě stačil pouhý pohled na prchající Araby, co vyvolalo v obrovské mase čekající maráthské pěchoty paniku. V jednom okamžiku ještě stáli ve vyrovnaných řadách pod pestrobarevnými prapory, a v dalším se už změnili v chaoticky prchající dav.

Vzápětí zazněly trubky kavaleristů. Britští a sepojští jezdci vyrazili do útoku s tasenými šavlemi, zatímco žoldnéři, kteří se připojili k britskému vojsku v naději, že se tak dostanou ke kořisti, se za nimi rozjeli s napřaženými kopími.

Byla to situace, o níž každý kavalerista sní – prchající nepřítel, který nemá kde se skrýt. Někteří maráthští vojáci hledali spásu ve vesnici, ale většina z nich usoudila, že tam se nezachrání, a prchali dál a odhazovali zbraně, když mezi ně vjeli pronásledovatelé a sekali do nich šavlemi a bodali kopími.

„Puckaleeové!“ zvolal Urquhart. Stál v třmenech a rozhlížel se po indických nosičích, jejichž úkolem bylo dopravit vojákům na bojiště vodu. Žádného však neviděl, přitom vojáci čtyřiasedmdesátého pluku byli vyprahlí, že je škrábalo v hrdle. Pocit žízně ještě umocňoval ledek ve střelném prachu, kterého měli plná ústa. „Kde ti zatr…!“ Urquhart spolkl zbytek kletby a pohlédl na Sharpa. „Pane Sharpe, musím vás požádat, abyste našel nosiče vody. Sežeňte je!“

„Ano, pane,“ odpověděl Sharpe, aniž se snažil skrýt zklamání z takového úkolu. Doufal, že se mu podaří dostat se k nějaké kořisti, až začne čtyřiasedmdesátý prohledávat vesnici, jenže místo toho bude shánět puckaleey. Odhodil mušketu a vydal se zpátky po svahu posetém mrtvými nebo umírajícími, mezi nimiž pobíhali psi.

„Vpřed!“ zaslechl za sebou hlas generála Wellesleyho a nově seřazená linie britské pěchoty se pohnula k vesnici.

Jenže Sharpe šel opačným směrem na jih. Předpokládal, že nosiči vody jsou pořád tam, kde mělo vojsko složenou bagáž, takže ho zřejmě čekaly tři míle chůze. Než se k nim dostane, bude už batalion dávno ve vesnici a tam vojáci uhasí žízeň u místních studní. K čertu se vším! Buď nedělá nic, nebo dostane úkol, který není k ničemu.

Náhle zaslechl výkřiky a pohlédl doprava, kde asi tucet indických jezdců rozřezávalo tuniky mrtvých Arabů ve snaze najít peníze nebo cokoliv cennějšího. Byli to Maráthové, kteří se dali za peníze do služeb Britů, a Sharpe měl podezření, že zůstali tady ve strachu, aby si je britští vojáci nespletli s poraženým nepřítelem.

Jeden z Arabů pouze předstíral, že je mrtvý, ale teď, přestože měl proti sobě několikanásobnou přesilu, se vztyčil, vytáhl zpod tuniky pistoli a hodlal se bránit. Jezdci kolem něj utvořili kruh a zjevně si s ním chtěli pohrát. Arab se neustále otáčel, ale jezdci se kolem něj rojili jako vosy, takže než na některého stačil zamířit, už na něj dorážel jiný z druhé strany.

Arab byl postavou malý, a když se v jednu chvíli opět otočil, poznal v něm Sharpe chlapce, který tak statečně útočil na čtyřiasedmdesátý pluk. Tehdy ho ušetřil, ale teď se zdálo, že chlapec nemá šanci vyváznout, neboť kruh kolem něj se stahoval. Jednoho z žoldnéřů sice mohl ranou z pistole zabít nebo těžce zranit, ale to maráthští jezdci brali jako součást hry. Chlapec měl k dispozici jediný výstřel a jich bylo dvanáct. Jeden z nich ho rýpl kopím do zad, ale když se chlapec prudce otočil, muž uskočil a v tu chvíli ho z opačné strany jiný Maráth plácl plochou čepele tulwaru přes hlavu a všichni se rozchechtali.

Sharpe usoudil, že si malý Arab zaslouží lepší osud než ten, který mu chystali tihle zbabělci. Byl ještě dítě, nic víc, ale statečný jako tygr. „Nechte ho na pokoji!“ houkl na jezdce a zamířil knim.

Chlapec se otočil k němu. Nebylo poznat, zda pochopil, že se mu britský důstojník snaží zachránit život, protože neprojevil sebemenší náznak vděčnosti, naopak ještě zamířil pistolí přímo do Sharpovy tváře. Jezdci kolem zřejmě usoudili, že tím se hra stala

ještě zajímavější, a nutili chlapce, aby vystřelil. Jeden se k němu dokonce přiblížil s napřaženým tulwarem, ale nechal ho viset ve vzduchu. Chtěl, aby malý Arab na Sharpa vystřelil, a teprve pak ho mínil zabít. „Dejte mu pokoj," okřikl je znovu Sharpe. „Ustupte od něj." Maráthové se zubili, ale nehnuli se z místa. Těšili se, že chlapec britského důstojníka zabije a oni ho za to rozsekají na kusy.

Malý Arab udělal krok proti Sharpovi. „Sakra, nebuď blázen," řekl Sharpe. Chlapec zjevně nerozuměl anglicky, ale Sharpe se to snažil říct tak, aby ho uklidnil. Nezdálo se, že by se mu to podařilo. Arab vypadal vyděšeně a ruka s pistolí se mu třásla, ale bylo zřejmé, že má v krvi vzdor. Věděl, že zemře, ale byl odhodlán vzít s sebou i duši jednoho z nepřátel a to mu dodávalo odvahu zemřít se ctí. „Pusť tu pistoli," řekl Sharpe tiše. Teď už litoval, že se do toho připletl. Chlapec byl natolik rozrušený a přemožený strachem, že opravdu mohl vystřelit, a Sharpe věděl, že nemůže udělat nic jiného, než se obrátit na útěk. Jenže tím by se vystavil posměchu Maráthů. Teď už byl tak blízko, že viděl na hlavni pistole škrábance od nabijáku. „Nebuď blázen, chlapče," řekl znovu, „pusť tu pistoli." Malý Arab neposlechl. Sharpe věděl, že by se měl otočit a utíkat, ale cosi ho přinutilo udělat další krok vpřed. Ještě jeden a mohl by se pokusit srazit pistoli stranou, uvažoval.

A potom chlapec vykřikl něco arabsky, cosi o Alláhovi, a stiskl spoušť.

Nic se nestalo, úderník se nepohnul. Chlapec se zatvářil zděšeně a stiskl spoušť znovu.

Sharpe se rozesmál. Výraz dětského zoufalství na tváři malého Araba byl tak nelíčený, že se nemohl ubránit smíchu. Zdálo se dokonce, že se chlapec rozpláče.

Vtom Sharpe postřehl, že se Maráth za Arabem rozmachuje k ráně. Vrhl se vpřed, chytil chlapce za ruku a strhl ho k sobě. Maráthův tulwar švihl vzduchem těsně za chlapcovou hlavou. „Řekl jsem, abyste ho nechali na pokoji!" vyštěkl Sharpe. „Nebo chcete bojovat se mnou?"

„Ne," ozval se za ním klidný hlas, „s podporučíkem Sharpem nikdo z nás bojovat nechce."

Sharpe se otočil. Jeden z Maráthů byl stále ještě v sedle a právě ten promluvil. Měl na sobě potrhaný zelený kabát z jakési evropské uniformy, na němž mu visel malý stříbrný řetěz, a z hubené zjizvené tváře mu vystupoval podobně zahnutý nos, jako měl sir Arthur Wellesley. A ta tvář se na Sharpa usmívala.

„Syud Sevajee!“ zvolal Sharpe.

„Ještě jsem neměl příležitost blahopřát vám k povýšení, podporučíku,“ řekl Sevajee, naklonil se z koně a podával mu ruku.

Sharpe ji stiskl. „O to se zasloužil McCandless,“ odpověděl.

„Ne,“ zavrtěl hlavou Sevajee, vůdce skupiny maráthských jezdců, „o to jste se zasloužil vy.“ Ukázal svým mužům, aby od Sharpa odstoupili, a pak pohlédl na chlapce, který sebou zmítal a snažil se vymanit z Sharpova sevření. „Opravdu chcete tomu darebákovi zachránit život?“ zeptal se Sevajee.

„Proč ne?“

„Tygří mládě si hraje jako kotě, ale až vyroste v dospělého tygra, sežere vás.“

„Tohle už není žádný kotě,“ namítl Sharpe a pleskl chlapce přes ucho, aby se přestal vzpouzet.

Sevajee řekl pár slov arabsky a chlapec se uklidnil. „Řekl jsem mu, že mu darujete život a že teď patří vám,“ vysvětlil Sevajee Sharpovi. Pak znovu promluvil k chlapci. Ten vrhl na

Sharpa nedůvěřivý pohled a něco odpověděl. „Jmenuje se Ahmed,“ překládal Sevajee, „a já jsem mu řekl, že jste velký anglický pán, který rozhoduje o životech tisíců mužů.“

„Cože?“

„A taky že ho zpráskáte jako psa, jestliže vás nebude poslouchat,“ pokračoval klidně Sevajee. Ohlédl se za svými muži, kteří viděli, že zábava s chlapcem definitivně skončila, a vrátili se k olupování mrtvých. „Tak jak se vám líbí v důstojnickém kabátě?“ zeptal se.

„Vůbec ne, nejradši bych ho svlíkl,“ odpověděl Sharpe.

Sevajee se usmál. „McCandless to věděl, ale vy jste pořád toužil dostat se výš. Je mi líto, že je plukovník mrtvý,“ dodal a sklouzl ze sedla na zem.

„Mně taky,“ povzdechl Sharpe.

„Víte, kdo ho zabil?“

„Předpokládám, že Dodd.“

Sevajee pokýval hlavou. „Já taky.“ Syud Sevajee byl urozený Maráth, nejstarší syn jednoho z vojevůdců rádži z Beraru, ale od té doby, co byl jeho otec jedním ze svých rivalů v rádžových službách zavražděn, nešlo Sevajeemu o nic jiného než o pomstu a přidával se na tu stranu, od níž si sliboval, že mu k ní pomůže. Proto mu tedy nevadilo jít proti vlastním lidem po boku nepřátelských Britů – považoval to za malou cenu, kterou bylo třeba zaplatit za uspokojení rodinné cti. A proto se také ocitl v roli spojence plukovníka McCandlesse, když Skot pronásledoval dezertéra Dodda. Takhle se setkal s Sharpem. „Dnes s nimi Beny Singh nebyl,“ řekl Sharpovi.

Sharpe musel chvíli uvažovat, kdo Beny Singh je, ale pak si vzpomněl, že je to muž, který otrávil Sevajeeho otce., Jak to víte?“ zeptal se.

„Neviděl jsem jeho vlajku mezi maráthskými zástavami,“ odpověděl Sevajee. „Dnes proti nám stál Manu Bappú, rádžův bratr. Je to lepší člověk než rádža, ale na trůn usednout nechce. Taky je lepší voják než ostatní, i když, jak se zdá, ne zase tak moc dobrý. I Dodd s nimi byl.“

„Opravdu?“

„Ale už prchá pryč,“ dodal Sevajee a pohlédl k severu. „Jenže já vím, kam míří.“

„Kam?“

„Do Gawilghuru,“ odpověděl Maráth tiše. „Co je to?“ zeptal se Sharpe.

„Nebeská pevnost,“ odpověděl Sevajee. „Tam jsem vyrostl.“ Řekl to tiše a s pohledem stále upřeným k severnímu obzoru. „Můj otec byl killadarem Gawilghuru. Byla to pro něj velká čest, protože je to naše největší pevnost. Stojí na vysokém skalním ostrohu, proto se jí říká nebeská, a věřte mi, že je nedobytná. Ještě nikdy nepadla do rukou našeho nepřítele – a teď je tam killadarem Beny Singh.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Říkal jsem, že je nedobytná, ale my dva se tam musíme dostat. A pak já zabiju Singha a vy zabijete Dodda.“

„Proto jsem tady,“ řekl Sharpe.

„Ne,“ zavrtěl Sevajee hlavou a zamračil se na Sharpa. „Jste tady, protože vaši krajané jsou nenasytní.“ Pohlédl na arabského chlapce, něco se ho zeptal a po krátké rozmluvě s ním se obrátil zpátky k Sharpovi. „Řekl jsem mu, že bude váš sluha a že ho utlučete k smrti, jestli vám něco ukradne.“

„To bych neudělal!“ ohradil se Sharpe.

„Já ano,“ řekl Sevajee, „a on tomu věří. Ale to mu stejně nezabrání, aby kradl. Proto byste udělal lip, kdybyste ho zabil hned.“ Zasmál se a vyhoupl se do sedla. „Takže se sejdeme v Gawilghuru,“ zvolal a kývl mu na pozdrav.

„Doufám,“ odpověděl Sharpe.

Sevajee odjel a Sharpe se sklonil ke svému novému sluhovi. Ahmed byl hubený jako zpola utopená kočka. Měl na sobě špinavou tuniku a potrhaný šátek upevněný na hlavě roztřepenou čelenkou potřísněnou krví – to zřejmě po ráně, kterou mu uštědřil Sharpe pažbou během bitvy. Na druhou stranu měl jasný pohled a vzdorný výraz, a třebaže mu hlas dosud nezmutoval, choval se statečněji než mnozí dospělí muži. Sharpe odepnul od pasu láhev s vodou a podal mu ji, ale předtím mu vzal rozbitou pistoli a odhodil ji. „Napij se, ty darebo, a pak půjdeš se mnou,“ řekl.

Chlapec pohlédl k vrcholu kopce, ale jeho vojsko bylo dávno pryč, rozprášené a pronásledované pomstychtivými kavaleristy. Pak řekl něco arabsky, vypil zbytek Sharpovy vody a zdráhavě kývl hlavou na znamení díků.

Takže bitva byla vyhraná a Sharpe měl sluhu a šel s ním na jih hledat nosiče vody.

Plukovník William Dodd sledoval, jak se Alláhovi lvi obracejí na útěk, a znechuceně si odplivl. Byla to chyba, postavit se Britům tady – chyba, která vedla ke katastrofě. „Jemadare!“ zvolal.

„Ano, sahibe?“

„Utvoříme čtvercovou formaci. Děla a bagáž budou uprostřed.“

„A rodiny, sahibe?“

„Ty taky.“ Dodd sledoval, jak Manu Bappú se svými pobočníky cválá pryč od postupujících Britů. Dělostřelci už utekli dávno, a to znamenalo, že všechna těžká maráthská děla se stanou kořistí nepřítele. Dodd byl v pokušení zachovat se stejně a nechat Britům i

svá malá pětiliberní děla, jejichž střelbu považoval v boji za stejně účinnou jako prskání hrachu, ale pak v něm zvítězila pýcha vojáka a rozhodl se vzít je s sebou. To, že Bappú přišel o všechna děla, je jeho věc, ale aby William Dodd daroval svou artilerii nepříteli, to by nejdřív muselo v pekle mrznout.

Jeho Kobry stály na maráthském pravém křídle a v tuto chvíli se nacházely stranou od směru postupu britského vojska. Kdyby zbytek maráthské pěchoty zůstal na místě a začal bojovat, byl Dodd ochoten se k nim přidat, ale teď už jasně viděl, že celé vojsko zachvacuje po porážce Arabů panika. Jedna řada za druhou se rozpadala a ti nejzbabělejší už začínali utíkat na sever. Dodd věděl, že to je konec. Nejdřív Assaye, teď tohle. Od jedné porážky k druhé! Otočil koně a usmál se na své vojáky v bílých kabátech. „Vy jste tuhle bitvu neprohráli!“ zvolal k nim. „Dokonce jste se k boji ani nedostali, takže vy jste o čest nepřišli! Avšak teď budete muset bojovat. Pokud dopustíte, aby se vaše řady rozpadly, a obrátíte se na útěk, zemřete! Ale jestliže budete bojovat, zůstanete naživu! Jemadare! Zavelte k pochodu!“

Všichni věděli, co je čeká – museli se pokusit o nejobtížnější ze všech prvků vojenské taktiky, o ústup bojem. Vyrazili na pochod ve volné čtvercové formaci, jejíž střed se postupně plnil ženami a dětmi. Někteří prchající z jiných pluků se k nim snažili přidat, ale Dodd poručil svým vojákům, aby je odháněli. „Jestliže bude třeba, spusťte na ně palbu!“ rozkázal. To byla poslední věc, o kterou stál, aby jeho Kobry nakazili panikou.

Dodd jel vedle pochodového čtverce. V jednu chvíli zaslechl trubky kavalerie, a když se ohlédl, uviděl, že se k nim z vrcholu kopce blíží houf nepravidelného lehkého jezdectva. „Stát!“ zavelel. „Srazte řady! Nasaďte bajonety!“

Kobry poslušně semkly čtverec v sevřený útvar. Dodd se postavil do jeho čela a sledoval, jak se jezdci blíží. Pochyboval, že se něčeho odváží, zvlášť když se jim na východě nabízela mnohem snadnější možnost kořisti. A tak to také dopadlo. Jakmile jezdci v čele houfu uviděli, že na ně čeká kompaktní útvar, z něhož na ně míří muškety, uhnuli pryč.

Dodd schoval pistoli do pouzdra. „Jdeme dál, jemadare!“

Ještě dvakrát musel Kobry zastavit a zformovat obranu, ale vždy se vojákům v bílých kabátech podařilo odradit houfy jezdců od útoku pouhou disciplinovaností. Pěchota červenokabátníků za nimi netáhla. Spokojila se tím, že vstoupila do vesnice jménem Argaum, a pronásledování nechala jezdeckým oddílům, které se však raději hnaly za chaoticky prchajícími zbytky poražené pěchoty, než by riskovaly těžký boj s organizovaným plukem.

Později se Dodd odklonil k západu, aby se Kobry ještě víc vzdálily od pronásledovatelů, a když se začala snášet tma, byl si už natolik jist bezpečím, že pluk přeorganizoval v pochodový proud po rotách. Pořád však šli za jasné oblohy a svitu měsíce dál a kolem půlnoci už k nim nedolehl jediný zvuk trubek britské jízdy. Dodd věděl, že vojáci prchající Bappúovy pěchoty pořád ještě umírají, že je stále honí nepřátelští jezdci, bodají do nich kopími a sekají šavlemi, avšak jemu se opět podařilo uniknout. Jeho muži byli unaveni, ale v bezpečí noční tmy uprostřed prosných polí, vyschlých zavlažovacích kanálů a roztroušených osad, v nich se vždy zuřivě rozštěkali psi, když je ucítili.

Dodd vesnice obcházel. Nepotřeboval drancovat. Jeho pluk měl zatím dostatečné zásoby jídla, navíc jim přálo štěstí, že ještě zkraje noci narazili na rezervoár, v němž bylo dost vody pro lidi i zvířata. „Víte, kde jsme, jemadare?“ zeptal se svého domorodého důstojníka.

„Ne, sahibe,“ odpověděl Gópál.

„Já taky ne. Zato vím, kam jdeme.“

„Kam, sahibe?“

„Do Gawilghuru. To je náš cíl.“

„Ale pak musíme zamířit víc k severu, sahibe,“ řekl Ind a ukázal k horám, které se na severním obzoru rýsovaly proti jasné noční obloze jako temná linie. „Tam je Gawilghur, sahibe.“

Dodd tedy táhl k pevnosti, jež se nikdy neocitla v rukou nepřátel, k nedobytné baště na vysoké skále, ke Gawilghuru.

Nad prosnými poli se pomalu rozjasňoval ranní úsvit. Už teď bylo ve vzduchu cítit pach smrti, který bude sílit k nesnesení, až na jasnou oblohu vystoupí slunce a rozpálí svou každodenně žhnoucí pec. Polnice vytrubovaly budíček a picquets, již v noci obcházeli

Argaum a střežili spící vojsko, nyní stříleli do vzduchu, aby vyprázdnili nabité muškety. Rány vyplašily hejna ptáků, kteří ozobávali mrtvoly, a také několik psů, rvoucích vnitřnosti, zvedlo hlavy a zavrčelo.

Každý pluk začal kopat hroby pro své mrtvé. Naštěstí jich nebylo moc, neboť ve včerejším boji nepadlo víc než padesát červenokabátníků. Zato mrtvol Maráthů a Arabů se všude povalovaly stovky. Lascarové, indičtí vojenští sluhové, začali tím, že procházeli bojiště a snášeli těla na jedno místo. Někteří vojáci poraženého vojska stále ještě žili, třebaže se už spíš nacházeli na pomezí života a smrti. Těm šťastnějším ulevila od dalších strastí pozemské pouti rána kopáčem nebo lopatou a teprve pak je chtivé ruce prohledaly a okradly. Ti méně šťastní byli odnášeni do stanu ranhojičů.

Dělostřelečtí odborníci prohlédli ukořistěná nepřátelská děla a vybrali z nich tucet, která uznali za vhodná pro použití v britském vojsku. Všechna byla kvalitní, odlitá a vykovaná v Ágře zbroj íři vyškolenými Francouzi, ale některá měla špatný kalibr a další zase byla tak přezdobená různými kroutícími se bohy a bohyněmi, že by u nich žádný poctivý britský dělostřelec nevydržel. Šestadvacet vyřazených děl pak mělo být znehodnoceno, což se dělalo tak, že se nabila dvojnásobnou náloží a při výstřelu se roztrhla. „To je nebezpečná práce," řekl plukovník William Wallace Sharpovi.

„To věřím, pane."

„Viděl jste, co se stalo u Assaye, ne?" zeptal se plukovník, smekl z hlavy rohový klobouk a ovíval si jím zpocenou tvář. Zaschlá krev na jeho chocholu už stačila téměř zčernat.

„Neviděl jsem to, pane, jenom jsem o tom slyšel," odpověděl Sharpe. K neštěstí došlo po bitvě u Assaye při likvidaci nepřátelských kanónů. Jeden z největších kusů, těžké obléhací dělo, vybuchl předčasně a zabil dva ženisty.

„Dobrých ženistů nemáme nazbyt," poznamenal Wallace, „a teď je budeme zvlášť potřebovat, jestli chceme jít na Gawilghur."

„Jaký Gawilghur, pane?" zatvářil se Sharpe, že neví, oč jde.

„Děsivá pevnost, opravdu děsivá," řekl plukovník a ukázal na sever. „Je to jen asi dvacet mil odtud. Pokud Maráthům zbylo aspoň trochu zdravého rozumu, uchýlí se tam." Wallace se odmlčel a

povzdechl. „Nikdy jsem tam nebylf takže to snad nebude tak hrozné, jak se říká, ale vzpomínám si, co mi o tom místě vyprávěl chudák McCandless. Řekl, že je to nedobytná pevnost, něco jako hrad Stirling, ale mnohem větší, a skála, na které stojí, je dvacetkrát vyšší.“

Sharpe nikdy hrad Stirling neviděl, takže si podle toho mohl těžko udělat představu, proto na to neřekl nic. Opět neměl co na práci a jen tak lelkoval, když pro něj plukovník poslal, a teď spolu procházeli mezi tím vším, co zůstalo ležet na zemi po včerejší bitvě. Asi deset kroků za nimi šel arabský chlapec. „Ten je váš?“ zeptal se Wallace Sharpa.

„Dalo by se to tak říct, pane. Včera jsem na něj narazil. Chtěl se mnou bojovat, tak jsem ho musel zajmout.“

„Však potřebujete sluhu, ne? Urquhart mi řekl, že žádného nemáte.“

Takže Urquhart o něm s plukovníkem mluvil. Z toho nemůže vzejít nic dobrého, pomyslel si Sharpe. Urquhart mu často říkal, že by si měl najít sluhu, čímž mu naznačoval, že by o jeho oblečení měl někdo pečovat. To byla samozřejmě pravda, ale protože Sharpe jiné oblečení neměl, těžko se mohl snažit dělat ze sebe vyfintěného panáka. „Já vlastně nevím, co s ním,“ řekl rozpačitě.

Wallace se otočil a něco chlapci řekl indicky. Ahmed na něj chvíli zíral a potom vážně přikývl, jako by mu rozuměl. A možná, na rozdíl od Sharpa, mu opravdu rozuměl. „Řekl jsem mu, že vám musí sloužit pořádně,“ obrátil se Wallace znovu k Sharpovi. Plukovník zřejmě nebyl příliš nadšen tím, že si Sharpe pořídil sluhu, a možná nebyl nadšen ničím, co s Sharpem souviselo, ale navzdory tomu se k němu snažil chovat přátelsky. Byl to právě Wallace, kdo Sharpovi nabídl místo důstojníka v čtyřiasedmdesátém pluku, a Wallace byl blízký přítel McCandlesse, takže Sharpe považoval plešatícího plukovníka za jakéhosi svého spojence. Přesto se v jeho pluku necítil dobře. Na druhou stranu uvažoval, zda by se vůbec někdy mohl cítit dobře mezi důstojníky. „A jak je to s tou vaší dámou, Sharpe?“ zeptal se Wallace s potutelným úsměvem.

„S jakou dámou?“ Sharpe se opět zatvářil, že nechápe, i když moc dobře věděl, na koho se plukovník ptá.

„S tou Francouzkou…, teď si nemůžu vzpomenout na její jméno. Padla vám do oka, že? Přiznejte se.“

„Myslíte Simonu? Ta je teď v Seringapatamu, pane. Řekl bych, že je to pro ni to nejlepší místo.“

„Jistě,jistě.“

Simona Joubertová byla vdova po francouzském důstojníkovi v Sindhijových službách, který padl v bitvě u Assaye. Už předtím však prožila s Sharpem menší milostné dobrodružství a po smrti svého manžela zůstala s ním, protože, jak sama říkala, kam jinam by se měla podít? Generál Wellesley však zakázal svým důstojníkům, aby s sebou brali ženy na polní tažení, a i když Simona nebyla Sharpovou manželkou, byla Evropanka, a proto usoudila, že udělá nejlíp, když odejde do Seringapatamu a tam na něj počká. Sharpe jí s sebou dal doporučující dopis pro svého přítele majora Stokese, velitele zbrojnice, a přidal jí k tomu pár Típúových drahokamů, aby si mohla opatřit nějaké sluhy a slušně tam žít. Někdy ho napadlo, že jí těch drahých kamenů dal příliš moc, ale pak se utěšoval, že to, co jí zbude, do jeho návratu schová.

„Takže jste šťastný člověk, Sharpe?“ zeptal se Wallace bodře. „Ano, pane,“ odpověděl Sharpe bez nadšení. „Máte dost práce?“

„To ani ne, pane.“

„Já vím, je to těžké,“ poznamenal Wallace neurčitě. Zastavil se a chvíli pozoroval dělostřelce, kteří nabíjeli jedno z ukořistěných děl, těžký kus, zřejmě dvacetilibrového nebo ještě většího kalibru. Byl zdoben bohatými ornamenty z lotosových květů a tančících dívek, navíc zvýrazněnými barvami. Dělostřelci nasypali do křiklavě zdobené hlavně dvojnásobnou prachovou nálož a teď do jejího zčernalého jícnu pěchovali dvě koule. Zenista pak přinesl jakési klíny a seržant od dělostřelců vložil jeden z nich do hlavně a napěchoval ho tam, aby se koule po výstřelu zablokovala a výbuch hlaveň roztrhl. Potom vytáhl ženista z kapsy klubko zápalné šňůry, vložil její jeden konec do zátravky a šňůru odvíjel a ustupoval s ní od děla. „Myslím, že bychom se měli ztratit,“ řekl Wallace. „Předpokládám, že netoužíte, aby vám nějaká střepina utrhla hlavu.“

„To opravdu ne, pane.“

„Je to velmi těžké,“ vrátil se Wallace k původnímu tématu jejich rozmluvy, „myslím vyjít z mužstva… Je to obdivuhodné, Sharpe, opravdu, ale taky těžké, že?“

„Asi ano, pane,“ přikývl Sharpe.

Wallace povzdechl, jako by shledával rozmluvu obtížnější, než předpokládal. „Urquhart mi řekl, že se mu zdáte jaksi…,“ odmlčel se a hledal vhodné slovo, aby se Sharpa nedotkl, „ne moc spokojený.“

„To chce čas, pane.“

„Jistě, jistě, časem se všechno poddá.“ Plukovník si přejel rukou po holé lebce a opět si na ni nasadil klobouk. „Vzpomínám si na své začátky v armádě, i když je to samozřejmě dávno. Byl jsem tehdy mladíček a nevěděl jsem, co a jak. Učili mě vlevo v bok a vpravo v bok a já jsem mudroval, k čemu to je dobré. Řeknu vám, že jsem se celé měsíce nemohl zorientovat.“ Plukovník se opět odmlčel. „Zatracené horko,“ zabručel po chvíli. „Slyšel jste někdy o pětadevadesátém, Sharpe?“

„To je ňákej další skotskej pluk?“

„Panebože ne! Střelecký! Střelecký pluk! Docela nový, založili ho před pár lety. Říkají mu pokusný sbor střelců!“ Wallace zakroutil hlavou a zasmál se, jako by mu takový název připadal absurdní. „Velí mu jeden můj přítel, jmenuje se Willie Stewart, vlastně ctihodný pán William Stewart. Skvělý chlapík! A právě Willie dostal náramně podivný nápad obléknout své vojáky do zelených kabátů. Představte si do zelených! A taky mi řekl, že poměry u nich nejsou zdaleka tak zkostnatělé jako u nás, samozřejmě podle jeho mínění.“ Wallace se zasmál, aby bylo zřejmé, že to mínil jako žert. „Zkrátka věc se má tak, Sharpe, že mě napadlo, jestli byste se víc nehodil do té Stewartovy party než k nám. Vlastně je to Willieho nápad. Napsal mi, jestli nevím o nějakých mladých schopných důstojnících, kteří by mohli přenést své zkušenosti z Indie do Shorncliffii. Chystám se mu odpovědět, že tady moc rojničářů nemáme, protože právě na takový boj jsou Willieho vojáci cvičeni, ale když psal o mladých schopných důstojnících, vzpomněl jsem si na vás.“

Sharpe na to nic neřekl. Ať to plukovník zabalil do sebelepších slov, ve skutečnosti to znamenalo, že ho už ve čtyřiasedmdesátém nechce, i když od něj bylo laskavé, že se mu snažil vylíčit

pětadevadesátý pluk jako skvělou příležitost pro něj. Sharpe byl přesvědčen, že to je obyčejný polní batalion sestavený narychlo ze zbytků jiných regimentů a různých pochybných existencí, které verbíři odmítli. Už pouhá skutečnost, že nosí zelené kabáty, zněla podezřele, jako by je armáda nepovažovala za dost dobré pro kabáty červené. Zkrátka si pomyslel, že jde o batalion, který se v první bitvě rozpadne v naprostém zmatku.

„Už jsem Williemu o vás napsal," pokračoval Wallace, „a vím, že pro vás bude mít místo." Sharpovi bylo jasné, že ctihodný pán William Stewart je Wallacemu něčím zavázán a nemůže jeho žádost odmítnout. „Jenže abych řekl pravdu, Sharpe, je tu ještě jiná věc, a to, že do Madrásu připluli noví rekruti. Čekali jsme je až někdy na jaře, ale jsou tady už teď, takže během měsíce nebo tak nějak budeme opět na plných stavech." Wallace se odmlčel a zřejmě uvažoval, zda se mu úder podařilo dostatečně změkčit. „Víte, Sharpe," pokračoval po chvíli, „skotské pluky, to je, hm…, něco jako rodinná záležitost. Ano je to taková velká rodina, tak to říkala už moje matka, a ta byla velmi bystrý znalec těchhle věcí. Jako velká skotská rodina! V každém případě to o našich plucích platí větší měrou než o anglických, nemyslíte?"

„Ano, pane," přikývl Sharpe a snažil se nedat najevo, jak se cítí.

„Ale já vás nemůžu pustit dřív, než tahle válka skončí," pokračoval Wallace o poznání žoviálněji, jako by se mu ulevilo. Otočil se a znovu pozoroval přípravu k odstřelení děla. Zenista už rozvinul celou délku zápalné šňůry a dělostřelci teď křičeli na všechny strany, aby se k dělu nikdo nepřibližoval. „Na to se rád podívám," řekl plukovník vzrušeně. „Nic tak člověku nerozproudí krev jako úmyslná destrukce, co?"

Ženista vytáhl křesadlo a sklonil se k zápalné šňůře. Nejdřív zapálil klůcek plátna, počkal, až se plamínek rozhoří, a pak ho přiblížil ke konci zápalné šňůry. Po chvíli se ozvalo syčení.

Šňůra hořela rychle, a jak kolem prskaly jiskry, vzplály v suché trávě malé ohníčky. Konečně dospěl žhnoucí bod k dělu a zmizel v zátravce.

Ještě pár okamžiků se nic nedělo a pak… vyšlehl výbuch a dělo se v tisících kusech rozletělo do všech stran. Exploze nálože se

pokusila vyrazit koule zaklíněné do hlavně, ale jejich odpor byl tak velký, že stačil energii výbuchu odolat. A ta se musela uvolnit jinam. Nejdřív vyrazila ven zátravku, která s sebou vzala i část závěru, a pak už ze zadní části zdobené hlavně vyšlehl oheň a kouř a vzduchem zasvištěly žhavé střepiny, zatímco přední utržená část hlavně žuchla na zem. Sotva dozněl výbuch, ozval se jásot dělostřelců. „Zase o jedno maráthské dělo míň," prohlásil Wallace a také Ahmed se zubil radostí. „Znal jste Mackaye?" zeptal se plukovník Sharpa. „Ne, pane."

„Kapitána Mackaye, Hugha Mackaye z Východoindické – ze čtvrté domorodé kavalerie. Výborný chlapík, Sharpe. Znal jsem moc dobře jeho otce. Věc se má tak, že mladý Hugh byl ještě před Assaye pověřen velením zásobovací kolony a odvedl tam dobrou práci, moc dobrou. Ale když se schylovalo k bitvě, chtěl se vrátit ke své jednotce a zúčastnit se boje spolu s ní. Zkrátka neuposlechl rozkaz, abyste rozuměl, protože Wellesley trval na tom, že musí zůstat u zásobovací kolony. Jenže Hugh si nedovedl představit, že by na tanečním parketu chyběl, a to se mu stalo osudným, protože chudák v boji padl. Představte si, dělová koule ho roztrhla napůl!" Wallace to řekl s takovým rozhořčením, jako by šlo o největší nespravedlnost, k níž v celé té bitvě došlo. „Takže zásobovací kolona zůstala bez pevné ruky," dodal.

Panebože, pomyslel si Sharpe, když si uvědomil, kam plukovník míří. On ho chce udělat velitelem zásobovací kolony!

„Řekl jsem bez pevné ruky, ne bez velení," pokračoval Wallace. „Jmenovali samozřejmě nového velitele, ale ten chlapík nemá žádné zkušenosti s provozem a organizací volských spřežení. Jmenuje se Torrance a neříkám, že není dobrý voják, ale dá se předpokládat, že nároky na zásobovací kolonu teď budou mnohem větší. Myslím tím, že se budeme dostávat hlouběji do nepřátelského území, chápete? Stále se v něm pohybuje spousta jejich jízdních oddílů, nebo spíš hord, a Torrance prohlásil, že potřebuje nějakého zástupce, důstojníka, který by mu pomohl. A tak mě napadlo, že byste se pro to skvěle hodil vy, Sharpe." Wallace se usmál, jako by si byl jist, že mu tím prokazuje velkou laskavost.

„Ale vždyť já o volech taky nic nevím, pane,“ odpověděl Sharpe zarputile.

„Jistě, jistě, to od vás nikde nechce, navíc jsou v té koloně ještě dromedáři a sloni – celý zvěřinec. Ale bude to pro vás zkušenost, která vám neuškodí. Uvažujte o tom jako o dalším možném řešení pro vás.“

Sharpe věděl, že by si protesty a námitkami moc nepomohl, a tak souhlasil. „Ano, pane,“ přikývl.

„Výborně! Skvěle!“ zaradoval se Wallace se zjevnou úlevou. „Nebude to samozřejmě na dlouho, Sharpe. Sindhija už prosí o mír a rádžovi z Beraru taky nic jiného nezbude. Dokonce si myslím, že bychom se ani nemuseli snažit bojovat o Gawilghur, pokud se tam ti mizerové uchýlí. Takže běžte pomoct Torrancovi a pak už můžete nabrat kurs směrem Anglie, co říkáte? A stát se zelenokabátníkem!“

Takže podporučík Sharpe selhal. Na celé čáře! Ani ne po dvou měsících své důstojnické kariéry byl z pluku vykopnut, a ještě jak potupně! Poslali ho pohánět voly a dromedáry a pak se ho chystají uklidit k jakýmsi zeleným kabátům, což je zřejmě sebranka těch, které, podobně jako jeho, nikdo nechce. K čertu! Takhle si to nepředstavoval ani v nejhorším snu.

Britská a její spojenecká kavalerie se honily za prchajícími nepřáteli celou noc a teprve po rozednění se zastavily ke krátkému odpočinku. Jezdci napojili koně, pak se opět vyhoupli do sedel a pokračovali ve štvanici. Jezdili tak dlouho, dokud pod nimi koně nezačali vrávorat únavou, a až potom zuřivého pronásledování trosek maráthského vojska zanechali. Ruce už jim umdlévaly od sekání, šavle měli ztupené a chuť k zabíjení ukojenou. Byla to noc divoké honby vítězů za poraženými, noc vraždění při měsíčním světle, po níž zůstala pláň posetá mrtvými. Ve vzduchu se vznášel pach krve. Ráno přineslo další zabíjení, ale také širokokřídlé supy, kteří se z výšky snášeli k hostině.

Pronásledování ukončil až pás hor, který ohraničoval severní okraj Deccanské plošiny. Stráně tohoto horského hřebenu byly strmé a hustě zalesněné, tedy nic pro kavalerii, a za nimi se tyčila vysoká skaliska, jež se táhla od východního až po západní obzor jako děsivé

hradiště nějakých obrů. Místy se do nich zařezávaly hluboké rokliny a britští pronásledovatelé, kteří v úžasu zírali na obrovský val, jenž jim zatarasil cestu, předpokládali, že těmito zalesněnými rozsedlinami musí vést cesty k vrcholu celého hřebene, i když si nikdo z nich nedovedl představit, jak by se tam nahoru dostalo celé vojsko, kdyby se nepřítel odhodlal k obraně.

Mezi dvěma hlubokými roklinami vystupoval z horského masivu obrovský skalní ostroh podobný přídi monstrózní kamenné lodě. Vrchol tohoto výběžku čněl téměř šest set metrů nad plání, na níž se jezdci zastavili. Jeden z nich, když otřel ze své šavle hrstí trávy zasychající krev, pohlédl na vrchol skály a náhle uviděl, že nad ní stoupá malý chomáč čehosi bílého. V první chvíli to považoval za obláček, ale vzápětí zaslechl vzdálenou ránu. A pokud ještě ani teď nevěřil, že je to kouř z dělového výstřelu, přesvědčila ho o tom koule, která dopadla téměř kolmo dolů do nedalekého pásu prosného pole. Kapitán oddílu pronásledovatelů vytáhl dalekohled a namířil ho vysoko k obloze. Dlouho se jím díval a pak táhle hvízdl.

„Co je to, pane?“

„Pevnost,“ odpověděl kapitán. Viděl tmavé zdi hradeb postavené na bílošedé skále. „Nebeská pevnost. Gawilghur!“

Zazněly další výstřely, ale byly vypáleny z takové výšky, že koule během letu ztratily téměř všechnu energii a už jenom padaly. Přesto dal kapitán povel otočit a jet pryč. „To je jejich poslední útočiště, mládenci,“ řekl a zasmál se. „Jenže to už není nic pro nás. S tím si bude muset poradit pěchota.“

Jezdci se pomalu vydali zpátky k jihu. Někteří koně ztratili podkovy a to znamenalo, že je museli vést. V každém případě jejich celonoční honba skončila a odvedli dobrou práci. Dorazili poražené vojsko, pobili spoustu nepřátel a s těmi, kterým se podařilo uniknout, se v posledním maráthském útočišti musí vypořádat pěšáci.

Náhle cosi zvolal seržant na pravém křídle a ukazoval k západu, kde se za lesíkem asi míli od nich objevil pochodový proud nepřátelské pěchoty v bílých kabátech. Táhli s sebou i děla, ale nezdálo se, že by chtěli zahájit boj. Za regimentem, který mířil k cestě, jež vstupovala do hor a pak se ve smyčkách vinula vzhůru k pevnosti na skále, se táhl dav civilního obyvatelstva a pár prchajících

rot. Jestliže je to jediný přístup k pevnosti, pak pomáhej červenokabátníkům při jejím dobývání Bůh, pomyslel si kapitán. Znovu vytáhl dalekohled a prohlížel si jím nepřátelskou kolonu. Zdálo se, že bílokabátníci nejeví o oddíl britské jízdy žádný zájem, ale kapitán dal přesto z opatrnosti povel zrychlit.

O chvíli později, když se Britové skryli mezi prosnými poli, se kapitán naposledy otočil a znovu se dlouze zahleděl směrem k pevnosti, která stála na vysoké skále jako orlí hnízdo. Zdálo se, že se dotýká nebe, tak vysoko čněla nad okolními pláněmi. „Pekelné místo," zamumlal kapitán a znovu se v čele svých mužů rozjel k jihu. On svou práci odvedl a teď bude muset pěchota vystoupit k oblakům, aby udělala tu svou.

Plukovník William Dodd samozřejmě viděl jezdce v modrých kabátech, kteří vedli unavené koně k jihu, a sledoval je, až zmizeli kdesi v prosných polích. Subadar, jenž velel malé artilerii pluku Kober, chtěl vypráhnout děla a spustit na jezdce palbu, ale Dodd to zamítl. Neviděl důvod, proč by na ně měli útočit, navíc než by připravili děla k palbě, byli by už jezdci zřejmě mimo dostřel. Sledoval také let posledních dělových koulí vystřelených z pevnosti. Ty kanóny tam nahoře nejsou k ničemu, pomyslel si, leda tak ke strašení lidí dole na rovině.

Doddovu regimentu trvalo dalších sedm hodin, než konečně vystoupil k pevnosti, a samotného Dodda pálily plíce, necítil nohy a uniformu měl promočenou potem. Celou cestu šel pěšky, protože nechtěl vyčerpávat svého již tak unaveného koně, navíc jestliže vyžadoval od svých mužů, aby šli pěšky, musel jim jít příkladem. To byla jeho zásada. Byl to vysoký muž se sinavě bledou tváří, ostrým hlasem a nepříjemným chováním, ale na druhou stranu věděl, jak si vysloužit obdiv svých mužů. Dobře viděli, že jde s nimi pěšky, přestože mohl jet na koni, a tak si nestěžovali, když jim strmé stoupání bralo dech a ubývaly jim síly. Rodiny, povozy s bagáží a baterie děl zůstaly daleko vzadu a plahočily se ještě kdesi dole, zatímco první oddíly už stoupaly závěrečnými úseky cesty, která se v několika posledních stovkách metrů táhla po úzké římse vysekané do skály.

Těsně předtím, než se přiblížili k jižní bráně pevnosti, sešikoval Dodd pluk do čtyř řad a posádka jim otevřela těžká dubová vrata pobitá železnými hřeby. „Vpochodujte dovnitř se vztyčenými hlavami!“ zvolal Dodd na své muže. „Vy se nemáte za co stydět! Vy jste žádný boj neprohráli!“ Teprve zde nasedl a tasil šavli se zlatým jílcem a hruškou ve tvaru sloní hlavy, aby pozdravil berarskou vlajku, která vlála na vysoké baště nad bránou. Pak pobídl svou klisnu a vedl neporažené Kobry dlouhým průjezdem brány do pevnosti.

Když se z něj vynořil, otevřel se mu pohled na malé město postavené uvnitř valů – město na vrcholu gawilghurské skály. Bylo plné vojáků, většinou maráthských jezdců, jimž se podařilo uniknout britským pronásledovatelům, a když se Dodd v sedle otočil, uviděl na střeleckých ochozech hradeb vojáky gawilghurské posádky. Byl mezi nimi i Manu Bappú, kterému se také podařilo Britům uprchnout, a nyní kynul Doddovi na pozdrav z věže nad bránou.

Dodd řekl jednomu ze svých mužů, aby mu podržel koně, pak vystoupil po schodech na nejvyšší ochoz věže a v naprostém úžasu se zastavil. Před ním se otevřel neskutečný pohled. Bylo to, jako by se ocitl na kraji světa. Pláň, po níž přišli, ležela tak hluboko pod ním a jižní obzor se rýsoval tak daleko, že se ho zmocnil dojem, jako by měl před sebou pouze nekonečný prostor oblohy. Napadlo ho, že takhle asi vidí zemi Bůh. Anebo orel, když majestátně pluje vzdušným mořem. Naklonil se nad parapet a uviděl kolonu svých lehkých děl, která se ploužila po úzké cestě nahoru. Ta se dostane do pevnosti až dlouho po setmění.

„Měl jste pravdu, plukovníku,“ řekl Manu Bappú sklesle.

Dodd konečně odtrhl oči od neskutečného výhledu a obrátil se k maráthskému knížeti. „Je nebezpečné bojovat s Brity na otevřené pláni,“ prohlásil. „Ale tady…,“ ukázal dolů na točitou cestu, která se v nekonečných zákrutech vinula vzhůru, „tady budou Britové umírat, sahibe.“

„Hlavní vchod do pevnosti je na druhé straně,“ řekl Bappú svým sykavým hlasem. „Na severní.“

Dodd se otočil a podíval se přes střechu velké budovy, která stála uprostřed pevnosti. Moc toho ze severního opevnění neviděl,

ale tyčila se tam podobná bašta jako ta, na níž stál. „Je k němu stejně obtížný přístup jako k tomuto jižnímu?“ zeptal se.

„Možná ne tak obtížný, pokud jde o terén, ale rozhodně ne snadný,“ odpověděl Bappú. „Nepřítel by musel překonat úzkou skalní šíji a pak se probít přes vnější pevnost. Za ní je hluboká rokle a pak teprve tahle vnitřní pevnost. Chci, abyste střežil její severní bránu.“

Dodd na něj upřel podezíravý pohled. „Takže ne vnější pevnost?“ Předpokládal, že jeho Kobry budou bránit místo, přes něž povedou Britové útok, a tam je porazí.

„Vnější pevnost je past,“ vysvětlil mu Bappú. Vypadal unaveně, ale porážka u Argaumu nezničila jeho odhodlání, naopak ještě posílila chuť s nepřítelem bojovat a pomstít se mu. „Jestliže se Britové zmocní vnější pevnosti, budou si myslet, že už zvítězili. Nemohou vědět, že za roklí na ně čeká ještě horší překážka, a tu budeme bránit všemi prostředky. Je mi jedno, jestli vnější pevnost padne, ale tuhle vnitřní musíme udržet za každou cenu. Proto postavíme nejlepší síly sem.“

„Udržíme ji,“ řekl stroze Dodd.

Bappú se otočil a znovu se zahleděl k jihu. Někde tam v zamlžené dálce se britské vojsko připravovalo k pochodu na Gawilghur. „Myslel jsem, že je dokážeme zastavit už u Argaumu,“ řekl tiše.

Dodd, který ho zrazoval od boje u Argaumu, mlčel.

„Ale tady,“ pokračoval Bappú, „tady se nám to podaří.“

Tady se to musí podařit, pomyslel si Dodd. Dezertoval z vojska Východoindické společnosti, protože ho tam čekal vojenský soud a zřejmě poprava, ale to nebyl jediný důvod jeho útěku. Byl přesvědčen, že jako žoldnéř ve službách maráthských knížat může vydělat tolik peněz, o jakých se mu ve Východoindické ani nesnilo. Problémem však bylo, že na maráthské straně šel od porážky k porážce. Zatím se mu z těch tří podařilo vyváznout se zdravou kůží a pokaždé vyvedl svůj pluk z katastrofy bezpečně a beze ztrát, ale teď si uvědomil, že z Gawilghuru není úniku. Odtud nevede žádná ústupová cesta, protože všechny Britové zablokují, o tom nepochyboval. Jediná možnost tedy byla porazit je. A tak to také

bude, uklidňoval se. Nedovedl si představit, jak by někdo mohl tuhle pevnost dobýt. To není v lidských silách! Stál na kraji světa téměř na dosah oblohy a dostat se sem bude pro červenokabátníky jako dobývat samy výšiny nebeské.

Takže zde, hluboko v nitru Indie, budou Britové konečně poraženi.

Před domem, v němž měl být ubytován kapitán Torrance, čekalo šest kavaleristů v žlutomodrých kabátech devatenáctého pluku lehkých dragounů. Velel jim dlouhonohý seržant, který si hověl na lavici před dveřmi, ale nyní zvedl hlavu a pohlédl na blížícího se Sharpa. „Doufám, že od těch bastardů nic nechceš, kamaráde," zabručel. Teprve pak si všiml, že Sharpe má kromě tlumoku, jaký nosí obyčejní vojáci, ještě odřený a spravovaný, ale přece jen důstojnický kabát, šerpu a šavli, a rychle vstal. „Promiňte, pane. Promiňte," omlouval se.

Sharpe mávl rukou, aby si klidně zase sedl. „Proč bych od nich neměl nic chtít?" zeptal se.

„Protože byste nic nedostal, pane," řekl seržant a rozhořčeně si odplivl. „My potřebujem jen podkovy, nic jinýho, a kvůli nim tady trčíme…, kvůli pitomým podkovám. Maj jich mít na skladě čtyři tisíce, ale nemůžou najít ani jedinou. Prý se ztratily! Posílaj mě, abych si je šel koupit k bhinjarriům! Víte, co by se mnou udělal můj kapitán, kdybych mu to řek? Takže teď tu dřepíme a čekáme, až se vrátí kapitán Torrance. Doufám, že ten bude vědět, kde ty podkovy jsou. Ta opice uvnitř," ukázal palcem na dveře domu, „neví vůbec nic."

Sharpe otevřel dveře a vstoupil do velké místnosti, v níž se asi půl tuctu mužů dohadovalo s indickým úředníkem, jenž seděl za stolem obtíženým účetními knihami a tvářil se utrápeně. „Kapitán Torrance je nemocný," vyštěkl na Sharpa, aniž se zeptal, kvůli čemu přišel. „A toho arabského kluka nechte venku," dodal směrem k Ahmedovi. Chlapec vešel za Sharpem s mušketou, kterou ukořistil na bojišti u Argaumu.

„Tak jak je to s těmi mušketami?" pokoušel se upoutat úředníkovu pozornost jeden z mužů.

‚A s podkovami!“ houkl rozčileně nadporučík z Východoindické společnosti.

‚A džbery na vodu,“ přidal se jakýsi dělostřelec.

„Přijďte zítra,“ snažil seje odbýt úředník. „Zítra!“

„To jste mi řekl už včera, tak jsem tu dnes,“ nedal se dělostřelec.

„Kde je kapitán Torrance?“ zeptal se Sharpe.

„Je nemocný,“ odpověděl Ind vyčítavě, jako by už pouhou otázkou Sharpe ohrožoval kapitánovo křehké zdraví. „Nikdo ho nesmí rušit. A proč je tu ten kluk? Je to Arab, ne?“

„Protože přišel se mnou a já chci, aby tady byl,“ řekl Sharpe ostře. Přistoupil ke kulatému úředníkovu stolu a pohlédl na stoh účetních knih. „Vidím, že v tom máte pěknej bordel!“

„Sahibe!“ Také Ind si teprve teď uvědomil, že Sharpe je důstojník. „Prosím, zůstaňte na druhé straně stolu, sahibe. Takový tady máme systém. Já pracuju na téhle straně a vy musíte zůstat na druhé. Prosím, sahibe.“

„Jak se jmenujete?“ zeptal se Sharpe.

Úředník se zatvářil, jako by se ho ta otázka dotkla. „Jsem asistent kapitána Torrance,“ odpověděl důležitě.

„A říkáte, že Torrance je nemocný?“

„Ano, kapitán je velmi nemocný.“

„A kdo ho zastupuje?“

„Já,“ odpověděl úředník.

„Možná do téhle chvíle, ale teď už ne,“ prohlásil Sharpe a obrátil se k nadporučíkovi z Východoindické. „Co jste od něj chtěl?“

„Podkovy.“

„Tak jak to s těmi pitomými podkovami je?“ zeptal se Sharpe úředníka.

„Už jsem to vysvětloval, sahibe, už jsem to všem vysvětloval,“ odpověděl naříkavým tónem Ind. Byl to muž středního věku s žalostným výrazem ve tváři a buclatými prsty potřísněnými inkoustem. A právě ty se teď spěšně snažily zavřít všechny účetní knihy, aby do nich Sharpe nemohl nahlédnout. „A teď se, sahibe, vraťte na druhou stranu a postavte se do řady.“

„Kde jsou ty podkovy?“ trval na svém Sharpe a přistoupil k potícímu se úředníkovi ještě blíž.

„Kancelář je zavřená!“ zvolal náhle Ind. „Do zítřka je zavřeno! Všechno vyřizování se bude dělat zítra. Je to na rozkaz kapitána Torrance!“

„Ahmede!“ řekl Sharpe, „zastřel toho mizeru.“

Ahmed nerozuměl anglicky, ale to úředník nevěděl. „Kancelář je s okamžitou platností zavřená,“ opakoval zoufale. „Takhle se nedá pracovat. Všechno řeknu kapitánu Torrancovi. Budete z toho mít problémy, uvidíte, velké problémy!“ Mimoděk pohlédl ke dveřím, které vedly do další místnosti domu, jako by odtud čekal pomoc.

„Kapitán Torrance je tam?“ zeptal se Sharpe a ukázal ke dveřím.

„Ne, sahibe. A vy tam nesmíte. Kapitán je nemocný.“

Sharpe přistoupil ke dveřím a otevřel je. Úředník vykřikl na protest, ale Sharpe na něj nedbal. Hned za dveřmi byl závěs a Sharpe se do něj v první chvíli zamotal, ale přesto uviděl visuté lůžko zavěšené na trámech. Zdálo se, že v místnosti nikdo není, ale pak Sharpe zaslechl z temného kouta jakýsi povzdech. Pohlédl tam a uviděl mladou ženu. Měla na sobě sárí, přesto Sharpovi připadala jako Evropanka. Držela v rukou pánské kalhoty a přišívala na jejich vnější šev zlatý prýmek, ale teď toho nechala a zírala vytřeštěnýma očima ke dveřím. „Kdo jste, madam?“ zeptal se Sharpe.

Žena zavrtěla hlavou. Měla vlasy černé jako uhel a světlou pleť. Bylo zřejmé, že má strach. „Je tady kapitán Torrance?“ zkusil to znovu Sharpe.

„Ne,“ zašeptala.

„Jeho zástupce mi řekl, že je nemocný. Je to pravda?“

„Jestli vám to řekl, pane…,“ odpověděla tiše. Londýnský přízvuk potvrdil jeho domněnku, že je to Angličanka.

„Já vás neukousnu, drahoušku,“ snažil seji uklidnit, neboť viděl, že se chvěje strachem. „Vy jste paní Torrancová?“

„Ne!“

„Takže pro něj pracujete?“

„Ano, pane.“

„A nevíte, kde je?“

„Ne, pane,“ odpověděla opět tiše a upírala na něj velké oči. Sharpe usoudil, že lže, ale zřejmě k tomu měla dobrý důvod – patrně věděla, že by ji Torrance potrestal, kdyby ho prozradila. Chvíli

uvažoval, že z ní vytáhne pravdu, ale pak si řekl, že by to trvalo příliš dlouho. Přemýšlel, kdo to asi může být. Přes strach, s jakým na něj pohlížela, se mu zdála pěkná. Nakonec usoudil, že to bude Torrancová bibbi. Šťastný člověk, tenhle Torrance, pomyslel si. „Je mi líto, že jsem vás vyrušil, madam," řekl a vrátil se do přední místnosti.

„Tam jste neměl chodit, sahibe," prohlásil s neskrývaným rozhořčením úředník. „To je soukromý byt. Soukromý! Budu nucen o tom uvědomit kapitána Torrance."

Sharpe uchopil opěradlo židle, na níž Ind seděl, a jednoduše ho z ní vyklopil. Čekající muži se rozesmáli. Sharpe si jich nevšímal, posadil se na uvolněnou židli a přitáhl si haldu účetních knih. „Pro mě za mě si kapitána Torrance uvědomte, o čem chcete, ale mně teď tady řeknete, jak je to s těma podkovama."

„Ztratily se!" prohlásil úředník.

„Jak se ztratily?" zeptal se Sharpe.

Ind pokrčil rameny. „To se stává, že se něco ztratí," řekl a neustále se snažil vzít Sharpovi aspoň některé účetní knihy. Po buclaté tváři mu stékal pot. „To se prostě stává," opakoval chabě.

‚A muškety?" zeptal se Sharpe.

„Taky se ztratily," přiznal Ind po chvilce váhání.

‚ A vědra?"

„Taky."

‚A co zápisy?"

Úředník svraštil čelo. „Jaké zápisy, sahibe?"

‚JCdyž se něco ztratí, musí se o tom udělat zápis," řekl Sharpe trpělivě. „Tohle není žádnej kupeckej krám, ale armáda. V tý si člověk ani neuprdne, aby se o tom neudělal zápis. Takže mně ukažte zápisy o všem, co se ztratilo."

Úředník povzdechl, váhavě vybral jednu z knih a otevřel ji. „Tady, sahibe," ukázal prstem potřísněným inkoustem. „Jeden sud koňských podkov, vidíte? Vezli ho z Jamkandhi a dvanáctého listopadu se ztratil v Godavery."

„Kolik kusů podkov v něm bylo?" zeptal se Sharpe.

„Sto dvacet." Do kanceláře vstoupil dlouhonohý seržant od kavalerie a opřel se o rám dveří.

‚Ale na skladě máte mít čtyři tisíce podkov, ne?“ zeptal se Sharpe.

„O tom je tady.“ Úředník otočil stránku. „To je zase jiný sud, vidíte?“

Sharpe chvíli zíral na naškrábaný zápis. „Ztraceno v Godavery,“ přečetl nahlas.

‚A tady,“ ukázal úředník na jiné místo.

„Ukraden,“ četl Sharpe. Ind otočil na další stránku a vzápětí na ni padla kapka potu. ‚A kdo ty sudy ukradl?“ zeptal se Sharpe.

„Nepřátelé, sahibe,“ odpověděl muž. „Ti jejich jezdci jsou všude, však to znáte, sahibe.“

„Jo, známe,“ ozval se vysoký seržant od kavalerie. ‚Alc stačí se na ně podívat a už se za nima práší. Ty neukradnou ani vejce slepici.“

„Přepadávají konvoje a kradou vojenský materiál, aby ho mohli prodat,“ trval na svém úředník.

Sharpe mu odsunul ruku, obrátil stránku a hledal datum bitvy u Assaye. Když ho našel, uviděl, že zápisy před tímto datem byly psány jiným, mnohem úhlednějším rukopisem. Usoudil z toho, že kapitán Mackay si knihu vedl sám. Všiml si také, že v Mackayových zápisech je mnohem méně poznámek o ztraceném nebo ukradeném materiálu. Mackay uváděl, že se ztratilo osm dělových koulí během přechodu přes řeku, a dva sudy prachu označil za ukradené. Ale po bitvě u Assaye došlo při nejrůznějších nehodách a přepadeních k více než šedesáti ztrátám.

Navíc to byl ve všech případech materiál, o který je nouze. Vojsku zase tak moc nevadí, když se při přechodu řeky utopí nějaká ta dělová koule, ale jestliže mu dojdou náhradní podkovy pro koně, je zle. „Kdo psal tohle?“ zeptal se Sharpe a ukázal na záznamy na poslední popsané stránce.

„Já, sahibe,“ odpověděl indický úředník vylekaně.

„Jak víte, že se něco ztratilo?“

Muž pokrčil rameny. „Kapitán mi to řekne. Anebo seržant.“

„Kterej seržant?“

„Teď tady není. Jede s konvojem volských spřežení na sever.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se Sharpe, protože o tom nemohl najít žádný zápis.

„Hakeswill,“ odpověděl Ind. „Ten pro nás teď pracuje, protože kapitán Torrance je pořád nemocný.“

„Do prdele!“ zaklel Sharpe a odstrčil židli. Hakeswill! Zase ten zatracený Obadiah Hakeswill! „Jak to, že ho neposlali zpátky k jeho regimentu?“ zeptal se. „Tady nemá vůbec co dělat!“

„Kapitán Torrance chtěl, aby tady zůstal,“ řekl úředník a znovu pokrčil rameny na znamení, že on o tom nerozhoduje. „Prý zná systém.“

To věřím, pomyslel si Sharpe. Parchant jeden! Ten chlap si dovede vždycky najít to nejteplejší a nejvýnosnější místečko v celém vojsku. A tady, jak se zdá, si našel přímo dojnou krávu. Zařídil to ovšem tak, aby zápisy byly psány do knihy úředníkovým rukopisem. Na Obadiaha si nikdo nepřijde. „A jak ten systém funguje?“ zeptal se Sharpe.

„Pomocí stvrzenek, sahibe,“ odpověděl úředník.

„Vysvětlete mně to.“

„Poháněčům volů se dá stvrzenka, a když dovezou náklad tam, kam mají, příjemce jim ji podepíše a oni ji zase doručí zpátky nám. Pak dostanouzaplaceno. Když nemají podepsanou stvrzenku, nedostanou peníze. To je pravidlo, sahibe – není stvrzenka, nejsou peníze.“

„A taky nejsou pitomý podkovy,“ dodal vytáhlý seržant z devatenáctého pluku dragounů.

„A ty peníze vyplácí seržant Hakeswill?“ zeptal se Sharpe.

„Pokud tady je, sahibe,“ řekl úředník. „To je sice pěkné, ale já chci podkovy,“ ozval se nadporučík z Východoindické.

„A já vědra,“ přidal se dělostřelec.

bhinjarriové mají všechno, co potřebujete,“ prohlásil úředník a doprovodil to gestem, kterým se obvykle odhánějí slepice. „Když to nutně potřebujete, běžte za nimi. Tahle kancelář je dnes zavřená.“

„Ale odkud to bhinjarriové mají?“ zeptal se Sharpe. „Kde to všechno vzali?“ Ind však místo odpovědi pokrčil rameny. Bhinjarriové byli obchodníci, kteří táhli s vojskem, pronajímali mu ze svých velkých stád tažné voly a povozy a také mu prodávali

potraviny, alkohol, ženy a různé další požitky, a teď se zdálo, že zásobují armádu i nej potřebnějším vojenským materiálem. To znamenalo, že armáda musí platit za to, co by za normálních okolností dostala zadarmo v rámci vojenského zásobování. A když Sharpe uvážil, že v tomto „systému“ má prsty Hakeswill, bylo mu jasné, že bhinjarriové prodávají armádě to, co sejí ztratilo nebojí bylo ukradeno. „A kam si mám jít pro podkovy?“ zeptal se Sharpe.

Ind se nejdřív zdráhal odpovědět, ale pak rozhodil ruce a doporučil mu, aby se šel zeptat do tábora obchodníků. „Tam vám řeknou, kdo vám je prodá, sahibe.“

„Řekněte mi to vy.“

„Já to nevím.“

„A jak tedy víte, že mají podkovy?“

„Doslechl jsem se to,“ vykrucoval se úředník.

Sharpe vstal a přitlačil Inda ke zdi. „Vy víte víc než jen to, co jste se někde doslechl,“ řekl s loktem přiraženým na mužův krk. „Vy víte všechno – všechno o tom, jak ten systém funguje. A teď mně to tady řeknete, nebo vám můj Arab ušmikne koule a udělá si je k snídani. Nedovedete si představit, jak je ten parchant pořád hladověj.“

Úředník se zoufale snažil nadechnout. „Naig,“ vyrazil ze sebe, když Sharpe trochu povolil tlak na ohryzek.

„Naig?“ opakoval Sharpe. To jméno mu znělo povědomě, ale chvíli mu trvalo, než si vzpomněl na Inda, který doprovázel vojsko při tažení k Seringapatamu. „Takže Naig,“ řekl, „ten, co má zelený stany, že?“

„Ano ten, sahibe,“ přikývl úředník. „Ale já jsem vám o tom nic neřekl. Tady páni jsou svědci.“

„Naig provozuje bordel,“ prohlásil Sharpe a taky si vzpomněl, že Naig se před čtyřmi lety přátelil s Hakeswillem. Už tehdy byl Obadiah Hakeswill seržantem, zatímco Sharpe pouhým vojínem a Hakeswill si proti němu vymyslel obvinění, kvůli němuž byl Sharpe zbičován málem až k smrti. Ohava Naig, tak se tenkrát tomu kšeftaři s ženami říkalo – s bílými ženami, které vozil ve vozech se zelenými plachtami. „Tak dobře,“ prohlásil Sharpe, „kancelář je zavřená.“

Dělostřelec se pokusil protestovat a seržant od kavalerie se zatvářil zklamaně. „Ale teď půjdem navštívit Naiga," dodal Sharpe.

„Ne!" zvolal úředník. „Já ne!"

„Proč?" zeptal se Sharpe.

„On se bude zlobit, sahibe."

„Proč by se měl zlobit?" nechápal Sharpe, nebo se aspoň tvářil, že nechápe. „Jsem přece zákazník. On má podkovy a my je chceme koupit. Měl by z nás mít radost."

„Vyžaduje, aby se s ním jednalo s úctou, sahibe," řekl Ind nervózně. „Naig je mocný člověk. Máte dost peněz, abyste od něj mohl něco koupit?"

„Chci se jen podívat na jeho podkovy," opáčil Sharpe, „a jestli uvidím, že jsou z vojenských zásob, nacpu mu jednu se vší úctou do jeho zatraceného nenasytného chřtánu."

Úředník zavrtěl hlavou. „Má u sebe stráž, sahibe. Má své jettie!"

„Myslím, že raději půjdu po svých," prohlásil nadporučík z Východoindické a začal couvat ke dveřím.

„Jaký jettieT zeptal se seržant od dragounů.

„To jsou svalovci, který uměj zabít člověka tak, že mu zakroutěj krkem jako kuřeti," poučil ho Sharpe a znovu se obrátil k úředníkovi. „Odkud je Naig má?" zeptal se ho. „Ze Seringapatamu?"

„Ano, sahibe."

„Už jsem jich pár zabil," prohlásil Sharpe klidně, „takže počítám, že by mně nedělalo problémy poslat za nima několik dalších, kdyby si o to řekli. Jdete se mnou?" obrátil se k seržantovi od kavalerie.

„Proč ne?" zazubil se dlouhán.

„Ještě někdo?" zeptal se Sharpe, ale zdálo se, že v to odpoledne se už nikomu jinému nechce pouštět do půtky se zabijáky, kteří kroutí lidem krkem.

„Nechoďte za ním, sahibe, prosím…," snažil se je úředník chabě odvrátit od jejich úmyslu.

Sharpe však na něj nedbal a následován Ahmedem a kavaleristou vyšel ven. „Jak se jmenujete, seržante?" zeptal se dlouhána.

„Lockhart, pane. Eli Lockhart."

, Já jsem Dick Sharpe, Eli, a nemusíte mně říkat pane. Já stejně nejsem pořádnej oficír. Povýšili mě po Assaye, ale kdyby to šlo, vrátil bych se nejradši k seržantským frčkám. Teď mě poslali, abych dělal pitomýho poháněče volských spřežení, protože se podle nich k ničemu jinýmu nehodím.“ Pohlédl na šest Lockhartových mužů, kteří stále čekali před domem. „Co tady dělaj tihle?“

„Snad nečekáte, že ty zatracený podkovy odvezu sám,“ odpověděl Lockhart a kývl na své lidi. „Jdeme, mládenci. Vypadá to, že nás čeká pranice.“

„Já jsem neříkal nic o tom, že se jdeme prát,“ poznamenal Sharpe.

„Počítám, že nám nic jinýho nezbude,“ prohlásil Lockhart. „On má podkovy a my nemáme peníze, takže jak jinak bysme je z něj dostali?“

„To je pravda,“ uznal Sharpe a zasmál se.

Náhle se Lockhart zatvářil rozpačitě. „Vy jste byl uvnitř v kapitánově bytě, pane?“ zeptal se.

„Jo. Proč?“

Seržant, který dosud působil dojmem drsného muže, se začervenal jako pivoňka. „A neviděl jste tam nějakou ženu?“

„Viděl,“ přikývl Sharpe. „Černovlasou. A pěknou.“

„To je ona.“

„Vyji znáte?“

„Trochu,“ připustil váhavě Lockhart. „Je to Torrancová služka. Přivezl si ji sem i s jejím manželem, ale ten, chudák, umřel a nechal ji tady na holičkách. Ale Torrance ji nechce pustit.“

„A vy byste ji rád vzal z jeho péče, co?“

„Viděl jsem ji jen z dálky,“ řekl Lockhart. „Torrance byl v jiným regimentu, v jednom z těch madráských, ale často měli společnej tábor s náma.“

„Takže je pořád u něj. A pořád živá.“

„Hlídá ji, parchant,“ zavrčel Lockhart a rozehnal se nohou po psu, který se mu pletl pod nohy. Osm mužů vyšlo s vesnice a vstoupilo do rozlehlého ležení, v němž tábořili obchodníci se svými stády, vozy a rodinami. Muži hnali kamsi velké bílé voly a za nimi

pobíhaly děti a sbíraly trus, který se pak suší a používá k topení. „Povězte mně něco o těch jettiech“ řekl Lockhart.

„Jsou to silný chlapi, co si pěstujou svaly jako cirkusový zápasníci, akorát to dělaj v rámci ňákýho náboženství. Ale jakýho a jakej to má smysl, na to se mě neptejte. Zkrátka maj svaly jako hory, ale jsou pomalí. V Seringapatamu jsem čtyři takový zabil, když po mně šli.“

„A vy toho Hakeswilla znáte?“

„Jo, znám,“ přikývl Sharpe. „Naverboval mě do vojska a pak po mně jezdil jako můj seržant. Hroznej parchant. Vůbec tady nemá co dělat, protože patří k Havercakes a měl by s nima bejt na jihu, ale přijel sem se zatykačem, aby mě sbalil. Jenže to mu nevyšlo, protože to obvinění proti mně bylo vymyšlený, ale už tady zůstal a uchytil se v tom zatraceným Torrancovým systému. Můžete vsadit poslední šilink na to, že právě on dodává vojenský zásoby Naigovi a dělí se s ním o zisk.“ Sharpe se zastavil a rozhlédl se po zelených stanech. „Jak to, že si nevozíte svý náhradní podkovy?“

„Vozíme, ale když dojdou, musíme si zase doplnit zásoby. Tak by to mělo fungovat. Jenže při tom včerejším pronásledování přišla polovina našich koní o podkovy, takže teď potřebujeme nutně nový.“

Sharpe konečně uviděl několik stanů s vybledlými zelenými plachtami. „Vidíte, tam ten parchant je,“ ukázal a pak pohlédl na Lockharta. „Ale může to s ním být těžký.“

Seržant se zasmál. Byl vysoký jako Sharpe a jeho obličej vypadal, jako by strávil půl života hospodskými rvačkami. „To si myslíte, že se teď otočím?“

„Máte ten krám nabitej?“ ukázal Sharpe na pistoli u Lockhartova pasu. Vedle ní visela podobná šavle, jaká se houpala u boku Sharpovi.

„Nemám, ale budu mít.“ Seržant vytáhl pistoli a Sharpe se otočil k Ahmedovi a posunkem mu naznačil, aby nabil mušketu. Chlapec se zazubil a ukázal na zámek, že už nabitá je.

„Kolik těch svalovců kolem sebe má?“ zeptal se Lockhart.

„Počítám tak tucet.“

Seržant se ohlédl po svých mužích. „S tuctem mizerů bysme si mohli poradit.“

„Výborně,“ řekl Sharpe, „tak pojďme do toho.“ Usmíval se, protože poprvé od chvíle, kdy se stal důstojníkem, měl pocit, že se baví.

A to znamenalo, že to někdo odnese.

KAPITOLA 3

Generálmajor sir Arthur Wellesley jel v čele kavalkády svých důstojníků k severu a za celou skupinou se táhl dlouhý chvost prachu, který se vznášel ve vzduchu ještě dlouho po tom, co už byli pryč. Jako eskorta s nimi jely dva oddíly kavalerie Východoindické společnosti. Armáda Manu Bappúa sice byla poražena a ti, co bitvu přežili, prchali do Gawilghuru, ale Deccanskou plošinou se potloukaly maráthské jízdní hordy připravené přepadávat zásobovací konvoje, dřevorubecké skupiny nebo sekáče trávy, kteří sháněli pro koně a volské potahy britského vojska píci. Proto jely oba doprovodné oddíly s tasenými šavlemi. Wellesley nasadil ostré tempo a vychutnával si volnost jízdy v otevřené krajině. „Navštívil jste ráno plukovníka Stevensona?“ zavolal v jednu chvíli dozadu na svého pobočníka.

„Ano, pane, ale není mu o nic lip než předtím.“

„Ale je schopen jet, ne?“

„Leda tak na slonu, pane.“

Wellesley jen zamručel. Stevenson byl velitel jeho menšího vojska, ale starý plukovník postonával. A ještě horší to bylo s velitelem jedné ze dvou Wellesleyho brigád plukovníkem Harnessem. Na něj se však neptal, protože to nemělo smysl. Harnesse totiž nepostihla pouze nemoc těla, ale navíc choroba duše – přesněji řečeno Skot začínal přicházet o rozum. Doktoři tvrdili, že mu vlivem neustálého indického horka začal vysychat mozek, ale Wellesley o jejich diagnóze pochyboval. Horko a rum, to spíš, ale z pouhého horka Harness nezcvokl, i když bylo nesporné, že indické podnebí nepůsobí na zdraví Evropanů dobře. Jen málo z těch, kteří zde žili déle, nepadlo za oběť zhoubným horečkám a Wellesley

uvažoval, že je čas, aby odtud odjel. Čas vrátit se domů dřív, než mu zdraví podlomí nemoci a než v Londýně zapomenou, že vůbec existuje. To druhé mu dělalo ještě větší starost než úvahy o zdraví. Celou Evropu začaly zneklidňovat francouzské armády a Wellesley byl přesvědčen, že nebude trvat dlouho a Londýn vyšle proti svému odvěkému nepříteli vojsko. A on v něm chtěl být. Táhlo mu na pětatřicet a cítil, že by měl začít pracovat na své vojenské pověsti. Nejdřív však chtěl skončit válku s Maráthy, a to znamenalo dobýt Gawilghur. Proto nyní jel k té děsivé pevnosti na vysoké skále, která střežila severní hranici pláně.

Po hodině jízdy se dostali na vrchol nízkého kopce, odkud se jim otevřel široký rozhled na sever. Pláň se jevila šedivá a vyprahlá, žíznící po vodě, kterou jí v jiná léta přinášel monzun, i když sem tam přece jen bylo vidět vzrostlá políčka prosa. Wellesley uvažoval, že v dobrý rok by celou pláň od jednoho obzoru k druhému pokrývalo moře prosa ohraničené na severu gawilghurskými horami. Seskočil z koně a ze sedlové brašny vytáhl dalekohled. Byl zbrusu nový, dar obchodníků z Madrásu, kteří mu tím vyjádřili vděčnost za to, že obnovil klid a pořádek v Maisúru. Teď mohl volně proudit obchod z východu Indie do celé země. Dalekohled, zhotovený na zvláštní objednávku u Matthewa Berga v Londýně, byl sice velkorysým důkazem úcty obchodníků, ale Wellesley ho používal nerad, neboť jeho okulár měl jiný tvar, než na jaký byl zvyklý, a tak po chvíli nový dalekohled schoval do pouzdra a vytáhl starý, který sice přibližoval méně, ale byl pohodlnější. Generál se jím díval dlouho, dlouho si prohlížel pevnost na vrcholu skály, jež čněla vysoko k obloze. Černý kámen, z něhož bylo zbudováno její opevnění, ještě umocňoval dojem zlověstnosti, dokonce i teď v plném slunci. „Panebože," zamumlal po chvíli. Napadlo ho, že pokud tam nahoře neuspěje, může si sny o návratu domů strčit za klobouk. Věděl, že návrat do Londýna má pro něj smysl jedině tehdy, když bude mít na kontě pár slušných vítězství, i když by to nebyla vítězství nad Francouzi. Ale vrátit se s porážkou, aby jím pak kdekdo pohrdal, to by mohl být konec slibného začátku jeho kariéry. A Gawilghur hrozil, že by se něčím takovým mohl stát.

Plukovník Wallace, ten zdravý velitel Wellesleyho druhé brigády, už také sesedl a prohlížel si pevnost dalekohledem. „Ďábelské místo, sire Arthure," poznamenal po chvíli.

„Jak vysoko to je, Blackistone?" zeptal se Wellesley jednoho ze svých pobočníků, ženijního specialisty.

„Včera jsem to počítal, pane, a vyšlo mi, že zdi pevnosti jsou asi pět set padesát metrů nad úrovní pláně."

„Mají tam nahoře vodu?" zeptal se velitel ženistů plukovník Butters.

„Doslechli jsme se, že ano," odpověděl Blackiston. „Uvnitř pevnosti jsou velké nádrže – prý opravdu velké, jako jezírka."

„Ale v tuhle roční dobu a v tenhle rok v nich moc vody mít nemohou," podotkl Butters.

„Pochybuji, že jí mají tak málo, aby nám to bylo k něčemu dobré, pane," namítl Blackiston. Tušil, že by Butters chtěl pevnost oblehnout a umořit posádku žízní.

„A jistě mají i dostatečné zásoby potravin," poznamenal Wellesley.

„Nepochybně," souhlasil Wallace.

„Takže nám nezbývá, než je odtamtud dostat," prohlásil generál, znovu se sklonil k dalekohledu na trojnožce a přejel zorným polem k úpatí útesů. Jižně od skály, na níž stála pevnost, byl kuželovitý vrch, jehož vrchol dosahoval asi do poloviny výšky hlavní skály. „Dokázali bychom dostat děla na ten nižší kopec vedle?" zeptal se.

Chvíli bylo ticho, než si ostatní důstojníci uvědomili, který kopec má generál na mysli. „Ano, pane, tam bychom je mohli dostat," odpověděl potom plukovník Butters, „ale obávám se, že by bylo třeba většího úhlu náměru, než nám naše děla umožňují, abychom dostřelili do pevnosti."

„Pochybuju, že bychom do té výšky dostali něco většího než dvanáctiliberky," poznamenal Wallace a zaměřil dalekohled na vrchol skály se zdmi pevnosti. „A abychom v těch hradbách vystříleli průlom, na to by bylo třeba těžších kusů."

„Sire Arthure!" zvolal náhle důstojník, který velel doprovodným oddílům jízdy Východoindické společnosti, a ukazoval k jihu, kde se objevil houf maráthských jezdců. Bylo zřejmé, že jedou v jejich

stopách, nebo přesněji řečeno v dlouhém chvostu prachu, který za sebou zanechávala generálova skupina, a třebaže Maráthů bylo jen asi dvacet, roztáhli se do řady, jako by se chystali k útoku.

„To je v pořádku," odpověděl Wellesley s dalekohledem u oka. „To jsou naši. Chtěl jsem, aby se tady s námi setkali." Zamával na blížící se jezdce a vykročil jim naproti. „Zdravím vás, Syude Sevajee," zvolal na muže v odřeném zeleném kabátě zdobeném stříbrem, který je vedl. „Díky, že jste přijel."

Syud Sevajee krátce přikývl a zahleděl se na pevnost. „Tak co, dostanete se tam?" zeptal se.

„Nic jiného nám nezbývá," odpověděl Wellesley.

„Ale to se ještě nikdy nikomu nepodařilo," řekl Sevajee se zlomyslným úsměvem.

Wellesley na to reagoval stejně, i když váhavě, jako by přijímal naznačovanou výzvu, a zatímco Sevajee seskakoval z koně, Obrátil se generál k Wallacemu. „Už jste se setkal se Syudem Sevajeem, Wallace?"

„Ještě jsem neměl to potěšení, pane."

Wellesley je představil a dodal, že Sevajeeho otec byl jedním z generálů rádži z Beraru.

„A už není?" zeptal se Wallace Sevajeeho.

„Už není mezi živými," odpověděl Ind. „Beny Singh ho zavraždil. Proto bojuji na vaší straně, plukovníku. S vámi mám větší šanci Singha dostat. Teď velí téhle pevnosti," ukázal na vysokou skálu.

„A jak se tedy dostaneme dovnitř?" zeptal se Wellesley.

Důstojníci se shlukli kolem Sevajeeho. Ind vytáhl tulwar a hrotem čepele nakreslil do prachu cesty osmičku. Pak zabodl hrot do spodního kruhu, který nakreslil mnohem větší než horní.

„Tohle je část, na niž se díváte," řekl, „takzvaná vnitřní pevnost. Vedou do ní pouze dva vchody. Tady je cesta, která stoupá odsud z pláně k jižní bráně," nakreslil klikatou čáru od paty spodního kroužku osmičky směrem na jih. „Po ní ale zaútočit nemůžete, protože byste se dostali přímo před hlavně jejich děl. Tuhle cestu by proti celému vojsku dokázalo udržet pár kluků s hromadou kamení. Jediný možný způsob, jak se dostat do vnitřní pevnosti, je přes hlavní

bránu,“ řekl a nakreslil krátkou čáru k místu, kde se oba kroužky osmičky spojovaly.

„A to nebude snadné, co?“ zeptal se Wellesley.

Sevajee se usmál, jako by chtěl říct, že to bude víc než nesnadné. „Hlavní vchod je tvořen dlouhým koridorem, v němž jsou čtyři brány, a je lemovaný vysokými valy. Ale abyste se vůbec dostali až sem, museli by vaši vojáci dobýt vnější pevnost,“ ukázal hrotem šavle na horní kruh osmičky.

„Ano,“ přikývl Wellesley. „A to je taky těžké?“

„Vnější pevnost má opět dva vchody,“ vysvětloval dál Sevajee. „K jednomu vede cesta, která stoupá zdola z pláně. Odsud není vidět, ale vine se nahoru od západu a vstupuje do pevnosti zde,“ ukázal na místo, kde se na náčrtku oba kroužky dotýkaly. „Výstup po ní je snazší než cestou od jihu, ale v posledním úseku, asi v délce jedné míle, by byli vaši vojáci vystaveni palbě děl z vnější pevnosti. A poslední půlmíle, generále, je hodně strmá. Strmá a nebezpečná, protože na jedné straně je skála a na druhé propast, a navíc právě na tenhle úsek mohou děla z vnější pevnosti pálit přímo.“

Plukovník Butters jen zakroutil hlavou. „Odkud tohle všechno víte?“ zeptal se pak.

„Vyrostl jsem v Gawilghuru,“ odpověděl Sevajee. „Můj otec byl killadarem pevnosti, než byl zavražděn.“

„Zná to tam,“ řekl Wellesley stroze. „A ten hlavní vchod do vnější pevnosti?“ obrátil se znovu k Sevajeemu.

„To je zřejmě nejslabší bod opevnění,“ řekl Ind a načrtl hrotem šavle čáru, která protínala vrchní kruh osmičky v jeho nejvyšším bodě. „Tady na severu je rozlehlá náhorní plošina a z ní vede k pevnosti jediný přístup, který není strmý, zato je velmi úzký. Na jedné straně,“ ukázal napravo od čáry, ‚je hluboká strž a na druhé vodní nádrž, takže abyste se dostali do pevnosti, musíte projít přes tuhle úzkou šíji, kterou mohou obránci ostřelovat děly ze dvou hradeb, z nichž jedna je níž a druhá nad ní.“

„Ze dvou hradeb?“ opakoval Wellesley.

„Ano,“ přikývl Sevajee. „Stojí na strmém svahu, do něj budete muset postupovat proti dvěma hradbám. A tady je vstup,“ ukázal, „ale je stejný jako ve vnitřní pevnosti – dlouhá úzká chodba, v níž je

několik bran, přičemž z obou stran vám budou moct obránci shazovat kameny na hlavu nebo vás ostřelovat děly.“

„A kdybychom vnější pevnost dobyli, co potom?“ zeptal se Wellesley.

Sevajee se na něj usmál. „Teprve pak vám nastanou problémy, sire Arthure.“ Smetl botou obrázek a nakreslil do prachu nový – nyní to byly dva kruhy, jeden menší a jeden větší, mezi nimiž nechal mezeru. „Ty dvě pevnosti nejsou spojené,“ řekl a ukázal na mezeru. „V tomto místě jsou oddělené roklí, hlubokou roklí! Takže i když se zmocníte vnější pevnosti, pořád to nic neznamená, protože teď budete muset zaútočit na tu vnitřní a její opevnění bude nedotčené. Její zdi jsou zbudované na vysokém útesu, který vybíhá z rokle, o níž jsem teď mluvil. Tam se vaši nepřátelé uchýlili – za valy vnitřní pevnosti. Můj otec vždycky tvrdil, že žádný nepřítel nikdy vnitřní pevnost Gawilghur nedobude. Říkal, že i kdyby padla celá Indie, její srdce bude stále tlouct v Gawilghuru.“

Wellesley poodešel pár kroků k severu a chvíli upřeně hleděl na pevnost. „Jak velká je tam posádka?“ zeptal se potom.

„Za normálních okolností kolem tisíce mužů,“ odpověděl Sevajee. „Ale teď to může být šestkrát nebo sedmkrát tolik. Uvnitř je dost místa pro celou armádu.“

Pokud Gawilghur nedobudeme, bude srdce Maráthu pořád bít, pomyslel si Wellesley. Dají dohromady nové vojsko a příští rok s ním znovu vyrazí na jih. Z toho vyplývalo, že v západní Indii nebude mír, dokud Gawilghur nepadne. Ohlédl se. „Majore Blackistone.“

„Ano, pane.“

„Provedete průzkum té náhorní plošiny,“ řekl generál a otočil se k Sevajeemu. „Zaveďte, prosím, majora Blackistona nahoru. Chci nákres té úzké šíje, která vede k hlavní bráně vnější pevnosti, Blackistone. Chci, abyste mi označil, kde bychom mohli umístit obléhací baterie. A taky potřebuju vědět, jak bychom tam nahoru dostali děla. Máte na to dva dny.“

„Dva dny?“ Zdálo se, že to Blackistona zaskočilo.

„Nechceme přece, aby se tam ti parchanti zařídili. Musíme jednat rychle, Blackistone. Můžete se tam rozjet hned?“ obrátil se znovu k Sevajeemu.

„Pokud jde o mě, jsem připraven," řekl Ind.

Wellesley Blackistonovi ukázal, že mohou okamžitě odjet. „Dva dny, majore!" dodal. „Chci, abyste byl zítra večer zpátky."

Plukovník Butters hleděl zamračeně k vzdáleným horám. „Vy chcete jít nahoru s celým vojskem?" zeptal se.

„S polovinou," odpověděl generál. „Druhá polovina zůstane dole na pláni." Potřeboval sevřít Gawilghur mezi dvěma vojsky jako ořech mezi čelistmi louskáčku a doufal, že až čelisti stiskne, praskne ořech, a ne louskáček. Vrátil se ke koni, vyhoupl se do sedla, počkal, až nasednou i ostatní, a pak se v jejich čele rozjel zpátky k ležení. „To nechám na ženistech, aby vymysleli, jak nás dostat do té výšky," řekl. „Předpokládám, že bude trvat týden tvrdé práce, než se tam vytáhnou děla i potřebná munice." Při představě, co to bude za dřinu, se generál zamračil. „Jaké jsou problémy se zásobovací službou?" zeptal se Butterse. „Donesly se ke mně stížnosti. Prý bylo z konvojů ukradeno dva tisíce mušket a Huddlestone mi řekl, že už nemají náhradní podkovy. To nemůže být pravda!"

„Torrance tvrdí, že se zvýšila aktivita banditů," odpověděl Butters. „A zřejmě došlo k nějakým nehodám," dodal nejistě.

„Kdo ten Torrance je?" zeptal se Wellesley.

„Důstojník z Východoindické, pane. Kapitán. Převzal funkci po chudáku Mackayovi."

„Já jsem myslel, že je to nějaký vojín," řekl Wellesley ironicky. „Tak kdo to je?"

Butters se po generálově výčitce začervenal. „Jeho otec je, tuším, kanovník někde ve Walesu. Nebo v Salisbury? Už si nevzpomínám. Důležitější však je, že má strýce v Leadenhall Street."

Wellesley jen zamručel. Strýc v Leadenhall Street – to znamenalo, že Torrance má ochránce ve vyšších patrech Východoindické společnosti, někoho, kdo má mnohem větší vliv, než by kdy mohl mít otec duchovní. „A je stejně dobrý jako Mackay?"

Butters, mohutný muž, který nebyl žádný skvělý jezdec, pokrčil rameny. „Doporučil ho Huddlestone."

„To znamená, že se ho chtěl zbavit," prohlásil Wellesley.

„Myslím, že se snaží," odpověděl Butters, „i když chce, abych mu přidělil asistenta. Ale já jsem ho odmítl. Nemám lidi nazbyt. Už teď mi chybí ženisté, jak dobře víte, pane."

„Už jsem požádal o doplnění stavů," řekl Wellesley.

„Já jsem dal Torrancovi jednoho ze svých podporučíků, sire Arthure," ozval se Wallace.

„A vy máte podporučíky nazbyt, Wallace?"

„Jde o Sharpa, pane."

„Aha." Wellesley se ušklíbl. „Neosvědčil se, co? Jako vždycky – člověk je pozvedne z mužstva, ale tím jim vůbec neprospěje."

„V anglickém regimentu bude spokojenější," odpověděl Wallace vyhýbavě. „Doporučil jsem mu, aby potom přešel ke střelcům."

„Myslíte, že těm je jedno, koho mezi sebou mají?" zeptal se Wellesley, ale pak svraštil čelo. „Ale k těm podkovám… Jak máme, k čertu, vést válku, když nemáme ani hloupé podkovy pro koně?" prohlásil a vztekle kopl koně do slabin. „Sakra, Buttersi, ten váš Torrance se o to musí postarat. Je to jeho práce, tak ať ji dělá!" Generál si lépe než kdo jiný uvědomoval, že pokud selže systém zásobovací služby, Gawilghur nikdy nedobude.

A zatím nikdy nebyl dobyt.

Bože, pomyslel si Wellesley, dá se to vůbec dokázat?

„Pěkný bestie," zamumlal Eli Lockhart, když se blížili ke dvěma zeleným stanům. Jeho poznámka se však týkala strážců, kteří seděli na židlích před nimi. Byli čtyři a dva z nich měli nahou naolejovanou hruď, na níž se jim vzdouvaly boule nepřirozeně vyvinutých svalů. Vlasy si zřejmě v životě neostříhali, a aby jim nevlály až k pasu, měli je stočené a upevněné kolem hlavy. Seděli na stráži před větším z obou stanů a Sharpe předpokládal, že v něm Naig provozuje svůj bordel. V tom druhém zřejmě Naig bydlel, ale plachta v jeho vchodu byla pevně zavázaná, takže do něj Sharpe nemohl ani nahlédnout.

„Ty dva naolejovaný jsou jettiové" řekl Sharpe.

„Vypadaj jako gorily," prohlásil Lockhart. „Vážně dokážou člověku zakroutit krkem?"

„Na to vemte jed," přikývl Sharpe. „Zepředu dozadu. Anebo vám zarážej holou dlaní do lebky tlustej hřeb." Uhnul stranou, aby

kolem stanů jen prošel. Ne proto, že by se bál Naigových strážců, neboť předpokládal, že se s nimi stejně dostane do konfliktu, ale nehodlal se do něj vrhat bezhlavě. Nepřišli se sem rvát a trocha chytrosti nemohla jejich věci uškodit. „Půjdem na to mazaně," řekl Lockhartovi a otočil se, aby se ujistil, že je Ahmed za nimi. Chlapec nesl jeho tornu a mušketu.

Strážci, všichni ozbrojeni mušketami a tulwary, sledovali britské vojáky, dokud nezmizeli z dohledu. „Myslím, že nás nevídej rádi, co?" poznamenal Lockhart.

„Jsou to zatracený smradi prašivý," řekl Sharpe. Rozhlížel se po táboře a po chvíli uviděl jen pár kroků od nich, co hledal. Byla to kupka slámy, vedle níž doutnal skomírající oheň. Sharpe vybral hrst delších stébel, zkroutil je a pak je od žhavého popela zapálil. S hořícími stébly potom zamířil k zadní straně menšího stanu a přiložil je k lemu plachty. Všiml si, že ho přitom s vytřeštěnýma očima pozoruje jakési polonahé dítě. „Jestli to někomu řekneš, zakroutím ti krkem," pohrozil Sharpe snědému naháči. Chlapec, který nerozuměl ani slovu, roztáhl pusu do úsměvu.

„Tohle byste ale neměl dělat," řekl Lockhart.

„Neměl," souhlasil Sharpe. Kavalerista se jen zasmál a sledoval, jak plameny olizují okraj plachty. Ta jim chvíli odolávala, pak zčernala, ale stále nechytala, až potom náhle v jediném okamžiku vzplála a plameny začaly nenasytně šlehat výš. „To je probudí," prohlásil Sharpe.

„A co teď?" zeptal se Lockhart a pozoroval, jak se oheň šíří.

„Budeme zachraňovat, co je uvnitř, to dá rozum," řekl Sharpe a vytáhl šavli. „Jdeme, mládenci!" zvolal a rozběhl se k přední straně stanu. „Hoří!" vykřikl. „Hoří! Vodu, honem vodu!"

Všichni čtyři strážní na něj chvíli nechápavě civěli, ale když Sharpe začal přesekávat tkanice, jimiž byl zavázán vchod, vyskočili na nohy.

„Hoří!" zařval na ně Lockhart. Třebaže si stále nebyl jist, čeho chce Sharpe dosáhnout, snažil se ho podporovat. Potom jeden ze strážců konečně uviděl kouř, který stoupal za hřebenem stanu, vykřikl varování svým druhům a rozběhl se k Sharpovi, aby proti němu zasáhl.

„Zadržte je!“ zvolal Sharpe a šest Lockhartových mužů se vrhlo na strážce. Sharpe dál přesekával provazy, aby se dostal dovnitř, zatímco se kavaleristé snažili přemoct jettie. Ozývaly se výkřiky, pak mlaskl úder pěstí a jeden z naolejovaných mužů fcařval bolestí a zhroutil se na zem po kopanci mezi nohy. To «ž se však Sharpe vypořádal s poslední smyčkou provazu a rozhalil plachtu nad vchodem. „Panebože!“ zvolal a užasle zíral na ipoustu beden, sudů a krabic naskládaných v šeru uvnitř stanu, kam se už začal valit kouř.

Za ním vtrhl dovnitř Lockhart. „Ani se to nesnažil pořádně schovat, parchant,“ zavrčel kavalerista. Také on na to vše chvíli jen civěl, ale pak vešel dál a ukázal najeden ze sudů, na němž svítilo bílé číslo devatenáct. „To je naše značka!“ zvolal. „Ten mizera má polovinu našich dodávek!“ Znovu pohlédl na plameny, které už začaly olizovat střechu stanu. „Ale jestli něco neuděláme, všechno tu shoří,“ dodal.

„Přesekneme lana a celej stan strhnem,“ navrhl Sharpe.

Oba vyrazili ven a začali šavlemi přesekávat kotevní lana, jenže z většího stanu mezitím vyběhli další Naigovi strážci. „Hlídejte si záda, Eli!“ křikl Sharpe a švihl šavlí proti jednomu zjettiů. Ten uskočil dozadu, ale Sharpe po něm šel znovu a donutil ho dál ustupovat. „Zmiz, ty gorilo!“ houkl na něj. „Nevidíš, že tady hoří?“

Lockhart srazil svého soka k zemi a stoupl mu na obličej botou s ostruhou. Také jeho muži se činili, a když Sharpe viděl, že si s jettii poradí, vrátil se k přesekávání posledních kotevních lan. Pak vběhl do stanu a pokusil se podtrhnout nejbližší nosný kůl. Uvnitř se už nedalo pro kouř dýchat, ale konečně se celá kopule stanu zbortila dozadu na ložisko ohně a přední stěna za Sharpem se zvedla.

„Sahibe!“ ozval se ječivý Ahmedův hlas, a když se Sharpe otočil, uviděl, že na něj jakýsi muž míří mušketou. Byl příliš daleko, aby mohl Sharpe něco udělat, ale v další zlomku třeskl Ahmedův výstřel a muž pustil zbraň a chytil se za rameno. Rána znovu vyprovokovala strážce, aby zvedli muškety, Sharpe však přiskočil k nejbližšímu z nich a šavlí mu zbraň srazil. „Nevidíte, že hoří, idioti?“ zařval na ně. „Oheň! Chcete, aby všechno shořelo?“ Nerozuměli mu, ale pochopili, že zboží jejich pána je v ohrožení, a tak se vrhli k hořící plachtě a začali ji tahat pryč.

„Ale kdo ten stan podpálil?“ zvolal kdosi. Sharpe se otočil a uviděl vysokého tlustého Inda v zelené tunice zdobené výšivkami rybek vyskakujících nad hladinu a dlouhonohými vodními ptáky. Muž držel za ruku polonahého chlapce, který viděl Sharpa přikládat k lemu stanové plachty hořící stébla. „Vím, že v téhle zemi vládnou britští důstojníci, ale nevěděl jsem, že můžou ničit majetek poctivého člověka, kdykoliv se jim zachce!“ zvolal rozhořčeně Ind.

„Vy jste Naig?“ zeptal se Sharpe.

Tlustý muž kývl na své strážce a ti se seskupili za ním. Stanová plachta už byla odtažena do bezpečné vzdálenosti od beden a sudů a tam dohořívala. Za Indem v zelené tunice už teď stálo šestnáct nebo sedmnáct mužů, z toho čtyři jettiové, a všichni byli ozbrojeni, zatímco Sharpe měl jen Lockharta s jeho šesti kavaleristy a jednoho drzého kluka, který právě teď nabíjel mušketu stejně vysokou, jako byl on sám. „Řeknu vám, jak se jmenuju, když mi zase vy povíte svý jméno,“ odpověděl nasupeně Ind.

„Jsem Sharpe, podporučík Sharpe.“

„Podporučík…,“ protáhl pohrdavě Ind. „Myslel jsem, že hodnost podporučíka mají jen kluci, jako je tenhle,“ ukázal na polonahého chlapce vedle sebe. „Ano, jsem Naig,“ dodal.

„Tak mně možná budete moct říct, jak se stalo, že váš stan je plnej našich zásob,“ řekl Sharpe.

„Vašich zásob?“ zasmál se Naig. „To je moje zboží, podporučíku Sharpe. Možná je zčásti uložené ve starých bednách, které dřív patřily vaší armádě, ale to nic neznamená. Koupil jsem je od vás, to je celé.“

„Lže, bastard zatracenej,“ zavrčel seržant Lockhart. Vypáčil Šavlí víko jednoho sudu označeného na boku devatenáctkou a vytáhl z něj podkovu. „To je naše!“ prohlásil.

Zdálo se, že se Naig chystá poručit svým strážcům, aby se se Sharpem a jeho malou skupinou vypořádali, jak uznají za vhodné, ale vtom mu pohled padl doprava a uviděl, že z velkého stanu právě vyšli dva britští důstojníci. Oba byli kapitáni a Naig si uvědomil, že v jejich přítomnosti si nemůže vůči Sharpovi nic dovolit. Jeden z kapitánů v červeném kabátě skotské brigády zamířil k Sharpovi. „Co se tu děje?“ zeptal se. „Nějaké problémy?“ Bylo zřejmé, že byl

vyrušen uprostřed zábavy, neboť ještě ani teď neměl pořádně zapnuté kalhoty a šerpa s šavlí mu visela na jednom rameni.

„Tenhle bastard, pane, krade dodávky našeho materiálu," ukázal Sharpe na Naiga a pak na horu beden a sudů. „My to v našich knihách vedeme jako ukradené, ale všechno je tady, na to vsadím hlavu. Podkovy, muškety, vědra pro dělostřelce…, prostě všechno."

Kapitán se podíval na Naiga a pak přistoupil k bednám. „Otevřete tuhle," řekl. Lockhart se poslušně sklonil a šavlí vypáčil zatlučené víko bedny.

‚Jenom jsem ty bedny uskladňoval," pokoušel se Naig vysvětlit. Pak se obrátil k druhému důstojníkovi, neobvykle elegantnímu kavaleristovi v uniformě vojska Východoindické společnosti, a něco mu říkal indicky. Ten se však otočil, jako by s ním nechtěl mít nic společného, a Naig se vrátil ke Skotovi. Teď už věděl, že je v bryndě, a zoufale se z ní snažil dostat. „Požádali mě, jestli bych ty bedny nemohl uskladnit," hučel do kapitána.

Avšak ten ho neposlouchal, protože se díval do bedny, v níž byly uloženy v dřevěných přihrádkách zbrusu nové muškety. Jednu z nich vzal a podíval se na závěr. Kousek před úderníkem hned za pánvičkou byla vyryta korunka s písmeny GR a za úderníkem slovo Tower. „Naše muškety," prohlásil Skot kategoricky.

„Koupil jsem je," hájil se Naig celý zpocený.

„Před chvílí jste řekl, že jste je jen uskladňoval," namítl Skot, „a teď jste je najednou koupil. Tak jak to je?"

„Se svým bratrem jsem ty muškety koupil od silladarů" odpověděl Naig.

„Muškety Tower nikomu neprodáváme," prohlásil kapitán a zvedl jednu zbraň, stále ještě nakonzervovanou olejem.

Naig zoufale pokrčil rameny, ale pořád to nevzdával. „Museli je ukrást některému zásobovacímu konvoji. Prosím, sahibe, vemte si je. Nechci mít žádné problémy. Nemohl jsem vědět, že jsou kradené." Otočil se a znovu se snažil zapůsobit na kapitána jezdectva Východoindické, vysokého štíhlého muže s protáhlou tváří, ale ten na něj nedbal a poodešel o několik kroků dál. Teď už se kolem shlukl dav lidí, kteří mlčky přihlíželi tomu, co se zde děje, a když se po nich Sharpe rozhlédl, zdálo se mu, že mezi nimi není moc Naigových

příznivců. A taky nemá naději z toho vyváznout, pomyslel si. Hrál nebezpečnou hru a zřejmě si nepřipouštěl, že by z ní nemusel vyjít dobře, protože se vůbec neobtěžoval kradený materiál ukrýt nebo nějak zakamuflovat. Kdyby ho aspoň přeložil z těch vojenských beden a zbavil se jich nebo se pokusil zahladit pilníkem značky na závěrech mušket. Jenže on byl přesvědčen, že má dost mocných přátel, kteří ho budou chránit. Vypadalo to, že elegantní kavalerista je jedním z nich, neboť za ním Naig znovu zamířil a cosi mu potichu říkal, ale důstojník ho odstrčil a obrátil se k Sharpovi. „Pověste ho," řekl stroze.

„Cože?" zíral na něj Sharpe užasle.

„Tak se přece trestají zloději, ne?" prohlásil kavalerista.

Sharpe pohlédl na skotského kapitána, který nejistě přikývl. „Ano, tak to nařídil generál," potvrdil Skot.

„Ale já bych rád zjistil, jak k tomu všemu přišel, pane," řekl Sharpe.

„Chcete dát tomu tlustému bastardovi čas, aby si vymyslel nějakou historku?" zeptal se ho kavalerista. Měl přesně ty arogantní způsoby, které Sharpa vždycky popuzovaly, a vůbec všechno ho na tom hejskovi dráždilo. Ano, byl to hejsek. Měl vysoké boty z měkké naleštěné kůže, které mu sahaly až nad kolena, samozřejmě opatřené ostruhami. Bílé kalhoty mu těsně přiléhaly ke stehnům, na vestě měl zlaté knoflíky a červený kabát s šosy, nažehlený a bez jediné poskvrny, měl lemovaný zlatými prýmky. Nosil zdobený stojatý límec, přes pravé rameno měl zavěšenou červenou hedvábnou šerpu, upevněnou k levému boku zlatou pletenou šňůrou, a šavle mu vězela v pochvě z červené kůže, zatímco rohový klobouk zdobil bohatý chochol z peří obarveného světle zeleně. Nebylo pochyb, že je to bohatý člověk, a jeho sluhové zřejmě museli trávit celé hodiny, aby udrželi i svého pána v dokonalém pořádku. Díval se na Sharpa úkosem a lehce pokrčený nos prozrazoval, že považuje celou záležitost za nepříjemnou a byl by radši, kdyby k ní vůbec nedošlo. Výraz jeho tváře naznačoval, že je to chytrý a inteligentní muž, také že pohrdá každým, kdo podle něj nedosahuje jeho kvalifikaci. „Nemyslím, že bude sir Arthur potěšen, až se dozví, že jste toho chlapíka nechal naživu, podporučíku," řekl suchým sarkastickým

tónem. „Rychlý a rozhodný trest, to je jediný způsob, jak nakládat se zloději. Pověste toho tlustého bastarda!“

„Ano, tak říká vojenský řád,“ souhlasil kapitán skotské brigády. „Ale lze ho uplatnit i na civilní osobu?“

„Měl by se postavit před soud,“ namítl Sharpe. Ne že by mu nějak zvlášť záleželo na tom, aby bylo Naigovi dopřáno spravedlivé slyšení, ale dostal strach, že se mu celá věc začíná vymykat z rukou. Měl v úmyslu najít ukradené zásoby a také neměl nic proti potyčce s obchodníkovými strážci, ale nechtěl posílat nikoho na smrt. Podle něj si Naig zasloužil spíš pořádně nakopat, než být pověšen.

„Vojenský řád se vztahuje na každého, kdo se nachází uvnitř prostoru vymezeného hlídkami vojska,“ prohlásil kapitán kavalerie rezolutně. „Tak se, proboha, dejte do toho. Pověste ho!“ Sharpe si všiml, jak se elegantní kavalerista potí, a napadlo ho, že zřejmě nebude tak sebejistý, jak se dělá.

„Vykašleme se na soud,“ ozval se seržant Lockhart dychtivě. „Já toho bastarda pověsím.“ Hned se také obrátil na své muže a přikázal jim, aby přitáhli nejbližší dvoukolovou káru. Naig viděl, že je zle, a pokusil se dostat mezi své strážce, ale kapitán kavalerie vytáhl pistoli a držel mu ji u spánku, zatímco Lockhartovi vojáci už táhli prázdný dvoukolák na volné místo před shořelým stanem.

„Ale stejně, neměli bysme s ním nejdřív promluvit, pane?“ zeptal se Sharpe vysokého důstojníka Východoindické.

„Milý příteli, už jste se někdy snažil dostat z Inda pravdu?“ odpověděl kapitán přezíravým tónem. „Budou přísahat při všech svých bozích, že mluví svatou pravdu, přitom všechno, co řeknou, bude lež jako věž. Mlčte!“ houkl na Naiga, který se pokusil protestovat. Dokonce mu vrazil ústí pistole do úst, až mu zlomil zub. „Ještě slovo, Naigu, a předtím, než vás pověsím, vás vykastruju!“ Znovu pohlédl na Sharpa. „To máte tak choulostivý žaludek, podporučíku?“ zeptal se, když viděl, že se Sharpovi pranic nelíbí, co se tu děje.

„Nezdá se mně to správný, pane. Ten parchant si nejspíš zaslouží bejt pověšenej, ale podle mě bysme s ním nejdřív měli promluvit.“

„Jestli jste takový milovník planých hovorů, založte si tady filozofickou společnost. Tam můžete tlachat, jak je vám libo. Seržante,“ obrátil se na Lockharta, „převezměte si toho bastarda.“

„S radostí, pane.“ Lockhart sáhl po Naigovi a za asistence svých vojáků ho vedl ke káře. Jeden z jeho mužů mezitím uřízl ze zbytků dohořívajícího stanu kus provazu, udělal na něm smyčku a uvázal ho na konec oje.

Naig křičel a snažil se své eskortě vytrhnout a také dva z jeho strážců se pohnuli vpřed, aby mu pomohli, ale pak se ozval zezadu ostrý hlas, který je zarazil. Sharpe se otočil a uviděl, že z většího Naigova stanu vyšel vysoký hubený Ind v černozeleně pruhované tunice. Mohlo mu být kolem čtyřiceti a při chůzi napadal na jednu nohu. Muž zamířil ke kapitánovi kavalerie a něco mu tiše řekl. Kapitán rezolutně zavrtěl hlavou, pak pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že s tím nemůže nic dělat, a ukázal na Sharpa. Ind vrhl na Sharpa tak nenávistný pohled, že Sharpovi bezděčně sklouzla ruka k jílci šavle. Lockhart mezitím navlékl Naigovi smyčku provazu na krk. „Jste si jistej, pane, že to mám udělat?“ zeptal se kapitána.

„Samozřejmě, seržante,“ odsekl kapitán podrážděně. „Pokračujte.“

„Pane,“ obrátil se Sharpe na druhého kapitána, Skota. Ten se zatvářil nejistě a pak se otočil a odcházel pryč, jako by s tím nechtěl mít nic společného. Vysoký Ind v pruhované tunice si odplivl, otočil se a zamířil zpátky do stanu.

Lockhart poručil svým mužům, aby se chopili zadní části káry. Naig se zoufale snažil stáhnout si smyčku z krku, ale seržant mu srazil ruce šavlí dolů. „Teď, mládenci!“ zvolal. Jeho muži prudce stáhli zadek dvoukoláku dolů a všichni na něj nalehli, takže oj vyletěla nahoru, provaz se napjal a škubl Kaigovou hlavou. Obchodník vykřikl, ale vzápětí zmlkl a jenom chrčel, jak mu smyčka stáhla hrdlo, a divoce sebou na provaze a kopal nohama, které mu vykukovaly z bohatě zdobené tuniky. Nikdo z přihlížejícího davu se nepohnul, nikdo se nepokusil protestovat.

Naig poulil oči, tvář mu zbrunátněla námahou a ruce se chytily smyčky a zatínaly prsty do krku v marné snaze se smrtícího provazu zbavit. Důstojník od kavalerie pozoroval jeho smrtelný zápas s

lehkým úsměvem. „Škoda," poznamenal po chvíli, „ten parchant měl nejlepší bordel, jaký jsem kdy poznal."

„Ale jeho ženy nezabíjíme, pane," řekl Sharpe.

„To je pravda, podporučíku," odpověděl kapitán, „ale pochybuji, že s nimi bude jejich příští majitel zacházet stejně dobře." Otočil se ke vchodu do velkého stanu, sňal klobouk s bohatým chocholem a úklonou pozdravil houf dívek oblečených do sárí, které s vytřeštěnýma očima sledovaly smrtelný tanec pod oprátkou svého zaměstnavatele. „Viděl jsem, jak v Madrásu věšeli Nancy Merrickovou," řekl elegantní kavalerista, „a ta takhle tancovala třicet sedm minut. Třicet sedm! Já jsem si vsadil, že to nevydrží víc než patnáct minut, a prohrál jsem spoustu peněz. Jenže na Naigův tanec se asi nevydržím dívat déle než půl hodiny. Je moc horko. Seržante, pomozte jeho duši do pekla, buďte tak hodný."

Lockhart se skrčil pod umírajícího, chytil ho za nohy a škubl jimi dolů. Zaklel, protože ho Naig pomočil, ale nepovolil a táhl nohy dolů, až se tělo na provaze zklidnilo. „Tady vidíte, jak skončí ten, kdo nás okrádá," zvolal kapitán k davu a zopakoval to v indickém jazyce. „Každý zloděj si koleduje o smrt a dostane ji." Znovu to přeložil a pohlédl na Sharpa. „Ale jen tehdy, když je takový zatracený hlupák, že se nechá chytit," dodal s křivým úsměvem. „Přitom zrovna Naiga jsem za hlupáka nepovažoval. Naopak. Jak se vám ho podařilo odhalit, podporučíku?"

„Jeho stan hořel," odpověděl Sharpe, „tak jsme se se seržantem Lockhartem snažili zachránit, co bylo uvnitř."

„To od vás bylo šlechetné," poznamenal kapitán a změřil si Sharpa dlouhým zkoumavým pohledem. Pak se obrátil k Lockhartovi. „Už je mrtvý, seržante?"

„Skoro, pane, skoro," odpověděl Lockhart.

„Použijte pistoli, ať je to jisté," řekl kapitán. „Škoda," povzdechl pak, „měl jsem Naiga docela rád. Byl to samozřejmě lump, ale lumpové jsou obvykle mnohem zábavnější než poctivci." Odmlčel se a sledoval Lockharta, který nechal tělo spustit dolů, položil ho na zem a vpálil mu kuli do hlavy. „Myslím, že teď budu muset jít a sehnat někoho, aby ten materiál odvezl, kam patří," dodal kapitán.

„To zajistím já, pane," řekl Sharpe.

„Vy?“ pohlédl na něj kapitán, jako by nechápal jeho ochotu. „Proč byste to měl, u všech čertů, dělat vy, podporučíku?“

„Protože to je moje práce, pane,“ odpověděl Sharpe. „Jsem asistent kapitána Torrance.“

„V tom případě vás lituji,“ řekl kapitán soucitně.

„Proč, pane?“

„Protože já jsem kapitán Torrance. Přeji vám příjemný den, podporučíku.“ Torrance se otočil a razil si cestu davem pryč.

„Bastard,“ zamumlal Sharpe, neboť teprve teď pochopil, proč kapitán tak naléhal, aby Naiga pověsili.

Odplivl si směrem, jímž Torrance zmizel, a vydal se shánět vozy a volské potahy. Armáda měla zpátky své zásoby, ale Sharpe si udělal nového nepřítele. Jako by mu nestačil Hakeswill. Navíc se už tihle dva dali dohromady, takže teď mohl čekat, že proti němu půjdou společně.

Hlavní palác Gawilghuru byla jednopatrová budova, která stála na nejvyšším místě vnitřní pevnosti. Na sever od ní se nacházela zahrada, jež se rozkládala kolem největšího z jezírek. Byl to sice vodní rezervoár, ale jeho břehy byly porostlé kvetoucími stromy a na jižním okraji stál malý kamenný pavilon, k němuž vedly z paláce schody. Pavilon měl klenutý strop a za jistých podmínek se na něm vlnila světelná hra reflexí z hladiny jezírka, avšak ta teď byla o více než dva a půl metru níž než obvykle, takže jezírko se podstatně zmenšilo. Jeho hladinu i obnažené břehy pokrýval zelenavý páchnoucí povlak, ale killadar Gawilghuru Beny Singh dal v nízkých koších spalovat aromatické rostliny, aby tucet mužů, kteří se sešli v pavilonu, pach z jezírka neobtěžoval.

v“

„Kéž by tady byl rádža, to bychom věděli, co dělat,“ prohlásil Beny Singh. Byl to malý obtloustlý muž se zakrouceným knírem a neklidně těkajícíma očima. Velel sice zdejší posádce, ale byl to dvořan, ne voják a bral funkci velitele velké pevnosti spíš jako příležitost k zbohatnutí než jako povinnost bojovat proti rádžovým nepřátelům.

Knížete Manu Bappúa nepřekvapilo, že jeho bratr nepřijel do Gawilghuru a raději se stáhl dál do hor. Rádža byl podobného

založení jako Beny Singh, neměl žaludek na boj. Naproti tomu Bappú sledoval první oddíly blížícího se britského vojska se vzrušením a těšil se, až je zde přivítá. „Na to, abychom věděli, co dělat, mého bratra nepotřebujeme," odpověděl na Singhovu poznámku. „Budeme bojovat!" Ostatní přítomní, velitelé různých oddílů, jež se uchýlily do Gawilghuru, přikyvovali na souhlas.

„Naše opevnění Brity nedokáže zastavit," řekl Beny Singh. Choval na klíně malého bílého psíka, který poulil oči stejně vylekaně jako jeho pán.

„Dokáže a taky je zastaví," prohlásil pevně Bappú.

Singh zavrtěl hlavou. „Zastavily je seringapatamské hradby? Nebo ahmednuggurské? Dostali se přes ně, jako by měli křídla! Jsou to –jak tomu říkají vaši Arabové? – džinové!" Rozhlédl se po shromážděných mužích a viděl, že mezi nimi není nikdo, kdo by ho podpořil. „Musejí mít na své straně džiny," dodal chabě.

„Tak co byste dělal vy?" zeptal se Bappú.

„Vyjednával bych s nimi," odpověděl Beny Singh. „Nabídl bych jim cowle"

„Nabídl jim cowle?" ozval se plukovník Dodd jednoduchou maráthštinou, kterou se nedávno naučil. „Já vám povím, jaké podmínky ke kapitulaci Wellesley přijme. Žádné! Vyvede vás odtud v poutech jako zajatce, pevnost poboří a odveze pryč rádžovy poklady."

„Tady žádné poklady nejsou," ohradil se Beny Singh, ale nikdo mu nevěřil. Navíc musel uklidňovat psíka, který se polekal Angličanova hrubého hlasu.

„A dá vaše ženy k dispozici svým vojákům," poznamenal Dodd škodolibě.

Beny Singh se zachvěl. Měl v pevnosti své ženy, konkubíny i dcery a všechny mu byly stejně drahé. Miloval je, hýčkal je a zbožňoval. „Možná bych je měl odsud odvézt pryč," řekl rychle. „Třeba do Multai, tam Britové nikdy nedojdou."

„Myslíte si, že utečete?" zeptal se Dodd. „Na to zapomeňte! You bloody won't!" dodal anglicky, ale Singh dobře věděl, co to znamená. Dodd se naklonil dopředu. „Jestliže utečete," řekl, „ztratí posádka odvahu bojovat, navíc ostatní vojáci nemohou odvézt své

rodiny pryč, tak proč by to mělo být dovoleno vám? Budeme s nimi bojovat tady a tady je zastavíme!“ Vstal, došel na kraj pavilonu, plivl na břeh povlečený zelenými řasami a opět se vrátil k Singhovi. „Vaše ženy jsou tady v bezpečí, killadare. Tuhle pevnost bych dokázal udržet do soudného dne třeba jen se stovkou mužů.“

„Ale ne proti Britům. Jsou to džinové,“ řekl tiše Beny Singh. psík na jeho klíně se chvěl.

„Nesmysl!“ vyštěkl Dodd. „Žádní džinové, žádní démoni, nic takového neexistuje!“

„Okřídlení džinové,“ vedl Beny Singh svou. Říkal to téměř šeptem. „Neviditelní džinové. Ve vzduchu…“

Dodd si znovu odplivl. „Bloody helii“ zaklel anglicky a prudce se obrátil k Singhovi. „Já jsem anglický démon,“ řekl. „Já, rozumíte? Já jsem džin, a pokud odvezete své ženy pryč, půjdu za vámi, v noci k nim vniknu a naplním je černou žlučí!“ Vycenil na Singha zažloutlé zuby a killadar se zachvěl. Bílý psík ostře zaštěkal.

Manu Bappú ukázal Doddovi, aby si znovu sedl. Dodd byl jediný anglický důstojník, který v jeho vojsku zůstal, a i když byl Bappú rád, že má ve svých službách Angličana, někdy mu plukovník připadal nesnesitelný. „Jestli existují džinové, pak jsou nepochybně na naší straně,“ řekl Singhovi. Počkal, až killadar uklidní vystrašeného psíka, a pak se naklonil dopředu. „Povězte mi,“ obrátil se na Singha, „mohou Britové dobýt pevnost, když k ní budou postupovat cestami po svahu?“ * Beny Singh chvíli přemýšlel o dvou cestách, které se vinuly vzhůru ke gawilghurským valům. Byl přesvědčen, že pokud na ně obránci spustí dělovou palbu a zasypou je lavinou shazovaných kamenů, nikdo se po nich nahoru nedostane. „Ne,“ odpověděl.

„Takže se sem mohou dostat jen jediným způsobem. Jenom jediným! Úzkou šíjí ze severu, která vede k vnější pevnosti. A v ní budou moji lidé, zatímco vnitřní pevnost bude bránit plukovník Dodd.“

„A já zde prohlašuju,“ řekl Dodd chraptivým hlasem, „že přes moje Kobry se nikdo nedostane.“ Ještě pořád nesl nelibě, že jeho skvěle vycvičení vojáci v bílých kabátech nebudou čelit nepříteli ve vnější pevnosti, ale přijal Bappúův argument, že nejdůležitější je

udržet vnitřní pevnost. Kdyby se nějakou náhodou Britům podařilo zmocnit se vnější pevnosti, tím by skončili, protože přes jeho muže se nedostanou. „Moji vojáci nebyli nikdy poraženi," řekl. „Nebyli a nebudou."

Manu Bappú se na nervózního Benyho Singha usmál. „Buďte bez obav, killadare, možná v téhle pevnosti zemřete, ale na stáří."

„Nebo na příliš mnoho žen," poznamenal jeden z mužů a vyvolal bouři smíchu.

Náhle zazněl ze severní hradby vnější pevnosti výstřel z děla a o pár vteřin později další. Nikdo z přítomných v pavilonu neměl potuchy, co k tomu mohlo vést, a tak se všichni zvedli a následovali Manu Bappúa k severní části opevnění. Z korun stromů na ně pokřikovaly stříbřitě zbarvené opice.

U brány rádžovy zahrady stáli arabští strážci. Jejich úkolem bylo nedovolit žádnému z obyčejných vojáků posádky vstoupit na cestičky za rezervoárem, kde se za podvečerního chládku rády procházely killadarovy ženy. Asi sto kroků za bránou zela ve skále díra hluboká asi tři a půl metru a Dodd se zastavil a podíval se do její temnoty. Stěny jámy byly otesané a vyhlazené, aby ze dna, na němž se bělaly kosti, nemohlo nic vylézt. „To je hadí jáma, kam se házejí zrádci," řekl Bappú a zastavil se vedle Dodda, „ale ty kosti dole pocházejí z opičích mláďat."

„Copak hadi žerou i lidi?" podivil se Dodd a znovu se sklonil nad jámou, jako by ho její hlubina přitahovala.

„Dokáží je zabít, ale nesežerou je, na to nejsou dost velcí," odpověděl Bappú.

„Ale já žádného nevidím," řekl Dodd zklamaně. Vtom se mezi dvěma puklinami mihlo vlnící se tělo. „Teď!" zvolal. „Jednoho jsem zahlédl. Ale nedorostou do takové velikosti, aby dokázali zhltnout člověka?"

„Po většinu let se jim odtud dařilo unikat," řekl Bappú. „Monzunové deště zaplnily jámu vodou a jim se podařilo vyplavat. Pak jsme museli hledat jiné a nasadit je tam. Ale tenhle rok jsme toho byli ušetřeni, takže tihle hadi budou větší než obvykle."

Beny Singh na ně čekal o pár kroků dál s psíčkem v náručí, jako by se bál, že by Dodd mohl jeho miláčka hodit do jámy. „Ten by měl

v té jámě skončit, bastard!“ zasyčel Dodd k Bappúovi a ukázal na killadara.

„Můj bratr ho má rád,“ odpověděl Bappú a dotkl se Doddovy paže, aby mu připomněl, že by měli jít dál. „Mají stejné záliby.“

„Jaké?“

„Ženy, hudbu, přepych… Vlastně ho tady k ničemu nepotřebujeme.“

Dodd zavrtěl nesouhlasně hlavou. „Jestli ho necháte odejít, sahibe, pak dostane polovina jeho pitomé posádky chuť utéct. A jestli dovolíte odejít ženám, kvůli čemu by pak muži bojovali? Mimochodem opravdu si myslíte, že by se sem Britové mohli dostat?“

„Ne,“ řekl Bappú. Vedl důstojníky vzhůru po strmých schodech vytesaných do skály k přírodní skalní baště, kde stálo obrovské dělo namířené přes roklinu k vzdáleným útesům na okraji náhorní plošiny. Byly téměř míli vzdálené, ale přesto Dodd rozeznal na okraji propasti skupinu jezdců v indických tunikách. A právě na ně spustili dělostřelci palbu, třebaže s ní po dvou výstřelech skončili, neboť koule padaly dolů daleko před útesy. Dodd vytáhl dalekohled, zaostřil ho na jezdce a uviděl, že kousek od nich sedí na zemi muž v uniformě královských ženistů. Obhlížel pevnost a dělal si nákresy. Všichni jezdci byli Indové. Dodd sklonil dalekohled a pohlédl na těžké dělo. „Je nabité?“ zeptal se mužů, kteří ho obsluhovali.

‚Ano, sahibe.“

„Dám každému z vás haideri, jestliže zabijete toho muže v tmavé uniformě – toho, co sedí na okraji útesů.“

Dělostřelci se zasmáli. Jejich dělo bylo šest metrů dlouhé a na hlavni mělo odlité ozdoby pomalované zelenými, bílými a červenými barvami. Vedle masivní lafety z hrubých týkových trámců byla navršena pyramida koulí, z nichž každá měla více než třicet centimetrů v průměru. Kapitán, který dělu velel, vydal příkaz ke změně úhlu náměru, a když ho obsluha provedla, sklonil se k hlavni a nové zamíření zkontroloval. Pak ukázal skupině důstojníků za Bappúem, aby odstoupili, přiblížil se k závěru děla a dotkl se doutnákem zátravky.

Rákosová tyčinka naplněná jemným střelným prachem chvíli rudě žhnula a čadila, jak oheň postupoval k náloži. Potom zaduněla ohlušující rána, dělo poskočilo dozadu a týkové lyžiny přitom sklouzly po rampě, která tvořila spodní polovinu lafety. Z hlavně vyšlehl do propasti kouř a z hnízd ve skaliskách vzlétly do horkého vzduchu stovky vyplašených ptáků.

Dodd stál stranou a pozoroval britského ženistu dalekohledem. Pár okamžiků po výstřelu se mu v pravém kvadrantu zorného pole mihla šedá šmouha letící koule a pak uviděl, že se jen kousek od ženisty roztříštil velký balvan. Ženista padl na stranu, jako by ho něco zasáhlo, ale vzápětí se zvedl a po čtyřech lezl nahoru do svahu, kde mu skupina indických jezdců hlídala koně.

Dodd vytáhl stříbrnou minci a hodil ji veliteli dělostřelců. „Netrefili jste ho," řekl, „ale byl to zatraceně dobrý výstřel."

„Děkuji, sahibe."

Vtom se za ním ozvalo mumlavé zaklení. Dodd se otočil. Beny Singh předal na chvíli psíka sluhovi a prohlížel si jezdce na útesu dalekohledem s tubusem z bohatě zdobené slonoviny. „Co je?" zeptal se ho Bappú.

„Sevajee," řekl Singh přiškrceným hlasem. „Je tam Syud Sevajee."

„Kdo je to?" zeptal se Dodd.

Bappú se usmál. „Muž, jehož otec byl kdysi killadarem Gawilghuru, ale pak zemřel," řekl. „Byl to jed?" zeptal se Singha.

„Žádný jed," odsekl podrážděně Singh. „Prostě zemřel."

„Zemřel patrně zavražděn," prohlásil Bappú pobaveně, „a pak se stal killadarem Beny Singh a udělal si ze Sevajeeho dcery konkubínu."

Dodd znovu pohlédl na vzdálený útes a uviděl, že jezdci zmizeli za skupinou stromů. „Takže přišel, aby se pomstil. Pořád tedy chcete odejít?" zeptal se Singha. „Uvědomte si, že ten chlapík po vás půjde. Vystopuje vás v horách a pak vám jednou v noční temnotě podřízne krk, killadare."

„Zůstanu tady a budu bojovat," prohlásil Beny Singh, když si vzal zpátky od sluhy psíka.

„Všichni budeme bojovat a zvítězíme," dodal Dodd. Představil si britské obléhací baterie na vzdáleném útesu a také spoušť, kterou by mezi nimi mohlo způsobit tohle jediné obrovské dělo, u něhož stáli. Přitom v pevnosti bylo dalších padesát těžkých děl, která čekala připravena přivítat Brity, a ještě stovky lehčích kusů. Děla, rakety, kartáčové střely, muškety a útesy, to byla obrana Gawilghuru a Dodd byl přesvědčen, že Britové nemají nejmenší šanci ho dobýt. Lehký vánek odvál kouř z posledního Výstřelu. „Tady je konečně zničíme," řekl Dodd, „a ty, co přežijí, budeme pronásledovat na jih a pobíjet jako psy." Otočil se a pohlédl na Benyho Singha. „Vidíte tu propast? Tam jejich démoni zemřou. Sežehneme jim křídla a oni budou padat dolů, kde najdou smrt, a jejich křik bude ukolébávat vaše děti k spánku." Byla to květnatá slova, ale Dodd věděl, že jejich podstata je pravdivá. Protože Gawilghur je nedobytný.

„S potěšením…, vlastně ne, Dilipe, napište s uctivým pozdravem a potěšením si dovoluji ohlásit, že velká část ukradených Zásob byla navrácena do našeho skladu." Kapitán Torrance se Jklmlčel, odzátkoval láhev araku a pořádně si z ní přihnul. Venku se už setmělo. „Stačíte to psát, není to na vás moc rychle?"

„Nestačím, pane," odpověděl Torrancův úředník Dilip. „Pozdravem a potěšením si dovoluji ohlásit," opakoval nahlas a hrot jeho pera škrábal po papíru, „že velká část ukradených zásob byla navrácena do našeho skladu."

„Tady uveďte seznam toho materiálu," řekl Torrance. „Ale ten tam dopíšete později, teď si na něj jenom vynechte místo."

„Ano, sahibe," přikývl Dilip.

„Už nějakou dobu jsem měl podezření…," pokračoval kapitán a zamračil se, protože někdo zaklepal na dveře. „Vstupte!" houkl, Jestli je to tak nutné."

Sharpe otevřel, ale hned za dveřmi se zamotal do mušelínového závěsu a chvíli s ním zápolil.

„To jste vy?" zavrčel kapitán.

„Já, pane."

„Pustil jste sem můry," řekl otráveně Torrance. „Promiňte, pane."

„Na to ten závěs je, aby nás chránil před hmyzem, podporučíky a další otravnou havětí. Zabijte ty můry, Dilipe!“

Úředník poslušně vstal a začal honit a pobíjet můry ruličkou z několika papírů. Podobně jako dveře byla i okna ověšena zataženými mušelínovými závěsy, na jejichž vnější straně se shlukovaly můry, přitahované plameny svící ve stříbrném svícnu na Torrancově stole. U něho však nyní pracoval Dilip, zatímco kapitán si hověl nahý ve visutém lůžku, zavěšeném na stropních trámech. „Urážím vás tím, Sharpe?“ zeptal se.

„Čím, pane?“

„Že jsem nahý. Nebo jste si toho ještě nevšiml?“

„To mně nevadí, pane.“

„Když je člověk nahý, šetří oděv. Měl byste si to zkusit. Už jste pobil všechny nepřátele, Dilipe?“

„Hlásím, všechny můry pobily, pane.“

„Tak můžeme pokračovat. Kde jsme skončili?“

„Už nějakou dobu jsem měl podezření,“ přečetl Dilip poslední zapsaná slova.

„Myslím, že lepší bude tušil. Už nějakou dobu jsem tušil…“ Torrance se znovu odmlčel, aby mohl potáhnout ze stříbrné vodní dýmky. „Co vlastně chcete, Sharpe?“ zeptal se náhle.

„Přišel jsem si pro příkazy, pane.“

„Bože, vy jste únavný. Už nějakou dobu jsem tušil, že četný zásobní materiál, svěřený do mé správy, je zcizován – mohu vám to hláskovat, jestli nevíte, jak se to píše, Dilipe – a následně prodáván místním obchodníkem. Co vás, k čertu, vlastně vedlo, Sharpe, že jste strkal nos do Naigova stanu?“

„Šel jsem kolem, pane, a najednou vidím, že hoří stan.“

Torrance na něj pohlédl – bylo zřejmé, že mu nevěří ani slovo. „Soudě podle vašeho věku se zdá, že na hodnosti podporučíka už sedíte pěkně dlouho,“ poznamenal a smutně zakroutil hlavou.

„Ještě před dvěma měsíci jsem byl seržant, pane.“

Torrance nasadil výraz předstírané hrůzy. „No nazdar!“ protáhl zděšeně, „to ať nás chrání všichni svatí. Chcete říct, že vás povýšili z mužstva?“

„Ano, pane.“

„Pánbůh s námi a zlé pryč,“ zakroutil Torrance znovu hlavou. Opět si lehl, rozkošnicky vypouštěl dokonalé kroužky dýmu a pozoroval, jak vlnivě stoupají ke stropu. „A protože jsem si opatřil hodnověrné informace o totožnosti zloděje, podnikl jsem kroky k jeho zatčení,“ nadiktoval další větu. „Všiml jste si, Sharpe, že se v té zprávě nezmiňuji ani slovem o vás?“

„Ne, pane.“

„Ale je to tak. Je to hlášení určené plukovníku Buttersovi, Otřesně nabubřelému člověku, který, jak jsem přesvědčen, se pokusí přisoudit zásluhu na odhalení zloděje sobě, než o tom předá zprávu dál Arthuru Wellesleymu, našemu nejvyššímu veliteli, jak je vám jistě známo. A náš Arthur je velmi striktní ipuž, jak vám možná známo není. Má rád, když jsou věci udělané pořádně. Zřejmě měl v dětském věku velmi přísnou vychovatelku.“

„Já znám generála, pane.“

„Vy ho znáte?“ Torrance otočil hlavu, pohlédl na Sharpa a povytáhl obočí. „Zřejmě jste přátelé, co? Večeříte spolu a scházíte se, abyste si popovídali, co? Nebo spolu dokonce chodíte na lov, popíjíte portské a vzpomínáte na staré časy.“ Torrance se mu vysmíval, ale v podtónu jeho hlase zazněl zájem zjistit, jestli se Sharpe opravdu se sirem Arthurem nějakým záhadným způsobem nezná.

„Chtěl jsem říct, že jsem se s ním setkal, pane.“

Torrance zakroutil hlavou, jako by Sharpovi naznačoval, že marní čas. „Přestaňte mi pořád říkat pane. Buď je to projev vaší přirozené servilnosti, nebo reakce na přirozenou nadřazenost, která vyzařuje z mé osoby, ale v každém případě se to nehodí k důstojníkovi, dokonce ani k tomu, kterého vytáhli nahoru z mužstva. Pište dál, Dilipe,“ obrátil se znovu k úředníkovi. „Prohledali jsme zlodějův stan a veškerý odcizený materiál zajistili. Pak, v souhlase s generálovými příkazy, jsem dal zloděje exemplárně pověsit. S úctou…, a tak dále.“

„Pořád chybí dva tisíce mušket, pane,“ řekl Sharpe. „Promiňte, pane, zapomněl jsem, že vám nemám říkat pane.“

„Jestli vám dělá dobře podlézat, tak si klidně poslužte, Sharpe. Já vás za to k raportu nepoženu. Říkáte, že pořád chybí dva tisíce mušket? V tom případě je už ten parchant nejspíš prodal.“

„Mě spíš zajímá, jak se k němu dostaly," řekl Sharpe.

„Bože, vy jste únavný člověk," zakroutil hlavou Torrance.

„Myslím, že bysme měli promluvit se seržantem Hakeswillem, až se vrátí."

„Nechci slyšet jediné slovo proti Obadiahovi," prohlásil ostře Torrance. „To je, na rozdíl od vás, velmi zábavný chlapík."

„Podle mě je to prolhanej zlodějskej bastard," vyhrkl Sharpe.

„Proboha, Sharpe!" povzdechl Torrance téměř bolestně. „Jak můžete o někom říkat tak ošklivé věci? Vždyť toho muže ani neznáte."

„Znám ho až moc dobře, pane. Sloužil jsem pod ním u Havercakes."

„Opravdu?" usmál se Torrance. „Vidím, že se věci vyvíjejí opravdu zajímavě. Možná bych vás dva neměl pouštět k sobě, abyste se nepokousali. Anebo možná naopak. Brick!" To poslední slovo zvolal směrem ke dveřím, které vedly do zadní části zrekvírovaného domu.

Dveře se otevřely a kolem závěsu vklouzla do místnosti černovláska, kterou už Sharpe viděl. „Prosím, kapitáne," řekla a začervenala se, když uviděla, že je nahý. Sharpe si všiml, že si Torrance její rozpaky vychutnává.

„Brick, má drahá, zhasla mi dýmka. Zapálila byste mi ji, prosím? Dilip je zaměstnán psaním, jinak bych o to požádal jeho. Mohu vás, Sharpe, představit? Brick, to je podporučík Sharpe. Podporučíku, to je Brick."

„Těší mě, že vás poznávám, pane," řekla žena s lehkou úklonou a sehnula se k dýmce. Bylo zřejmé, že se Torrancovi o jejich předchozím setkání nezmínila.

„Madam," řekl Sharpe a také se lehce uklonil.

„Madam," ušklíbl se Torrance. „Jmenuje se Brick, Sharpe."

„Brick, pane?" opakoval Sharpe, jako by nevěřil, že žena s tak jemnými rysy může mít tak ošklivé jméno, které se k ní vůbec nehodí.

„Ve skutečnosti se jmenuje Wallová*," vysvětlil Torrance, „a je to moje pradlena, švadlena a svědomí. Mám pravdu, moje milá Brick?"

„Když myslíte, pane.“

„Nesnáším špinavý oděv,“ pokračoval Torrance. „Vzbuzuje ve mně pocit ošklivosti. Říká se, že čistota je něco jako zbožnost, ale podle mě je to spíš nejvyšší ctnost. Obyčejný venkovan může být zbožný, ale málokdy se o něm dá říct, že je čistý. Mě však Brick udržuje v čistotě. Kdybyste jí něco málo zaplatil, Sharpe, jistě by vyprala a pospravila i vám ty vaše hadry, kterým nejspíš říkáte uniforma.“

„Já nic jiného na převlečení nemám, pane.“

„No a co? Tak byste chodil nahý, dokud by vám Brick neudělala vše potřebné. Nebo mi chcete namluvit, že byste se styděl?“

„Já si svoje věci vyperu sám, pane.“

„Tak byste to měl udělat co nejdřív,“ ušklíbl se Torrance. „Připomeňte mi, Sharpe, kvůli čemu jste přišel.“

„Pro příkazy, pane.“

„Ano, výborně. Ráno zajdete do domu, v němž je ubytován plukovník Butters, vyhledáte jeho pobočníka a on vám řekne, co od nás žádají. A to pak předáte Dilipovi, ten už všechno zařídí. Pak si můžete dát pohov. Doufám, že to pro vás nebude příliš obtížný úkol.“

Sharpe uvažoval, proč Torrance žádal o zástupce, když všechnu práci dělá jeho úředník, a usoudil, že kapitán je příliš líný a nechce se mu brzy ráno vstávat, aby převzal objednávky. „Hned ráno vyzvednu od pobočníka plukovníka Butterse objednávky na zítřejší den,“ opakoval.

„Skvěle!“ zahlaholil Torrance ironicky. „Hned první den jste pochopil, co bude vaším úkolem. Blahopřeji vám!“

„Ale co budeme dělat zítra, to už přece víme, pane,“ ozval se Dilip od stolu, kde přepisoval do Torrancová hlášení seznam materiálu nalezeného v Naigově stanu. „Musíme se přesunout do Deogaumu, sahibe, a nejdřív převezeme materiál pro sapéry. Plukovníkovy objednávky jsou na stole spolu se stvrzenkami. Takže nejdřív materiál pro sapéry a pak všechno ostatní.“

„No vida, a práci na první den už máte hotovou,“ prohlásil Torrance a potáhl z čerstvě zapálené dýmky, kterou mu žena podala. „Díky, má drahá,“ řekl a ukázal jí, ať neodchází. Černovláska si

dřepla vedle visutého lůžka tak, aby se nemusela dívat na kapitánovu nahotu. Sharpe cítil, že je nešťastná, a Torrance zase cítil, že se o ni Sharpe zajímá. „Brick je vdova, Sharpe," řekl, „a nejspíš se poohlíží po novém manželovi, i když pochybuji, že by se odvážila pomýšlet na někoho tak vysoce postaveného, jako je podporučík. Ale nakonec proč ne? Společenský žebříček je tu proto, abychom po něm stoupali, a i ten nízký příčel, na kterém se teď nacházíte, by pro Brick představoval podstatný posun výš. Předtím, než vstoupila do mých služeb, byla paní Smetáková.

* Brick – angl. cihla, wall – angl. zeď; pozn. překl.

Takže od paní Smetákové k paní oficírové, tomu říkám postup. Myslím, že vy dva byste se k sobě skvěle hodili. Já vám to zprostředkuju, nebo spíš Dilip. Napište list kaplanovi ze čtyřiadevadesátého, Dilipe. Ten člověk je sice málokdy střízlivý, ale snad by zvládl svatební obřad, aniž by upadl."

„Já se nemíním ženit, pane!" bránil se Sharpe.

Torrance zvedl obočí – bylo zjevně, že má chuť se bavit. „Vy máte odpor k ženám?" zeptal se. „Vám se moje milá Brick nelíbí? Anebo jste se snad zavázal k celibátu?"

Sharpe se začervenal. „Jsem už zadanej, pane."

„Myslíte zasnoubený. Bože, to je dojemné. Předpokládám že s bohatou dědičkou."

Sharpe pokrčil rameny. „Čeká na mě v Seringapatamu," řekl chabě. „A nejsme zasnoubený."

„Ale nějakou dohodu s tou úchvatnou kráskou ze Seringapatamu máte, ne? Je tmavá, Sharpe? Tmavá bibbfí To by jistě Claře nevadilo, že ne? Bílý muž v Indii potřebuje bibbi, nebo třeba dvě, stejně jako manželku. Že je to tak, Brick?" obrátil se k ženě, která seděla a neodpovídala mu. „Pan Wall zemřel na zimnici," pokračoval k Sharpovi, „a já jeho vdovu zaměstnávám z prostého křesťanského soucitu dál. Nevypovídá to o ryzosti mého charakteru?"

„Ano, pane."

„Vidím, že jsem se svou snahou dělat vám dohazovače neuspěl," povzdechl Torrance. „Takže přejděme k naší věci, Sharpe. Navrhuji

vám, abyste jel zítra ráno do Deogaumu, nebo jak se to místo jmenuje.“

„S volským spřežením, pane?“

Torrance zvedl pohoršeně obočí. „Proboha, Sharpe, jste přece důstojník, ne poháněč volů. To nechte místním. Vyjedete brzy ráno, hned za úsvitu, a vaším prvním úkolem bude najít mi ubytování.“

„Já nemám koně,“ řekl Sharpe.

„Vy nemáte koně? Pane na nebesích, k čemu vás tedy budu mít? Tak budete muset jít pěšky, nedá se nic dělat. Zítra odpoledne se setkáme v Deogaumu a chraň vás Bůh, jestli mi nenajdete slušné bydlení. Myslím takové, kde by byla místnost, v níž by mohl Dilip úřadovat, pak velký pokoj pro mě a nějaká komůrka pro Brick. Taky bych tam rád měl zahradu ohrazenou zdí se stinnými stromy a malým jezírkem.“

„Kde je ten Deogaum?“ zeptal se Sharpe.

„Na severu, sahibe,“ odpověděl Dilip. „Blízko hor.“

„Pod Gawilghurem?“ hádal Sharpe.

„Ano, sahibe.“

Sharpe se obrátil zpátky k Torrancovi. „Můžu vás požádat o laskavost, pane?“

„Když to musí být,“ povzdechl kapitán.

„Rád bych, abyste mně dovolil připojit se před Gawilghurem k jednotkám, který budou pevnost dobývat.“

Torrance na něho dlouho zkoumavě hleděl. „O co vám jde?“ zeptal se pak.

„Chci jít do zteče, pane. Tam uvnitř je chlápek, kterej zabil ttiýho přítele. Chci ho vidět ležet mrtvýho.“

„Neříkejte mi, že jste nějaký pitomý fanatik,“ vyhrkl Torrance a zatvářil se zděšeně. „Milosrdný bože! Snad ne dokonce metodista!“

„Ne, pane.“

Torrance ukázal náustkem dýmky do rohu místnosti. „Tamhle je prádelník, Sharpe, vidíte? Uvnitř najdete mezi mým šatstvem pistoli. Vezměte ji, poodejděte někam dál, abych na vás neviděl, přiložte si hlaveň ke spánku a stiskněte spoušť. Je to mnohem rychlejší a méně bolestný způsob smrti.“

„Ale nebudete proti tomu nic mít, když se zapojím do útoku na pevnost?“

„Jestli proti tomu nebudu nic mít? Snad si nemyslíte, že pro vás budu schnout strachy. Nebo že pro vás budu hořekovat, až vás nějaký Maráth rozseká na kusy. Můj drahý Sharpe, obávám se, že vás nebudu vůbec postrádat. Dokonce pochybuji, že si vzpomenu na vaše jméno, až mi přijdou říct, že jste mrtvý. Samozřejmě že se můžete zapojit do útoku. Dělejte si, co chcete, ale teď už byste mohl někde zalehnout a spát. Samozřejmě ne tady, já mám rád soukromí. Najděte si nějaký strom a uložte se pod ním. Přeji vám dobrou noc, Sharpe.“

„Dobrou noc, pane.“

„A ne abyste zase vpustil dovnitř můry!“

Sharpe se protáhl kolem závěsu a vyšel ven. Torrance chvíli poslouchal vzdalující se kroky a pak povzdechl. „Únavný chlap, Dilipe.“

„Ano, sahibe.“

„To bych rád věděl, za co ho povýšili.“ Torrance svraštil čelo, potáhl z dýmky a zakroutil hlavou. „Chudák Naig!“ povzdechl. „Je hloupé zemřít kvůli ambicím nějakého pitomého podporučíka. Hrome, jak se vlastně ten mizerný Sharpe dozvěděl, že má jít šmírovat právě do jeho stanu? To jste mu řekl vy?“

„Ano, sahibe,“ přiznal váhavě Dilip.

Torrance na něj vytřeštil oči. „Vy jste mu dovolil podívat se do knih?“

„Nedal se odbýt, sahibe.“

„Jste zatracený hlupák, Dilipe! Hlupák, jakému není rovno! Měl bych vás ztlouct, ale na to už jsem dnes příliš unavený. Možná to udělám zítra.“

„Ne, sahibe, prosím…“

„Zmizte mi z očí, Dilipe,“ zavrčel Torrance. „A vy můžete jít taky, Brick.“

Žena odešla do kuchyně a Dilip začal skládat psací potřeby. „Mám napsat stvrzenky na ráno, sahibe?“

„Řekl jsem, abyste zmizel!“ houkl Torrance vztekle. „Už na vás dnes nemám náladu. Běžte!“ Dilip vyklouzl ze dveří jako had a Torrance se znovu položil na lůžko. Neměl náladu na nic, protože se

nudil. Neměl co na práci. Většinu večerů trávil v Naigově stanu, kde popíjel, hrál karty a bavil se s děvkami, ale dnes mohl do zeleného stanu těžko zajít, když nechal jeho majitele pověsit. K čertu! pomyslel si. Pohlédl na stůl, kde ležela kniha, dar od jeho otce. Byl to první svazek Úvah o Epištolách sv Pavla Efezským od reverenda Courtneyho Mallisona a Torrance si pomyslel, že to spíš narostou slepicím zuby, než kdy bude on číst tuhle nudnou bichli. Reverend Mallison byl Torrancův učitel v dětství, a tvrdý učitel, který nenechával svou rákosku zahálet, s oblibou jí své žáky šlehal. Torrance znechuceně obrátil pohled ke stropu. Peníze… Všechno je otázka peněz. Celý tenhle zatracený svět je založený na penězích. Stačí sehnat někde dost peněz, a pak se může vrátit domů a udělat z života Courtneyho Mallisona jednu velkou mizérii. Srazit toho bastarda na kolena, taky jeho dceru. Tu ale spíš na záda, děvku jednu! Z úvah ho vyrušilo klepání na dveře. „Řekl jsem, aby mě nikdo nerušil!“ houkl. Přesto se dveře otevřely. Závěs v průvanu ‚Zavlál a vpustil dovnitř pár můr. „Sakra!“ zaklel Torrance, ale náhle zmlkl.

Zmlkl proto, že se ve dveřích objevil polonahý obr s hrudí lesklou olejem. Jetti! Za ním vstoupil vysoký muž napadající na jednu nohu – ten, který prosil za Naigův život. Jmenoval se Jama a byl to Naigův bratr. Torrance si uvědomil, že je nahý, a jako by se bez oděvu cítil ještě bezbrannější. Rychle sklouzl z lůžka a natáhl se po županu, ale Jama po něm sáhl dřív a vzal mu ho. „Kapitáne Torranci,“ řekl s úklonou.

„Kdo vás sem pustil?“ vyhrkl Torrance.

„Čekal jsem, že dnes večer přijdete do našeho podniku, kapitáne,“ řekl Jama. Na rozdíl od tlustého, hlučného a chvástavého Naiga byl jeho bratr štíhlý, tichý a ostražitý.

Torrance pokrčil rameny. „Možná zítra.“

„Byl byste vítán, kapitáne, jako vždycky.“ Jama vytáhl z kapsy svazek papírků a zamával si jimi před obličejem jako vějířem. „Těchhle deset tisíc se na vás těší, kapitáne.“

Deset tisíc rupií, to byla hodnota papírků v Jámově ruce, všechno dlužní úpisy podepsané Torrancem. Podepsal jich ještě mnohem víc, ale ty další už splatil materiálem ukradeným ze

zásobovacích konvojů. A Jama mu teď přišel připomenout, že jeho největší dluhy zůstávají nesplacené. „Zrovna dnes…," zamumlal Torrance rozpačitě.

„Ach, ano!" řekl Jama, jako by se rozpomněl na důvod své návštěvy. „Zrovna dnes, kapitáne. Povězte mi, jak to bylo… dnes." Jetti mlčel, jenom stál s rukama složenýma na hrudi, opřený o zeď a nehybným pohledem tmavých očí pozoroval Torrance jako šelma ve střehu. Naolejované svaly se mu ve světle svící leskly.

„Už jsem vám řekl, já jsem to nezavinil," bránil se Torrance. „Žádal jste smrt mého bratra."

„Neměl jsem jinou možnost…, po tom, co všechno se našlo v jeho stanu."

„Ale k tomu jste musel dát podnět, aby se to hledalo u něj."

„Ne!" protestoval Torrance. „Proč bych to, proboha, dělal?"

Jama chvíli mlčel a pak ukázal na naolejovaného obra. „Jmenuje se Prithviraj. Jednou jsem viděl, jak holýma rukama vykastroval muže." Jama s úsměvem naznačil, jak to jetti dělal, aby to bylo Torrancovi jasné. „Žasl byste, jak se dá kůže natáhnout, než praskne."

„Proboha!" zaskuhral Torrance a zbledl. „Říkám, že jsem s tím. neměl nic společného."

„Tak kdo?"

„Jmenuje se Sharpe. Podporučík Sharpe." Jama došel k Torrancovu stolu a otevřel Úvahy o Epištolách sv. Pavla Efezským. „A ten to neudělal na váš rozkaz?" zeptal se.

„Samozřejmě že ne."

Jama pokrčil rameny. „Můj bratr byl neopatrný," připustil, „a příliš důvěřivý. Myslel si, že když jste přátelé, nemůže se mu nic stát."

„Nebyli jsme přátelé, jenom jsme spolu vedli obchody," řekl Torrance. „A taky jsem vašemu bratrovi říkal, aby to všechno někde ukryl."

„Ano," přikývl Jama, „to měl udělat. Já jsem mu to říkal taky. Ale přesto, kapitáne…, pocházím z rodiny, která si potrpí na svou hrdost. Byl jsem u toho, jak vaši lidé zabili mého bratra, a nemůžete čekat, že tím všechno skončilo." Znovu zamával Torrancovými

dlužními úpisy. „Vrátím vám je, kapitáne, když mi předáte toho Sharpa. Živého! Chci, aby mou pomstu vykonal Prithviraj. Rozumíte mi?“

Torrance mu rozuměl. „Sharpe je britský důstojník,“ řekl. „Jestliže bude zavražděn, začne se jeho smrt vyšetřovat. Skutečně vyšetřovat. A pak budou padat hlavy.“

„To je váš problém, jak vysvětlíte, že zmizel, kapitáne Torranci,“ řekl Jama. „Je to váš problém, stejně jako jsou tohle vaše dlužní úpisy.“ Usmál se a schoval svazek papírků zpět do pouzdra u pasu.“Dejte mi Sharpa, kapitáne Torranci, nebo pošlu Prithviraje, aby vás jednou v noci navštívil. Do té doby si můžete dál dopřávat návštěv v našem podniku.“

„Bastard!“ zamumlal Torrance, když Jama se svým obrovským společníkem odešel. Přistoupil ke stolu, vzal spis reverenda Mallisona a zabil jím můru. „Bastard!“ opakoval. Na druhou stranu jemu zatím nic nehrozilo. Jama žádal Sharpa, na tom se chtěl pomstít. A kdo vlastně ten Sharpe je? Zřejmě jen nějaký podlézavec, který si vysloužil, že ho vytáhli z mužstva a udělali podporučíkem, aby dal pokoj, takže kdo by se tím příliš zabýval, až ho najdou mrtvého? Zabil další můru a otevřel dveře do kuchyně. „Pojďte sem, Brick.“

„Ne, pane. Prosím…“

„Mlčte a pojďte sem. Já se teď opiju a vy zatím můžete zabíjet ty zatracené můry.“

A opije se pořádně, protože dnešní den mu přinesl zatracenékomplikace. A strach! Věděl, že se ocitl na pokraji odhalení, když Sharpe strhl Naigův stan a odkryl, co bylo v něm, ale tím, že Naiga rychle pověsili, se zachránil. Jenže cenou za to, že bude moct dál žít jako předtím, teď byla Sharpova smrt. Stačí tedy, aby to s ním nějak zařídil, a bude mít zase pokoj. Přinutil Brick vypít sklenku araku, protože věděl, jak to nenávidí, a další obrátil do sebe. K čertu s Sharpem, čmuchalem zatraceným! Ostatně sám se tam hrne, takže tam patří. A aby se to podařilo, na to kapitán Torrance vypil další sklenku. Sbohem, pane Sharpe.

KAPITOLA 4

Sharpe nevěděl, jak daleko Deogaum je, ale počítal, že ne dál než dvacet mil. Čekalo ho tedy přibližně sedm hodin pochodu, takže už dlouho před rozbřeskem vzbudil Ahmeda, který spal schoulený vedle doutnajících zbytků ohně, a za svitu hvězd vyrazili. Během cesty se snažil učit Ahmeda anglicky. „Hvězdy," řekl a ukázal na oblohu.

„Hvězdy," opakoval poslušně chlapec.

„Měsíc," řekl Sharpe.

„Měsíc," opakoval Ahmed.

„Obloha."

„Měsíc?" pohlédl na něj Ahmed zmatený tím, že jeho pán ukazuje pořád na nebe. „Obloha, ty troubo."

„Obloatytoubo?"

Sharpe jen mávl rukou. Měl hlad, navíc se zapomněl zeptat kapitána Torrance, kde si má vyfasovat denní příděl potravin. Naštěstí vedla jejich cesta na sever přes osadu Argaum, u níž tábořily bojové bataliony vojska. Na bojišti se stále válela mrtvá těla, a když procházel Sharpe s Ahmedem kolem, ze tmy k nim kromě mrtvolného puchu doléhalo vrčení psů. U vesnice je zastavili picquets a Sharpe se jich zeptal, kde táboří jezdectvo. Neodvažoval se jít s Ahmedem do důstojnické jídelny, a tak si vzpomněl na seržanta Eliho Lockharta.

Než došli k místu, kde byli uvázáni koně, a denní služba začala rozdělávat ohně, zazněl nad táborem budíček. Lockhart zprvu na nečekaného návštěvníka v ranním šeru zamračeně mžoural, ale pak Sharpa přece jen poznal a rozzářil se. „Mládenci," zahlaholil na své

muže, „nejspíš nás zase čeká nějaký obveselení. Máme tu pěchotu. Dobrý ráno, pane. Potřebujete, abysme vám zase s něčím píchli?“

„Potřebuju snídani,“ přiznal se Sharpe.

„Žádnej problém, čaj už je. Smithersi,“ zavolal na jednoho z vojáků, „dejte sem kousek vepřovýho! Daviesi, ukrojte pár krajíců z chleba, kterej přede mnou schováváte!“ Pak se obrátil zpátky k Sharpovi. „Neptejte se mě, odkud to vepřový je, pane, musel bych vám lhát.“ Plivl do plechového hrnku, vytřel ho cípem své přikrývky a pak do něj nalil čaj. „Prosím, pane. A ten váš chlapec si dá taky? Tady máš, mladej.“ Potom nalil i sobě a s kouřícím hrnkem v rukou zavedl Sharpa ke koním. „Vidíte, pane?“ zvedl nohu jednomu z nich a ukázal novou podkovu. „Můj starej je vám náramně vděčnej. Po snídani bych vás moh představit.“

Sharpe pochopil, že Lockhart mluví o svém veliteli, a když snědli vepřové s chlebem, zašel s ním seržant do tábora sepojských jezdců a zamířil ke stanu, v němž bydlel velitel sedmého pluku domorodé kavalerie. Ten, jak se zdálo, nyní velel všem oddílům armádní jízdy. „Jmenuje se Huddlestone,“ řekl Lockhart, „a je to slušnej chlap. Možná nám nabídne ještě jednu snídani.“

Měl pravdu, plukovník Huddlestone opravdu trval na tom, že s ním musejí oba posnídat rýži a vejce, a Sharpe si začínal uvědomovat, že Lockhart je zřejmě schopný muž, někdo, komu důvěřují jeho velitelé a koho mají rádi vojáci, protože Huddlestone se s ním srdečně pozdravil a okamžitě se spolu pustili do hovoru o jakýchsi místních koních, které koupili. Huddlestone si myslel, že žádný z nich nevydrží bojovou zátěž, ale Lockhart prohlásil, že pár z nich by mohlo vyhovovat.

„Takže vy jste ten chlapík, který odhalil Naiga?“ obrátil se po chvíli Huddlestone k Sharpovi.

„Nedalo to moc práce, pane.“

„Ale přišel jste na to až vy, nebraňte se uznání. Jsem vám opravdu moc vděčný.“

„Bez pomoci seržanta Lockharta bych to nedokázal, pane.“

„Bez Eliho bych se neobešel ani já. Celá tahle slavná armáda by se bez něj sesypala,“ prohlásil plukovník a Lockhart se s ústy plnými

vajec jen zazubil. Huddlestone se obrátil zpátky k Sharpovi. „Tak vás přidělili k Torrancovi?“

„Ano, pane.“

„Ten chlap je líný prevít, nic jiného,“ řekl plukovník. Sharpa tak ostrý odsudek překvapil, ale nic na to neřekl. „Původně byl u mě,“ pokračoval Huddlestone, „a přísahám, že jsem nelitoval, když požádal, aby dostal na starost zásobovací službu.“

„On o to požádal sám, pane?“ Sharpovi se zdálo nepochopitelné, že někdo může žádat, aby byl přeřazen z bojové jednotky k volským potahům.

„Jeho strýc mu umetá cestu ke kariéře ve Východoindické,“ řekl Huddlestone. „Jeho strýc má totiž slovo v Leadenhall Street. Víte, co tam je, Sharpe?“

„Asi nějaký ředitelství Společnosti, ne?“

„Uhodl jste. Strýc mu vyplácí apanáž a chce, aby získal zkušenosti v jednání s bhinjarrii. Všechno mu naplánoval! Pár let u vojska Východoindické, dalších pár let obchodování s kořením a potom návrat domů, aby zdědil strýcův majetek a jeho židli ve správní radě Společnosti. Jsem přesvědčen, že si jednoho dne budeme kvůli tomu mizerovi škubat vlasy. Ale jestli chce řídit zásobování, je to jeho věc. O tuhle funkci nikdo nestojí, Sharpe, takže ať ji klidně dělá. Ale obávám se, že většinu práce za něj budete muset udělat vy.“ Plukovník se odmlčel a zakroutil hlavou. „Představte si, že přijel do Indie s třemi anglickými sluhy! Věřil byste tomu? Ne že by se nedali sehnat sluhové z místních lidí. Prostě ten mizera chtěl všem ukázat, že on si může dovolit, aby ho obskakovali bílí. Dva zemřeli na zimnici a Torrance pak měl tu drzost prohlásit, že si nevydělali ani tolik, aby to zaplatilo náklady na cestu z Anglie, a přinutil vdovu jednoho z nich zůstat tady a splácet mu to!“ Huddlestone znovu zakroutil hlavou a kývl na sluhu, aby mu dolil čaj. „Tak co vás k nám přivedlo, podporučíku?“ zeptal se.

„Jen jsem se zastavil na cestě do Deogaumu, pane.“

„Nezastavil se jen tak,“ ozval se Lockhart. „Ve skutečnosti přišel žebrat o snídani.“

„To se podívejme. Takže jste ho, předpokládám, nakrmil, než jste přišli vyjídat mě,“ zasmál se plukovník. „Ale máte štěstí,

podporučíku. Dnes se přesouváme do Deogaumu, takže můžete jet s námi.“

Sharpe zrudl rozpaky. „Ale já nemám koně, pane.“

„Ne? Takže co s tím?“ pohlédl Huddlestone na Lockharta.

„Nějaký koník, na kterým by moh jet, by se našel, pane.“

„Výborně,“ přikývl Huddlestone a usrkl čaj. „Takže buďte vítán v kavalerii, Sharpe.“

Lockhart našel dva koně, pro Sharpa i pro Ahmeda. Sharpe, který se nikdy necítil na koňském hřbetě doma, se před přezíravými pohledy ostatních kavaleristů do sedla nemotorně vyškrábal, zatímco Ahmed se na svého koně vyhoupl lehce a hned ho bujně kopl patami do slabin.

Poklidně, aby koně příliš neunavovali, vyjeli na sever. Sharpe se přistihl, že se během cesty neustále vrací v myšlenkách ke Claře Wallové, a pak se ho zase zmocňoval pocit viny vůči Simoně Joubertové, mladé francouzské vdově, která na něj čekala v Seringapatamu. Poslal ji tam s konvojem směřujícím na jih a s listem, v němž prosil svého přítele majora Stokese, aby se o ni postaral. Nepochyboval, že Simona netrpělivě čeká, až tažení proti Maráthům skončí a on se k ní vrátí, ale teď by ji měl varovat, že ho zřejmě pošlou zpátky do Anglie. Zvažoval, jestli bude ochotná jít s ním. A chce ji vůbec s sebou? Nebyl si jistý odpovědí ani na jednu z těch otázek, přesto se za Simonu stále cítil zodpovědný, i když ho k ní vlastně žádná povinnost nepoutala. Mohl jí samozřejmě říct, ať se rozhodne sama, jak se svým životem naloží, ale už ji přece jen znal a věděl, že kdykoliv se ocitla před volbou, co dál, vždy se zatvářila apaticky a čekala, až to za ni vyřeší někdo jiný. Přesto ji musel varovat. Bude však chtít jít do Anglie? Jenže co jiného by jí zbývalo? Žádné příbuzné v Indii nemá a nejbližší francouzské osady jsou na míle daleko.

A pak ho z úvah vyrušil Lockhart. „Vidíte to?“ zeptal se. „Co?“

„Tam,“ ukázal seržant. Sharpe se snažil proniknout pohledem oblak prachu, který zvířila vedoucí škadrona, a uviděl hřeben vysokých hor, jenž se táhl přes celý obzor. Svahy v nižších polohách se zdály zalesněné, ale výš už byly jen šedohnědé skály. A na

vrcholu té nejvyšší se táhla rovná linie temných hradeb, z níž vystupovala mohutná bašta. „Gawilghur!“ řekl seržant.

„Panebože, jak tam budem útočit?“ zeptal se Sharpe.

Lockhart se zasmál. „My tam nahoru nepůjdem, to je práce pro pěchotu. Buďte rád, že vás přeřadili k tomu mizerovi Torrancovi.“

„Ne,“ zavrtěl Sharpe hlavou. „Já se do tý pevnosti musím dostat, Eli.“

„Proč?“

Sharpe chvíli mlčel a upíral pohled k vzdáleným valům. „Je tam jeden bastard, kterej zabil mýho přítele,“ řekl potom. „Jmenuje se Dodd.“

„Dodd? Ten za sedm set guinejí?“

„Jo, ten,“ přikývl Sharpe. „Ale já se neženu za odměnou, já ho prostě chci vidět mrtvýho.“

„Já taky,“ řekl Lockhart temně. , ‚Proč vy?“

„Kvůli Assaye,“ odpověděl seržant. „Co se tam stalo?“

„Útočili jsme na jeho pluk, protože obklíčili čtyřiasedmdesátej a chystali se ho rozstřílet. Udeřili jsme na ně a obrátili je na ústup, ale pár našich přitom spadlo z koní. Bohužel jsme je tam nechali a hnali se za jejich jízdou. Vrátili jsme se pro ně až po bitvě. Měli podříznutý hrdla. Všichni.“

„To je na Dodda podobný,“ řekl Sharpe. Přeběhlý Angličan rád šířil hrůzu. To byla jeho taktika. Jakmile se v nepříteli vyvolá strach, už nebojuje tak urputně, řekl jednou Sharpovi.

„Takže možná půjdu do Gawilghuru s vámi,“ řekl Lockhart.

„S koněma?“ zeptal se Sharpe. „Do zteče na pevnost kavalerii nepustěj.“

„Přece nenechám jít podporučíka do boje samotnýho,“ zazubil se Lockhart., ještě by ho moh, chudáka, nepřítel zranit.“

Sharpe se zasmál. Jezdci nyní uhnuli z cesty, aby předjeli dlouhou kolonu pěchoty, která vyrazila ještě před rozedněním na pochod do Deogaumu. V čele šel čtyřiasedmdesátý regiment, a tak Sharpe uhnul ještě dál než ostatní, aby se nemusel zdravit s těmi, co se ho chtěli zbavit. Přesto ho podporučík Venables zpozoroval, přeskočil strouhu, která se táhla podél cesty, a rozběhl se k němu.

„Vidím, že jsi povýšil, Richarde,“ zahalekal na něj. „Neseš se na koni jako generál.“

„Ten je vypůjčenej,“ řekl Sharpe. „Patří devatenáctýmu pluku.“

Venablesovi se zjevně ulevilo, když zjistil, že se Sharpe pořád nezmohl na vlastního koně. „Jsi teď u sapérů?“ zeptal se.

„Ne, žádná velká sláva,“ odpověděl Sharpe vyhýbavě. Nechtělo se mu přiznat, že jenom hlídá volské potahy.

Venables vlastně ani nebyl zvědavý, u čeho Sharpe je. „Protože ty teď doprovázíme, sapéry. Vypadá to, že budou muset dělat cestu.“

„Tam nahoru?“ ukázal Sharpe na pevnost, k níž se blížili. „Kapitán Urquhart říká, že možná budeš prodávat hodnost,“ začal náhle Venables z jiného konce. „Vážně?“ , A budeš?“

„Chceš mně udělat nabídku?“

„Víš, mám bratra…,“ vysvětloval Venables. „Vlastně tři bratry a taky nějaký sestry. Můj otec by tu hodnost možná koupil.“ Vytáhl z kapsy kousek papíru a podal ho Sharpovi. „Jestli se teda vrátíš domů, nemohl bys ho navštívit? Tady je jeho adresa. Uvažuje, že by jeden z mých bratrů mohl vstoupit do armády. Prý se k ničemu jinýmu nehodí, víš?“

„Budu na to myslet,“ řekl Sharpe a vzal si papírek. Náhle uviděl, že se mu ostatní kavaleristé vzdálili, a kopl koně do slabin, aby je dohnal. Jenže kůň poskočil nečekaně vpřed, a protože na to Sharpe nebyl připraven, zvrátil se dozadu, skoro se položil zády na zadek zvířete a divoce zamával rukama, až se mu podařilo chytit hrušky sedla a znovu se srovnat. Jel dál, ale měl dojem, že za sebou slyší chechtot vojáků.

Gawilghur se hrozivě tyčil nad plání a Sharpe se cítil jako pytlák, který se nemá kam schovat. Představoval si, že obráncům se musí blížící se britské vojsko jevit jako hemžení mravenců v prachu. Teď litoval, že si nepořídil dalekohled, aby si mohl prohlédnout valy pevnosti lépe, ale nechtělo se mu zbytečně utrácet, i když vlastně ani nevěděl proč. Určitě ne kvůli tomu, že by na nějaký dalekohled neměl. Nebyl chudý, dokonce by se možná v celé armádě našlo jen málo bohatších, než je on, ale zřejmě se stále cítil v důstojnické šerpě tak trochu jako podvodník a měl strach, že kdyby si koupil všechny obvyklé přináležitosti, které k důstojnické hodnosti patří – tedy koně,

dalekohled nebo pořádnou šavli , jen by ještě víc podráždil ty, kteří tvrdí, že jeho povýšení bylo omylem. A možná mají pravdu, pomyslel si. Co tím získal? Nic. Jako seržant byl mnohem spokojenější. Přesto když se nyní díval na vzdálenou pevnost a viděl, jak se nad jednou z bašt zvedl velký oblak kouře, přál si mít dalekohled. A o pár vteřin později k němu dolehlo doznívající zadunění dělového výstřelu. Neviděl však žádnou letící kouli, jako by ji horký vzduch nad plání pohltil.

Necelou míli od úpatí horského hřebenu se cesta větvila do tří směrů. Sepojští jezdci se dali na západ, zatímco devatenáctý pluk lehkých dragounů odbočil na tu, která se odkláněla vpravo, jako by chtěli pevnost obejít z druhé strany. Pláň už zde byla víc zbrázděná strouhami vymletými dešti a menšími roklinami, ale také hrby vrchů, jež byly předzvěstí prudkého vzedmutí země, které vrcholilo hřebenem holých skalnatých hor. Úpatí tohoto hřebenu však pokrývaly husté lesy a právě tam, mezi zalesněnými kopci, se zřejmě nacházel Deogaum. Ležel východně od Gawilghuru, bezpečně mimo dosah děl z pevnosti. Z jedné rokliny zarostlé stromy náhle třeskly výstřely z mušket a devatenáctý pluk dragounů, který jel před Sharpem, se roztáhl do řady. Ahmed se zazubil a ujistil se, že má mušketu nabitou. Sharpe uvažoval, na čí straně vlastně chlapec je.

Pak se ozvala další střelba, tentokrát na západě. Maráthové zřejmě měli roztroušené oddíly už tady na úpatí hor, zřejmě objížděli osady a brali uskladněné obilí. Sepojská kavalerie vojska Východoindické společnosti už zmizela z dohledu a jezdci devatenáctého pluku vjížděli do zalesněné rokle. V pevnosti zaduněl další výstřel z děla a tentokrát Sharpe zaslechl temné žuchnutí, jak koule dopadla daleko za ním do pole. Z místa, kde skončila, se zvedl oblak prachu. Potom už Sharpe s Ahmedem následovali dragouny do rokle a koruny stromů je skryly před neviditelnými pozorovateli na hradbách pevnosti.

Cesta se stočila nejdřív doleva, pak doprava a potom vstoupila do krajiny, v níž se střídaly háje a malá políčka. Za nimi se objevila velká vesnice a Sharpa napadlo, že to musí být Deogaum, jenže vtom se zleva ozvaly výstřely a z lesa, vzdáleného asi půl míle, vyrazil houf jezdců. Byli to Maráthové a Sharpe si v první chvíli myslel, že

mají v úmyslu na dragouny devatenáctého pluku zaútočit, jenže vzápětí uviděl, že Maráthové naopak prchají před kavalerií Východoindické. Bylo jich asi padesát nebo šedesát, a když uviděli dragouny v žlutomodrých kabátech, odbočili na jih, aby se vyhnuli boji. Dragouni však tasili šavle a pustili se za nimi. Zazněla trubka a malé políčko se náhle změnilo ve vír koní, prachu a blýskavých šavlí.

Sharpe samozřejmě netoužil ocitnout se uprostřed nepřátel, a rychle tedy vjel s Ahmedem do jednoho z lesíků. Vzápětí se kolem přeřítila v chaosu kmitajících kopyt, lesklých přileb a hrotů kopí horda maráthských jezdců. Jízda Východoindické byla stále čtvrt míle za nimi, když Ahmed náhle kopl koně patami do boků a vyrazil z úkrytu za Maráthy.

Sharpe zaklel. Bylo to jasné, ten malý parchant se chtěl vrátit ke svým. Sharpe to mohl desetkrát chápat, ale přesto pocítil zklamání. Věděl, že teď už nemá šanci chlapce chytit. Ahmed si svěsil mušketu a tryskem se hnal za posledním nepřátelským jezdcem. Ten se ohlédl, ale když uviděl, že jezdec za ním nemá britskou uniformu, přestal ho brát na vědomí. Ahmed dojel až na jeho úroveň, pak v plné jízdě uchopil mušketu za hlaveň, máchl jí a udeřil jezdce pažbou do čela.

Muž se zvrátil dozadu, jako by narazil hlavou na neviditelné lano, sletěl ze sedla a kůň pádil s vlajícími třmeny dál. Ahmed prudce zastavil a seskočil z koně vedle své oběti. V ruce se mu zablýskl nůž. Sepojská jízda se blížila. Náhle si Sharpe uvědomil, že by sepojové mohli považovat Ahmeda za nepřítele, a vykřikl na něj, aby se vrátil. Ahmed se vyhoupl na koně a vyrazil zpátky k hájku. Zářil radostí a ukazoval Sharpovi své trofeje, ukořistěnou šavli, pistoli a koženou tornu. Hned tornu otevřel, ale našel v ní jen dva ztvrdlé bochníčky chleba, skleněné korálky navlečené na šňůrce a knihu psanou neznámým písmem. Jeden bochník dal Sharpovi, knihu zahodil, korálky si pověsil na krk a šavli upevnil k boku. V tu chvíli už dragouni dostihli opozdilce z maráthské hordy, třeskly šavle a nastala řež. Dva koně padli k zemi, zvedl se oblak prachu, jakýsi muž se odpotácel stranou s pistolí svěšenou a kopím namířeným dolů a pak už byli Maráthové pryč a britští a sepojští jezdci zastavili koně.

„Proč ty nemůžeš bejt pořádnej sluha?“ obrátil se Sharpe na Ahmeda. „Máš mně čistit boty, prát oblečení a dělat večeři.“

Ahmed nerozuměl jedinému slovu a jenom se zubil.

„Myslel jsem, že jsem si pořídil sluhu, a místo toho mám na krku darebáka, kterej vraždí a loupí. No nic, jedeme dál, ty mizero.“ Sharpe pobídl koně a rozjel se k vesnici. Minuli poloprázdnou nádrž na vodu, u níž se na keřích sušilo jakési prádlo, a pak už se ocitli na hlavní cestě, která procházela středem vesnice. Venku nebylo vidět ani živáčka, ale Sharpe zahlédl pár vylekaných tváří, jež vykukovaly za tmavými okny nebo závěsy ve dveřích. Na dvorcích poštěkávali psi a v prachu na cestě se procházely dvě slepice. Vlastně jeden člověk přece jen venku byl – jakýsi svatý muž s vlasy až na zem, který seděl nahý se zkříženýma nohama pod stromem. Vůbec na Sharpa nedbal a ten kolem něj projel beze slova. „Musíme najít dům pro ubytování,“ řekl Sharpe Ahmedovi, jako by předpokládal, že mu rozumí. „Dům, chápeš? Dům.“

Náhle uviděl, že se ven odvážil jakýsi muž, zřejmě zdejší naique, starosta. Aspoň Sharpe si myslel, že je to naique, stejně jako vesničan považoval Sharpa za velitele jezdců, kteří před chvílí zastavili na kraji osady. Muž sepnul dlaně před obličejem, uklonil se Sharpovi a pak přivolal posunkem jakéhosi sluhu s malým mosazným podnosem, na němž stál kalíšek s arakem. Sharpe ho vzal, obrátil do sebe a málem se mu ze silného destilátu zatočila hlava. Naique začal něco drmolit, ale Sharpe ho zarazil. „Se mnou nejednejte, já nejsem velitel,“ řekl a ukázal na plukovníka Huddlestona, který právě vjížděl v čele sepojů do vesnice. Jezdci sesedli a Huddlestone se pustil do hovoru se starostou. Náhle se ozvalo vyděšené zakdákání. Plukovník se otočil, ale všichni jeho muži se tvářili nevinně.

Z pevnosti znovu zaduněl výstřel, koule však dopadla někam do míst, kde zřejmě pochodovala pěchota. Do vesnice už dorazili i dragouni, někteří se zkrvavenými šavlemi, a Sharpe vrátil oba koně Lockhartovi. Pak začal procházet vesnicí a hledat dům pro kapitána Torrance. Žádný, který by měl zahradu ohrazenou zdí, neviděl, ale zato objevil malý domek s hliněnými zdmi a dvorkem. Vešel dovnitř a v hlavní místnosti hodil na podlahu tlumok na znamení, že ho

zabírá. V koutě se krčila žena s dvěma malými dětmi. „Nikdo vám nic neudělá, ještě dostanete zaplaceno," řekl Sharpe. Přesto žena kňučela strachy a krčila se, jako by čekala, že ji uhodí. „K čertu!" zaklel Sharpe, „copak nikdo v téhle pitomé zemi neumí anglicky?"

Přemýšlel, co dělat dál. Až do Torrancová příjezdu neměl nic na práci. Uvažoval, že by se mohl pokusit sehnat ve vesnici pero, inkoust a kousek papíru a napsat Simoně, že se v dohledné době vrátí do Anglie, ale potom se rozhodl, že to ještě může počkat. Odepnul si šerpu s šavlí, sundal kabát, pak našel zavěšené lůžko a natáhl se na něj.

Z pevnosti doléhalo dunění výstřelů z děl. Připadalo mu to jako vzdálené hřmění, ale potom už neslyšel nic, protože usnul.

Seržant Obadiah Hakeswill si stáhl boty a místností se okamžitě rozšířil takový puch, že kapitán Torrance zavřel oči. „Panebože," zamumlal chabě. Už tak se cítil zle, neboť večer vypil přes půl láhve araku a v noci ho vzbudily bolesti v břiše. Potom sice ještě usnul, ale spal neklidně, až ho těsně před svítáním znovu vzbudilo škrábání na dveře. Zařval na rušitele, ať táhne k čertu, a teprve pak usnul tvrdě. A teď ho zase vzbudil Hakeswill, který si bez ohledu na strašlivý puch klidně odvinoval ze zapařených nohou onuce. Torrancovi připadlo, že takhle může páchnout jen zkažený sýr v břiše hnijící mrtvoly. Odsunul si židli blíž k oknu a přitáhl si límec županu těsněji ke krku. „Vážně je mi líto, že musel Naig tak špatně skončit," poznamenal. Hakeswill už vyslechl neuvěřitelnou historku o Naigově smrti a zdálo se, že ho opravdu zasáhla – stejně jako zpráva, že Torrancovým asistentem je teď Sharpe.

„Takže ho ty zatracený Skoti nechtěli, že, pane?" poznamenal potom. „Nikdy jsem si nemyslel, že by Skotáci měli nějak moc rozumu, ale zřejmě ho maj dost na to, aby poznali, jakej je Sharpie parchant, a zbavili se ho." Hakeswill si obnažil pravou nohu a Torrance měl pocit, že už ten puch nesnese. Ten chlap musí mít mezi prsty černou plíseň, pomyslel si. „A teď ho máte na krku vy, pane," pokračoval Hakeswill. „Řeknu vám, že vás lituju, pane, upřímně lituju. Zatracenej Sharpie! Ten parchant nemá právo nosit oficírský epolety, pane. Není to džentlmen, jako jste vy, a nikdy nebude. Je to

parchant z nalezince, úplně obyčejnej člověk jako my všichni ostatní.“

„A proč ho vlastně povýšili?“ zeptal se Torrance a se zkřivenou tváří sledoval, jak si Hakeswill strhává slepenou krustu onucí z levé nohy.

„Údajně za to, že zachránil život generálovi, pane…, aspoň se to tak říká.“ Seržant se odmlčel a svaly ve tváři mu zacukaly. „U Assaye. Já sice nevěřím, že mu zachránil život, ale sir Arthur tomu věří a výsledkem je, že si sir Arthur našeho zatracenýho Sharpieho oblíbil. Prostě Sharpie si uprdne, a sir Arthur si myslí, že se obrátil vítr na jih.“

„Vážně?“ zakroutil hlavou Torrance. To se vyplatilo vědět.

„Před čtyřma rokama, pane, jsem dal Sharpieho bičovat,“ řekl Hakeswill. „Vyfasoval tolik ran, že by to bohatě stačilo, aby tam vypustil duši, jak si ostatně zasloužil, jenomže sir Arthur bičování po dvou stovkách ran zastavil. Představte si to, zastavil!“ Nespravedlnost toho zásahu dodnes seržanta krutě roztrpčovala. „A teď je z něj pitoměj ofícír. Řeknu vám, pane, že armáda už není, co bejvala dřív. Všechno jde od desíti k pěti.“ Odvinul poslední závit onucí, zahýbal prsty a zamračil se. „V srpnu jsem si je umejval, přitom to není vůbec poznat,“ prohlásil a zakroutil hlavou.

„Ale teď už je prosinec, seržante,“ řekl s lehkou výčitkou Torrance.

„Dobrá koupel by měla vydržet šest měsíců, pane.“

„Někteří z nás se koupou častěji,“ nadhodil Torrance.

„To ano, pane, to chápu, když jste džentlmeni. Věc se má tak, pane, že normálně bych si ty onuce nesundával, ale uďály se mně puchejře,“ řekl Hakeswill a znovu se zamračil. „Už jsem je neměl roky. Chudák Naig. Na mouřenína to nebyl špatnej chlápek.“

Torrance si pomyslel, že Naig byl jeden z největších parchantů, kteří chodí po téhle zemi, ale nechal si to pro sebe a jen se nad Hakeswillovou poklonou pousmál. „Bude nám všem chybět, seržante,“ řekl.

„Škoda, že jste ho musel pověsit, pane, ale co jste moh dělat jinýho? Ale stejně, chudák Naig…“ Hakeswill zakroutil hlavou, jako by tomu pořád nemohl uvěřit. „Měl jste místo něj pověsit Sharpieho,

pane, ale já vím, nemoh jste. To je věčná škoda, protože ten by si to opravdu zasloužil. Bastard všech bastardů to je, a ještě k tomu sprostej vrahoun!“ A rozhořčený Hakeswill pověděl kapitánu Torrancovi, jak se ho Sharpe pokoušel zabít – nejdřív tak, že ho předhodil Típúových tygrům, a pak ho zavřel ve dvoře se slonem, který byl vycvičen k popravám odsouzenců tak, že jim dupl na hruď. „Jenže tygři byli nažraný, pane, a nechali mě na pokoji. A ten slon? Naštěstí mně zůstal nůž, pane, a když se mě ta obluda chystala rozdupnout, bodnul jsem ji tím nožem do tlapy. A hluboko! A to se mu nelíbilo, tak mě taky nechal bejt. Já nemůže umřít, pane, věřte mně, nemůžu!“ Seržant to říkal přesvědčivě a také byl neochvějně přesvědčen, že je to pravda. Kdysi v mládí ho jako kluka věšeli, ale on šibenici přežil a od té doby věřil, že ho před smrtí chrání jeho anděl strážný.

Cvok, pomyslel si Torrance, naprostý cvok. Zároveň ho však Obadiah Hakeswill svým způsobem fascinoval. Na pohled se jevil jako vzorný voják, ale zvláštní cukání svalů v obličeji naznačovalo, že za jeho dětsky mírnýma modrýma očima se skrývá něco zcela jiného než dobromyslnost. Torrance usoudil, že je to zlá vůle, tak silná zlá vůle, že z ní šel strach, navíc doprovázená stejně neskutečnou sebedůvěrou. Ten člověk by dokázal zabít dítě a najít si pro to ospravedlnění, pomyslel si. „Vidím, že pana Sharpa nemáte zrovna moc rád, co?“ zeptal se.

„Rád? Nenávidím toho parchanta, pane, a vůbec se nerozpakuju to přiznat. Sleduju ho celý roky, jak se sune nahoru jako slizkej úhoř, pane.“ Hakeswill vytáhl nůž, zřejmě ten, kterým bodl do tlapy slona, opřel si pravou nohu o levé koleno a chystal se propíchnout puchýř.

Torrance zavřel oči, aby se na to nemusel dívat. „Víte, seržante, věc se má tak, že Naigův bratr by si rád s panem Sharpem promluvil. Samozřejmě někde v soukromí.“

„Hm,“ zamumlal Hakeswill a píchl do puchýře. „Podívejte, pane, co hnisu v tom bylo. Teď se to začne hojit. Takovej puchejř jsem vážně neměl celý roky. Za to můžou ty nový boty.“ Plivl na čepel a znovu rýpl hrotem do puchýře. „Buduje muset napustit octem. Takže Jama chce šlápnout Sharpiemu na koule?“

„Myslím, že mu s nimi chce udělat něco horšího.“

„Ale to si bude muset stoupnout do fronty.“

„Ne!“ řekl Torrance rezolutně. „Pro mě je nanejvýš důležité, seržante, aby Sharpa dostal do rukou Jama. A živého. A tak, aby jeho zmizení nevyvolalo žádnou pozornost.“

„Myslíte, aby si nikdo nevšimnul, že je pryč?“ V Hakeswillově tváři několikrát zacukalo. „Žádnej problém, pane,“ prohlásil.

„A jak byste si to představoval?“

„Promluvil bych s Jamou, vy byste pak Sharpieho někam poslal a já bych tam na něj čekal. Bylo by to snadný a já bych to pro vás uďál s náramnou radostí.“

„Vy jste moje záchrana, seržante.“

„To je má práce, pane, starat se o spokojenost svýho nadřízenýho,“ řekl Hakeswill. Náhle zvedl hlavu a rozzářil se, protože v kuchyňských dveřích se objevila Claře Wallová. „Světlo mýho života,“ zahlaholil tónem, který považoval za okouzlující.

„Váš čaj, pane,“ hlesla Claře a postavila před Torrance hrnek.

„Ještě jeden pro seržanta, Brick. Kde jste nechala dobré způsoby?“

„Ona žádný dobrý způsoby nepotřebuje,“ řekl Hakeswill, aniž se na vylekanou Claře přestal zubit. „Stačí, když má to, co má. A dejte mně tam cukr, drahoušku, jestli je kapitán ochotnej pro mě ňákej obětovat.“

„Udělejte mu čaj s cukrem, Brick,“ poručil jí Torrance.

Claře se otočila a sledována Hakeswillovým dychtivým pohledem se vrátila do kuchyně. „Pěkná malá ženuška, pane, moc pěkná. Učiněná květinka.“

„Rád byste ji obskočil, co?“

„Je na čase, abych si opatřil ženu,“ prohlásil Hakeswill vážně. „Muž by měl po sobě zanechat syna, pane, tak se praví v Písmu.“

„Přiznejte se, že vám jde o to oplodňování,“ řekl Torrance a zamračil se, protože někdo zaklepal na dveře. „Dál!“ houkl nevlídně.

Vstoupil kapitán pěchoty, kterého Torrance ani Hakeswill neznali. „Kapitán Torrance?“ zeptal se návštěvník.

„To jsem já,“ odpověděl Torrance důležitě.

„Zdraví vás sir Arthur Wellesley,“ řekl kapitán kyselým tónem, který naznačoval, že se dá těžko mluvit o nějaké vřelosti toho

pozdravu, „a zároveň by rád věděl, proč jste ještě nepřesunul zásobní materiál na sever.“

Torrance na muže chvíli jen mlčky hleděl a pak v duchu zaklel. „Vyřiďte generálovi, že zásobovací konvoj bude okamžitě vypraven.“ Počkal, až kapitán odejde, a pak zaklel znovu, tentokrát nahlas.

„Co se stalo, pane?“ zeptal se Hakeswill.

„Ty zatracené stvrzenky,“ zasyčel Torrance. „Pořád jsou tady,

Dilip si pro ně zřejmě ráno přišel. Někdo tu klepal, ale já jsem ho poslal k čertu a teď ze mě za to Wellesley stáhne kůži.“

Hakeswill vzal ze stolu stvrzenky, došel ke dveřím a otevřel je. „Dilly!“ houkl. „Tady máš ty zatracený stvrzenky, mizero černej. Vem si je a koukej se dát na cestu!“

„Zatracená práce!“ klel Torrance a nervózně přecházel po místnosti. „Tohle mi byl čert dlužen!“

„Vždyť se nic neděje, pane,“ uklidňoval ho Hakeswill.

„To se vám snadno řekne, seržante.“

Hakeswill se usmál, ale pak jeho tvář zkřivily dva tři záškuby. „Hoďte to na někoho jinýho,“ poradil Torrancovi, „to se dělá v armádě běžně.“

„Na koho? Na Sharpa? Sám jste řekl, že je to Wellesleyho oblíbenec. Svedu to na něj, a dostanu se do ještě větší kaše. Nebo bych to hodil na vás?“

„Na Dillyho, pane, na toho bastarda černýho jak mý boty. Toho se nebude nikdo zastávat.“

„Ale až ho budou vyslýchat, všechno popře,“ namítl Torrance.

Hakeswill se usmál. „Těžko bude moct něco popírat, když bude…“ Hakeswill se odmlčel, vystrčil jazyk, vypoulil oči a vyrazil ze sebe zvuk, jako by ho někdo škrtil.

„To nemyslíte vážně, seržante,“ řekl Torrance a znechuceně se odvrátil. „Kromě toho je to dobrý úředník. Není lehké najít tady někoho, komu můžete aspoň trochu věřit.“

„Jama nám ňákýho sežene,“ zazubil se seržant. „Ňákýho spolehlivýho. To celou věc mnohem usnadní, pane, když budeme moct věřit úředníkovi, stejně jako jeden druhýmu.“

Torrance se zamračil. Pomyšlení, že jeho nejbližším spojencem je Obadiah Hakeswill, v něm vyvolalo odpor, ale na druhou stranu jestliže má splatit své dluhy, pořád toho nechutného seržanta potřebuje. A Hakeswill se jevil jako neobyčejně schopný spojenec. Uměl dodavatele oškubat jako slepici, nenechával za sebou stopy a vždycky dokázal svalit vinu na někoho jiného. A také nebylo pochyb, že má nyní pravdu. Kdyby mu Jama poskytl nového úředníka, bylo by to vzhledem k dalším obchodům nejlepší řešení. A pokud by vina z pozdní dodávky zásob sapérům padla na Dilipa, mohl by on z téhle zatracené a nebezpečně vyhlížejí šlamastiky vyklouznout. Opravdu se zdálo, že nad Hakeswillem drží ochrannou ruku nějaký anděl strážný, protože seržant vždy uměl najít cestu i z těch nejzapeklitějších problémů.

„Zkrátka nechte to na mě, pane, já se o všechno postarám," řekl Hakeswill a vycenil zuby, protože se objevila Claře s hrnkem čaje. „Jste květina ženského tvorstva, drahoušku," zahlaholil na ni a znovu mlsně sledoval, jak se vrací do kuchyně. „My dva, pane, myslím vaše Claře a já, jsme si souzený, věřte tomu. Tak se praví v Písmu."

„Ale ne dřív, než bude Sharpe mrtvý," odpověděl Torrance.

„Bude mrtvěj, pane, spolehněte se," slíbil Hakeswill a zatetelil se blahem, když si představil, co všechno tím získá. Nejen Claře, ale i Típúovy drahokamy. Spoustu drahokamů! Protože Hakeswill vytušil, že to byl Sharpe, kdo zabil v Seringapatamu sultána Típúa a vzal mu jeho diamanty, smaragdy, safíry a rubíny. A Hakeswill byl přesvědčen, že Sharpe ty kameny stále skrývá. Zdálky doléhalo dunění dělostřelecké palby tlumené nehybným horkým vzduchem. Gawilghur, tam se Sharpie nesmí dostat, pomyslel si seržant, protože Sharpie je jen jeho, nikoho jiného. A pak ze mě bude boháč, sliboval si seržant. Velký boháč!

Plukovník William Dodd stál opřený zády o parapet na nejjižnějším cimbuří gawilghurských hradeb a hleděl do nádvoří paláce, kde nechal Beny Singh postavit pavilonek s pruhovanou plátěnou střechou, na jejímž lemu cinkaly v lehkém vánku mezi třásněmi stříbrné zvonečky. Ve stínu pavilonku sedělo několik hudebníků a vyluzovalo na podivných drnkacích nástrojích s

dlouhými krky ještě podivnější lkavé zvuky, jež zněly Doddovým uším, jako když se tahá kočka za ocas. Beny Singh se tam spolu s tuctem krásných bytostí v sárí bavil jakousi místní verzí hry na slepou bábu. Jejich smích stoupal až k ochozu hradeb a Dodd svraštil čelo znechucením nad Singhovou změkčilostí, i když pravým důvodem jeho odporu byla žárlivost. Ten člověk byl malý, obtloustlý a zbabělý, a přesto se zdálo, že na všechny ty krásky působí jakýmsi magickým kouzlem, zatímco on, Dodd, vysoký, štíhlý a tvrdý muž s mnoha jizvami, které dokazovaly jeho statečnost, se musel spokojit s obyčejnými děvkami.

K čertu s killadarem! Otočil se a zadíval se dolů na vyprahlou pláň. Jen o kousek dál, než dokázala dostřelit největší gawilghurská děla, se rozkládal britský tábor. Odsud z výšky se řady jeho špinavě bílých stanů jevily jako nové, bez jediné poskvrny. Na jihu, ještě o hodně dál, pak Dodd uviděl nepřátelský zásobovací konvoj, který se pomalu vlekl k nově zřízenému táboru. Zdálo se mu podivné, že nechávají zvířata táhnout náklad v té části dne, kdy je horko nejúmornější. Obvykle kolona se zásobami vyjíždí krátce po půlnoci a zastaví se nedlouho po rozednění, avšak dnes všechna ta volská spřežení vířila prach v pravém odpoledním žáru a Doddovi připadala jako kmen nomádů, který táhne na nové pastvisko. Jenže tohle byly stovky vozů naložených dělovými koulemi, střelným prachem, různým nářadím, nasoleným hovězím masem, soudky s arakem, koňskými podkovami, obvazy, křesacími kameny, mušketami, kořením, rýží a vším dalším, co je pro armádu nezbytné. S vojskem však táhli také obchodníci a pastevci, většinou se svými rodinami, a ti YŠichni potřebovali další voly, kteří nesli nebo táhli na vozech jejich stany, oblečení a jídlo. Uprostřed toho všeho se těžkopádně vleklo asi deset slonů a za nimi šli lehkou kolébavou chůzí desítky dromedárů. Celou karavanu střežila maisúrská jízda, zatímco za jízdními picquets se rozbíhali do okolních polí sekáči a sháněli píci, kterou cpali do síťových žoků a nakládali na další voly.

Dodd krátce pohlédl na stráže, jež patrolovaly na jižním úseku gawilghurského opevnění, a viděl, že tu blížící se kolonu pozorují s úžasem smíšeným se strachem. Závoj prachu zvířený kopyty už halil celý jižní obzor jako mořská mlha. „Jsou to jen voli," zavrčel na ně

Dodd. „A voli nestřílejí a nepřelézají hradby.“ Nikdo z nich mu nerozuměl, ale všichni se úslužně usmáli.

Dodd zamířil na východní stranu. Po chvíli hradba skončila a přešla v holý okraj strmé skalní stěny. Obě gawilghurské pevnosti měly výhodu v tom, že kolem větší části jejich obvodu nebylo třeba stavět valy, neboť tam sama příroda postavila skaliska vyšší než jakékoliv opevnění, které by byl schopen zbudovat člověk. Ale když Dodd obcházel okraje těchto útesů, všiml si, že na některých místech by přece jen někdo, samozřejmě za pomoci lana, mohl sešplhat dolů. Však také denně uprchlo z posádky několik mužů a Dodd nepochyboval, že se jim to podařilo právě tímto způsobem. Nechápal však, proč utíkají. Vždyť Gawilghur je nedobytný! Který voják by si nepřál být na straně, jež má předem zajištěné vítězství?

Došel k úseku hradby, který tvořil nejjižnější roh opevnění, a zde, vysoko nad plošinou, na níž stála děla, si rozložil dalekohled a zamířil ho dolů k úpatí hor. Hledal dlouho, přejížděl zorným polem přes koruny stromů, keře a místa porostlá suchou trávou, až konečně objevil skupinu mužů stojících na úzké cestě. Většinou měli červené kabáty, ale jeden z nich byl v modrém.

„Co pozorujete, plukovníku?“ ozvalo se za ním. Manu Bappú zahlédl Dodda na ochozu hradby a vystoupil za ním.

„Brity,“ odpověděl Dodd, aniž se ohlédl. „Zkoumají, jak by se sem dostali.“

Bappú si zastínil oči a pohlédl dolů, ale bez dalekohledu nemohl skupinu Britů spatřit. „Bude jim trvat měsíce, než nějakou cestu nahoru vybudují,“ poznamenal.

„Bude jim to trvat čtrnáct dní,“ prohlásil Dodd stroze. „Nebo ještě míň. Vy nevíte, jak jejich ženisté pracují, sahibe, ale já ano. Vyskytne-li se v cestě překážka například v podobě skály, odstřelí ji prachem a stovky mužů s kladivy ji pak rozeberou a rozšíří. Začnou zítra a za čtrnáct dní potáhnou nahoru děla.“ Teprve teď Dodd složil dalekohled a otočil se.,.Dovolte mi, abych je se svým plukem rozehnal,“ řekl knížeti.

„Ne,“ odmítl kategoricky Bappú. Už jednou ho Dodd žádal, aby mohl se svými Kobrami sejít dolů a napadnout britský předvoj. Dodd neměl v úmyslu vést proti nim řádný boj jedné linie pěšáků s

mušketami proti druhé, chtěl nepřítele napadat ze zálohy, zneklidňovat ho, vnést do jeho řad strach a tak zpomalit postup jeho prací. Touto taktikou měl v úmyslu přinutit Wellesleyho, aby posílal široko do kraje oddíly, které by sháněly píci a potraviny, a na ty by zase mohli útočit maráthští jezdci, jež stále křižovali po Deccanské plošině.

Bappú věděl, že je to dobrá myšlenka a že by neustálým napadáním mohli přípravu Britů na útok ztížit, ale bál se pustit Doddovy Kobry z pevnosti. Už teď se v posádce šířil neklid podporovaný zvěstmi o předchozích vítězstvích malé Wellesleyho armády, a kdyby vojáci viděli, že Kobry v bílých kabátech odcházejí, mysleli by si, že opouštějí pevnost nadobro, a ojedinělé dezerce by se mohly změnit v hromadný úprk.

„Ale musíme je nějak zpomalit," zabručel podrážděně Dodd. „Zpomalíme je," řekl Bappú. „Pošlu tam silladary, plukovníku, a odměním je za každou zbraň, s níž se vrátí do pevnosti. Ale vy zůstanete tady a budete se podílet na přípravách k obraně." Řekl to pevně, aby Angličanovi ukázal, že se s ním o tom nehodlá dál dohadovat, ale pak se usmál a ukázal k paláci uprostřed vnitřní pevnosti. „Pojďte, plukovníku," řekl, „chtěl bych vám něco ukázat."

Prošli mezi malými domky, jež obklopovaly palác, minuli arabskou stráž, která hlídala přístup do bezprostředního okolí killadarova sídla, a vstoupili mezi kvetoucí stromy, na nichž se krčily opice. Dodd slyšel cinkání zvonků z místa, kde Beny Singh laškoval se ženami, ale jakmile se cesta vnořila hlouběji do zeleně, jejich zvuk postupně slábl. Cesta končila u kolmé skalní stěny, v níž se nacházel zaklenutý otvor s dřevěnými dveřmi. Zatímco je Bappú odemykal, pohlédl Dodd nahoru, a když uviděl skalní masiv, na němž se tyčil palác, uvědomil si, že ho Bappú vede do sklepů.

Hned za dveřmi stála na římse olejová lampa a Bappú ji zapálil. „Pojďte za mnou," řekl a vedl Dodda do osvěžujícího chladu nízkého, ale rozlehlého sklepa. „Mezi vojáky se říká, že tady ukrýváme berarské poklady," obrátil se k Angličanovi. „A v jistém smyslu je to pravda, i když to nejsou poklady, o jakých lidé obvykle sní." Zastavil se před řadou sudů a opatrně odrazil na několika z nich víka. Sudy byly plné měděných mincí. „Žádné zlato ani stříbro, ale

přesto peníze," řekl. „Peníze na nábor nových žoldnéřů, na nákup nových zbraní a na vybudování nového vojska." Sáhl do jednoho sudu, nabral hrst čerstvě vyražených mincí a nechal je mezi prsty proklouznout zpátky. „Nedbali jsme na to, aby byli naši vojáci dobře placeni," připustil. „Musím říct, že přes všechny své ctnosti není můj bratr příliš štědrý."

Dodd pohrdlivě odfrkl. Žádných ctností rádži z Beraru, o nichž by se dalo mluvit, si nebyl vědom. Rozhodně k nim nepatřily udatnost ani štědrost, ale rádža měl štěstí na bratra, neboť Bappú stál věrně při něm a zřejmě byl rozhodnut nahrazovat bratrovy nedostatky.

„Za zlato a stříbro bychom najali víc vojáků a koupili lepší zbraně," poznamenal Dodd.

„Můj bratr mi nedá zlato ani stříbro, dal mi jen měď," odpověděl Bappú. „Musíme tedy pracovat s tím, co máme, ne s tím, o čem sníme." Opět přirazil víka na sudy a prošel dál, kde vedle stěny stály dlouhé řady stojanů s mušketami. „Tohle jsou zbraně pro naši novou armádu," řekl.

Byly to tisíce mušket, všechny zbrusu nové a vybavené bajonety a sumkami. Některé pocházely z místních zbrojířských dílen jako kopie francouzských mušket, ale hodně jich bylo britské výroby, nebo tak aspoň vypadaly. Dodd jednu z nich vzal a uviděl na závěru značku Tower. „Jak jste přišli k těmhle?" zeptal se překvapeně.

Bappú se usmál a pokrčil rameny. „Máme v táboře Britů své lidi," řekl. „Ti to zařídili. Počkáme si na jihu na jejich zásobovací konvoje, zaplatíme jim a máme, co potřebujeme. Zdá se, že v britských řadách je dost zrádců, kteří dají přednost penězům před vítězstvím své strany."

„A to jste tyhle zbraně koupili za měděné mince?" zeptal se Dodd. Nedovedl si představit, že by se v britské armádě našel někdo, kdo by prodal muškety Tower za hrst měďáků.

„Ne," přiznal Bappú. „Na ty jsme potřebovali zlato, a tak jsem na to věnoval své prostředky. Věřím, že mi to můj bratr někdy splatí."

Dodd svraštil čelo, jako by mu v tom něco nehrálo. „Chcete říct, že vynakládáte vlastní prostředky na to, abyste udržel svého bratra na

trůnu?“ zeptal se, a třebaže čekal na odpověď, žádné se nedočkal. Zavrtěl tedy hlavou, jako by chtěl říct, že Bappúova velkorysost je mu nepochopitelná, pak natáhl kohout nenabité zbraně a stiskl spoušť. Proti temnému kamennému stropu šlehla jiskra. „Jenže muškety uložené v přihrádkách žádného nepřítele nezabijí,“ poznamenal.

„Ano, ale teď ještě nemáme lidi, kteří by s nimi bojovali,“ odpověděl kníže. „Jednou je však budeme mít, plukovníku. Jakmile se zde Britům ubráníme, ostatní království se k nám přidají.“ Dodd uznal, že to je rozumná úvaha. Jeho bývalý zaměstnavatel maharádža Sindhija prosil o mír, zatímco Hólkar, nejmocnější z maráthských monarchů, se nyní držel stranou, ale pokud Bappú opravdu dosáhne vítězství, tito panovníci se k němu dychtivě přidají, aby se mohli podílet na kořisti. „A nejen ostatní království,“ pokračoval kníže, „pod náš prapor se pohrnou bojovníci z celé Indie. Mám v úmyslu postavit compoo vyzbrojené nejlepšími zbraněmi a vycvičené nej lepšími důstojníky. Předpokládám, že mnozí z nich budou pocházet z řad sepojů poraženého Wellesleyho vojska, protože budou potřebovat nového velitele. Počítám s tím, že byste to compoo mohl vést vy.“

Dodd vrátil mušketu do stojanu. „Ale doufám, že mě nebudete platit mědí, kníže.“

Bappú se usmál. „Vy mi dáte vítězství, plukovníku, a já se vám odměním zlatem.“

V dalších přihrádkách objevil Dodd zbraně, které neznal. Vzal jednu z nich a uviděl, že je to lovecká puška. Závěr byl britské výroby, ale bohatě zdobená pažba a hlaveň nepochybně pocházely z indických dílen. „Kupujete také pušky?“ zeptal se.

„Není lepší zbraně pro rojničáře,“ odpověděl Bappú.

„Možná,“ připustil neochotně Dodd. Věděl, že puška je přesná, ale pomalá na nabíjení.

„Malý oddíl mužů s puškami podporovaný mušketami může být velmi nebezpečný,“ dodal Bappú.

„Možná,“ opakoval Dodd a pak, místo aby zbraň vrátil na její místo, si ji přehodil přes rameno. „Rád bych ji vyzkoušel,“ řekl. „Máte do nich náboje?“

Bappú ukázal o kus dál, kde stála bedna s municí. Dodd si z ní několik nábojů vzal. „Jestli si myslíte, že máte dost peněz, proč nezačnete s budováním nové armády už teď? Proč ji nepřivedete do Gawilghuru?“

„Na to není dost času,“ odpověděl kníže, „kromě toho teď by se k nám nikdo nehrnul. Všichni si myslí, že nás Britové znovu porazí. Jestliže máme postavit novou armádu, musíme začít vítězstvím, o němž se rozletí zpráva do celé Indie. Proto jsme se uchýlili sem, do Gawilghuru.“ Řekl to s naprostým sebevědomím, neboť stejně jako Dodd věřil, že Gawilghur je nedobytný. Odvedl Angličana zpět ke vchodu, zhasl lampu a pečlivě zamkl dveře.

Oba muži pak vystupovali do svahu vedle paláce a sledovali procesí sluhů, kteří mířili s podnosy plnými nápojů a cukrovinek k pavilonku, v němž trávil příjemné odpoledne Beny Singh. Jako vždy, když pomyslel na killadara, pocítil Dodd nával hněvu. Singh měl ve funkci velitele posádky organizovat obranu pevnosti, jenže místo toho marnil čas zábavou s ženami a popíjením. Bappú zřejmě vytušil, na co Angličan myslí, a ušklíbl se. „Můj bratr má Benyho Singha rád. Když jsou spolu, jeden druhého dobře baví.“

„A vás ti dva taky dobře baví?“ zeptal se Dodd.

Bappú se zastavil u severní strany paláce a chvíli mlčky hleděl přes rokli k vnější pevnosti, jejíž posádku nyní tvořili jeho Alláhovi lvi. „Přísahal jsem bratrovi věrnost a já své přísahy dodržuju,“ řekl pak.

„Dovedu si představit, že je dost těch, kteří by viděli na trůnu raději vás než rádžu,“ poznamenal Dodd opatrně.

„Samozřejmě,“ odpověděl Bappú klidně, „ale to jsou nepřátelé mého bratra a já jsem přísahal, že ho budu bránit před všemi jeho nepřáteli.“ Odmlčel se a pokrčil rameny. „Musíme být spokojeni s tím, co nám osud předložil, plukovníku. Já jsem dostal za úkol vést bratrovy války a budu to dělat podle svých nejlepších schopností.“ Ukázal na hlubokou strž, jež oddělovala vnitřní a vnější pevnost. „A teď pro svého bratra vybojuji vítězství, které z něj udělá nejmocnějšího vládce v Indii. Britové nás nezastaví. I kdyby se jim podařilo vybudovat cestu sem a i kdyby po ní vytáhli až nahoru svá děla, a dokonce pomocí nich vystříleli průlom a dobyli vnější

pevnost, pořád by museli překonat tuhle propast, a to nedokáží. Nikdo to nedokáže!“ Bappú hleděl na strmé stěny rokle, jako by je už teď viděl zalité krví nepřátel. „Kdo vládne téhle propasti, ten ovládne celou Indii, plukovníku. A až zvítězíme, odemkneme sklep a vybudujeme vojsko, které vyžene červenokabátníky nejen z Beraru, ale i z Hajdarábádu, Maisúru a Madrásu. Udělám ze svého bratra pána a vládce celé jižní Indie a já a vy, plukovníku, budeme jeho vojevůdci.“ Bappú obrátil pohled k nesmírné rozlehlosti jižního obzoru zastřeného jemným závojem prachu. „To vše bude patřit mému bratrovi,“ řekl tiše. „Ale začátek toho leží tady, v Gawilghuru.“

Ano, začátek leží zde, ale pro tebe tady všechno skončí, napadlo náhle Dodda. Muž, který toleruje slabošského ubožáka, jako je Beny Singh, a chrání zbabělého zhýralce, jakým je rádža, si nezaslouží být válečným lordem celé Indie. Dodd náhle viděl věci jasně. On dosáhne v Gawilghuru svého vítězství, pak zaútočí na Bappúa a Benyho Singha, a až je smete z cesty, postaví vlastní novou armádu, s níž vytáhne proti bohatým jižním královstvím. Něco podobného už dokázali jiní Evropané. Benoit de Boigne se stal v Indii bohatším člověkem než všichni králové křesťanského světa a George Thomas, negramotný irský námořník, byl dokonce generálem vojska své ovdovělé milenky a v podstatě jejím jménem vládl knížectví. Dodd se viděl jako nový král Jan. Utvoří království z rozpadávajících se kousků Indie a bude mu vládnout z nového paláce v Gawilghuru, jemuž se žádný jiný na světě nevyrovná – z paláce, který bude mít střechy ze zlata, zdi z bílého mramoru a zahradní cestičky vysypané perlami. Budu pán Gawilghuru a z celé Indie poputují lidé, aby mi vzdali hold, pomyslel si Dodd a usmál se. Na syna mlynáře ze Suffolku to nebylo špatné. Ano, Gawilghur bylo místo jako stvořené pro sny, jež povznášejí myšlenky smělých k nebesům.

Zde mohl dospět k bohatství, o jakém se mu nikdy ani nesnilo, nebo se propadnout do pekel.

Avšak Dodd nepatřil k těm, kteří by si připouštěli tu druhou možnost. Stane se pánem Gawilghuru a vládcem Indie a cestu k tomu nastoupí, jakmile budou poraženi červenokabátníci.

„To jste nic lepšího nenašel, Sharpe?“ bručel kapitán Torrance, když se rozhlížel po hlavní místnosti zabraného domu.

„Ne, pane,“ odpověděl Sharpe. „Tam dál je ještě jeden rozkošnej domek s velkou stinnou zahradou, několika jezírky a fontánou, kolem který tančí houf dívek, ale já jsem myslel, že dáte přednost výhledu z těchhle oken.“

„Nechte si to vtipkování, Sharpe,“ zavrčel Torrance a hodil sedlové brašny na hliněnou podlahu. „Uvědomte si, ze jste jen podporučík. Nepásli jsme spolu krávy. Podporučík má svému kapitánovi pokorně sloužit podle svých nej lepších schopností, pokud vůbec nějaké má. Myslím, že to tady bude stačit. Co je to zač?“ ukázal na ženu s dětmi v koutě.

„Ty tady bydlej, pane.“

„Možná bydleli, ale teď už nebydlí. Vyhoďte ty umouněnce. Brick!“

Claře Wallová vstoupila dovnitř s velkým vakem. „Prosím, pane?“

„Mám hlad, Brick. Najděte, kde je tu kuchyň, a něco připravte. Vyrazili jsme pozdě a přišli jsme o oběd,“ vysvětlil Sharpovi.

„Asi proto s vámi chce generál mluvit, pane,“ řekl Sharpe. „Nemyslím kvůli zmeškanýmu obědu, ale kvůli tomu, že tu nebyla včas zásobovací kolona.“

Torrance na něj zděšeně pohlédl. „Wellesley se mnou chce mluvit?“

„Máte přijít v šest hodin do jeho stanu, pane.“

„No nazdar!“ povzdechl Torrance a hodil klobouk na židli. „Jenom kvůli tomu, že jsme se o trochu zpozdili?“

„O dvanáct hodin, pane.“

Torrance chvíli jen civěl a pak vytáhl z kapsičky u kalhot hodinky. „Panebože už je půl šesté! Měl byste si aspoň vykartáčovat kabát, Sharpe.“

„Já za ním nemám jít, pane. Jenom vy.“

„Říkám vám, že tam půjdeme oba, Sharpe. Vykartáčujte si uniformu, upravte si vlasy, umyjte si ruce, obličej…, prostě dejte se do pucu.“ Náhle se zamračil a ostře na Sharpa pohlédl. „Proč jste mi neřekl, že jste zachránil Wellesleymu život?“

„Vy myslíte, že jsem něco takového udělal, pane?“

„Panebože, pochopte… Musí vám být zavázaný, ne?“

Sharpe jen pokrčil rameny.

„Zachránil jste mu život,“ opakoval Torrance, „za to vám přece musí být vděčný, tak se toho snažte využít. Řekněte mu, že máme málo lidí na to, aby se všechno stihlo. Přimluvte se za mě, Sharpe. Já se vám za to odvděčím. Brick! Co je s tím jídlem? Potřebuju čistý límec, vyleštit boty, vykartáčovat klobouk… A taky vyžehlit šosy kabátu!“

Do dveří vstoupil seržant Hakeswill. „Nesu vám lůžko, pane,“ řekl. Pak uviděl Sharpa a ústa se mu roztáhla do úsměvu. „To se podívejme, koho to tu máme… Sharpieho!“

Torrance se otočil. „Pan Sharpe je důstojník, Hakeswille!“ okřikl seržanta. „V téhle jednotce dbáme na slušnost, jestli jste si toho nevšiml.“

„Promiňte, pane, zapomněl jsem se,“ omlouval se horlivě Hakeswill a ve tváři mu zaškubalo. „Uviděl jsem starýho kamaráda a nechal jsem se unýst. Náramně mě těší, že vás zase vidím, pane Sharpe.“

„Bastarde lživej,“ zavrčel Sharpe.

„Předpokládám, pane, že to o tý slušnosti platí i pro důstojníky,“ stěžoval si Hakeswill Torrancovi, ale kapitán hledal svého domorodého sluhu, který měl na starost zavazadla, a na Hakeswilla nedbal. Seržant se obrátil zpátky k Sharpovi. „To je předurčený osudem, že jsme se zase setkali, Sharpie.“

„Držte se ode mě dál, Obadiahu, nebo vám podříznu krk,“ řekl Sharpe klidně.

„Ale děte. Víte přece, že já nemůžu bejt zabitej! Tak se praví v Písmu.“ Svaly v Hakeswillově tváři sebou opět několikrát škubly. Změřil si Sharpa od hlavy až k patě a pohrdlivě zakroutil hlavou. „Vypadáte jak hastroš, Sharpie, jako hastroš v zelí. Vy nejste žádnej pitoměj důstojník, ale ostuda armády.“

Torrance se vrátil do domu, přikázal svému sluhovi, aby dal na okna závěsy, a zamířil do kuchyně, přitom zakopl o Sharpův batoh a zaklel. „Čí to je?“ houkl vztekle.

„Moje,“ odpověděl Sharpe.

„Snad se nemíníte ubytovat tady.“

„Proč ne, pane?“

„Já mám rád soukromí. Najděte si něco jiného,“ řekl Torrance rezolutně. Pak si ale uvědomil, že mluví s mužem, od něhož chce, aby se za něj přimluvil u Wellesleyho, a dodal mnohem mírněji: „Buďte tak laskav, Sharpe. Já prostě nesnáším, když se musím s někým mačkat. Vím, možná je to přecitlivělost, ale už jsem takový, s tím se nedá nic dělat. Brick! Řekl jsem vám, abyste mi vykartáčovala klobouk? A taky pročesala chochol?“

Sharpe sebral batoh a vyšel do zahrady, kde Ahmed ostřil svůj nový tulwar. Za chvíli za ním vyšla Claře Wallová s Torrancovými botami a začala jednu z nich leštit. Sharpe zaslechl, že si přitom cosi mumlá, a usoudil, že to nejsou slova obdivu k Torrancovi. „Proč u něj, k čertu, zůstáváte?“ zeptal sejí.

Přestala leštit a pohlédla na něj. Zvláštně přivřené oči dodávaly její tváři zdání tajemnosti. „A co můžu dělat jinýho?“ řekla rezignovaně a opět se vrátila k botě.

Sharpe si k ní přisedl, vzal druhou botu a pomohl jí s čištěním. „Proč byste od něj nemohla odejít?“

Pokrčila rameny. „Dlužím mu peníze.“

„Starou belu. Jaký peníze byste mu vy mohla dlužit?“

„Přivezl nás sem, mě a manžela,“ řekla. „Zaplatil nám cestu z Anglie. Souhlasili jsme s tím, že tu zůstanem tři roky, jenže pak Charlie umřel.“ Odmlčela se a v jejích očích se zaleskla vlhkost. Po chvíli potáhla nosem a znovu začala leštit botu.

Sharpe si ji prohlížel. Měla tmavé oči, vlnité černé vlasy a výrazný horní ret. Nebýt tak unavená a nešťastná, jistě by to byla krásná žena, pomyslel si. „Kolik vám je, drahoušku?“

„Kdo je ta vaše žena v Seringapatamu?“ zeptala se místo odpovědi.

„Francouzka,“ řekl. „Vdova jako vy.“

„Oficírská vdova?“

Sharpe přikývl.

„A hodláte si ji vzít?“

„Ne,“ zavrtěl Sharpe hlavou, „nic takovýho.“

„Tak jaký s ní máte úmysly?“

„Nevím,“ pokrčil rameny. Plivl na Torrancovu botu a znovu ji začal leštit.

„Ale máte ji rád, ne?“ vyzvídala dál. Zřejmě se zastyděla, že mu klade takové otázky, a rychle mu odpověděla na to, co se jí předtím ptal. „Je mně devatenáct, ale už brzy mně bude dvacet.“

„To je dost na to, abyste si našla advokáta,“ řekl Sharpe. „Má na to ňákou smlouvu, že mu musíte vrátit náklady, který měl s vaším manželem? Podepsala jste mu něco nebo mu udělala křížek na ňákej papír? Tak se to dělalo v nalezinci, kde jsem byl jako kluk. Když chtěli, abych vymetl komín, musel jsem jim Udělat křížek na papír. Ale jestli jste mu nepodepsala žádnej závazek, měla byste si promluvit s advokátem.“ m Claře přestala leštit a zadívala se na strom uprostřed dvora, Jtterý zjevně usychal z nedostatku vláhy. „Asi před rokem jsem se chtěla vdát,“ řekla tiše, „a tohle stejný mně říkal Tom. Jmenoval se Tom, víte? Byl u jezdectva, ještě teprv mladík.“

„A co se s ním stalo?“

„Dostal zimnici,“ odpověděla rezignovaně. „Ale stejně by si mě nemoh vzít, protože by mně to Torrance nedovolil.“ Povzdechla a opět se začala zabývat botou. „Řekl, že to mě spíš zabije.“ Zavrtěla hlavou a znovu povzdechla. „Ale/s tím advokátem… Myslíte, že by se mnou ňákej mluvil? Advokáti chtěj peníze, a kromě toho myslíte, že jsou v Indii takový, co nejsou spřáhnutý se Společností? I když na druhou stranu…,“ ohlédla se k domu, aby se ujistila, že ji nemůže Torrance slyšet, „ani on nemá peníze. Dostává sice apanáž od strýce a má plat od Společnosti, jenže všechno stačí prohrát a utratit za děvky…, i když si pak vždycky nějak sežene další peníze. Ale stejně,“ mávla rezignovaně rukou, „co bych dělala, kdybych od něj odešla?“ Na chvíli se odmlčela, nechala viset otázku v horkém vzduchu a pak zavrtěla hlavou. „Nemám potuchy, takhle daleko od domova…,“ řekla a smutně se usmála. „Je to divný, co? Člověk si myslí, že když je někdo džentlmen a ještě k tomu syn duchovního, že by moh bejt laskavěj. Jenže Torrance není laskavěj ani náhodou. A všechno se ještě zhoršilo, když se objevil ten Hakeswill. Nenávidím toho mizeru!“ Znovu se odmlčela a povzdechla. „Ještě čtrnáct měsíců a budu mít dluh splacenej.“

„Nesmysl, musíte od Torrance odejít.“

Clařе vzala kapitánův klobouk a začala ho kartáčovat. „A kam bych měla jít?“ zeptala se. „Nemám žádnou rodinu, tak kam bych se poděla?“

„Vy jste sirotek?“

Přikývla. „Pracovala jsem jako služka v domě Torrancová strýce. Tam jsem se seznámila s Charliem, on tam byl jako lokaj. A pak řekl pan Henry, to je ten strýc, že mám přejít k Torrancovi a starat se o jeho domácnost. Charlie se pak stal jeho komorníkem. To byl postup výš a taky plat by měl lepší, akorát že nám kapitán neplatil nic…, aspoň od tý doby, co jsme byli v Madrásu. Řekl, že si musíme odpracovat náklady na cestu.“

„Co to, k čertu, Sharpe, děláte!“ ozval se náhle za nimi Torrancův hlas. „Co máte co čistit boty? Jste přece důstojník!“

„Pořád na to zapomínám, pane,“ řekl Sharpe.

„Jestli chcete mermomocí čistit boty, tak se pusťte do těch svých. Panebože, člověče, vždyť vypadáte jako drátеník!“

„Generál už mě viděl v horším oblečení,“ opáčil Sharpe. „Kromě toho mu moc nezáleží, jak kdo vypadá, když dělá svou práci pořádně.“

„Já tu svou dělám pořádně,“ ohradil se popuzeně Torrance. „Jenom potřebuju víc lidí, to mu musíte říct, Sharpe. Dejte mi ten klobouk, Brick, nebo přijdeme pozdě.“

Ve skutečnosti přišel Torrance ke generálovu stanu dřív, než měl, a tak musel čekat a přešlapovat venku na odpoledním slunci. „Jak to přesně generál řekl, když si mě povolával?“ zeptal se Sharpa.

„Poslal se vzkazem pobočníka, pane, kapitána Campbella. Chtěl vědět, co je se zásobovacím konvojem.“

„A řekl jste mu, že už je na cestě?“

„Řekl jsem mu pravdu, pane.“

„Jakou?“

„Že nemám nejmenší ponětí, co s ním je.“

„Panebože…! Díky, Sharpe, díky.“ Torrance si potáhl za hedvábnou šerpu, aby mu lépe splývala. „Víte, co je to loajalita?“ zeptal se náhle.

Než mohl Sharpe odpovědět, rozhrnula se plachta nad vchodem do generálova stanu a ven vyšel kapitán Campbell. „Vás jsem nečekal, Sharpe," zahlaholil a napřáhl k němu ruku.

Sharpe mu ji stiskl. „Jak se máte, pane?"

„Pořád v jednom kole," odpověděl Campbell. „Jestli nechcete, nemusíte chodit dovnitř. Vás si generál nevolal."

„On půjde," řekl rychle Torrance.

Sharpe pokrčil rameny a vstoupil do stanu za Torrancem, zatímco jim Campbell držel závěs. Generál seděl bez kabátu, jenom v košili za stolem pokrytým nákresy úzké šíje před vnější gawilghurskou pevností, které pořídil major Blackiston. Ten stál vedle něj, ušpiněný a unavený, a dva kroky za stolem přešlapoval major královských ženistů. Pokud generála překvapilo, že s Torrancem přišel i Sharpe, nedal to na sobě znát. Vlastně ani nezvedl oči od papírů. „Jak široký je ten přístup?" zeptal se.

„V nejužším místě asi patnáct metrů, pane," odpověděl Blackiston a ukázal najeden z nákresů. „Většina té šíje je dost široká, tak dvě stě až tři sta metrů, ale právě tady je rezervoár na vodu, takže z levé strany je přístup k pevnosti omezen propastí a z pravé vodní nádrží."

„Najedná straně se tedy můžeme zabít pádem do hlubin a na druhé utopit," poznamenal generál. „A těch patnáct metrů mají samozřejmě pokrytých děly, že?"

„Samozřejmě, pane. Musejí tam mít namířeno aspoň dvacet těžkých děl a bůhví kolik lehčích. Nejspíš spoustu."

Wellesley odsunul kalamáře, které mu sloužily jako těžítka, a papír s nákresy se svinul. „Jenže žádný lepší přístup tam asi není, co?" zeptal se.

„Ne, pane."

Náhle zvedl Wellesley hlavu – Sharpovi se v přítmí stanu zdály jeho oči ještě modřejší než obvykle. „Zásobovací konvoj se o dvanáct hodin opozdil, kapitáne. Vysvětlete mi proč." Řekl to klidně, ale i Sharpe se při těch slovech zachvěl.

Torrance, s rohovým kloboukem pod levou paží, se potil. „Já… Já…," koktal, neschopen nervozitou pořádně promluvit, ale pak nabral zhluboka dech. „Byl jsem nemocný, pane, a nemohl jsem na

všechno dohlédnout. Tak se stalo, že můj úředník nesplnil mé příkazy a nevydal stvrzenky. Vím, je to politováníhodná věc, pane, ale ujišťuji vás, že už se nic takového nestane.“

Generál na něj chvíli mlčky hleděl. „Plukovník Wallace vám poslal podporučíka Sharpa jako asistenta. Chcete říct, že ani on nesplnil vaše příkazy?“

„Poslal jsem pana Sharpa napřed,“ odpověděl Torrance. Po tváři mu stékaly stružky potu a kapaly mu z brady na náprsenku.

„A proč ten úředník nesplnil vaše příkazy?“

„Protože to byl podvodník, pane,“ řekl Torrance.

Jeho odpověď Wellesleyho překvapila, ostatně to také Torrance chtěl. Generál zaťukal perem do hrany stolu. „Podvodník?“ opakoval. „Jakým způsobem podváděl?“

„Vše nasvědčuje tomu, že byl spřáhnutý s jedním obchodníkem a naše zásoby mu prodával. A dnes ráno, kdy měl vydávat stvrzenky, se staral o vlastní záležitosti.“

„A vy jste byl natolik nemocný, že jste jeho podvodný komplot neodhalil?“

„Ano, pane,“ přikývl Torrance téměř prosebně. „Zpočátku, pane, ano, pane.“

Wellesley na něj znovu chvíli mlčky hleděl, jako by se snažil proniknout svýma modrýma očima až do Torrancovy duše. „A kde je ten podvodný úředník teď, kapitáne?“ zeptal se potom.

„Pověsili jsme ho, pane,“ odpověděl Torrance a Sharpe, který ještě o Dilipově smrti nevěděl, na něj vytřeštil oči.

Generál bouchl dlaní do stolu a Torrance poskočil leknutím. „Zdá se, že věšet lidi patří k vašim oblíbeným činnostem, kapitáne Torranci, že?“

„Je to nezbytné, abychom vymýtili zlodějství, jak jste sám řekl, pane.“

„Já, pane? Já?“ Ve chvílích, kdy byl generál rozčilen, neměl ve zvyku zvyšovat hlas, pouze vyslovoval ostřeji a úsečněji, a tím se jeho projev stával ještě mrazivějším. „Můj rozkaz trestat zloděje okamžitou smrtí oběšením se vztahuje pouze na muže v uniformě, kapitáne. Jenom na vojáky královské armády a Východoindické společnosti, ne na civilní osoby! Má ten popravený rodinu?“

„Ne, pane," vyhrkl Torrance. Samozřejmě to nevěděl, ale rychle usoudil, že bude lepší odpovědět takhle, než se všelijak vytáčet.

„Pokud se ukáže, že má rodinu, kapitáne," řekl Wellesley ještě o poznání mrazivěji, „a jestli někdo z ní vznese stížnost, budu nucen vás postavit před soud a vzhledem k okolnostem, pane, to bude soud civilní."

„Omlouvám se, pane, jestli jsem jednal příliš horlivě," řekl Torrance staženým hlasem.

Generál opět chvíli mlčel. „Takže ze zásobovacích konvojů se kradlo," řekl potom.

„Ano, pane," přikývl Torrance chabě.

„Ale pokud vím, nikde jste žádný ukradený materiál nehlásil," namítl Wellesley.

„Nemyslel jsem, že bych vás měl obtěžovat kdejakou nesrovnalostí," hájil se Torrance.

„Nesrovnalostí?" vyštěkl Wellesley. „Ztrácejí se muškety, a vy tomu říkáte nesrovnalost? Díky takovým nesrovnalostem můžeme prohrát válku. Napříště kdykoliv dojde k podobných ztrátám a zlodějnám, budete o nich vždy informovat můj štáb." Ještě chvíli se díval na Torrance a pak obrátil pohled k Sharpovi. „Plukovník Huddlestone mi řekl, že jste ten chybějící materiál objevil vy. Je to tak?"

„Ano, pane, kromě mušket. Ty se pořád ještě nenašly."

„Jak jste věděl, kde to máte hledat?"

„Úředník kapitána Torrance mně řekl, ke komu si můžu jít některý věci koupit," odpověděl Sharpe a pokrčil rameny. „A tak mě napadlo, jestli to nejsou právě ty, co nám chyběj, pane."

Wellesley se zamračil. Zdálo se, že Sharpova odpověď potvrzuje Torrancovo obvinění, a kapitán také vrhl na Sharpa vděčný pohled. Wellesley si toho všiml a ostře zaťukal perem do stolu, aby Torrance věnoval pozornost jemu. „Je škoda, kapitáne, že jste toho obchodníka pověsil dřív, než jsme ho mohli vyslechnout. Udělal jste to aspoň v případě vašeho úředníka?"

„Můj seržant ho vyslechl a ten darebák se přiznal, že prodával věci z vojenských zásob Naigovi." Torrance při té lži zrudl, ale ve stanu bylo horko a on se tak potil, že si toho nikdo nevšiml.

„Váš seržant?“ zeptal se Wellesley. „Míníte vašeho havildara?“

„Seržant, pane,“ potvrdil Torrance. „Zdědil jsem ho po kapitánu Mackayovi. Seržant Hakeswill.“

„Hakeswill!“ opakoval užasle generál. „Co ten tady pořád dělá? Vždyť už měl být dávno zpátky u svého regimentu.“

„Zůstal tady, pane,“ řekl Torrance, „spolu s dvěma svými vojáky. Zbývající dva zemřeli, pane. Na zimnici. Nemá žádné jiné rozkazy a pro nás je příliš užitečný, abychom ho posílali pryč.“

„Užitečný…,“ odfrkl pohrdlivě Wellesley. Generál svého času velel třiatřicátému pluku, Hakeswillovu mateřskému regimentu, a seržanta Hakeswilla znal dobře. Zavrtěl hlavou. „Jestli shledáváte Hakeswilla užitečným, Torranci, pak tady může zůstat, dokud nedobudeme Gawilghur. Ale potom se vrátí ke svému pluku. Dohlédněte na to, Campbelle.“

„Ano, pane,“ přikývl generálův pobočník. „Ale mám dojem, že na cestě sem je nějaký oddíl z třiatřicátého, takže seržant Hakeswill by se mohl vrátit s nimi.“

„Třiatřicátý je na cestě za námi?“ zeptal se překvapeně Wellesley. „Nevzpomínám si, že bych vydal takový rozkaz.“

„Jenom jedna rota, pane,“ vysvětloval Campbell. „Myslím, že doprovázejí nějaký konvoj.“

„Dobrá… Možná je k něčemu využijeme,“ řekl generál. „Není vám nepříjemné sloužit s Hakeswillem, podporučíku?“ obrátil se náhle na Sharpa. Ptal se na to, protože důstojníci povýšeni z řad mužstva nebyli nikdy zařazováni ke svému původními regimentu, a generál se zajímal, zda Sharpovi nečiní problém, aby sloužil vedle svého bývalého seržanta. „Troufám si říct, že to zvládnete,“ řekl Wellesley, aniž čekal na odpověď. „Wallace mi řekl, že vás doporučil ke střeleckému pluku.“

„Ano, pane.“

„To vám bude vyhovovat, Sharpe. Mezitím aspoň poznáte, jak funguje zásobování vojska, což vám nebude na škodu. Čím víc do té problematiky proniknete, tím lépe.“ Chladné modré Wellesleyho oči se obrátily zpět k Torrancovi, i když se zdálo, že generál hovoří stále k Sharpovi. „Ve vojsku panuje mylný názor, že zásobovací služba je něco méně důležitého, přitom války se vyhrávají spíš díky

efektivnímu zásobování než hrdinství bojových jednotek. Proto nechci, aby docházelo k dalšímu zpožďování.“

„Už k němu nedojde,“ ozval se Torrance horlivě.

„A pokud přece jen, bude to řešit polní soud, na to se můžete spolehnout, kapitáne!“ řekl generál ostře. „Majore Elliotte,“ pohlédl na velitele ženijních sil, „povězte mi, co potřebujete k budování cesty nahoru.“

„Stovku volů,“ odpověděl major a obrátil se k Torrancovi, „ale ne těch vašich kulhavých trosek, kapitáne. Chci sto prvotřídních maisúrských volů, kteří jsou schopni nosit kmeny a štěrk. A taky potřebuju na každý den dost rýže pro půl batalionu sepojů a stejný počet sapérů.“

„Ano, pane, samozřejmě,“ přikývl Torrance.

„A tady toho si vezmu,“ ukázal Elliott prstem na Sharpa, „protože potřebuju, aby tomu velel někdo, kdo ví, co dělá.“

Torrance už otevíral ústa k námitce, ale včas si uvědomil, že bude rozumnější mlčet. Wellesley pohlédl na Sharpa. „Přejdete tedy k majoru Elliottovi, Sharpe. Zítra za úsvitu se u něj budete hlásit. A vy, kapitáne Torranci, se postaráte, aby každé ráno vyjel konvoj s denním zásobováním. A už žádné věšení!“

„Ano, samozřejmě, pane,“ odpověděl Torrance s úlevou, že z té šlamastiky vyklouzl tak levně, a sklonil hlavu v nemotorné úkloně.

„Můžete jít,“ řekl generál stroze a díval se, jak Torrance s Sharpem vycházejí ze stanu. Pak si promnul oči a potlačil zívnutí. „Na jak dlouho odhadujete přípravu té cesty, Elliotte?“ zeptal se.

„Dva týdny?“ nadhodil major.

„Máte na to týden. Jeden týden!“ řekl generál a zvedl ruku, aby zarazil majorův protest. „Můžete jít.“

Velitel ženijní služby se otočil, ve vchodu ještě něco zamumlal, ale pak už zmizel v šeřícím se světle končícího dne. „Dá se tomu Torrancovi věřit?“ zeptal se Wellesley svých pobočníků.

„Pochází z dobré rodiny, pane,“ odpověděl Blackiston.

„To platilo i o Nerovi, pokud si vzpomínám,“ poznamenal Wellesley. „Ale teď je u Torrance Sharpe, a i když se zatím jako důstojník neosvědčil, má všechny kvality dobrého seržanta. To byla dobrá práce, jak našel ty ukradené zásoby.“

„Velmi dobrá, pane," souhlasil Campbell.

Wellesley se zaklonil dozadu. Na okamžik se mu před očima mihla scéna kritické chvíle, kdy byl během bitvy u Assaye sražen z koně. Nevzpomínal na tu příhodu často, ale teď si znovu vybavil, s jakou urputností ho Sharpe bránil a jak zuřivě pobíjel nepřátele, kteří na něj ve dvou i ve třech útočili. Netěšilo ho být zavázán takovému muži, ale na druhou stranu si musel přiznat, že kdyby Sharpe tehdy neriskoval svůj život, mohl se on s tím svým rozloučit. „Udělal jsem chybu, neměl jsem ho povyšovat do důstojnického stavu," řekl. „Určitě by se spokojil s nějakou finanční odměnou. To je to, po čem naši vojáci touží, Campbelle, po penězích nebo po něčem směnitelném, za co se dá pořídit rum nebo arak."

„Ale pokud vím, Sharpe se nedal na pití, pane," odpověděl Campbell.

„Nejspíš proto, že si to nemůže dovolit. Důstojnická jídelna je zatraceně drahá záležitost, jak jistě sám víte, Campbelle. Odměnil jsem Sharpa tím, že jsem ho uvrhl do dluhů, a bůhví, jestli bude mít u střeleckého pluku levnější život. Dost bych se divil, že by to tak bylo. Měl jsem mu dát něco směnitelného, Campbelle, to takoví lidé ocení." Wellesley se otočil a chvíli hledal v sedlových brašnách, které měl položené na zemi za sebou, a pak vytáhl dalekohled, dar od madráských obchodníků. „Najděte v táboře nějakého řemeslníka, Campbelle, a požádejte ho, aby odstranil tu mosaznou destičku a dal tam jinou."

„A co na ní má být, pane?"

Nic květnatého, uvažoval generál, protože to stejně skončí někde v zástavě, aby Sharpe zaplatil účet v důstojnické jídelně nebo si koupil džin. „S vděčností, AW," řekl, „a k tomu datum bitvy u Assaye. Pak to předejte s mým pozdravem Sharpovi."

„To je od vás velmi štědré, pane," řekl Campbell a vzal dalekohled, „ale možná by bylo vhodnější, kdybyste mu to předal sám."

„Možná…," zabručel generál. „Blackistone, tak kde umístíme ta děla?" zeptal se a znovu rozvinul papír s nákresem. „Svíce," poručil, neboť světla rychle ubývalo.

Stíny se protahovaly a spojovaly a na britský tábor se snášela noc. Ve stanech hořely svíce, na hřebenových tyčích se houpaly lampy a na různých místech tábora se rozhořely ohně živené sušeným volským trusem. Picquets zírali do houstnoucího šera, ale někteří z nich zvedali pohledy k vrcholkům hor, jež se stále zřetelně rýsovaly proti temnící se obloze. A tam, na nejvyšším vrcholu, se jako sídlo bohů vypínaly mocné černé valy pevnosti. Gawilghur čekal na jejich příchod.

KAPITOLA 5

Stavba prvního úseku cesty vzhůru byla snadná, protože původní stezka, kterou ženisté využívali, se ještě vinula do mírných svahů úpatí hor, ale už první den se tvář majora Elliotta zachmuřila. „Za týden se to nedá stihnout," mumlal. „Ten člověk se zbláznil, myslí si, že můžeme dělat zázraky. Nejspíš čeká něco jako Jákobův žebřík." Nakvašeně pohlédl na Sharpovy voly. Jak požadoval, byla to prvotřídní maisúrská zvířata s nabarvenými rohy, na nichž visely střapce a cinkaly zvonečky. „Nikdy jsem nepracoval rád s voly," postěžoval si. „Nemáte nějaké slony?"

„Můžu o ně požádat, pane."

„Není nad slony, Sharpe. Dobrá, naložte na tahle zvířata štěrk a jděte s nimi nahoru, dokud mě nedohoníte. Je to jasné?" Elliott se vyhoupl do sedla a zastrčil nohy do třmenů. „Zázrak po mně chce, ne cestu…," zamumlal, „Jákobův žebřík!" Pak pobídl koně a vjel na cestu.

„Elliotte!" zavolal za ním major Simons, velitel půlbatalionu sepojů, kteří střežili oddíly sapérů, „za tím kopečkem s těmi dvěma stromy jsem to ještě neprověřil," varoval ho.

„Nemůžu čekat, až se probudíte a k něčemu se rozhoupete, Simonsi," odpověděl Elliott. „Víte dobře, že to máme stihnout za týden. To samozřejmě nejde, ale aspoň se budeme tvářit, že máme dobrou vůli. Pinckney! Potřebuju havildara a pár silných chlapů, aby nesli kolíky. Pošlete je za mnou."

Kapitán Pinckney, velitel ženistů Východoindické společnosti, si odplivl na mez. „To je jen zatracená ztráta času," zabručel.

„Co?" zeptal se Sharpe.

„Vytyčování trasy. Budeme sledovat tu pěšinu, co jiného? Místní tudy chodí už celá staletí, takže musí vědět, kudy je to nejvýhodnější.“ Otočil se a houkl na havildara, aby dal dohromady skupinu, která půjde s Elliottem, a zbývajícím lidem přikázal nakládat do proutěných košů na hřbetech volů štěrk.

Stavba cesty však přes Elliottovy pochybnosti rychle pokračovala a po třech dnech už začali sapéři čistit prostor mezi stromy, aby založili provizorní dělostřelecký park, kam by se mohla přitáhnout obléhací děla, zatímco by pokračovala stavba zbývajících úseků. Sharpe měl pořád co dělat, a proto se cítil spokojený. Oblíbil si Simonse i Pinckneyho, a dokonce i věčně hudrající Elliott se ukázal jako dobrý chlapík. Major bral Wellesley ho požadavek, že cesta má být hotova do týdne, jako výzvu, a dělal všechno, co se dalo, aby generálův termín splnil.

Nepřítel jako by spal. Elliott mohl vyjíždět daleko dopředu, aby prozkoumal trasu pro následující den, a nikdy nezahlédl jediného maráthského vojáka. „Jsou to hlupáci,“ prohlásil jednou večer u ohně, „kdyby chtěli, mohli by nás tady držet celé měsíce.“

„Ale stejně byste neměl jezdit tak daleko před picquets“ káral majora Simons.

„Přestaňte strašit, člověče,“ odbyl ho Elliott a druhý den jako obvykle vyjel dopředu na průzkum.

Sharpe to ráno opět organizoval tahání štěrku nahoru. Šel v čele řady plně naložených volů zalesněným úsekem nad nově zřízeným dělostřeleckým parkem. Bylo horko a v hustém porostu týkových a korkových stromů se vzduch téměř nepohnul. Sharpe postupoval podle nabílených kolíků, jimiž Elliott tu a tam vyznačoval trasu, a každý strom, který mohl bránit přísunu děl, skupina ženistů hned skácela. Náhle kdesi vpředu zazněly výstřely, ale Sharpe jim nevěnoval příliš pozornost. Věděl, že horská údolí jsou oblíbeným lovištěm shikareeů, domorodých lovců, kteří chytali zvěř do sítí a ok a stříleli starými mušketami s doutnákovým zámkem zajíce, divoká prasata, vysokou nebo křepelky a koroptve a pak je prodávali důstojníkům. Sharpe tedy předpokládal, že se do jejich blízkosti dostala skupina těchto lovců, ale když střelba zesílila, zneklidněl. Rány sice tlumil hustý porost, ale chvílemi zněly téměř nepřetržitě,

jako uprostřed bitvy. A pak… stejně náhle, jako se střelba rozpoutala, zase ustala.

Poháněči se zastavili a celí nesví hleděli na Sharpa. „Dál, běžte dál!“ houkl na ně. Žádný z nich sice neuměl anglicky a Sharpe neměl ponětí, jakým jazykem vlastně mluví, ale byli to vcelku dobromyslní muži, kteří se mu snažili vyhovět, a tak popohnali těžce naložená zvířata dál. Ahmed už držel mušketu v rukou a napjatě pozoroval terén vpředu. Náhle zbraň zvedl k rameni, ale než stačil stisknout spoušť, Sharpe k němu přiskočil a strhl mu hlaveň dolů. „To jsou naši,“ řekl. „Sepojové.“

Dolů spěšně sestupoval houf asi deseti mužů. Byl s nimi major Simons, a když přišli blíž, uviděl Sharpe, že na improvizovaných nosítkách z větví kohosi nesou. „Elliott,“ řekl Simons, když se krátce zastavil u Sharpa, zatímco muži s nosítky spěchali dál. „Chytil to do prsou. Pochybuju, že se z toho dostane. Říkal jsem mu, aby nechodil moc daleko před picquets, ale ten hlupák mě neposlechl.“ Simons vytáhl potrhaný červený kapesník a utřel si pot z čela. „O jednoho ženistů míň,“ povzdechl. Sharpe pohlédl za nosítky – Elliott byl zřejmě v bezvědomí, protože ležel bezvládně, byl bledý jako smrt a z úst mu při každém výdechu vybublala růžová krev. „Počítám, že do večera nevydrží,“ řekl Simons tvrdě, „ale přesto se musíme snažit dopravit ho k doktorům.“

„A kde jsou nepřátelé?“ zeptal se Sharpe.

„Utekli,“ odpověděl Simons. „Asi šest jich čekalo v záloze. Zasáhli Elliotta, vzali mu zbraně, ale jakmile uviděli nás, utekli někam nahoru.“

Ten den odpoledne byli zabiti ještě tři shikareeové, všichni přepadeni ze zálohy vysoko v lesích, a v noci, kdy stavitelé cesty tábořili v jednom z travnatých horských údolí, padlo z blízkého lesa několik výstřelů. Kule jim zasvištěly nad hlavou, ale nikoho nezasáhly. Picquets okamžitě spustili odvetnou palbu, až na ně havildar houkl, aby ji zastavili. Kapitán Pinckney zavrtěl hlavou.

„Říkal jsem si, že je nějak moc velký klid na to, aby to vydrželo dlouho,“ prohlásil zasmušile a rozhrábl oheň, kolem něhož sedělo půl tuctu důstojníků. „Teď budou práce postupovat pomaleji.“

„Kdybych byl na straně nepřátel, napadal bych spíš voly pana Sharpa než sapéry,“ prohlásil major Simons. „Pokud by se jim podařilo přetnout náš zásobovací řetězec, zasadili by nám těžkou ránu.“

„Taky si myslím, že z jejich strany nemá smysl odstřelovat ženijní důstojníky,“ souhlasil Pinckney. „Ostatně žádné královské ženisty nepotřebujeme. My děláme cesty už roky a tihle hoši v modrých kabátech nám jen překážejí. Ale vsaďte se, že nám pošlou někoho jiného.“

„Jestli jim ještě někdo zbyl,“ poznamenal Sharpe. Tohle tažení bylo pro ženijní důstojníky fatální – dva zahynuli při likvidaci nepřátelských děl u Assaye, další tři zemřeli na zimnici a teď umíral, nebo už je možná mrtvý, major Elliott.

„Nějakého určitě vyhrabou,“ brumlal Pinckney. „Jestliže něco královské vojsko nepotřebuje, můžete si být jisti, že toho mají na skladě víc než dost.“

„Takže vojsko Společnosti je lepší?“ zeptal se Sharpe.

„To bych řekl,“ přikývl major Simons. „My pracujeme pro tvrdšího pána než vy, Sharpe. Pro pána, který se jmenuje účetnictví. Vy bojujete za vítězství a my za zisk. Ti v Leadenhall Street nemají zájem platit naparáděné fešáky v modrých kabátech, když si můžou najmout za poloviční náklady obyčejné lidi, jako jsme my.“

„Mě si taky můžou dovolit, já jsem náramně levnej,“ řekl Sharpe.

Druhý den ráno vyslal Simons před pracovní čety silnou linii picquets, ale sapéry, kteří nyní rozšiřovali cestu, jež se vinula nahoru holým strmým svahem mezi vyčnělými skalisky, se už nikdo ohrozit nepokusil. Byla to stará cesta, vyšlapaná celými generacemi pěších, ale nikdy po ní nejely žádné vozy, natož těžká děla. Obchodníci, kteří chtěli vynést své zboží nahoru, používali cestu vedoucí přímo k jižní bráně pevnosti, zatímco tahle, jež se klikatila na míle východně od Gawilghuru, byla sotva něco víc než řada stezek spojujících horská údolí, v nichž se sem tam na mýtinách vykácených v džungli objevovaly chudé usedlosti. Sharpe čekal, že se tady budou vyskytovat tygři, ale žádnou šelmu zatím ani nezahlédl. Brzy ráno se vrátil do Deogaumu, aby naložil rýži pro sepoje, a pak se čtyři

hodiny vlekl zpátky k místu, kde pracovali sapéři. Zpočátku se obával útoku tygrů nebo nějaké nepřátelské hordy, ale zaútočilo na něj pouze několik krátkých, ale silných průtrží mračen.

Déšť ustal až ve chvíli, kdy dorazil k pracujícím četám. Pinckney právě chystal prachovou nálož, kterou chtěl odstřelit kus skály a zkrátit tak cestu nahoru o dobrou míli točitých zákrutů. Sharpe po namáhavém výstupu seděl, popíjel čaj a díval se k jihu, kde se přes pláň táhly šedé závoje deště.

„Říkal Wellesley něco o tom, že má v úmyslu poslat sem nového ženijního důstojníka?“ zeptal se major Simons.

„Já jsem jenom naložil rýži a hned se vydal zpátky,“ odpověděl Sharpe. „S generálem jsem nemluvil.“

„Myslel jsem, že jste náramní kamarádi,“ poznamenal Simons kysele.

„To si myslí kdekdo kromě jeho a mě,“ odpověděl Sharpe. „Ale prý jste mu zachránil život.“

„Možná,“ pokrčil Sharpe rameny, „i když jsem spíš jen zabránil tomu, aby ho zajali.“

„A přitom jste zabil pár mužů, kteří po něm šli…, aspoň tak jsem to slyšel.“

Sharpe na Simonse překvapeně pohlédl. Netušil, že o tom, jak bránil Wellesleyho, každý ví. „Už si na to moc nevzpomínám,“ řekl.

„Dobrá… Ale co to povýšení?“ připomněl mu Simons.

„Myslím, že to nebyl Wellesleyho nápad.“

„V každém případě jste teď důstojník královského vojska, Sharpe,“ řekl Simons, jako by mu záviděl. A také mu opravdu záviděl vzhledem k tomu, jak těžce se důstojníci Východoindické společnosti propracovávali k povýšení. „Jestli bude mít Wellesley úspěch, určitě si na vás vzpomene.“

„O tom pochybuju, pane,“ zasmál se Sharpe. „Náš generál není tenhle typ.“ Náhle Ahmed cosi vykřikl arabsky a ukazoval dolů. Sharpe vstal, aby viděl dál přes hranu svahu. Hluboko dole, kde cesta procházela zeleným horským údolím, se objevila skupina jezdců. Mířili nahoru a jeden z nich měl modrý kabát. „To jsou naši, Ahmede!“ zavolal Sharpe. „Zdá se, že s nima jede nový ženijní důstojník,“ dodal k Simonsovi.

„Pinckney bude mít radost,“ poznamenal major ironicky.

Pinckney se vrátil k nim, aby si prohlédl blížící se skupinu dalekohledem, a odplivl si, když uviděl modrý kabát královských ženistů. „Další chytrák, který mě bude poučovat, protože ví všechno nejlíp,“ zabručel. „Raději tu nálož odpalme dřív, než sem dorazí, nebo nám řekne, že děláme všechno špatně.“

Kolem zápalnice se už shlukl houf nedočkavých sepojů. Pinckney zažehl plamínek, přiložil ho ke konci šňůry a sledoval, jak se prskající stopa kouře rozběhla směrem k vzdálené náloži. Po chvíli zmizel kouř v trávě a Sharpovi se zdálo, že v ní zápalnice zhasla. Ale pak zaduněla rána, hřeben skály se zvedl a rozletěl se do všech stran. Sepojové se radovali. Jakmile se usadil prach a rozptýlil oblak kouře, vyvstal opět profil hřebenu, ale teď už v něm zela široká průrva, přes niž bylo možné protáhnout cestu dál.

Sapéři se pustili do práce na vyčištění odstřeleného úseku a Sharpe se znovu posadil. Ahmed si dřepl vedle něj. „Co s tebou mám udělat?“ zeptal se ho Sharpe.

„Jájdu do Anglie,“ prohlásil Ahmed.

„Nebude se ti tam líbit. Je tam zima.“

„Zima?“

„Zima, brrrr,“ řekl Sharpe a zachvěl se, ale arabský chlapec zřejmě pocit zimy neznal.

„Já jdu do Anglie,“ trval na svém.

O půl hodiny později se objevil nový ženijní důstojník přímo před Sharpem. Jel na šedákovi, na hlavě měl slaměný klobouk s širokou střechou a následovali ho tři sluhové, kteří vedli soumary obložené zavazadly. Sharpe mezi nimi poznal troj nožku, zeměměřičský přístroj a velké válcovité pouzdro, v němž byl zřejmě dalekohled. V poslední zákrutě důstojník smekl klobouk a několikrát si jím mávl před obličejem. „Díky bohu, že mě sem donesl kůň,“ zvolal s úlevou, „po svých bych do téhle výšky nevylezl.“

Pinckney se opět vrátil, aby se s majorem v modrém kabátě pozdravil a podržel mu ruku, když slézal z koně. „Kapitán Pinckney, pane,“ představil se mu.

„Pinckney?“ zvolal bělovlasý ženista vesele. „Znal jsem nějakého Pinckneyho z Hertfordshiru. Vyráběl radlice k pluhům, a dobré, to vám řeknu.“

„To byl můj strýc Joshua, pane.“

„V tom případě musíte být Hughův chlapec. Je mi ctí, pane,“ zahlaholil důstojník a živě potřásl Pinckneymu rukou. „Major John Stokes, k vašim službám, i když si nemyslím, že byste mě potřeboval. Nejspíš jste postavil víc cest, než jsem já kdy viděl.“ Teprve teď sklouzl majorův pohled k Sharpovi, který stál opodál a usmíval se. „To jsou věci, můj ty bože!“ zahlaholil Stokes. „To snad není možné, aleje to tak, vidím to na vlastní oči. Můj drahý Sharpe. Můj drahý pane Sharpe! Slyšel jsem o vašem povýšení, to víte, že slyšel, a nikdo tím nebyl víc potěšen než já. Drahý Sharpe, tak už jste důstojník?“

Sharpe se ostýchavě usmál. „Jenom podporučík, pane.“

„Každý žebřík má první stupeň,“ odpověděl Stokes na Sharpovu skromnost a podal mu ruku. „Takže teď bychom spolu sedávali v důstojnické jídelně, kdyby tu nějaká byla. A k tomu ještě tady s Pinckneym! Hugh Pinckney vyrábí mlýnská soukolí, Sharpe. Nikdy jsem neviděl vypracovanější ozubená kola, než dělá on,“ hlaholil a stále svíral Sharpovu ruku v obou dlaních. „Představte si, že mě vyhnali ze Seringapatamu, Sharpe. Věřil byste tomu? Řekli mi, že všichni ženijní důstojníci mají syfilis nebo zimnici, a poslali mě za Wellesleym. A sotva jsem dorazil, hned jsem se dozvěděl, že chudák Elliott je mrtvý. Kdybych byl cynik, mohl bych říct, že si nemám na co stěžovat. Bohužel je to tak, co si přát lepšího, když se chce člověk dočkat povýšení?“ Na chvíli se odmlčel a konečně pustil Sharpovu ruku. „Mimochodem cestoval jsem k vám na sever s jedním vaším starým známým, s kapitánem Morrisem a jeho rotou. Ale musím vám říct, že to není zrovna okouzlující chlapík.“

„Nepatří k mým oblíbencům, pane,“ připustil Sharpe. „Takže ten zatracenej Morris je tady taky? Panebože! Nejdřív Hakeswill a teď i Morris!“

„Nechtělo se mu sem,“ řekl Stokes, „ale velení usoudilo, že mě musí někdo chránit před lumpy a neznabohy, a tak jsem dostal pěší

eskortu.“ Odmlčel se a zaposlouchal se do střelby, která k nim dolehla odněkud z vyšších poloh. „Můj ty bože, tam se střílí?“

„To jsou picquets,“ vysvětlil Pinckney. „Nepřítel se nás snaží ohrožovat, ale naštěstí neútočí na to správné místo.“

„Zatím, zatím… Snad nám picquets zajistí bezpečí pro práci. Ale stejně, Sharpe, vy jste podporučík! To se dějí věci.“ Major se obrátil k Pinckneymu. „Vedli jsme s Sharpem čtyři roky zbrojnici v Seringapatamu.“

„Vy jste ji vedl, pane,“ opravil ho Sharpe,, já jsem byl jen váš seržant.“

„Nejlepší seržant, jakého jsem kdy měl,“ prohlásil Stokes směrem k Pinckneymu a znovu se obrátil k Sharpovi. „Teď už pro vás nejsem pan, ale John. Ale byly to dobré čtyři roky, ne? Troufám si říct, že nejlepší, jaké jsme kdy měli. A teď se shledáváme tady, a vy jste důstojník! Věřte mi, že mi to udělalo náramnou radost. Náramnou!“ Major se rozhlédl a potáhl nosem. „Něco jste vyhazovali do vzduchu, Pinckney?“

„Potřebovali jsme se dostat přes tamhleten hřeben, pane. Snad vám nevadí, že jsme na vás nečekali.“

„Proč by mi to mělo vadit? Jen klidně pokračujte, drahý příteli. Určitě víte lip než já, co máte dělat. Bůhví, proč tady vlastně chtějí mít ženijního důstojníka. Zřejmě jen na okrasu. Ale i tak bych byl rád užitečný. Možná bych mohl zmapovat terén kolem pevnosti, to ještě nikdo neudělal. Samozřejmě kdybyste se o něčem chtěl poradit, Pinckney, klidně se na mě obraťte, ale obávám se, že vám toho moc neřeknu.“ Usmál se na potěšeného Pinckneyho a rozhlédl se kolem. „Krásná krajina, co? Jaká úleva po té vyprahlé pláni. Skoro mi to tu připomíná Skotsko.“

„Až na to, že ve Skotsku nežijí tygři, majore,“ řekl Sharpe.

„Tygři ne, ale i tam se člověk setká s různými divokými šelmami. Svého času jsem sloužil ve Fort Williamu a připadal si jako někde v nej divočejších čínských horách! To bylo horší než na Newfoundlandu. Jo, a když mluvíme o Americe, Sharpe, právě tam odjela ta mladá dáma, kterou jste za mnou poslal. Zrazoval jsem ji od toho, říkal jsem jí, že tam žijí medvědi, a vůbec že je to divočina nevhodná pro ženu, ale nedala si říct.“

„Simona, pane?“ vydechl Sharpe v úžasu. V prvním okamžiku myslel, že major mluví o někom jiném, ale pak v něm převládlo hrozné tušení, že opravdu míní Simonu Joubertovou,

„Okouzlující stvoření, opravdu, ale ovdovět v tak mladém věku a v cizí zemi…,“ povzdechl Stokes a zavrtěl hlavou. „Navštívila věštce, nebo jak nazvat ty nahé chlapíky, kteří posedávají vedle hinduistického chrámu a všelijak se pitvoří, a on jí řekl, že musí odejít do nového světa.“

„Myslel jsem, že čeká na mě, pane,“ vydechl zdrceně Sharpe.

„Ale kdež. To ji snad ani nenapadlo, aby na vás čekala. Řekla, že odjede do Louisiany. Asi týden bydlela u mě – já jsem samozřejmě na tu dobu odešel jinam, abych zamezil řečem – a pak odjela s paní Pennigtonovou do Madrásu. Vzpomínáte si na Chartlottu Pennigtonovou, na ženu toho anglikánského duchovního, ne? Nemyslím, že ty dvě spolu budou vycházet, ale ten věštec trval na tom, že musí odejít, a ona ho poslechla.“ Sharpe nemusel majora pobízet, aby mu řekl všechny zbývající novinky ze Seringapatamu. Dozvěděl se tedy, že zbrojnici zavřeli, protože hranice teritoria ovládaného Brity se posunula mnohem dál na sever, ale Stokes v Seringapatamu zůstal a řídil demolici vnitřního opevnění města. „Nevěřil byste, Sharpe, jak to bylo odfláknuté. Hanebná práce, opravdu hanebná! Ty zdi se rozpadávaly, sotva se jich člověk dotkl.“

Avšak Sharpe ho neposlouchal. Myslel na Simonu, na to, že odjela pryč. Uvažoval, že teď už je zřejmě v Madrásu, a možná dokonce na lodi na cestě z Indie. A s jeho drahokamy! Pravda, nedal jí jich moc, ale i tak… Dotkl se lemu kabátu, kde měl zašité zbývající kameny z Típúova pokladu.

„A nenechala mně madam Joubertová nějakou zprávu?“ zeptal se, když se major odmlčel, aby nabral dech. Vzápětí si však položil otázku, v co vlastně doufá. Že mu Simona vzkázala, aby za ní přijel do Ameriky?

„Zprávu? Ne, nic takového, Sharpe. Měla příliš moc práce, aby našla čas na psaní. Skoupila polovinu surového hedvábí z celého města, najala si dvě desítky nosičů a odjela. Skoro každý důstojník jí nechal navštívenku, ale ani na žádného z nich si nenašla čas. Celou dobu se chystala na cestu do Louisiany.“ Stokes svraštil čelo a

pohlédl na něj. „Co je s vámi, Sharpe? Vypadáte, jako by se před vámi zjevil duch. Nejde na vás nějaká nemoc?“

„Ne, ne… Jen jsem si myslel, že mně aspoň mohla něco napsat.“

„Aha, takže to je ta nemoc. Byl jste do ní zamilovaný, že?“ zakroutil hlavou. „Chápu, jak vám je, milý Sharpe, opravdu, ale v co jste doufal? Žádná žena, která má peníze, není zvědavá na takové, jako jsme my. Věřte mi, že ne. A vaše madam Joubertová je bohatá! Ta se vdá vysoko, Sharpe, nebo aspoň tak vysoko, jak se může vdát Francouzka v Americe.“

Žena, která má peníze…, pomyslel si hořce Sharpe. Simona neměla ani vindru, když se s ní poprvé setkal. Děvka jedna francouzská! Věřil jí a dal jí část svých kamenů, aby nestrádala, a ona mu všechno ukradla. „Čert ji vem! Je mně jedno, co s ní bude,“ řekl a mávl rukou. Ale nebylo mu to jedno. Simonina zrada ho zasáhla jako rána nožem do břicha. Ne kvůli rubínům, s nimiž zmizela, ale kvůli porušeným slibům. Cítil hněv a lítost, ale nad tím vším ho pálil pocit, že ze sebe udělal hlupáka. Naprostého hlupáka! Odvrátil se od Stokese a hleděl dolů na cestu, po níž se vleklo tucet naložených volů doprovázených dvěma sepoji. „Blíží se mně práce,“ řekl, aby se vyhnul dalším úvahám o Simoně.

„Minul jsem je cestou,“ poznamenal Stokes. „Mám dojem, že nesou prach. Taky si rád pomůžu výbuchem, pokud to jde. A co tady, Sharpe, vlastně děláte?“

„Starám se o přísun materiálu sapérům a potvrzuju příchod každýho konvoje, pane.“

„Doufám, že vám vyjde čas, abyste mi občas pomohl. Zase bychom pracovali spolu, jako za starých časů.“

„Už se na to těším,“ řekl Sharpe, i když měl myšlenky jinde. Pak se vydal naproti konvoj i, aby poháněčům ukázal, kde mají složit soudky s prachem. Ti se kolem něj shlukli se stvrzenkami a on jim na každou do rohu napsal tužkou své iniciály, čímž potvrdil, že náklad v pořádku dovezli a náleží jim odměna za jednu cestu.

Poslední z nich mu kromě stvrzenky podal ještě zapečetěný papír, na němž bylo krasopisně napsáno Sharpovo jméno. Byl to dopis od Torrance. „Do prdele!“ zamumlal Sharpe.

„Co se stalo?“ zeptal se Stokes.

„Píše mně Torrance," řekl Sharpe, „kapitán, kterej má na starosti dodávky. Chce, abych se vrátil do Deogaumu – myslí si, že se zase falšujou stvrzenky."

„Na jihu Indie jim říkají shits" poznamenal Stokes.

Sharpe na něj překvapeně pohlédl. „Prosím, pane?"

„Už jsem vám říkal, Sharpe, že s tím panem můžete přestat. Ale k těm stvrzenkám… Na mou duši, Sharpe, kdysi jsem měl tamilského sluhu, který pořád chtěl, abych mu podepsal shits. Přiznám se vám, že jsem z toho byl zpočátku nervózní, jestli to nemyslí vážně."

Sharpe Torrancův dopis zmačkal. „Proč si, sakra, neudělá ve svých shits pořádek sám?" vyhrkl vztekle, i když věděl proč. Kapitán se bál, že si ho znovu zavolá Wellesley, a tak se snažil dodržovat do písmenka nařízení.

„To nebude trvat dlouho," řekl Stokes. „Půjčím vám svou klisnu, abyste se vrátil dřív. Ale nechte ji jen jít, nehoňte ji, Sharpe, je holka unavená. A taky ji vytřete a napojte, až dojedete dolů."

„To je od vás moc laskavý, pane," vyhrkl Sharpe rozpačitě, vyvedený majorovou nabídkou z míry.

„Jsme přece přátelé, Richarde. K čemu jinému přátelé jsou? Tak jeďte, na večeři můžete být zpátky. Řeknu svému kuchaři, aby udělal mussallu. Vím, že to máte rád."

Sharpe nechal svůj batoh u Stokesových zavazadel. Měl v něm velký Típúův rubín a spoustu dalších kamenů a v první chvíli byl v pokušení vzít si batoh s sebou dolů, ale komu už byl měl věřit, když ne Stokesovi? Chvíli se také snažil přesvědčit Ahmeda, aby zůstal nahoře a batoh mu pohlídal, ale chlapec se od něj nechtěl za žádnou cenu hnout a trval na tom, že bude vedle něj klusat pěšky. „Major tě neukousne, ty troubo," řekl mu Sharpe.

„Jsem váš havildar, sahibe," prohlásil Ahmed cestou dolů, zvedl mušketu a rozhlížel se po krajině připraven bránit svého pána před všemi nepřáteli světa. Žádný sice vidět nebyl, ale Sharpe si v tu chvíli vzpomněl na Elliotta a napadlo ho, jestli raději neměl počkat, až se bude do Deogaumu vracet konvoj volských nosičů, protože každý doprovázeli sepojové nebo najatí strážci na koních. Byl také v

pokušení popohnat klisnu do klusu, ale to by mu zase Ahmed nestačil.

Ještě větší nebezpečí jim hrozilo v nižších polohách, protože tam se v okolí britského tábora pohybovali maráthští jezdci, které musely neustále odhánět jízdní hlídky Britů. Dvakrát se v dálce takový houf maráthských jezdců objevil, ale ani v jednom případě o ně neprojevil zájem. Sharpe byl připraven vyzvednout Ahmeda do sedla a ujíždět, co by mohl, kdyby na ně zaútočili, ale naštěstí to nebylo třeba. Přesto si oddechl, když narazili na hlídku madráské kavalerie pod velením nadporučíka Východoindické společnosti, která je doprovodila až do tábora.

Deogaum nyní kolem dokola obklopovaly stany a provizorní přístřešky, v nichž trávili noci vojáci i armáda civilistů, jež táhla s vojskem. Na jednom místě se právě pro dav vojáků konalo představení tančícího medvěda a Sharpovi to připomnělo slova majora Stokese o Americe. Simona! Co jí mohl vyčítat, když to všechno byla jeho chyba? Co ho vedlo k tomu, že jí tak věřil? Když si pomyslel, jaký byl hlupák a pošetilec, upadl do trudnomyslné nálady, a tu mu už vůbec nezlepšil pohled na dva vojíny v červených kabátech, kteří seděli na lavici před Torrancovým domkem a něčemu se hlasitě smáli. Sharpe seskočil z koně a naznačil Ahmedovi, aby klisnu vytřel slámou a napojil ji.

Oba vojáci se neklidně zavrtěli, když se k nim přiblížil, ale ani jeden z nich nevstal. Sharpe oba znal a oni znali jeho, ostatně nebylo to zase tak dávno, co spolu pochodovali v řadách třiatřicátého pluku. Byli to Kendrick a Lowry a Sharpe si pomyslel, že horší dva parchanti by se v kterékoliv lehké pěší rotě těžko hledali. Možná to byl důvod, proč byli už tehdy jedna ruka s Hakeswillem, a proto si je Hakeswill spolu s dalšími dvěma vybral, aby ho doprovázeli na sever a pomohli mu Sharpa zatknout. „Vstaňte!“ vyštěkl na ně.

Kendrick pohlédl na Lowryho a Lowry zase na Kendricka a oba na sebe udělali obličej, jako by je Sharpův požadavek náramně překvapil. Nevstali hned. Váhali, jako by mu chtěli dát ve své drzosti najevo, že není tak jisté, jestli se uráčí ho poslechnout, ale pak se přece jen zvedli. „To je vaše kobyla, pane Sharpe?“ zeptal se Kendrick s ironickým zdůrazněním slova pane.

Sharpe neodpověděl a vstoupil do domu. Za stolem seděl nový úředník, kterého neznal. Byl to mladý hezký Ind s naolejovanými vlasy, oblečený v dokonale bílé tunice, na níž měl zástěru, aby si ji nepotřísnil inkoustem.

„Přejete si, sahibe?“ zeptal se ho příkře.

„Mluvit s kapitánem Torrancem.“

„Kapitán je nemocný,“ odpověděl Ind velmi dobrou angličtinou a usmál se.

„To už znám, ten je nemocný pořád,“ řekl Sharpe, prošel kolem protestujícího úředníka a otevřel dveře do další místnosti.

Torrance, v županu vyšívaném indickými motivy s draky, si hověl v zavěšeném lůžku a kouřil vodní dýmku, zatímco u stolu seděl seržant Hakeswill a počítal peníze. „Sharpe!“ zvolal Torrance překvapeně. Také Hakeswill se zdál překvapen a neochotně vstal. „Čekal jsem, že se objevíte až někdy večer,“ řekl Torrance.

„Jsem tady,“ prohlásil Sharpe. „To vidím, pokud nejste duch,“ zabručel Torrance. Sharpe neměl čas na zbytečné řeči a přešel rovnou k věci. „Zase máte ňáký problémy se stvrzenkama?“ zeptal se.

„Pořád stejně únavný,“ povzdechl Torrance. Tvářil se rozpačitě, jako by ho Sharpův příchod zaskočil. „Nemáte někde něco na práci, seržante?“ obrátil se k Hakeswillovi.

„Ano, pane, svý povinnosti,“ odpověděl Hakeswill.

„Tak je běžte plnit, příteli.“

„Pane!“ Hakeswill strnul v pozoru, pak udělal vpravo v bok a vypochodoval ven.

„Jak se máte, Sharpe?“ Kapitán slezl z lůžka a jakoby mimochodem shrábl hromadu mincí ze stolu do kožené brašny. „Slyšel jsem, že chudák Elliott je mrtvý.“

„Zastřelili ho, pane.“

Torrance se zatvářil, jako by ho majorova smrt těžce zasáhla. „To je smutné, velmi smutné,“ povzdechl a upravil si šňůru bohatě vyšívaného županu. „Ještě jsem vám nestačil poděkovat za to, jak jste mě podpořil před sirem Arthurem.“

Sharpe si nebyl vědom, že by ho vůbec nějak podpořil. „Řekl jsem pravdu, nic víc.“

„Můj otec by na vás byl hrdý a já jsem vám hluboce vděčný. Vypadá to, že Dilip byl spřáhnutý s Naigem.“

„Myslíte?“

Torrancovi samozřejmě neušel pochybovačný tón v Sharpově hlase. „Žádné jiné vysvětlení nevidím,“ prohlásil. „Někdo musel Naiga informovat o tom, které konvoje dopravují důležité zásoby, a nemohl to být nikdo jiný než Dilip. Musím říct, že mě Wellesleyho benevolence vůči místním lidem překvapila. Podle mě nemá smysl dělat si skrupule s věšením Indů, když jde o to, abychom udrželi bojeschopnost vojska. Pořád tady těch mouřenínů zbude víc než dost,“ dodal a zasmál se.

„Zavolal jste mě kvůli potvrzenkám,“ připomněl mu Sharpe. „Co je s nima?“

„Ano, ano, Sharpe. Náš nový úředník objevil jisté… nesrovnalosti. Je to schopný mladík. Sajite!“

Z vedlejší místnosti vstoupil mladý úředník, sepnul ruce a lehce se Torrancovi uklonil. „Prosím, sahibe.“

„Tohle je podporučík Sharpe, Sajite. Je to můj zástupce, a proto také pro vás stejný sahib jako já.“

„Je mi ctí, sahibe,“ řekl Sajit a uklonil se i Sharpovi.

„Možná by bylo dobré, Sajite, kdybyste ukázal panu Sharpovi ty problematické stvrzenky,“ navrhl Torrance.

Sajit odešel zpět do vnější místnosti a za chvíli se vrátil se štůskem ušpiněných papírků. Položil je na stůl a vybídl Sharpa, aby se na ně podíval. Na všech byly v pravém dolním rohu Sharpovy iniciály, většinou napsané tužkou, ale některé také inkoustem. Ty Sharpe odložil stranou. „Ani jednu z těchhle stvrzenek jsem nepodepsal,“ ukázal pak na ně. „Tam nahoře žádný inkoust a pero nemám.“

„Takže jste měl pravdu, Sajite,“ řekl Torrance.

„Děkuji, pane,“ řekl Sajit a znovu se uklonil.

„Každá tato falešná stvrzenka představuje ukradené peníze, kdybychom ji proplatili, takže musíme zjistit, který poháněč nám je podstrčil,“ prohlásil Torrance. „To je ten problém, Sharpe.“

„Vždyť na nich máte jméno toho, kdo vám je dal," řekl Sharpe a ukázal najeden z lístků. „To jste mě sem tahali z hor, abych vám to přečet?"

„Nebuďte, prosím, únavný, Sharpe," ozval se naříkavým hlasem Torrance. „Od té doby, co si nás generál pozval na kobereček, jsem nucen věnovat se každé nesrovnalosti nanejvýš pečlivě. A co znamená to jméno? Vůbec nic! Podívejte se," shrnul stvrzenky na hromádku, „aspoň na tuctu z nich je jméno Ram, a takových Ramů tu může být tucet. Proto od vás chci, Sharpe, abyste obešel se Sajitem tábor a ukázal mu všechny, kteří vám tam nahoru něco dovezli. Sajit pak bude moct zjistit, kdo z nich nám předložil ta falešná potvrzení."

Sharpe se zamračil. „A proč si Sajit nezjistí, komu svěřil náklad, aby ho dovezl nahoru. Přece od něj musel každý dostat stvrzenku."

„Jde mi o to, abych měl jistotu, Sharpe," naléhal Torrance. „Pochopte, potřebuju mít jistotu!"

„Mé tvrzení by pro někoho nemuselo být hodnověrné, sahibe," přidal se Sajit, „zatímco slovo anglického důstojníka se nikdo neodváží zpochybnit."

„K čertu!" zamumlal Sharpe vztekle. Obcházet tábor a ukazovat, který poháněč mu kdy něco nahoru dovezl, bylo to poslední, do čeho měl chuť. Vždyť si ani nebyl jistý, zda vůbec některého z těch Indů pozná. „A proč bych měl obcházet tábor?" namítl. „Tak pozvěte všechny poháněče sem."

„To by ti podvodní poznali, že se něco děje, a raději by utekli, než by sem přišli, sahibe," řekl Sajit.

„Dobře, budu se snažit," zabručel otráveně Sharpe.

„Věděl jsem, že nám vyhovíte," řekl s úlevou Torrance. „Pusťte se do toho hned, Sharpe, a až se vrátíte, mohli bychom spolu poobědvat. Řekněme kolem půl jedné?"

Sharpe přikývl a vyšel ven, aby tam počkal na Sajita. Kendrick a Lowry už byli pryč, zřejmě odešli s Hakeswillem. Ahmed sehnal vědro vody a Stokesova klisna dychtivě pila. „Můžeš zůstat tady, Ahmede," řekl Sharpe, ale chlapec zavrtěl hlavou. „Pořád se musíš táhnout za mnou jako stín," zabručel Sharpe.

„Stín?" opakoval Ahmed.

Sharpe ukázal za sebe. „Jako tohle, to je stín."

Ahmed se zasmál a v umouněné tmavé tváři mu zasvítily bílé zuby. „Sharpův stín!“ řekl. Zřejmě se mu to zalíbilo, t

Sajit vyšel ven s růžovým hedvábným slunečníkem. Nabídl ho Sharpovi, ale zjevně ho potěšilo, když Sharpe odmítl, a schoval se pod ním před pálícím sluncem sám. „Omlouvám se, že vás tak obtěžuji, sahibe,“ prohlásil úlisně.

„S tím si nedělejte starost,“ zabručel Sharpe. Vykročil po Sajitově boku a za ním jako stín následoval Ahmed s majorovou klisnou.

„Ten chlapec s námi nemusí jít,“ řekl Sajit a ohlédl se na koně, jako by se ho bál.

„Tak mu to řekněte, ale nedávejte mně za vinu, když na vás vystřelí. To on dělá hrozně rád, střílet po lidech.“

Sajit raději přidal do kroku. „Myslím, že asi vím, kdo nás podvádí, sahibe. Je to jeden chlapík z Maisúru. Dal mi spoustu potvrzenek a přísahal, že jste je před ním podepsal. Jestliže budete tak laskav a potvrdíte, nebo popřete, co říká, budeme hotovi.“

„Tak ho vyhledejme a skončeme to.“

Sajit vedl Sharpa k řadě prověšených stanů z tmavého plátna, které si postavili bohatší majitelé volských spřežení. Kolem ohňů hnětly ženy těsto na chléb a u vchodu do každého stanu se sušily hromady volského trusu na topení. Sharpe se rozhlížel po Naigových zelených stanech, ale nikde je neviděl, a tak usoudil, že ten, kdo zdědil Naigův podnik s prodejnými ženami, se sbalil a odtáhl.

„Tady, sahibe, tohle je stan našeho podvodníka,“ řekl náhle Sajit a vedl Sharpa k hnědému stanu, který stál poněkud stranou od ostatních. Zastavil se pár kroků před vchodem a ztišil hlas. „Jmenuje se Ranjit, sahibe.“

„Tak ho vytáhněte ven a já vám řeknu, jestli lže, nebo ne.“

Zdálo se, že se Sajitovi do konfrontace s Ranjitem moc nechce, protože váhal, ale pak přece jen sebral odvahu, složil slunečník a spustil se na ruce a kolena, aby mohl vlézt dovnitř, neboť stan se prověsil tak, že jeho vchod nebyl vyšší než půl metru. Sharpe chvíli slyšel jenom tlumené hlasy a potom Sajit opět rychle vycouval. Vstal, oprášil se a s téměř plačtivým výrazem pohlédl na Sharpa. „Nechce vyjít ven, sahibe. Je to hrubián a podvodník. Řekl jsem mu,

že je tady sahib a chce s ním mluvit, ale on mě hrubými slovy vyhnal.“

„Dobrá, tak se na něj podívám sám,“ prohlásil Sharpe. „O to vám vlastně jde, ne? Chcete, abych potvrdil, jestli jsem ho už někdy viděl.“

„Ano, sahibe, prosím,“ řekl Sajit a ukázal ke vchodu do stanu.

Sharpe smekl klobouk, aby mu nepřekážel, zvedl závěs nad vchodem, jak vysoko to šlo, sehnul se do podřepu a podlezl těžkou hnědou plachtu.

A okamžitě poznal, že se ocitl v pasti.

A stejně rychle pochopil, že nemůže nic dělat.

První rána ho zasáhla do čela. Před očima se mu zajiskřilo, zvrátil se dozadu a vypadl hlavou a rameny ven na sluneční světlo. Okamžitě ho však někdo chytil za nohu a neurvale ho vtáhl dovnitř. Pokusil se vzepřít, kopal kolem sebe, ale potom ho kdosi jiný chytil za druhou nohu, vzápětí dostal další ránu do hlavy a pak už ho pohltila milosrdná tma.

„Ten parchant ale má tvrdou palici,“ ušklíbl se Hakeswill. Kopl do ležícího Sharpa, avšak ten se ani nepohnul. „Ale usnul nám rychle, Sharpie, pěkně rychle.“ Svaly v seržantově tváři několikrát zaškubaly. Udeřil Sharpa do hlavy těžkou okovanou pažbou muškety a teď se divil, jak je možné, že Sharpova lebka zůstala celá, i když měl ve vlasech plno krve. „Vždycky to byl tvrdohlavej mizera. Svlíkněte ho,“ dodal.

„Jako opravdu ho svlíknout?“ zeptal se Kendrick.

„Jo. Na ty mouřeníny není spolehnutí, že udělaj dobrou práci a ukryjou ho pořádně. Kdyby se našlo jeho tělo, nemůžem potřebovat, aby hned poznali, že je to britskej oficír… nebo že je to vůbec oficír. Najdou jen mrtvolu, na jakou se tady narazí na každým kroku. Takže ho svlíkněte a svažte mu ruce a nohy. A taky mu zavažte oči.“

Kendrick s Lowrym tedy strhli z Sharpa kabát a podali ho Hakeswillovi. Ten okamžitě prohmatal spodní lem. „Má to tu!“ zvolal vítězoslavně. Okamžitě vytáhl nůž, rozřízl látku a oba vojíni s vytřeštěnýma očima zírali na to, jak se ze švů lemu sypou jiskřící

drahokamy. Ve stanu bylo šero, ale o to víc jas drahých kamenů vynikal. „Pokračujte," zavrčel Hakeswill. „Svlíkněte zněj všechno!"

„Co to děláte?" ozvalo se za nimi. Do stanu znovu vlezl Sajit a celý zkoprnělý na ně zíral.

„Po tom ti nic není, mouřeníne," odbyl ho Hakeswill.

„To jsou drahokamy?" zeptal se Sajit.

Hakeswill vytáhl bajonet, naznačil jím výpad proti Indovi, ale pak se jen dotkl hrotem čepele Indova hrdla. „Možná jo, Sajite, ale jsou moje a ty se o ně nemusíš starat," řekl. „Tvojí starostí je Sharpe. Zavázal jsem se, že ho předám tvýmu strýci, ale jenom jeho, ne s tím, co měl u sebe."

„Můj strýc by vám za ty kameny dobře zaplatil," řekl Sajit.

„Tvůj strýc je stejnej parchant, jak jste vy všichni ostatní, a podved by mě dřív, než bych si stačil uprdnout, takže na ňáký pitomý kameny zapomeň. Jsou moje, a bašta!" Hakeswill shrábl drahokamy na hromádku, nacpal si je do kapsy a vrátil se k prohledávání Sharpova oděvu. Postupně rozpáral celý lem kabátu, a když s tím byl hotov, vrhl se na Sharpovy boty a rozřízl jejich horní lem. Odsud se vysypaly malé rubíny, ne větší než kuličky hrachu, ale Hakeswill stále hledal velký rubín. „Viděl jsem ho na vlastní oči," zamumlal, „rubín jako slepičí vejce. Típú ho měl na tom svým vysokým klobouku. Prohledejte mu vlasy!"

Kendrick poslušně prohmatal uzel Sharpových vlasů slepených krví. „Nic v nich není, seržante."

„Tak ho obraťte a podívejte se mu…, však víte kam."

„Já ne."

„To je najednou upejpavosti," zavrčel Hakeswill. „A svažte mu ruce. Hoďte sebou! Přece nechcete, aby se nám takhle probral."

V kabátě a botách našli třiašedesát kamenů, rubínů, smaragdů, safírů a čtyři malé diamanty, ale ne velký rubín. Hakeswill se zamračil. Uvažoval, jestli nakonec Sharpe velký rubín neprodal. Doufal, že ne, ale kde ho tedy ten mizera ukryl? Na druhou stranu ho utěšovalo, že už teď má v rukou velké bohatství, a tak neodolal, vyložil všechny kameny na rohož a zálibně si je prohlížel. „To je paráda, jak to jiskří, co?" vydechl blaženě. Pak oddělil hromádku deseti malých kamenů a potom ještě jednu podobnou a postrčil je

směrem ke Kendrickovi a Lowrymu. „To je váš podíl, mládenci. Za to si budete moct dopřávat děvky do konce života.“

„Myslím, že bych o těch kamenech měl povědět strýci,“ ozval se znovu Sajit. I on na ně stále zíral jako očarovaný.

„To je mně jasný, že mu to vyzváníš,“ řekl Hakeswill. „No a co? Já nejsem takovej pitomec jako Sharpie. Chceš mě vydírat?“

„Tak bych o tom možná měl povědět kapitánu Torrancovi,“ řekl Sajit a posunul se k východu, aby mohl zmizet, kdyby se na něj chtěl Hakeswill vrhnout. „Kapitán Torrance má rád bohatství.“

Až moc, pomyslel si Hakeswill, až moc. A kdyby se o těch kamenech Torrance dozvěděl, udělal by mu z života peklo, dokud by si nevymohl svůj podíl. Seržantova tvář se zachvěla řadou neovladatelných záškubů. „Poslyš, Sajite, ty seš přece rozumnej mladík,“ řekl. „Nejseš sice nic víc než pitoměj indickej mouřenín, ale aspoň nemáš v hlavě místo mozku slámu jako většina tvejch krajanů. Tady máš,“ posunul směrem k Indovi tři kameny. „To ti, doufám, stačí, abys držel jazyk za zuby, a kdybys ho tam nedržel, mohlo by se ti stát, že bych ti ho vyříz a uďál si ho k večeři. To já mám náramně rád, takovej pěkně upečenej jazyk, kousek chleba a trochu šťávy… Jakou lepší baštu si může voják v táboře dopřát?“ Schoval zbývající kameny do kapsy a chvíli zadumaně hleděl na Sharpovo nahé svázané tělo. „Měl toho víc,“ řekl zamračeně. „Vím to.“ Náhle luskl prsty. „Batoh!“ zvolal. „Co jeho batoh?“

„Jakej batoh?“ zeptal se Lowry.

„Normální batoh, kterej s sebou tahal, i když by jako oficír žádnej mít nemusel. Kde je?“

Kendrick i Lowry pokrčili rameny. Sajit svraštil čelo. „Když přijel do kapitánova domu, žádný batoh neměl,“ řekl.

„Víš to jistě?“

„Přijel na koni,“ ozval se Lowry, „na šedákovi, a žádnej batoh neměl.“

„A kde ten kůň, sakra, je?“ vyštěkl Hakeswill vztekle. „Musíme ho najít a prohlídnout sedlový brašny.“

Lowry se zamračil a vzpomínal, co se dělo po Sharpově příjezdu. „Držel mu ho ňákej kluk,“ řekl po chvíli.

‚A kde je ten kluk teď?“

„Utekl,“ odpověděl Sajit.

„Utekl?“ pohlédl na něj Hakeswill výhružně. „Proč?“

„Viděl, jak jste ho srazili,“ ukázal na Sharpa. „Vypadl hlavou ze stanu. Obličej měl plný krve.“

„Neměl jste ho praštit dřív, dokavad sem nevlez pořádně,“ řekl Kendrick.

„Zavřete klapačku, vojíne,“ okřikl ho Hakeswill a zamračil se. „A kam ten kluk utekl?“

„Pryč,“ odpověděl Sajit. „Chtěl jsem ho chytit, ale vyskočil na koně a ujel.“

„Neumí anglicky,“ řekl Kendrick. „Jak to, k čertu, víte?“

„Protože jsem na něj promluvil a on na mě civěl jako hloupej.“

„Ještě že tak,“ poznamenal Lowry. „Kdo by věřil černýmu klukovi, kterej navíc neumí anglicky.“

Hakeswillovou tváří proběhla série záškubů. Takže z téhle strany mu nic nehrozí. Lowry má pravdu, kdo by věřil nějakému černému umouněnci? Přesto si přál, aby si Jamovi lidé přišli pro Sharpa co nejdřív. Sám Jama odjel z tábora, neboť usoudil, že když musí zabít britského důstojníka, bude lepší udělat to někde daleko od britského vojska. Hakeswill ho varoval, že zřejmě nebudou mít Sharpa dřív než večer, a teď ho tady musí hlídat až do setmění. „Řekl jsem, abyste mu zavázali oči,“ vyštěkl Hakeswill na oba vojáky. „Nechci, aby nás viděl!“

„To je přece jedno,“ namítl Kendrick, „stejně se nedožije rána.“

„Ten bastard má víc životů než pitomá kočka,“ zabručel Hakeswill. „Kdyby bylo po mým, podříznul bych mu hned teď krk.“

„Ne!“ ozval se Sajit. „Slíbili jste ho strýci.“

„A tvůj strýc nám za něj zaplatí, co?“

„Ano,“ přikývl Sajit, „tak je to dohodnuté.“

Hakeswill vstal a přistoupil k Sharpovi, který stále ležel v bezvědomí tváří dolů. „Tyhle pruhy jsem mu zařídil já,“ prohlásil seržant hrdě. „Ušil jsem na něj boudu a Sharpie za to dostal bičování. Tenkrát to ještě nevyšlo, ale teď už se z toho nevyvlíkne. Teď ho předhodím smrti já!“ Připomněl si, jak ho Sharpe předhodil v Seringapatamu Típúovým tygrům a svrhl v Assaye do dvora k popravčímu slonovi, a ve tváři mu prudce zaškubalo. Znovu si

vybavil okamžik, kdy se k němu slon blížil a chystal se ho těžkou tlapou rozdrtit, a v náhlém návalu hněvu Sharpa kopl a kopal do něj zuřivě dál, dokud ho Kendrick neodtáhl.

„Jestli ho zabijete, seržante, tak nám za něj ty černý nezaplatěj," snažil se ho uklidnit.

Hakeswill se nechal odtáhnout. „Jak ho chce tvůj strýc zabít?" zeptal se Sajita.

„Předá ho jettiům"

„Viděl jsem ty bastardy při práci," řekl Hakeswill obdivné. „Jen ať s ním nespěchaj. Ať to dělaj pěkně pomalu, aby si užil bolesti."

„Bude to pomalé a bolestivé, spolehněte se," sliboval Sajit. „Můj strýc není žádný měkkota."

„Ale já jsem měkkota, já jo, protože jsem se nechal umluvit, abych to potěšení sprovodit Sharpieho ze světa přenechal někomu jinýmu," zavrčel Hakeswill a plivl na Sharpa. „Ale ráno už bude mrtvěj. To už bude u starýho satanáše, kam patří! Tak se praví v Písmu."

Opřel se o stanový kůl a nechal proudit drahokamy z jedné dlaně do druhé. Po zasychající krvi v Sharpových vlasech lezly mouchy. Ráno bude ten pitoměj podporučíček mrtvěj, ale já jsem už teď bohatej, liboval si Hakeswill v duchu. Pomsta je sladká.

Ahmed viděl, jak jeho pán vypadl ze stanu. Viděl krev na jeho čele a také ruce, které ho vtáhly zpět dovnitř.

Vzápětí na něj kývl Sajit, úředník s růžovým slunečníkem. „Pojď sem, chlapče," zavolal na něj.

Ahmed se tvářil, že nerozumí, i když až moc dobře rozuměl tomu, že se právě stal svědkem něčeho velmi zlého. Proto místo aby Sajita poslechl a šel k němu, začal couvat a táhl klisnu majora Stokese za sebou. Nechal také sklouznout mušketu z ramene, a když to Sajit viděl, vrhl se k němu. Jenže Ahmed byl mrštný kluk, vyhoupl se na koně, a aniž ještě pořádně seděl v sedle, kopl klisnu do slabin a vyrazil pryč k jihu. Třmeny byly příliš nízko, aby na ně dosáhl, ale Ahmed vyrůstal na koních a mohl na nich klidně cválat bez sedla, se zavázanýma očima a třeba i obrácený dozadu. Projel mezi řadami

stanů a pasoucími se stády volů a zvolnil, až se dostal na okraj tábora. Tam se ohlédl a viděl, že nechal Sajita daleko za sebou.

Teprve teď začal uvažovat, co dál. V britském táboře nikoho neznal. Mimoděk pohlédl k vrcholu, na němž se rýsovaly zdi Gawilghuru. Tam někde byli jeho dřívější druhové z Alláhových lvů, avšak jeho strýc, s nímž přijel z Arábie, ležel v mělkém hrobě v černé zemi u Argaumu. Samozřejmě znal i další vojáky

v arabském regimentu, ale bál se jich. Ti starší chtěli, aby se stal jejich sluhou, a ne jen takovým, jenž by jim vařil nebo čistil zbraně. Teprve v Sharpovi našel člověka, který se k němu choval přátelsky, a sahib nyní zoufale potřeboval, aby mu pomohl. Jenže Ahmed nevěděl jak – jak mu pomoct. Seskočil z koně, aby si upravil délku třmenů, a celou dobu při tom přemýšlel, co by měl udělat.

Vzpomněl si, že se k jeho pánovi choval přátelsky ten bělovlasý důstojník s rudým obličejem, který přijel nahoru krátce předtím, než se vydali dolů. Ale jak by mu řekl, co se stalo? Rozhodl se, že to musí zkusit, a tak otočil koně, aby objel tábor a dostal se na cestu k horám. Uviděl ho však velitel denní směny picquets tábora. Důstojník zamířil k němu, a když se k Ahmedovi přiblížil, všiml si, že arabský chlapec jede na koni s britskou pokrývkou pod sedlem. „Co s tím koněm děláš, chlapče?“ křikl na něj, neboť si myslel, že je to něčí sluha, který koně jen tak projíždí. Ale Ahmed mu nerozuměl a lekl se ho, a tak pobídl klisnu do cvalu.

„Zloděj!“ vykřikl důstojník a pustil se za ním. „Stůj!“ křičel za ujíždějícím Ahmedem. „Stůj!“

Proti Ahmedovi se rozběhl sepoj s mušketou, ale Ahmed najel do něj a srazil ho k zemi. Náhle se vlevo objevila skupina chýší a Ahmed zatočil k nim. Přeskočil nízkou kamennou zídku zahrady, přehnal se přes záhonky se zeleninou, přeskočil další zeď, projel bahnitým rybníčkem a pak už se ocitl na okraji menšího hájku. Důstojník si zřejmě nechtěl srazit vaz a pronásledování přes krkolomné překážky vzdal, ale k Ahmedovi dolehl ruch a křik, který se zvedl mezi domky osady. Jakmile vjel do lesíka, zpomalil, poplácal klisnu po krku a na druhém konci háje na chvíli zastavil. Před ním se táhla asi půl míle dlouhá rozloha holé krajiny a za ní bylo vidět další lesy, které slibovaly bezpečí, pokud tam unavená

klisna dokáže dojet, aniž by ochabla. „Ať se děje vůle Alláhova," zamumlal Ahmed a pobídl koně do cvalu.

Pronásledovatelé byli daleko vzadu, ale někdo z nich ho zřejmě uviděl vyjet ze skrytu stromů a tucet jezdců se pustilo za ním. Pak padla rána z muškety, avšak kule musela letět daleko mimo, protože Ahmed nezaslechl její hvízdnutí. Přilepil se na šíji koně a nechal ho běžet. V jednu chvíli se otočil a uviděl, že se pronásledovatelé ženou za ním, ale to už vjížděl mezi stromy. Uhnul na sever, pak otočil k západu, ale po chvíli se znovu vrátil do směru k severu a přitom se nořil čím dál hlouběji do lesa. Konečně přestal klisnu pobízet a zpomalil, aby dusotem kopyt neprozradil nepřátelům, kde je.

Nakonec zastavil a poslouchal. Slyšel, že jezdci bloudí po lese, ale zdálo se mu, že se k němu nepřibližují. A pak začal uvažovat, jestli by nebylo lepší nechat se chytit. I kdyby se mu podařilo dojet až do hor, kde se staví cesta, a přesvědčit toho důstojníka, aby šel Sharpovi na pomoc, mohlo by už být pozdě. Třeba se mezi Brity v táboře najde někdo, kdo mluví jeho jazykem. Náhle nevěděl, co dělat, a zmocnilo se ho zoufalství. Ještě chvíli váhal, ale pak se rozhodl a otočil koně zpátky.

A potom uviděl, že mu přímo mezi oči míří hlaveň muškety.

Muž, který ji držel, byl Ind a na hlavě měl spirálovitou mosaznou helmu, jakou nosí maráthští bojovníci. Byl to jezdec, ale koně měl uvázaného o pár desítek kroků dál a přikradl se pěšky.

Ahmedovi blesklo hlavou, jestli nemá kopnout unavenou klisnu do slabin a pokusit se ujet, ale než se mohl k čemukoliv rozhodnout, vystoupil z křoví další Maráth se zakřiveným tulwarem v ruce. Pak se objevil třetí a po něm několik dalších, všichni na koních.

A Ahmed si uvědomil, že zklamal a svému pánovi už nepomůže, a rozplakal se.

Doddovi se zdálo, že Bappúův nápad odměňovat silladary za každou zbraň ukořistěnou Britům žalostně selhává. Zatím jim dodali tři staré pušky s doutnákovým zámkem, které zřejmě patřily shikareeům, poškozenou mušketu místní výroby a krásnou pistoli a šavli po zabitém ženijním důstojníkovi. Pochvu k šavli už samozřejmě neměli, ale tyto dvě trofeje byly, aspoň pro Dodda,

jediným důkazem, že se Maráthové snaží postup Britů zastavit. Proto neustále naléhal na Bappúa, aby mu dovolil vyrazit s Kobrami dolů, kde britští sapéři upravovali cestu, ale rádžův bratr neústupně odmítal pustit jeho muže z pevnosti.

Samotnému Doddovi to dovolil, ale jen proto, aby mohl plukovník projet koně. A Dodd toho každý den využíval a vyjížděl podél okraje náhorní plošiny na západ. Samozřejmě ne daleko. Nezapomínal, že na jeho hlavu je vypsaná lákavá odměna, a i když žádné nepřátelské jezdce nezahlédl, byl si vědom nebezpečí, že by mohl být zajat. Proto vyjížděl vždy jen k místu, z něhož dohlédl na britské pracovní čety, a odtud, chráněn několika Bappúovými jezdci, pozoroval dalekohledem postavičky, které hluboko dole připomínaly pilné mravence. Sledoval, jak rozšiřují cestu a postupují s ní nahoru, a jednou ráno uviděl v horském údolí tábor dvou batalionu pěchoty a následující den pak kousek stranou od cesty rovinku upravenou pro budoucí dělostřelecký park. Byla tam tři děla, vůz naložený pící a ještě jeden prázdný a čtyři muniční kolesny. V tu chvíli proklel Bappúa, neboť si byl jist, že jeho Kobry mohly tento malý park zničit a zasadit Britům těžkou ránu. Nechápal, proč je kníže ochoten dovolit nepříteli, aby se dral nahoru, a vůbec se nepokouší klást mu v tom odpor. Na druhou stranu Britové sice cestu upravovali, jak jen to šlo, avšak stejně zůstávala v některých úsecích tak strmá, že jedno dělo muselo táhnout téměř sto mužů, aby s ním pohnuli. Přesto Dodd pozoroval, že v parkuje každým dnem stále víc děl, navíc Britové už některá z nich pomalu přesouvali do vyšších poloh. Bylo jasné, že jednou se jim podaří dovléct je až na náhorní plošinu a jejich obléhací síly zatarasí úzkou skalní šíji, která vede od útesů k vnější pevnosti.

A Manu Bappú se stále nedokázal odhodlat k tomu, aby postupujícího nepřítele jakkoliv napadl. „Zastavíme je tady," odpověděl pokaždé, když na něj Dodd naléhal, aby něco podnikli.

„Tady," ukázal na valy pevnosti. Avšak William Dodd si nebyl zdaleka tak jist, že se stačí spoléhat na opevnění Gawilghuru. Bappú byl stále přesvědčen, že pevnost je nedobytná, ale nevěděl nic o moderních obléhacích taktikách.

Vždy, když se Dodd vracel ze své každodenní vyjížďky kolem útesů a dorazil k úzké skalní šíji, sesedl, předal koně jednomu z mužů svého doprovodu a sám si pak pěšky prošel cestu, po níž, jak se domníval, povedou Britové hlavní útok. Snažil se vidět pevnost tak, jak se bude jevit červenokabátníkům, a představoval si, kam a jakým způsobem útok povedou.

Musel uznat, že to budou mít zatraceně těžké. Vnější pevnost chránily dvě hradby, a i když nepochyboval, že v nich Britové vytvoří palbou průlomy, stále proti nim budou stát na strmém svahu dvě zdi, takže útočící pěchota se bude muset nahoru probíjet, navíc po stranách průlomů zůstanou kruhové bašty, jež jsou příliš masivní, aby je dokázala rozstřílet dvanácti a osmnáctiliberní děla, která, jak Dodd předpokládal, Britové nahoru dopraví. Z bašt bude možné zahájit na nepřátelskou zteč palbu z děl, mušket i raket, navíc se útočný sled při postupu k průlomům dostane do zužujícího se prostoru, jenž je na konci téměř uzavřen velkým vodním rezervoárem. Dodd si tuhle cestu procházel každý den a vždy pocítil téměř lítost k mužům, kteří tudy budou muset útočit pod soustředěnou palbou.

Asi sto kroků od brány, kde bude palba obránců nejsilnější, se tedy útočící sled dostane do úžiny omezené z jedné strany vodní nádrží a z druhé okrajem skály. V tomto nejužším místě byla skalní šíje široká jen asi dvacet kroků. Zde se Dodd pokaždé zastavil, pohlédl vzhůru k vrcholu dvojité hradby a počítal děla. Mířilo na něj dvaadvacet hlavní, které budou při útoku červenokabátníků nabity kartáčovými střelami. Navíc kromě těchto těžkých kusů tam budou i lehčí, obsluhované jedním mužem a schopné chrlit na nepřítele hrsti drobných kamenů nebo kulí do pistole. Je samozřejmě možné, že se Britům podaří některé z těžkých děl poškodit, ale nepoškozené hlavně lze předělat na náhradní lafety a umístit je za bašty, aby se útočníci, pokud se jim podaří prodrat do prvního průlomu, dostali do boční palby. Tam, mezi oběma hradbami, to budou mít nejtěžší, neboť z prvního průlomu se budou muset probíjet do strmého svahu přes Bappúovy Araby a čelit soustředěné palbě z mušket posádky vnější pevnosti.

Takhle tedy vypadala střízlivá představa toho, jak bude útok probíhat, proto kníže Manu Bappú předpokládal, že většina červenokabátníků se od průlomu odkloní a vrhne se k Dillíské bráně, severnímu vchodu do vnější pevnosti. Ta bude jistě předchozí britskou palbou poškozena, takže jí zřejmě projdou, ale jakmile se ocitnou uvnitř, zjistí, že se dostali do pasti. Koridor brány je totiž dlouhý, navíc lemovaný po obou stranách valy – zprava vnitřní zdí a zleva vnější hradbou –, které budou hustě obsazené obránci, a každý, kdo vstoupí do této chodby smrti, bude vystaven jejich palbě. Navíc na ně budou obránci svrhávat připravené kameny, jež dal Bappú do střeleckých ochozů nanosit. Britové se tedy budou muset krok po kroku probíjet vpřed úzkou cestou mezi zdmi, a když pak zatočí za roh, uvidí před sebou ještě větší bránu, na niž navíc palba jejich obléhacích děl nedosáhne, takže bude nepoškozená. Proto si Bappú věřil, že dokáže britský útok odrazit.

Jenže Dodd si tím nebyl zdaleka tak jist. Kníže měl pravdu v tom, že přes Dillískou bránu lze jen těžko projít, ale Dodd se domníval, že přes průlomy by se to Britům mohlo podařit, jakkoliv se to na první pohled zdálo téměř nemožné. Už teď pozoroval ve starých valech slabá místa, praskliny zpola zarostlé trávou a lišejníkem, přitom dobře věděl, co dokáží britští dělostřelci. Nepředpokládal, že by měli s takhle chatrnými valy velkou práci, což znamenalo, že průlomy budou široké. Proto si myslel, že se nepřítel probojuje dovnitř právě tudy, přes průlomy v hradbách, a ne Dillískou bránou. Bude to pro něj tvrdý boj, ale oni v něm zvítězí, a to znamenalo, že se Britové dříve či později vnější pevnosti zmocní.

To si však Dodd nechal pro sebe. Dokonce ani Bappúa nenutil, aby dal navršit před hradbami hliněný val, který by pohlcoval dělové koule vystřelené obléhacími bateriemi. Tím by možná zpozdili Brity o pár dnů, snad i týdnů, ale Dodd spíš podporoval

Bappúa ve víře, že vnější pevnost je nedobytná, neboť v tomto omylu viděl svou příležitost.

Jednou Manu Bappú Doddovi řekl, že vnější pevnost je past. Pokud se jí nepřítel zmocní, bude si myslet, že už má vyhráno, ale pak se ocitne před velkou roklí a uvidí, že na její druhé straně na něj čeká ještě větší překážka. Avšak podle Dodda představovala vnější

pevnost past pro Bappúa. Pokud by ji Manu Bappú ztratil, musel by, podobně jako nepřítel, překonat rokli a uchýlit se do vnitřní pevnosti, a tu bude bránit on, Dodd, a ať se snažil jak snažil, nenacházel v jejím opevnění slabiny. Proto si mohl být jistý, že by se do ní nedostali ani Britové, ani Manu Bappú.

Vnitřní pevnost byla od té vnější zcela oddělená. Nespojovala je žádná zeď, pouze cesta, která strmě sestupovala na dno rokle a na druhé straně stoupala ještě strmějším svahem k bráně, jejíž koridor byl stejně složitý a neprůchodný jako u vnější pevnosti. Dodd touto cestou denně procházel a pokaždé se snažil vžít do role útočníků. Když při návratu sestupoval do rokle, mířilo na něj z jediné zdi vnitřní pevnosti dalších dvacet děl, a žádné z nich nemohlo být vyřazeno z boje nepřátelskou palbou. Kromě nich bude útočníky na dně skalnaté rokle kosit soustředěná palba mušket a raketových střel. Červenokabátníci tam budou umírat jako krysy chycené a ubíjené v sudu, a i kdyby někteří z nich přežili a vystoupili po cestě k bráně, dostali by se jen k poslední hrůze, kterou jim Gawilghur uchystal.

A tou byl vchod do vnitřní pevnosti. Tvořily ho čtyři brány, čtvera těžká vrata seřazená ve strmém průchodu za sebou a obklopená vysokými zdmi. Jiná cesta dovnitř neexistovala. I kdyby se Britům nějak podařilo prorazit průlom ve valech vnitřní pevnosti, nic by jim to nepomohlo, neboť hradba byla zbudovaná na okraji srázu, který tvořil jižní stranu rokle, a na něj mohl těžko někdo vylézt a doufat, že výstup přežije. Jediná cesta dovnitř tedy opravdu vedla jen přes ony čtyři brány. Dodd však věděl, že Wellesley nemá rád dlouhé obléhání. Ahmednuggur dobyl eskaládou, když překvapil obránce tím, že poslal muže s žebři proti neporušeným hradbám. Dodd si byl téměř jist, že podobným způsobem se Wellesley pokusí dostat i do gawilghurské vnitřní pevnosti, a protože se nebude moct přiblížit k valům, které se tyčí na okraji strmého srázu, bude nucen poslat své vojáky do vražedného vstupního koridoru, jenž se točitě vine vzhůru, a červenokabátníci tak budou na každém kroku strmou chodbou mezi jednotlivými branami sráženi kulemi z mušket, drceni shazovanými balvany a trháni na kusy kartáčovými střelami z děl a raketami. Tuto obranu nemohou zdolat, říkal si Dodd. Valy obsadí jeho Kobry a červenokabátníci budou pod nimi umírat jako dobytek

na porážkovém dvoře. Dodd neměl valné mínění o přesnosti indických raket, přesto jich měl připraveno kolem vchodu do vnitřní pevnosti víc než tisíc, neboť se nejednou ukázalo, že když se vystřelují do těsných prostor, dokáží tyto syčící, prskající a kličkující střely rozsévat smrt. V podstatě to byly válce z vytepaného plechu asi čtyřicet centimetrů dlouhé o průměru deset až dvanáct centimetrů, naplněné prachem a upevněné jedním koncem na bambusové tyči. Dodd dělal s těmito zbraněmi pokusy a zjistil, že zapálená raketa vržená do úzké chodby létá mezi zdmi jako zběsilá, odráží se od nich a kličkuje, a i když se třeba nakonec zastaví, aniž kohokoliv zasáhla, dál chrlí plameny a kouř a může útočníky zle popálit. Počítal tedy, že tucet raket vržených do chodby mezi dvěma branami by mohl zabít na dvě desítky mužů a další dvě desítky popálit tak, že by byli vyřazeni z boje. Jen je nechat k těm branám přijít, modlil se Dodd, když každé ráno stoupal po strmé cestě k vnitřní pevnosti. Jen ať přijdou! Jen ať dobudou vnější pevnost, protože pak Manu Bappú zemře a Brity bude čekat smrt ve vnitřní pevnosti!

Potom jeho Kobry poženou trosky poraženého vojska přes celou Deccanskou plošinu na jih a mrtvá těla červenokabátníků budou hnít na palčivém indickém slunci, které potom vybělí jejich kosti. A britská moc v Indii bude zlomena a plukovník Dodd se stane pánem z Gawilghuru.

Jen ať ti bastardi přijdou!

Jakmile se večer setmělo, odhrnul seržant Hakeswill mušelínový závěs a vstoupil do dočasného domova kapitána Torrance. Ten ležel nahý ve visutém lůžku a nechával se ovívat bambusovým punkahem, velkým čtyřhranným vějířem zavěšeným na trámovém stropu. Jeho domorodý sluha vějířem pohyboval tak, že tahal za šňůrku, zatímco Claře Wallová stříhala kapitánovi nehty. „Nezastřihujte je moc, Brick," sekýroval ji Torrance, „nechte tam něco, ať se mám čím poškrábat." Teprve pak obrátil pohled k Hakeswillovi. „Zaklepal jste, seržante?"

„Dvakrát, pane," lhal Hakeswill,, jasně a zřetelně, pane."

„Budete mi muset vyšťourat uši, Brick. A popřejte seržantovi dobrý večer. Kde jste dnes nechala dobré vychování?"

Claře zvedla krátce oči, lehce kývla Hakeswillovi hlavou a cosi sotva slyšitelně zamumlala. Hakeswill smekl klobouk. „Těší mě, že vás vidím, madam Wallová," řekl dychtivě, „náramně mě to těší, můj poklade." Obřadně se jí uklonil a spiklenecky zamrkal na Torrance.

„Brick," obrátil se k ní Torrance, „mám se seržantem jednání o vojenských záležitostech, takže se můžete odebrat do zahrady." Pohladil jí ruku a sledoval, jak odchází. „A ne abyste poslouchala u okna," dodal. Chvíli čekal, až Claře zmizí v kuchyňských dveřích, pak se natáhl pro zelený župan a přehodil si ho přes boky. „Nerad bych vás šokoval, seržante."

„Mě nemůže nic šokovat, pane. V celým vojsku není chlap, kterýho bych neviděl nahýho jako prst, a nikdy jsem z toho žádnej šok neměl. Od tý doby, co mě věšeli, jsem ze všech šoků vyléčenej, pane."

A taky zbavený zdravého rozumu, pomyslel si Torrance, ale potlačil chuť říct to nahlas. „Už je Brick venku?" zeptal se. Hakeswill prošel kuchyní a vykoukl ze dveří. „Už jo, pane."

„A není u okna?"

Hakeswill zkontroloval okna. „Je až na druhý straně dvora, pane, jako správná poslušná ženská."

„Doufám, že mi nesete dobrou zprávu."

„Ještě lepší než dobrou, pane, ještě lepší." Seržant přistoupil ke stolu, vytáhl z kapsy štos papírů a položil je na něj. „Vaše dlužní úpisy Jamovi, pane. Všechny do jednoho. Deset tisíc rupií, pane, celej váš dluh je splacenej."

Torrancová tvář se rozjasnila výrazem úlevy. Dluhy jsou hrozná věc, ale jak se jim vyhnout, když chce člověk žít naplno. Dvanáct set guinejí! Jak mohl kdy prohrát tolik peněz? Zakroutil hlavou, jako by to nechápal, i když to chápal moc dobře. Ale v každém případě jsou teď splacené. Je čistý jako lilie. „Spalte je," poručil Hakeswillovi.

Seržant přikládal jeden papírek po druhém ke svíčce, nechal je vzplanout a pak na stole dohořet. Závany vzduchu z vějíře rozptýlily kouř a shodily několik černých zkroucených ruliček na zem. „Jama se navíc ukázal jako džentlmen, pane, i když je to pohanskej bastard, a přidal vám k tomu poděkování," řekl Hakeswill a vysypal na stůl hrst zlatých mincí.

„Kolik?“

„Sedm set rupií, pane.“

„Dal vám víc, vím to. Pokoušíte se mě podvést, seržante?“

„Já a podvádět, pane?“ ozrval se rozhořčeně Hakeswill. „V životě, pane, a říkám to jako křesťan, v životě jsem nikoho nepodved, ani jediného člověka, pane, leda že si to zasloužil, ale v tom případě to bylo správný a oprávněný, pane, jak se praví v Písmu.“

Torrance na něj chvíli hleděl. „Nejpozději za dva dny se Jama vrátí do tábora. Pak se ho zeptám.“

„A zjistíte, pane, že jsem s váma jednal čestně a poctivě jako voják s vojákem a dal vám všechno do poslední rupie,“ prohlásil Hakeswill a potáhl nosem. „Takovým podezřením jste se mě dotknul.“

Torrance zívl. „Dobrá, seržante, přijměte mou nejupřímnější, nejhlubší a nejpokornější omluvu. Tak mi řekněte, jak to s Sharpem bylo.“

Hakeswill pohlédl na sluhu, který pohyboval vějířem. „Rozumí ten pohanskej bastard anglicky, pane?“

„Samozřejmě že ne.“

„S Sharpem je konec, pane.“ Svaly v Hakeswillově tváři zacukaly, když si seržant vzpomněl na potěšení, které pocítil, když do svého úhlavního nepřítele kopal. „Dal jsem mu nakládačku, na jakou nezapomene, jestli vůbec bude mít čas si na něco vzpomenout, pane. Pak jsem ho svlíknul donaha a držel ho svázanýho, až si pro něj přijdou Jamovi lidi. A taky si přišli, takže ted‘ už je o Sharpieho postaraný a doufám, že navěky, jak si ten parchant zaslouží.“

„Vy jste ho svlékl?“ pohlédl na něj Torrance zmateně.

„Nechtěl jsem, aby ty bastardi někde pohodili jeho tělo v oficírským kabátě, i když si ho ten bastard nikdy nezasloužil, protože není nic jinýho než nula, pane, naprostá nula. Takže jsme ho svlíkli a jeho uniformu spálili.“

„A nic se při tom nepřihodilo?“

Hakeswill pokrčil rameny a ve tváři mu znovu zacukalo. „Akorát že ten jeho kluk utek, ale ten nám žádný problémy neudělá. Prostě zmizel, nejspíš se vrátil ke svý mámě.“

Torrance se usmál. Takže to dopadlo dobře a všechno je vyřešené. Dokonce může znovu rozjet své obchody s Jamou, i když teď už s trochu větší opatrností než předtím. „A Sajit šel s těmi, co si odnesli Sharpa?“ zeptal se, když si uvědomil, že bude potřebovat schopného úředníka, jestliže nechce, aby přišel někdo jiný a objevil jeho podvodné transakce při prvním otevření účetní knihy.

„Ne, pane. Je se mnou, čeká venku, pane,“ odpověděl Hakeswill a trhl hlavou k přední místnosti. „Chtěl s nima odejít, a tak jsem mu musel vrazit pár facek, protože je mně jasný, že ho potřebujem tady, pane. Naštěstí mu to stačilo a teď je z něj poslušnej zlatej hoch, i když je to pořád černej pohanskej parchant.“

Torrance se usmál. „Jsem vám moc zavázaný, seržante Hakeswille,“ řekl.

„Jenom konám svý povinnosti,“ odpověděl Hakeswill, pak ukázal k oknu do zahrady, zašklebil se a ve tváři mu zacukalo. „A doufám, že si za to vysloužím odměnu, pane.“

„Myslíte Brick?“ zeptal se Torrance.

„Touhu svýho srdce,“ řekl Hakeswill chraptivým hlasem. JBrick a já jsme stvořený pro sebe, pane, tak se praví v Písmu.“

„V tom případě si ale musíte na uskutečnění té věštby kapku počkat, seržante,“ zchladil ho Torrance, „protože pořád ještě potřebuju, aby se Brick starala o mě. Kromě toho budete muset převzít Sharpovy povinnosti. Musíme počkat, až si někdo všimne, že je pryč, a pak budeme tvrdit, že ho nejspíš přepadli Maráthové, když jel sem. Potom odjedete do hor a budete dělat to, co dělal Sharpe.“

„Já, pane?“ ozval se Hakeswill polekaný vyhlídkou, že by ho čekala opravdová práce. „A do hor?“

„Někdo tam musí jít. Snad nečekáte, že to budu dělat já?“ odsekl Torrance podrážděně. „Já musím zůstat tady, protože nesu větší zodpovědnost. Nebojte se, seržante, nebude to trvat dlouho, a až tohle tažení skončí, ujišťuju vás, že touha vašeho srdce bude vaše.“ Ovšem ne dřív, než za ni zaplatíš náklady, které jsem měl s její dopravou z Anglie, pomyslel si v duchu. Peníze na to budeš mít, uvažoval, protože jsi dostal od Jamy mnohem víc, než jsi mi přiznal, parchantě. „Tak se připravte, seržante,“ řekl nahlas. „Soudím, že bude třeba, abyste už zítra vyrazil na cestu.“

„Ano, pane,“ odpověděl Hakeswill se zatrpklým výrazem.

„Ještě jednou díky, udělal jste dobrou práci, Hakeswille,“ řekl Torrance velkodušně. „A nepusťte mi sem žádné můry, až budete odcházet.“

Hakeswill tedy odešel. Měl v kapse tři tisíce tři sta rupií a celé jmění v drahých kamenech ukrytých v sumce. Rád by to štěstí oslavil s Claře, ale říkal si, že i v tomhle jeho chvíle určitě přijde. Pohlédl na první hvězdy, které začínaly probleskovat na obloze nad Gawilghurem, a zatetelil se radostí, jakou už dávno nepocítil. Konečně dokonal svou pomstu a stal se boháčem, a tak bylo ve světě Obadiaha Hakeswilla všechno v nejlepším pořádku.

KAPITOLA 6

Sharpe věděl, že leží na voze taženém voly. Poznal to podle trhavého pohybu a strašlivého skřípění nenamazaných náprav. Vozy, které se táhly za postupujícím vojskem, vydávaly zvuky podobné kvílení duší, Úpicích v pekle.

Byl nahý, zkrvavený a nesnesitelně ho bolela hlava i celé tělo, dokonce jím při každém nadechnutí projela ostrá bolest. V ústech mu vězel roubík a ruce a nohy měl svázané, ale i kdyby ho nespoutali, ani pak by se nemohl pohnout, neboť ležel zabalený v tlustém koberci plném prachu. Hakeswill! Nepochyboval, že to byl on, kdo ho zákeřně přepadl, svlékl a okradl, protože zaslechl jeho chraptivý hlas, když ho zavinovali do koberce. Pak se mu zdálo, že ho vynášejí ze stanu a házejí do vozu, ale netušil, jak dlouho už ho vezou, neboť co chvíli upadal do stavu tupého omámení a opět se vracel k vědomí, jako když se člověk probouzí z děsivého snu. V ústech cítil krev, viklal se mu zub, patrně měl zlomené žebro a všechno ho bolelo a bolelo. Největší bolest mu tepala v hlavě. Také se mu chtělo zvracet, ale zoufale se snažil pocit nevolnosti potlačit, aby se s roubíkem v ústech neudusil.

Na jeho stavu bylo dobré jen to, že byl pořád ještě živ, i když ho napadlo, jestli to vůbec je dobré. Proč ho Hakeswill nezabil? Určitě ne ze soucitu, tím si byl jist. Takže má být zřejmě zabit někde jinde, třebaže nechápal, proč Hakeswill podstupuje tak obrovské riziko a pokouší se propašovat svázaného britského důstojníka přes linii picquets. To mu nedávalo smysl. Jedno však věděl jistě – že v tuto dobu už mu Hakeswill rozpáral kabát a zřejmě i boty a všechny ukryté drahokamy vybral. K čertu se vším! Nejdřív Simona a teď

Hakeswill. A ještě jedním si byl Sharpe jist – že by ho Hakeswill nedostal, kdyby mu k tomu nepomohl Torrance.

Jenže to, že znal své nepřátele, mu teď nebylo k ničemu. Věděl, že má stejnou naději přežít jako psi, které kdysi házeli s kamenem přivázaným na krku do bažin na březích Temže. Jako kluci se jejich zoufalému zápasu o život smáli. Někteří z těch psů pocházeli z bohatých rodin, a když jejich majitelé nebyli během několika dní ochotni za ně zaplatit výkupné, házeli je do řeky. Obvykle majitelé psích miláčků výkupné zaplatili a vylekaný lokaj přinesl peníze někam do sprosté hospody blízko doků. Jenže za něj výkupné nikdo nezaplatí. Komu by na něm záleželo? K čertu! Nos měl plný prachu z toho zatraceného koberce. Jen aby byl konec rychlý, modlil se.

Uvnitř koberce téměř nic neslyšel, pouze kvílivé skřípání náprav. Jednou se také ozvalo tlumené bouchnutí do boku vozu a měl dojem, že zaslechl i mužský smích. Byla noc. Nemohl si tím být jistý, ale zdálo se to logické, protože který blázen by se pokoušel propašovat svázaného britského důstojníka z tábora za denního světla? A také věděl, že ležel ve stanu ještě dlouho po tom, co ho Hakeswill ranou do hlavy omráčil. Znovu si vybavil, jak se to stalo. Vzpomínal si, že se sehnul a v dřepu vlezl do stanu, ale v tu chvíli se před ním mihla pažba muškety a pak už nebylo nic, jen bolest a prázdnota. Náhle ucítil tlak kolem pasu a po chvíli usoudil, že si někdo opřel o koberec nohy. Pokusil se to ověřit tím, že se pohnul, a dostal kopanec. Znovu tedy ležel bez hnutí. Ale jednou jeden pes vyvázl, vzpomněl si. Nějak se mu podařilo vyklouznout z provazu, kterým měl na krku přivázaný kámen, a pádil pak po břehu pryč a děti kolem křičely jako blázni a házely po něm kamením. Už si však nevzpomínal, jestli ho někdo zasáhl a pes stejně zemřel. Bože, jak byl tenkrát jako malý kluk divoký, divoký jako jestřáb. V nalezinci se z něj tu divokost pokoušeli vytlouct a bili ho, až mu tekla krev, a křičeli na něj, že špatně skončí. Předpovídali mu, že se jednou bude houpat na Tyburn Hillu na šibenici – Dick Sharpe, který sebou škube na oprátce a močí do kalhot, zatímco mu smyčka stahuje hrdlo. Jenže tahle předpověď se nikdy nesplnila. Naopak stal se důstojníkem, džentlmenem a pořád je živý a v návalu touhy zůstat živý i dál trhl pouty na rukou, ale ta se ani nehnula.

Jede s ním na voze i Hakeswill? Je to možné a naznačovalo by to, že ho chce seržant dopravit někam, kde by ho mohl zabít v klidu a bezpečí. Ale jak? Rychle nožem? Bylo to zoufalé přání vedené strachem z mučení, ale zřejmě také přání marné, protože od Hakeswilla mohl těžko čekat milosrdnost. Možná má v úmyslu oplatit mu, jak ho v Assaye svrhl ke slonovi, a čeká ho strašlivá smrt, kdy se bude zmítat a křičet pod sloní tlapou, až mu obrovský tlak rozdrtí hrudní koš jako skořápku vejce. Věz, že se ti hřích tvůj vymstí. Kolikrát už tahle slova z Bible slyšel? Většinou v nalezinci, kde je doprovázely rány rákoskou do hlavy odměřované rytmem slabik. Čtvrtá kniha Mojžíšova, Numeri, kapitola třicátá druhá, verš dvacátý třetí, slabika po slabice, rána za ranou. A nyní si ho Boží spravedlnost našla a čeká ho trest za všechny jeho dosud nepotrestané hříchy. Takže zemři se ctí, říkal si. Nesmíš křičet. Ať s tebou budou dělat cokoliv, těžko to může být horší než bičování, k němuž tě odsoudili na základě Hakeswillových lží. To bylo utrpení, a přesto jsi ani jednou nevykřikl. Vydržels bolest tenkrát, vydržíš ji i teď a zemřeš jako muž. Co to tehdy řekl hlavní seržant Bywaters, když mu vkládal do úst kožený roubík? „Odvahu, chlapče. Dívá se na vás celej regiment. Nezklamte je.“ Prokáže tedy statečnost a zemře čestně. Ale co bude potom? Peklo, odpověděl si, co jiného? A tam věčná muka, která mu bude chystat celá armáda Hakeswillů.

Vůz se zastavil. Slyšel, že na deskách podlahy vozu zadupaly boty, dolehly k němu hlasy a pak nějaké ruce uchopily koberec a stáhly ho z vozu. Těžce žuchl na zem, potom někdo koberec zvedl a někam ho odnášel. Musíš zemřít čestně, opakoval si Sharpe, i když věděl, že se taková slova lehčeji říkají, než potom plní. Jen málo lidí dokáže zemřít čestně. Vzpomněl si na silné a pevné muže, které viděl třást se hrůzou, když čekali, až sebou kára pod šibenicí trhne a odjede, i když na druhou stranu viděl jiné odcházet na věčnost s tak jasným vzdorem a vyzývavostí, že přihlížející dav ztichl. Přesto nakonec všichni, stateční i ti, co podlehli strachu, tančili tanec smrti na konci konopné oprátky, škubali sebou a dav se jejich bizarnímu skotačení smál. Nejlepší loutkové divadlo v Londýně, říkalo se popravišti. Zřejmě tedy neexistuje jiný dobrý způsob smrti než v posteli a ve spánku, kdy člověk v klidu ulehne a už se nikdy

neprobudí. Anebo možná v boji tváří v tvář ústí kanónu, z něhož vyšlehne oheň, a koule pošle vojáka v jediném kratičkém okamžiku na onen svět.

Slyšel kroky mužů, kteří ho nesli. Zněly dutě, jako by boty pleskaly do kamene. Pak k němu dolehlo mumlání vzrušených hlasů, jako když mluví hodně lidí jeden přes druhého. Ucítil, že do koberce, v němž vězel, dav strká a smýká jím. Potom se mu zdálo, že ho vynášejí po nějakých schodech nebo stupních, a mumlání hlasů utichlo. Konečně ho hodili na zem. Opět se ozvaly hlasy, ale teď už o něco zvučnější, jako by se ocitl v uzavřeném prostoru. Náhle se ho zmocnila absurdní představa, že ho přinesli do arény pro kohoutí zápasy, jako byla ta ve Vinegar Street, kde jako malý kluk roznášel divákům pivo, aby si vydělal pár čtvrťáků.

Ležel tam dlouho a po celou tu dobu slyšel hlasy, občas i smích. Opět si vzpomněl na Vinegar Street a na jednoho tlustého muže, který se živil chytáním krys. Tímto způsobem se dostával do velkých domů v západním Londýně, což mu umožňovalo, aby je prozkoumal a dával pak informace svým zlodějským kamarádům. „Ty na to máš dobrej čuch, Dicky," říkal malému Richardovi, sevřel mu paži a ukázal na kohouty, kteří čekali, až je pustí na sebe. „Tak kterej vyhraje, chlapče?" zeptal se ho. „Řekni, na kterýho si mám vsadit?" Richard na jednoho ukázal, aniž věděl proč, a většinou se pak stalo, že jeho favorit vyhrál. „Ten kluk má prostě štěstí," říkal krysař svým přátelům a hodil chlapci čtvrťák. „Z pekla štěstí!"

Ale ne dnes, uvažoval Sharpe. Zdálo se, že ho štěstí nadobro opustilo. Náhle ucítil, že kdosi rolí koberce pohnul a vzápětí ji rozvinul a vyhodil ho nahého na kamennou podlahu. Kolem zahlaholil posměch. V první chvíli se nemohl orientovat, protože ho oslepilo světlo, ale pak uviděl, že je na velkém dvoře vydlážděném plochými kameny a osvětleném pochodněmi, které plály upevněné na sloupech po obvodu dvora. Chopili se ho dva muži v bílých tunikách a odvlekli ho ke kamenné lavici, kde mu k jeho překvapení rozvázali pouta na rukou i nohou a vyndali z úst roubík. Chvíli seděl, hýbal strnulými prsty, aby se mu prokrvily, a zhluboka dýchal vlhký vzduch. Hakeswilla nikde neviděl.

Jak se po něm rozhlížel, zjistil, že je v nějakém chrámu. Kolem dvora se táhla krytá arkáda, a protože chodba byla asi o metr nad kamennou podlahou dvora, připomínalo to celé arénu. Takže s tím kohoutím zápasištěm nebyl příliš daleko od skutečnosti, třebaže ošuntělá aréna ve Vinegar Street se dala jen těžko porovnat se vznosnou krásou tohoto objektu, s jeho oblouky zdobenými ornamenty, reliéfy různě se kroutících bohů a podivných šelem s vyceněnými zuby. Arkáda byla plná mužů. Byly jich stovky a z jejich výrazů se zdálo, že se všichni těší na dobrou zábavu. Sharpe se dotkl oteklého rtu a ucukl bolestí. Měl hroznou žízeň a při každém hlubším nadechnutí mu ze zlomených nebo pohmožděných žeber vystřelovala ostrá bolest. Na čele měl velkou bouli pokrytou zaschlou krví. Rozhlédl se po divácích v arkádě, jestli mezi nimi nespatří nějakou známou tvář, ale žádnou neobjevil. Viděl jen indické venkovany s tmavýma očima, v nichž se blýskala světélka plamenů pochodní. Museli se sem sejít ze všech vesnic v okruhu desítek mil, aby se stali svědky podívané, která se pro ně chystala.

Uprostřed dvora stála malá kamenná svatyně, jejíž stěny zdobily motivy slonů a tančících dívek, a korunovala ji stupňovitá věž s dalšími bohy a zvířaty, zbarvenými červeně, žlutě, zeleně a černě. Náhle vyšel ze svatyně muž a zvedl ruce, aby si zjednal ticho. Šum mezi přítomnými diváky utichl. Sharpe toho muže poznal. Byl to ten vysoký hubený a kulhající Ind v zelenočerné pruhované tunice, který prosil Torrance za Naigův život, a za ním vyšli dva jettiové. V tu chvíli Sharpe pochopil. Šlo o pomstu za Naiga, takže Hakeswill ho nechtěl zabít, pouze ho předal, samozřejmě za peníze, těmto lidem.

Mezi shromážděnými proběhla při pohledu na jettie vlna obdivného šumu. Byli to obrovští svalnatí muži, kteří pěstovali svou sílu v rámci zasvěcení nějakým podivným indickým bohům, a i když se s nimi Sharpe už v minulosti setkal, a dokonce jich několik v Seringapatamu zabil, nedovedl si představit, jak by mohl nyní těmto dvěma vousatým obludám odolat. Byl zesláblý hladem a žízní, bolelo ho celé tělo a točila se mu hlava, zatímco oni byli v plné síle a těšili se na svůj úkol. Těla měli natřená olejem, aby se jim svaly ve světle pochodní leskly, vlasy obtočené kolem hlavy a jeden z nich měl na tváři namalované červené linky. Ten druhý, o něco menší, držel

dlouhé kopí. Oba měli kolem boků bederní zástěrku, ale jinak byli nazí. Když vyšli, krátce pohlédli na Sharpa a ten vyšší padl před malou svatyní tváří k zemi. Odněkud zezadu vyšlo asi deset strážců s mušketami a nasazenými bajonety a rozestavilo se kolem dvora.

Vysoký muž v pruhované tunice zatleskal a znovu si zjednal ticho. Chvíli to trvalo, protože do chrámu se tlačili další lidé a pod arkádou už téměř nebylo místo. Někde venku zařehtal kůň. Několik mužů se ohradilo proti těm, kteří se tlačili dovnitř, ale konečně ruch utichl a vysoký muž přistoupil k okraji kamenného podstavce, na němž malá svatyně stála, a začal mluvit. Mluvil dlouho a jeho slova co chvíli přerušovalo souhlasné hučení davu. Sharpe viděl, jaké nenávistné pohledy na něj vrhají, a někteří dokonce směrem k němu plivli. Oplácel jim zatvrzelým pohledem, víc nemohl. Bylo mu jasné, že všichni se těší na vzácnou podívanou – přímo před jejich očima bude zabit zajatý Angličan. Nemohl jim to mít za zlé, dokonce jejich radost chápal, ale zároveň to v něm probudilo odhodlání vzepřít se. Ať ho čert veme, jestli to s ním budou mít ti dva lehké! Musí je nějak poznamenat, umiňoval si, aby si ještě dlouho pamatovali večer, kdy měli zabít červenokabátníka.

Vysoký muž v pruhované tunice skončil svou řeč, opatrně sestoupil po několika schůdcích a zamířil k Sharpovi. Nesl se důstojně jako někdo, kdo si je vědom své moci. Zastavil se několik kroků před Sharpem, a když uviděl, v jakém zbědovaném stavu Angličan je, zkřivil ústa v posměšném šklebu. „Jmenuji se Jama," řekl anglicky.

Sharpe na to nereagoval.

„Zabils mého bratra," pokračoval Ind.

„Já jsem zabil hodně mužů," odpověděl Sharpe slabým chraptivý hlasem, pak si odkašlal a vyplivl hlen z prachu. „Zabil jsem hodně mužů," opakoval.

„Naig byl jedním z nich," řekl Jama.

„Zasloužil si zemřít."

Jama se ušklíbl. „Jestli si můj bratr zasloužil zemřít, pak si to zaslouží i Britové, kteří s ním obchodovali."

To je pravda, pomyslel si Sharpe, ale nic neřekl. Všiml si, že mezi hlavami shromážděných lidí sem tam vykukují špičaté přilby, a

usoudil, že se na jeho smrt přišli podívat i maráthští jezdci, již stále ještě křižovali Deccanskou plošinou. Možná právě oni koupili těch dva tisíce ztracených mušket, které jim dodal Hakeswill a jejichž ztrátu se snažil Torrance zakamuflovat.

„Takže teď zemřeš ty," prohlásil Jama.

Sharpe pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že je s tím smířen. Uvažoval, že by mohl vyrazit doprava a vytrhnout nejbližšímu strážci mušketu, ale uvědomil si, že v tomto stavu není schopen žádné překvapivé akce. Navíc by se na něj sesypali muži shromáždění v hledišti arkády a přemohli ho pouhým počtem. Něco však musí udělat. Cokoliv! Člověka přece nelze zabít jako psa.

„Zemřeš pomalu," promluvil znovu Jama, „abys splatil mé rodině dluh krve."

„Takže ti jde o smrt, která by vyvážila smrt tvého bratra?" zeptal se Sharpe.

„Ano," přikývl Jama.

„Potom zabij krysu," řekl Sharpe, „anebo rozšlápni žábu. Tvůj bratr si zasloužil zemřít, byl to zloděj."

„Vy Angličané jste všichni zloději, protože nám chcete ukrást celou Indii," odpověděl Jama klidně. Znovu pohlédl na Sharpovy rány a zatvářil se spokojeně. „Teď máš ještě dost drzosti, ale za chvíli budeš prosit o milost," dodal. „Víš, kdo jsou jettiové!"

„Vím," přikývl Sharpe.

„Prithviraj," ukázal Jama na vyššího jettie, který se klaněl před malým oltářem, „vykastroval holýma rukama muže. Udělá to i tobě, ale pro dnešní večer jsem slíbil těmto lidem, že uvidí smrt na sto způsobů. Budou tě trhat na kusy, Angličane, ale stále přitom budeš žít. V tom spočívá umění jettiů, zabíjet pomalu a bez zbraní, trhat člověka kus po kusu a milosti se ode mě dočkáš, teprve až tvůj křik utiší mou bolest z bratrovy smrti." Vrhl na Sharpa poslední pohrdlivý pohled a zamířil zpátky ke schůdkům svatyně.

Prithviraj se naklonil dopředu, zazvonil malým zvonečkem, aby na sebe upozornil boha, pak sepnul ruce a naposledy sklonil hlavu. Druhý jetti, ten, který měl kopí, jen stál a s kamenným výrazem Sharpa pozoroval.

Sharpe se přinutil vstát. Bolela ho záda a v nohou cítil takovou slabost, že se zapotácel. Z přihlížejícího davu se ozval smích. Sharpe udělal krok doprava, ale nejbližší strážce vzápětí ukročil dozadu, takže vzdálenost mezi nimi zůstala stejná. Kdosi přinesl ze svatyně stoličku zdobenou řezbami, postavil ji na vrchol schůdků a Jama se na ni posadil. Kolem jedné z pochodní se mihl stín velkého netopýra. Sharpe popošel dopředu, aby vyzkoušel nohy – byl překvapen, že je vůbec schopen se na nich udržet. Dav se opět jeho vratkým krokům smál a posměšné výkřiky na chvíli vytrhly Prithviraje z modlitby. Krátce pohlédl na Sharpa, a když viděl, že od něj nehrozí žádné nebezpečí, vrátil se opět ke svému bohu.

Sharpe se zapotácel. Udělal to schválně, aby vzbudil dojem, že je ještě slabší, než skutečně byl. Zavrávoral, a jak se snažil získat rovnováhu, udělal pár potácivých krůčků na stranu, aby se dostal blíž k jednomu ze strážců. Vytrhnout mu mušketu a vrazit hlaveň Jamovi do tváře, říkal si, tím by se dalo začít. Znovu zavrávoral stranou, ale nejbližší strážce opět ustoupil, nyní však sklonil mušketu a napřáhl bajonet proti němu. Bylo zřejmé, že strážci mají rozkaz držet ho uvnitř prostoru, kde ho měli jettiové zabít. Sharpe horečně uvažoval, jestli se dokáže vyhnout bajonetu a zmocnit se muškety, ale vtom se ke strážnému, kterého si vybral, přiblížil druhý, aby ho podpořil.

V tu chvíli Prithviraj vstal.

Teprve teď si Sharpe plně uvědomil, jaký je jetti obr, jak mohutnou má hruď a že jeho paže jsou široké jako mužská stehna. V davu to znovu zašumělo obdivem. Prithviraj si odepnul bederní zástěrku a odhodil ji, takže byl stejně nahý jako Sharpe. Zřejmě tím chtěl ukázat, že nemá zapotřebí žádnou výhodu, třebaže po tom, co sestoupil z podstavce svatyně, se druhý jetti držel těsně za ním. Dva proti jednomu, navíc jeden z těch dvou měl kopí, zatímco Sharpe pouze holé ruce. Vrhl rychlý pohled k sloupům s pochodněmi v zoufalé naději, že by se mohl některé zmocnit a použít ji jako zbraně, ale byly upevněné příliš vysoko. Panebože, pomyslel si, co může dělat? Ale něco udělat musel. Cokoliv! Cítil, že se o něj začíná pokoušet panika.

Couvl před jettim a znovu sklidil posměch davu. Na to však nedbal. Pozoroval Prithviraje. Zdálo se mu, že je příliš svalnatý na to,

aby mohl být rychlý. Zřejmě proto ho jistil ten druhý. Jeho úkolem bylo nahánět Sharpa pomocí kopí tam, kde ho Prithviraj potřeboval mít, a až by ho obr srazil k zemi, měl ho hrotem kopí držet, aby mu Prithviraj mohl postupně trhat prsty, uši, jazyk a další končetiny. Náhle si Sharpe uvědomil, že musí začít u toho druhého – nějak ho dostat a zmocnit se jeho zbraně. Začal se posouvat doleva a nenápadně se k němu zkoušel přiblížit. Z davu se ozval povzdech. Přihlížející se zaradovali, že se Angličan rozhodl pro boj.

Hrot kopí sledoval Sharpův pohyb. Musíš to udělat bleskově, jinak nemáš šanci, pomyslel si Sharpe, zároveň však pochyboval, že je toho schopen. Po Hakeswillově ráně do hlavy a kopancích se stále cítil malátný a slabý. Jenže nic jiného mu nezbývalo, než se pokusit o nemožné, a tak se dál sunul doleva, až se nakonec odhodlal. Vrhl se na jettiho s kopím, ale hrot zbraně ho zastavil, navíc Prithviraj reagoval mnohem rychleji, než Sharpe čekal, a tak musel uskočit, aby mu unikl. Dav odměnil jeho nepodařený útok posměchem.

„Přijmi smrt," zvolal Jama. Vedle něho stál sluha a ovíval mu tvář vějířem.

Sharpovi se řinul po obličeji pot. Jettiové ho zatlačili blíž ke vchodu do chrámu, kde byla dvě ramena kamenných schodů do arkády. Schody vyčnívaly do nádvoří a vytvářely mezi sebou částečně uzavřený prostor, v němž se nyní Sharpe ocitl. Pokusil se odtud uniknout, ale jetti s kopím mu to nedovolil. Oba svalovci věděli, že ho mají v pasti, a pomalu se k němu blížili. Sharpe nemohl jinak, než před nimi couvat, a couval, až se dotkl zády okraje arkády. Jeden z diváků ho kopl, ale spíš jen ze zlé vůle, než že by ho chtěl vrhnout proti jettiům. Prithviraj si procvičoval prsty a připravoval se na svou práci. Vzduchem létaly kousky shořelého plátna z pochodní. Jeden přistál Sharpovi na rameni a on ho smetl.

„Sahibe!" zasyčel za ním náhle jakýsi hlas. „Sahibe!"

Prithviraj se tvářil klidně a sebevědomě. Parchant, pomyslel si Sharpe, na jeho místě bych byl taky klidný. Co tak kopnout ho mezi nohy? Usoudil, že je to jeho poslední šance. Jeden dobře vedený kopanec, po němž se jetti zlomí dopředu. Kdyby tohle nevyšlo, pak už zbývalo jenom vrhnout se na kopí a doufat, že si ho vrazí tak hluboko do těla, aby smrt nastala rychle.

„Sahibe!“ zasyčel mu znovu kdosi za zády. Prithviraj jako by jeho úmysl tušil, natočil se k němu bokem a trochu couvl, aby se k Sharpovi mohl víc přiblížit druhý jetti a vyhnat ho kopím od zdi.

Sharpe se ohlédl a uviděl mezi nohama diváků Ahmedovu hlavu. Chlapec klečel a snažil se k němu postrčit jílec tulwaru, který ukořistil u Deogaumu. Sharpe se opřel o okraj arkády. Někteří z diváků zklamaně zahučeli, neboť se zdálo, že rezignuje, a oni se těšili na napínavější boj. Většina přihlížejících však jeho ochabnutí přijala s radostí.

Sharpe mrkl na Ahmeda, nenápadně sáhl dozadu a podařilo se mu uchopit jílec tulwaru. Nemohl si dovolit váhat. Odrazil se od zdi arkády, vytrhl zakřivenou šavli z pochvy, kterou Ahmed držel, a zaútočil. Také jettiové si mysleli, že se už vzdává, a nebyli na nic takového připraveni. Čepel zakřivené šavle švihla vzduchem a zasáhla obličej bližšího z nich, toho s kopím. Muž vykřikl, pustil kopí a chytil se za tvář. Sharpe se rychle shýbl a kopí sebral. Prithviraj couvl. Už se netvářil klidně.

Strážci po stranách nádvoří zvedli muškety a ozvalo se cvakání závěrů. Jen ať vystřelí, pomyslel si Sharpe, to je rychlejší smrt, než být trhán a kasírován nahým obrem. Jama však mezitím vyskočil a zvedl ruku, aby strážce zarazil. Nechtěl, aby Sharpe zemřel dřív, než si vytrpí martyrium bolesti, které mu chystal. Zraněný jetti klečel na zemi a mezi rukama, jež si tiskl na tvář, mu crčela krev.

A pak padl výstřel z muškety, i když v nádvoří, uzavřeném ze všech stran zdmi, zaduněl jako rána z děla. Jeden ze strážců sebou prudce trhl, když mu kolem hlavy hvízdla kule a odštípla ze zdobeného oblouku arkády kus kamene. Potom se ozvalo hlasité zvolání indickým jazykem z míst, kde byl hlavní vchod do chrámu. Jama se otočil a uviděl, že se tam tlačí dopředu skupina ozbrojených mužů.

Tím, kdo vystřelil a pak vykřikl na Jamu, byl Syud Sevajee. Ind vstoupil do nádvoří a usmál se na Sharpa. „Řekl jsem mu, že to musí být férový boj, podporučíku.“

„Můj boj proti němu?“ zeptal se Sharpe a ukázal hlavou na Prithviraje.

„Přišli jsme se pobavit," odpověděl Sevajee. „Takže když nám předvedete trochu zábavy, budeme vám vděčni."

„A proč toho parchanta nezastřelíte a neskončíte s tím?"

„Tihle lidé přijmou jen výsledek spravedlivého boje, podporučíku. Nelíbilo by se jim, kdybych vás z toho jen tak vytáhl. Navíc si myslím, že by vás ani netěšilo, kdybyste mi musel být zavázán."

„To jsem vám už teď," řekl Sharpe. Otočil se a pohlédl na Prithviraje, který čekal na znamení od Jamy. „Hej, Goliáši, chytej!" křikl na něj Sharpe a hodil mu tulwar. Sám si nechal kopí. „Chceš podstoupit spravedlivej boj? Tak bojuj!"

Náhle se mu zdálo, že ochablost a všechny bolesti zmizely, dokonce ani žízeň necítil. Bylo to jako tehdy v Assaye, kdy se ocitl obklopen nepřáteli a svět kolem něj jako by náhle nabyl ostrých kontur a nabízel mu skvělou šanci. A tu šanci cítil i teď. Vlastně něco víc než šanci, protože byl odhodlán toho svalnatého bastarda srazit. Teď to teprve byl férový boj a Sharpe byl zvyklý bojovat, od maličká. K boji ho vychovala ulice a neustále ho do něj hnala chudoba a zoufalství. Kdyby nebyl bojovník, nebyl by nic a nyní si řekl, že tomu krvelačnému davu dopřeje, na co se těšil a co chtěl vidět. Zvedl kopí. „Tak pojď, ty bastarde!" zavrčel.

Prithviraj se sehnul, zvedl tulwar, máchl jím vzduchem a znovu se ohlédl k Jamovi.

„Nedívej se na něj, ty naolejovaná opice! Dívej se na mě!" houkl na něj Sharpe. Pokročil dopředu s kopím napřaženým nízko, ale pak hrot zvedl a vyrazil jím proti obrovu břichu. Prithviraj neobratně výpad kryl a čepel šavle zazvonila o hrot kopí. „Budeš do toho muset dát víc síly, obludo," zamumlal Sharpe. Zůstal stát s kopím svěšeným k zemi, aby vyprovokoval jettiho k výpadu. Prithviraj postoupil dopředu, máchl šavlí, ale Sharpe uskočil a hrot tulwaru šlehl těsně před jeho hrudí.

„A taky budeš muset přidat na rychlosti," pokračoval v dráždění protivníka. Pak naznačil výpad z pravé strany, ale jenom naznačil a vzápětí uskočil doleva. To vyvedlo Prithviraje z rovnováhy, a než se stačil otočit, bodl ho Sharpe do zad. Byla to lehká rána, možná jen škrábnutí, ale přesto se z ní vyřinula krev. „Teď to je kapku jiný, než

když jsem měl holý ruce a tebe chránil ten druhej, co?“ Jetti nerozuměl ani slovu, ale to Sharpovi nevadilo. Prithviraj musel poznat, že se mu vysmívá. „Tak pojď a zmož se na něco, ty tupý jelito!“ provokoval ho. „Zaútoč na mě!“

Dav kolem nádvoří ztichl. Prithviraj vypadal zmateně. Nebyl připraven, že bude muset bojovat, a už vůbec ne s tulwarem, na který zjevně nebyl zvyklý. „Ale taky to můžeš vzdát,“ dorážel na něj Sharpe. „Můžeš padnout na kolena a zabalit to. Nezabiju tě, když to uděláš, ale jestli to nevzdáš, napíchnu tě jako kus masa na rožnění.“

Prithviraj mu sice nerozuměl, ale pochopil, že oběť, kterou měl roztrhat na kusy, ho najednou ohrožuje a musí sejí bránit. Teď už neuvažoval, jak toho Angličana zabít pomalu. Teď ho chtěl zabít co nejrychleji. Pohlédl na jeho kopí a litoval, že nemá místo tulwaru tuhle zbraň, jenže Sharpe věděl, že hrot na dlouhé žerdi je nebezpečnější než čepel. Proto si nechal kopí. „Chcete to rychle, nebo pomalu, Sevajee?“ zavolal na Inda.

„Jak se vám to bude hodit, podporučíku,“ odpověděl Sevajee s úsměvem. „Není na divákovi, aby říkal herci, jak má svou roli hrát.“

„Pak to nebudu natahovat,“ prohlásil Sharpe. Ukázal volnou rukou na jettiho a naznačil mu, aby padl na kolena. „Klekni a já tě ušetřím! Sevajee, přeložte mu to.“

Sevajee to zopakoval v indickém jazyce, ale Prithviraj usoudil, že je to míněno jako urážka, neboť vyrazil prudce vpřed a máchl tulwarem. Sharpe tak tak uskočil stranou a kryl ránu násadou kopí – naštěstí ji rána nepřerazila, jen z ní odštípla třísku.

„To k ničemu nepovede,“ řekl Sharpe klidně. „Tohle není sušení sena, ty troubo. Uvědom si, že ti jde o život.“

Prithviraj zaútočil znovu, ale nebyl schopen ničeho jiného, než se ze vší síly rozmáchnout a seknout, přitom každá z těch ran by snad Sharpa rozpůlila, kdyby neměl dost času uskočit. A tak uhýbal a kroužil uprostřed nádvoří a jenom si dával pozor, aby ho obr znovu nezahnal na okraj do pasti. Přihlížející ožili a začali Prithviraje povzbuzovat, neboť se jim zdálo, že by přece jen mohl vyhrát, pouze někteří z nich si všimli, že Angličan se zatím ještě ani nesnaží bojovat. Že jettiho pouze dráždí, uniká mu a tím, že drží kopí nízko, se mu vysmívá.

„Myslel jsem, že to hodláte ukončit rychle," zavolal na něj Sevajee.

„Chcete, abych to udělal?" odpověděl Sharpe. Přikrčil se a zvedl hrot kopí. Prithviraj se zastavil a ostražitě ho sledoval. „Nejdřív ti ho vrazím do břicha a pak ti jím probodnu hrdlo," řekl Sharpe. „Seš připravenej?" Pohnul se dopředu a stále s hrotem oštěpu nízko naznačil několikrát za sebou bodnutí. Prithviraj couval a snažil se náznaky výpadů krýt, ale Sharpe pokaždé těsně předtím, než mohlo dojít ke střetu zbraní, kopí strhl zpět. Prithviraj byl čím dál zmatenější a mračil se. Zdálo se, že ho lesklá čepel kopí, která před ním šlehala jako hadí jazyk, téměř hypnotizuje. V jednu chvíli, jako by toho už měl dost, se pokusil o protiútok, ale vzápětí mu čepel kopí šlehla těsně před obličejem a znovu ho donutila ustoupit. A pak narazil na svého druha, oslepeného jettiho, který se stále krčil na zemi se zkrvavenýma rukama na tváři, zakopl o něj a zavrávoral.

V tu chvíli skočil Sharpe dopředu, bodl kopím, potácející se Prithviraj nedokázal ránu odvrátit a hrot kopí se mu zaryl hluboko do břicha. Sharpe zakroutil čepelí, aby neuvízla v těle, pak hrot vytrhl a na kamennou podlahu chrámu vystříkla krev. Prithviraj se předklonil, jako by chtěl potlačit bolest, a v tu chvíli Sharpe bodl podruhé, tentokrát do hrdla, jak předpověděl.

V davu zazněl zklamaný povzdech.

Prithviraj se zhroutil na zem a svíjel se v krvi, která mu bublala z břicha a stříkala z krku.

Sharpe k němu přistoupil, vykopl mu z ruky tulwar, pak se obrátil a pohlédl na Jamu. „Ty a tvůj bratr jste vedli obchody s kapitánem Torrancem, že?"

Jama neodpověděl.

Sharpe vykročil ke svatyni. Dva Jamovi strážci se pohnuli, aby ho zastavili, ale Sevajeeho muži zvedli muškety a jeden z nich skočil do nádvoří. Také Ahmed seskočil z arkády a sebral z kamenné dlažby svůj tulwar. Prithviraj ležel na boku a umíral.

Ve chvíli, kdy se Sharpe přiblížil ke schodům, Jama vstal, ale kvůli ochrnuté noze nemohl utéct rychle, takže vzápětí měl na břiše hrot kopí. „Na něco jsem se tě ptal," řekl Sharpe.

Jama stále mlčel.

„Poslouchej dobře, jestli ti záleží na životě,“ pokračoval Sharpe. „Chci vědět, jestli na mě tu léčku nastrojil Torrance.“

Jama pohlédl na zkrvavené kopí.“Ano,“ přikývl.

„Jestli tě ještě někdy uvidím, zabiju tě,“ řekl Sharpe. „Jestli se vrátíš do tábora, pověsím tě stejně jako tvýho bratra, a jestli pošleš Torrancovi varování, najdu si tě, i kdybys zalez do nejzadnějšího kouta světa, a holýma rukama tě vykastruju.“ Přitlačil na kopí, ale jen tak, aby hrot propíchl kůži na Jámově břiše, a pak se otočil. V nádvoří chrámu se rozhostilo ticho. Přihlížející byli zjevně zastrašeni Sevajeeho lidmi a také zvratem, který tak krutě změnil divadlo, na něž se těšili. Sharpe odhodil kopí, pomohl nahoru Ahmedovi a poplácal ho po rameni. „Seš chlapík, Ahmede, ale teď se musím něčeho napít. Bože, já snad umírám žízní!“

Neumíral, naopak zůstal živý.

Což znamenalo, že v brzké době zemře někdo jiný.

Protože Sharpe nebyl jen živý, byl také plný hněvu, který v něm vřel a dožadoval se pomsty.

Sharpe si vypůjčil od jednoho ze Sevajeeho mužů indickou tuniku a usadil se za Ahmedem v sedle klisny majora Stokese. Odjížděli pomalu. V chrámu za nimi pomalu dohořívaly pochodně a oni mířili k nezřetelné narudlé záři na obzoru, která prozrazovala polohu britského tábora. Bylo to jen pár mil směrem na západ. Během cesty Sevajee Sharpovi vylíčil, jak Ahmed při útěku z tábora vjel přímo do náruče jeho mužů. „Naštěstí pro vás jsem ho poznal,“ řekl Ind.

„A okamžitě jste poslal pro pomoc, že?“ poznamenal sarkasticky Sharpe. „Přivedl jste k tomu zatracenýmu stanu pár červenokabátníků a ty mě vysvobodili.“

„Vidím, že vaše vděčnost ke mně nezná mezí,“ odpověděl se smíchem Sevajee. „Víte, jak dlouho mi trvalo, než jsem pochopil, co ten váš kluk mele? Přísahám vám, že ani pak jsme mu moc nevěřili, a když jsme ho konečně začali brát vážně, už vás odváželi pryč. Jeli jsme tedy za nimi a přitom mě napadlo, že bychom si mohli užít trochu zábavy. A taky jsme šijí užili.“

„Služebník, sahibe,“ řekl Sharpe. „Jsem rád, že jsem vás nezklamal.“

„Věděl jsem, že byste mohl jettiho ve férovém boji porazit.“

„V Seringapatamu na mě byli tři a vyřídil jsem je všechny,“ pochlubil se Sharpe, „i když nevím, jestli to tenkrát byl férovej boj. Já férovým bojům moc neholduju. Radši mám ty neférový. Férový boje jsou pro džentlmeny, který neznaj nic lepšího.“

„Proto jste dal tomu jettimu šavli, co?“ poznamenal Sevajee.

„Tušil jsem, že si s ní neporadí,“ řekl Sharpe. Najednou na něj padla únava a všechny bolesti a otupělost se vrátily. Nad ním zářily na jasné obloze tisíce hvězd a nad vzdálenou pevností visel úzký srpek měsíce. Tam je Dodd, pomyslel si, další parchant,

s kterým si musí vyrovnat účet. Takže Dodd, Torrance, Hakeswill a ti jeho dva poskokové. Účet, který se srovná jen tím, že všichni potáhnou do pekel.

„Kam vás mám doprovodit?“ zeptal se Sevajee.

Sharpe na něj překvapeně pohlédl. O tom zatím neuvažoval.

„Půjdete za generálem?“

„Panebože ne!“ Sharpe si nedovedl představit, že by si teď měl jít stěžovat Wellesleymu. Ten studený čumák by ho patrně obvinil, že dělá jen samé problémy. Takže jet za Stokesem? Nebo co tak ke kavaleristům? Seržant Lockhart by ho samozřejmě přivítal. Ale pak dostal jiný nápad. „Vemte mě do svýho tábora,“ odpověděl Sevajeemu.

„A ráno?“

„Ráno budete mít o jednoho muže víc,“ řekl Sharpe. „Chci se dát k vám.“

Sevajee se zatvářil pobaveně. „Proč?“ „Proč myslíte? Chci se u vás schovat.“

„Ale proč?“

Sharpe povzdechl. „Myslíte, že by mně Wellesley věřil? Kdybych mu řekl, jak to všechno bylo a je, myslel by si, že mám úpal nebo že jsem moc pil. A i kdyby si zavolal Torrance k výslechu, ten kluzkej parchant by zase všechno popřel nebo hodil na Hakeswilla.“

„Kdo je to?“ zeptal se Sevajee.

„Další parchant, kterýho musím zabít,“ řekl Sharpe. „A půjde to lip, když nebude vědět, že jsem naživu.“ Tentokrát ho musím poslat do pekel vlastní rukou, aby z toho zase nevyklouzl, přísahal si Sharpe. „Akorát nevím, jak to zařídit s koněm majora Stokese. Major je dobrej člověk.“

„S tímhle koněm?“ ukázal Sevajee na Sharpovu šedou klisnu.

„Myslíte, že by mu ji mohlo pár vašich lidí zítra ráno vrátit?“

„Samozřejmě.“

„Ať mu řeknou, že mě nepřátelé shodili ze sedla a zajali – zkrátka aby to vypadalo, že mě drží v zajetí v Gawilghuru.“

„A celou tu dobu budete s námi?“

„Právě se ze mě stal Maráth,“ prohlásil Sharpe.

„Tak vás mezi námi vítám,“ zasmál se Sevajee. „Ale teď si, myslím, potřebujete trochu odpočinout.“

„Už jsem se naodpočíval dost,“ řekl Sharpe. „Právě teď potřebuju jenom něco na sebe a tmu.“

„A taky jídlo,“ připomněl mu Sevajee a pohlédl na ubývající srpek měsíce nad pevností. „Zítřejší noc už bude temnější,“ dodal a Sharpe přikývl. Potřeboval pořádnou tmu, takovou, v níž se pohybují živí duchové.

Major Stokes byl rád, že se znovu shledal se svým koněm, ale z toho, co se přihodilo Sharpovi, byl smutný. „Chytili ho Maráthové,“ řekl siru Arthuru Wellesleymu. „A vinu na tom nesu i já.“

„Nechápu proč, Stokesi.“

„Neměl jsem ho nechat odjet samotného. Měl jsem ho přesvědčit, aby počkal na poháněče, až se budou vracet.“

„To bude jeho první uvěznění, ale obávám se, že ne poslední.“

„Škoda, bude mi chybět, pane, velmi chybět. Je to skvělý chlapík.“

Wellesley jen odfrkl. Vyjel do hor po upravené části cesty, aby sám posoudil, jak práce postupují, a byl příjemně překvapen, i když si dal záležet, aby to nedal najevo. Odhadoval, že po dalším dni už by se mohli dostat k úpatí svahu před vrcholem. Polovina z potřebných obléhacích děl už byla v provizorním parku na horské

louce a volští nosiči k nim nyní dopravovali koule, kterými se budou dělostřelci snažit vystřílet průlom v gawilghurských hradbách. Od chvíle, kdy Wellesley poslal do hor dva bataliony sepojů, aby zakročily proti nepřátelským hordám, se už Maráthové prakticky k žádným přepadům pracovních čet neodvážili. Čas od času se sice ozvaly výstřely z mušket, ale byla to střelba z takové dálky, že nikoho neohrozila. „Vaše práce ale s touto cestou neskončí," řekl Wellesley Stokesovi. Generál se svým doprovodem následoval majora pěšky na vyvýšeními, z níž si mohli prohlédnout opevnění.

„S tím jsem ani nepočítal, pane."

„Znáte Stevensona?"

„Jednou jsem s ním obědval."

„Posílám ho sem nahoru, útok povedou jeho vojáci. Ti mí zůstanou dole a budou stoupat nahoru dvěma cestami ze dvou směrů." Wellesley mluvil stroze, téměř odměřeně, ale z jeho slov bylo zřejmé, že chce svou armádu opět rozdělit na dvě vojska, jak to ostatně dělal po celé tažení proti Maráthům. To Stevensonovo by tedy mělo vystoupit na náhorní plošinu a vést po úzké skalní šíji hlavní útok, který by vyústil ztečí do vystřílených průlomů v hradbách vnější pevnosti. Aby však nedovolil nepříteli vrhnout všechny jeho síly k obraně průlomů, zamýšlel Wellesley vyslat nahoru dva sledy svého vojska po úzkých cestách, které vedly přímo k vnitřní pevnosti. Tyto oddíly měly jít proti neporušenému opevnění, navíc bez podpory dělostřelectva, protože obě cesty byly na děla příliš strmé; na druhou stranu ovšem Wellesley ani nepočítal, že by se některý z těchto sledů měl opravdu pokusit proniknout do pevnosti. Jejich úkolem bylo přinutit nepřítele, aby své síly rozložil na více míst a tak oslabil svou obranu proti hlavní zteči, ale také zablokovat mu únikové cesty. „Stevenson bude muset nahoře založit obléhací baterie a vy to budete řídit," řekl Wellesley Stokesovi. „Major Blackiston," ukázal na svého pobočníka, „už situaci obhlédl a počítá, že bude stačit, když tam umístíme dva osmnáctiliberní a tři dvanáctiliberní kusy. Major vám bude samozřejmě k dispozici, pokud se budete potřebovat o čemkoliv poradit."

„Mají tam nějaké předpolí?" zeptal se Stokes Blackistona.

„Když jsem to obhlížel, žádné tam nebylo," odpověděl major, „i když od té doby tam mohli nějaké navršit. Já jsem viděl jenom hradby s několika baštami. Řekl bych, že celé opevnění je hodně staré."

„Z patnáctého století," poznamenal Wellesley a pokrčil rameny, když viděl, jak na oba muže jeho znalost zapůsobila., Aspoň tak to tvrdí Syud Sevajee," dodal.

„Staré hradby prolomíme dřív než nové," prohlásil Stokes. Zřejmě tedy budou dvě těžká a tři lehčí děla opravdu stačit, zvlášť když tam není žádné ochranné předpolí nebo hliněný val, který by tlumil účinnost dělostřelby. Navíc major ještě neviděl v Indii pevnostní zeď, jež by odolala koulím z osmnáctiliberních děl vystřeleným rychlostí půl druhé míle za dvě vteřiny. „Ale podle mě budeme potřebovat taky boční palbu," upozornil Wellesleyho.

„Dám vám ještě nějaké dvanáctiliberky," slíbil generál.

„A taky by se hodilo pár houfnic," připomněl Stokes. „Rád bych jim poslal něco za zeď. Na podlomení morálky obránců jsou houfnice ideální."

„Dobře, dostanete i houfnice," řekl Wellesley. Bylo zvykem ostřelovat průlomy boční palbou, aby je obránci nemohli opravovat, a houfnicemi, které střílí vysoko a jejichž granáty pak padají velkým obloukem dolů, zase zasahovat obránce těsně za zdí. „Ale chci, abyste ty baterie zřídil rychle," dodal Wellesley. „Žádné otálení, majore."

„Já nemám ve zvyku otálet, sire Arthure," odpověděl Stokes s úsměvem. Vydali se dál a major vedl generála s jeho pobočníky zvlášť strmým úsekem cesty, kde asi šedesát sepojů zalitých potem řídilo slona, který táhl klikatými serpentinami osmnáctiliberní dělo. Důstojníci obešli sepoje a vystoupili na pahorek, z něhož se jim otevřel ještě lepší výhled na Gawilghur.

Nyní se už nacházeli téměř na úrovni náhorní plošiny a proti jasné obloze se zřetelně rýsovaly profily obou pevností postavené na dvou pahorcích. Na dvojité valy té vnější, níže položené, se měla zaměřit palba obléhacích baterií a vytvořit v nich průlomy pro zteč Stevensonových vojáků. Avšak za vnější pevností se terén prudce propadal do hluboké rokle a z ní opět strmě stoupal k mnohem

vyššímu druhému pahorku, na němž se vypínala vnitřní pevnost s palácem, zahradou s jezírky a dalšími stavbami. Sir Arthur si to vše dlouho mlčky prohlížel dalekohledem.

„Do té menší pevnosti se dostaneme, to vám mohu zaručit," řekl Stokes. „Ale jak překonáme tu rokli za ní?"

To byla otázka, nad níž uvažoval i Wellesley, ale odpověď zatím neznal. Věděl jen, že to nebude nic jednoduchého. Chtělo se mu doufat, že se útočníci po dobytí vnější pevnosti přes rokli převalí jako záplavová vlna, která prolomila jednu překážku a už ji nic nemůže zadržet, ale současně se tomuto naivnímu optimismu bránil. Neměl odvahu si přiznat, že hodlá poslat své vojáky do útoku na pevnost, která bude mít neporušené valy obsazené dobře připravenými obránci. „Jestliže se tam nepůjde dostat eskaládou," řekl, když konečně složil dalekohled, „budeme muset zakopat obléhací baterie ve vnější pevnosti a zkusit to klasickým způsobem."

Jinými slovy, pomyslel si Stokes, ani sir Arthur nemá tušení, jak by se to dalo provést. Ví jen, že to musí jít, eskaládou nebo ztečí do průlomu, v každém případě však s Boží pomocí, budou-li mít to štěstí, protože až se dostanou do rokle mezi pevnostmi, ocitnou se v rukou ďábla.

Byl horký prosincový den, ale když se major Stokes vžil do situace těch, kteří půjdou Gawilghur dobývat, zachvěl se, jako by na něj zavanul chlad.

Kapitán Torrance si vychutnával neobyčejně šťastný večer. Jama se dosud nevrátil a jeho velké zelené stany, jindy plné zábavy a rozkoší, zely prázdnotou, ale v britském táboře se dala najít i jiná rozptýlení. Například skupina skotských důstojníků posílená seržantem s flétnou pořádala koncert, a přestože Torrance neměl zrovna velkou zálibu v komorní hudbě, cítil, že melodie, které hudebníci hráli, ladí s jeho povznesenou náladou. A měl k ní důvod. Sharpe zmizel, dluhy byly splacené a on sám všechno přežil se zdravou kůží, a tak si zašel z koncertu ke kavaleristům, aby si zahrál pár partiček whistu. Dařilo se mu, neboť vyhrál na jednom popudlivém majorovi třiapadesát guinejí a o dalších dvanáct obral pobledlého podporučíka, který se drbal tak dlouho v rozkroku, až to

v jednu chvíli major nevydržel. „Jestli máte syfla, tak s tím, k čertu, běžte k doktorovi," řekl mu.

„To jsou vši, pane."

„Tak se, sakra, přestaňte pořád vrtět. Já se nemůžu soustředit. – Končím," prohlásil Torrance a položil na stůl vítěznou kartu.

„To nemyslíte vážně. Proč tak brzy?" zabručel podrážděně major, protože se chtěl pokusit vyhrát svoje peníze zpátky.

„Mám povinnosti," řekl Torrance neurčitě, vstal a zamířil do tábora obchodníků. Tam začal obhlížet ženy, které se v horkém indickém večeru ovívaly barevnými vějíři. O hodinu později se spokojený vrátil do svého domku. Na prahu dřepěl jeho sluha, ale on ho mávnutím ruky poslal pryč.

U stolu osvětleného svící seděl Sajit a odstraňoval z hrotu pera vlákna příliš měkkého papíru. Jak uviděl kapitána, okamžitě vstal, sepnul ruce potřísněné inkoustem a uklonil se.

„Všechno v pořádku?" zeptal se Torrance.

„V tom nejlepším, sahibe. Tady jsou stvrzenky na zítra," řekl Ind a posunul k němu hromádku papírů.

„Dobrá, věřím vám," zabručel Torrance. Nepochyboval o Sajitově spolehlivosti, neboť mladík se ukázal jako skvělý úředník. Chtěl se odebrat do svého pokoje, ale pak se zarazil a svraštil čelo. „Váš strýc se ještě nevrátil?" zeptal se.

„Zítra se vrátí, sahibe. Určitě se vrátí zítra."

„Řekněte mu, že bych s ním rád mluvil. Ale dnes už ne, kdyby se náhodou objevil. Teď už nechci být rušen."

„Ano, sahibe, samozřejmě." Sajit se znovu uklonil a Torrance otevřel dveře a zmizel za mušelínovým závěsem.

Kapitán zajistil dveře zástrčkou a hned potom zabil několik můr, kterým se přece jen podařilo vniknout dovnitř. Pak zapálil druhou lampu, vyložil na stůl vše, co dnes večer vyhrál, a zavolal Claře. Objevila se ve dveřích kuchyně a mžourala na něj rozespalýma očima.

„Arak, Brick," poručil jí, a zatímco vytahovala zátku láhve se silným alkoholem, svlékl si kabát a po něm všechno ostatní a nahý ulehl na visuté lůžko. Claře se jako vždy dívala jinam. „Ještě mi

můžete zapálit dýmku, Brick, a pak mě umyjte houbou. Mám připravenou čistou košili na zítra?“

„Ano, pane.“

„Doufám, že ne tu spravovanou.“

„Ne, pane.“

Otočil hlavu, aby viděl na mince, jež se leskly na stole v měkkém světle lampy. Výhra! Už je znovu při penězích. Vše nasvědčovalo tomu, že se k němu vrátilo štěstí. Po té spoustě peněz, které prohrál v uplynulém měsíci v kartách, se mu zdálo, že ho nečeká nic jiného než naprostý krach. Ale teď k němu štěstěna obrátila svou druhou tvář. Musíš dodržovat pravidlo poloviny, řekl si a potáhl z vodní dýmky. Jednu polovinu schovat a s druhou jít do hry. A znovu, polovinu výhry schovat a s druhou hrát. Jak je to prosté! Navíc teď, když se zbavil Sharpa, může znovu opatrně začít se svými obchody, i když se dalo těžko říct, jak to bude po porážce Maráthů s poptávkou. Přesto by při troše štěstí mohl nashromáždit dostatek peněz na to, aby mohl dát tomu otravnému vojsku vale a začít jiný, pohodlný život v Madrásu. Kočár, tucet koní a stejně tolik pěkných služebných. Udělá si z nich harém. Usmál se při pomyšlení, jak by se na to díval jeho otec. Harém, nádvoří s fontánou a vinný sklep hluboko pod domem, který by stál blízko moře, aby dovnitř okny vál chladivý vlhký vánek. Možná bude nucen strávit hodinu či dvě týdně v kanceláři, ale jistě ne víc, protože opravdovou práci budou pro něj dělat Indové. Samozřejmě že ho ti mizerové budou podvádět, ale v Indii lze vydělat tolik peněz, že i tak nebude vědět, co s nimi, pokud je všechny neprohraje. Pravidlo poloviny, připomněl si, zlaté pravidlo života.

Z blízkého tábora k němu dolehl zpěv. Nepoznal melodii, ale předpokládal, že je to nějaká skotská píseň. To mu připomnělo dětství, kdy zpíval v chrámovém sboru. Znechuceně se ušklíbl. Vybavil si mrazivá rána, kdy musel za tmy přeběhnout nádvoří chrámu a otevřít těžké postranní dveře, aby ho přivítal pohlavek za ucho za to, že přišel pozdě. Nebo si vzpomněl, jak jim při zpěvu šla v chladném vzduchu od úst pára a mísila se s kouřem od čadících svící. A pak ta veš pod košilí. Svou první veš chytil od kontratenora, který

ho jednou přitiskl za biskupovým náhrobkem ke zdi a košili mu zdvihl. Torrance doufal, že ten parchant je už mrtvý.

Náhle Sajit v přední místnosti podivně vykřikl. „Ticho!“ houkl na něj Torrance. Nesnášel, když ho někdo rušil v snění. Chvíli čekal, a když se už nic neozvalo, potáhl z dýmky. Zaslechl, jak Claře na dvoře nalévá vodu, a už se těšil na uklidňující dotyk houby.

Náhle se někdo, zřejmě Sajit, pokusil otevřít dveře z přední místnosti. „Jděte pryč!“ zvolal vztekle Torrance, ale vzápětí se dveře otřásly kopancem. Zástrčka vydržela, i když se kolem zárubní zaprášilo. Torrance na to v šoku zíral, ale než si stačil uvědomit, že tohle už nemůže být Sajit, bouchla do dveří další těžká rána, po níž od zárubní odpadl velký kus omítky. Torrance vyskočil z lůžka. K čertu, kde má pistoli?

Bouchla třetí rána. Tentokrát už zástrčka povolila, dveře se rozletěly a v nich se objevila postava. Zděšený Torrance se vrhl k židli, na které měl hozené oblečení, a horečně hmatal po pistoli.

Nenašel ji, protože ho kdosi chytil za zápěstí. „Už ji nebudete potřebovat, pane,“ řekl povědomý hlas. Torrance se otočil. Uviděl muže v indické tunice potřísněné krví, s tulwarem v pochvě u pasu a s tváří zahalenou kapuci. Přesto ho Torrance poznal a zbledl. „Hlásím se do služby, pane,“ řekl Sharpe a vzal z Torrancovy ochablé ruky pistoli.

Kapitán na něj civěl vytřeštěnýma očima. Přísahal by, že krev na Sharpově tunice je čerstvá, neboť se leskla. A další krev uviděl na krátkém noži v Sharpově ruce. Ta byla zcela určitě čerstvá, protože kapala na podlahu. Torrance zakňučel úzkostí.

„To je Sajitova krev,“ řekl Sharpe. „A taky jeho nůž,“ dodal a hodil zakrvácený perořízek na stůl vedle hromádky zlatých mincí. „Ztratil jste řeč, pane?“

„Sharpe…“

„Ten je mrtvěj, pane. Přece jste ho prodal Jamovi, nevzpomínáte si? Tohle jste za něj utržil?“ ukázal Sharpe na hromádku rupií.

„Sharpe,“ opakoval Torrance neschopný říct cokoliv jiného.

„Jsem jeho duch, pane,“ opravil ho Sharpe a Torrance vypadal, jako by před ním skutečně stál přízrak. „Ale vy nechcete, abych vám

říkal, pane, že, pane?“ pokračoval Sharpe. „Protože jsem důstojník jako vy a džentlmen. Kdepak je seržant Hakeswill?“

„Sharpe!“ vydechl Torrance potřetí a klesl na židli. „Slyšeli jsme, že jste byl zajat.“

„To je pravda, pane, ale nezajali mě nepřátelé, aspoň ne ty opravdový.“ Sharpe prohlédl kapitánovu pistoli. „Co jste s ní chtěl udělat, pane, když není nabitá? Utlouct mě k smrti pažbou?“

„Podejte mi to, Sharpe, prosím vás,“ řekl Torrance a ukázal na hedvábný župan, který visel na věšáku na zdi.

„Ještě jste mně neodpověděl, kde je Hakeswill.“ Sharpe si odhrnul kapuci z tváře, otevřel závěr zbraně a vyfoukl z pánvičky prach.

„Pryč,“ řekl Torrance. „Někde na cestě.“

„Aha, nastoupil na moje místo, že? Měl byste tu pistoli lip čistit, pane. Vidíte tu rez tady na peru? To je hanba, nestarat se řádně o tak drahou zbraň. Nesedíte na sumce?“

Torrance se poslušně zvedl, vytáhl zpod zadku koženou brašnu, v níž měl prach a kule do pistole, a podal ji Sharpovi. Chvíli uvažoval, že by si došel pro župan sám, ale měl strach, aby to jeho nočního návštěvníka nepopudilo, a tak zůstal nahý. „Jsem rád, že vás vidím živého, Sharpe,“ řekl.

„Opravdu, pane?“

„Samozřejmě.“

„Tak proč jste mě teda prodal Jamovi?“

„Já že jsem vás prodal? Nebuďte směšný, Sharpe. Ne!“ vykřikl, když hlaveň pistole švihla proti němu, a pak už jen skučel bolestí a ruce mu vylétly ke zkrvavené tváři. „Sharpe…,“ zakňučel prosebně.

„Mlčte!“ okřikl ho hrubě Sharpe. Opřel se o stůl a opatrně nasypal do hlavně pistole prach. „Včera večer jsem mluvil s Jamou. Zavlekl mě do jakéhosi chrámu a poslal na mě dva jettié, aby mě zabili. Víte, kdo jettiové jsou, ne? Siláci, pane. Siláci, který si pěstujou svaly v rámci jakýhosi jejich náboženství. Ale nejspíš uctívaj špatnýho boha, protože jim vůbec nepomoh. Jednoho jsem bodl do krku a druhýho jsem oslepil.“ Odmlčel se a vyňal ze sumky kuli. „No a pak, když jsem je vyřídil, jsem si promluvil s Jamou o dozvěděl se od něj spoustu zajímavých věcí. Jako třeba to, že jste s

ním a jeho nebožtíkem bratrem vedl čilý obchody. Jste zrádce, Torranci.“

„Sharpe…“

„Řekl jsem, abyste mlčel!“ vyštěkl Sharpe. Vložil kuli do ústí, pak vytáhl krátký nabiják a zasunul ji do hlavně. „Věc se má tak, Torranci,“ pokračoval už klidnějším tónem, „že teď už vím všechno – myslím všechno o vás a Hakeswillovi a o vás a Jamovi a o vás a Naigovi.“ Usmál se na Torrance a zacvakl nabiják zpátky do upínek. „Už jsem si zvyk, že k tomuhle maj důstojníci sklony. Vlastně skoro každej dnes podvádí a já jsem se taky živil zlodějnou a podváděním, ale co člověku zbejvá, když nemá nic. Jenže vy, pane, vy jste měl všechno, na co jste si vzpomněl. Bohatý rodiče, dobrý školy…, prostě všechno.“ Sharpe zakroutil hlavou.

„Nechápete to, Sharpe.“

„Ale chápu, pane, chápu to moc dobře. Podívejte se na mě. Moje máma byla děvka a podle toho, co se o ní povídalo, ne zrovna taková, o kterou by se chlapi prali. No a pak umřela a nechala mě na holičkách. Ale abych se vrátil sem k nám. Věc se má tak, že vím všechno, ale taky vím, že když půjdu za generálem Wellesleym a řeknu mu, že jste prodával muškety nepříteli, kdo mně uvěří? Vám, s vašima školama a dobrým původem, nebo mně, s matkou, která byla děvka a teď už není, protože je mrtvá?“ Pohlédl na Torrance, jako by čekal odpověď, ale žádné se nedočkal. „Samozřejmě že bude věřit vám, protože já podle něj nejsem ten správnej vzdělanej džentlmen. Takže vám je, doufám, jasný, co to znamená, že, pane?“

„Nevím, co tím chcete…“

„Znamená to, že spravedlnost je třeba vykonat, a protože vy, na rozdíl ode mě, jste správnej vzdělanej džentlmen, pane, víte dobře, co je vaší povinností.“ Odstoupil od stolu a podal pistoli pažbou napřed Torrancovi. „Přiložte si hlaveň k uchu, anebo si ji strčte do úst,“ poradil Torrancovi. „To druhý nadělá víc nepořádku, aleje to jistější.“

„Sharpe!“ vyrazil ze sebe Torrance, ale opět neměl co říct. Uchopil pistoli, ale ruka s ní mu klesla, jako by zbraň vážila cent.

„Nemějte strach, pane, nebolí to,“ uklidňoval ho Sharpe. „Stisknete spoušť a v tu ránu jste mrtvěj.“ Začal shrabovat peníze do

Torrancová váčku, ale pak zaslechl cvaknutí natahovaného kohoutu a otočil se. Ústí pistole mu mířilo mezi oči. Zamračil se a zklamaně zakroutil hlavou. „A já jsem myslel, že jste džentlmen, pane.“

„Především nejsem hlupák,“ řekl Torrance zcela jiným hlasem. Vstal a udělal krok směrem k Sharpovi. „A mám desetkrát větší hodnotu než vy. Co vy vlastně jste? Někdo, koho vytáhli z mužstva. Takže nejste nic – už nejste voják, ale ani skutečný důstojník. Proto vás nikde nechtějí, Sharpe. Všude vás trpí, protože skuteční důstojníci mají vychování, ale nikde nebudete vítán, protože vy nejste skutečný důstojník. Nenarodil jste se pro důstojnickou hodnost, Sharpe!“ Torrance se při pohledu na rozzuřený výraz Sharpovy tváře zasmál. „Panebože, kdybyste věděl, jak vámi opovrhuji, vy nulo!“ zasyčel nenávistně. „Jste jako vycvičená opice, Sharpe, dokonce ani uniformu neumíte nosit pořádně. Můžete si vzít nevím jaké prýmky a epolety, ale stejně vypadáte jako venkovský balík. A to taky jste. Důstojník musí mít styl, musí mít inteligenci, zatímco vy…, vy máte jen…, vy jste…“ Odmlčel se a hledal tu pravou urážku, a když ho žádná nenapadla, zakroutil hlavou. „Jste nula, Sharpe, ubohá nula! A největší laskavost, kterou vám můžu udělat, je, že vás vyřídím. Jednou provždy! Sbohem, pane Sharpe,“ usmál se a stiskl spoušť. Křesací kámen udeřil o želízko a jiskra odskočila na prázdnou pánvičku.

Sharpe natáhl ruku a v nastalém tichu vzal pistoli z Torrancovy ruky. „Nabil jsem ji, pane, ale nedal jsem na pánvičku prach. Možná jsem nula, ale ne takovej hlupák, za jakýho mě máte.“ Znovu vrazil zkoprnělého Torrance do židle. Ten zíral vytřeštěnýma očima, jak Sharpe sype špetku prachu na pánvičku, a teprve když Sharpe závěr zavřel a přistoupil blíž k němu, vyskočil.

„Ne, Sharpe, ne!“

Sharpe zůstal stát krok od něj. „Pokusil jste se mě zabít, pane, a to já nemám rád.“ Přitiskl hlaveň ke kapitánově hlavě.

„Sharpe!“ zakňučel Torrance. Chvěl se hrůzou, ale byl tak ochromen strachem, že se nezmohl na odpor. A pak se rozhrnul závěs kuchyňských dveří a dovnitř vešla Claře Wallová. Na prahu se však zarazila a vyjeveně zírala na Sharpa.

„Claře!“ zvolal Torrance, „prosím vás, přiveďte pomoc, rychle!“ Claře se ani nepohnula. „Bude proti vám svědčit, Sharpe.“ Torrance v zoufalství zkoušel všechno možné a snažil se oddálit fatální chvíli řečněním. „Pochopte, že vám to neprojde, a položte tu pistoli. To je nejlepší, co můžete udělat. Nic nikomu neřeknu, zůstane to jen mezi námi. Zřejmě se o vás pokouší zimnice a jednáte v horečce. Je to všechno nedorozumění. Vysvětlíme si to a zapomeneme, co se stalo. Možná by bylo nejlepší, kdybychom si spolu sedli k láhvi araku. Claře, moje drahá, můžete nám ho přinést?“

Claře přistoupila k Sharpovi a natáhla k němu ruku.

„Raději běžte pro pomoc, drahá Claře,“ kňučel Torrance. „On vám tu pistoli nedá.“

„Ale dá,“ řekl Sharpe a dovolil Claře, aby si zbraň vzala.

Torrance vydechl úlevou. Jenže Claře pistoli neodložila a místo toho mu jí zamířila mezi oči. Úlevu v kapitánových očích vystřídala ještě větší hrůza.

„Tak ne,“ řekl Sharpe a otočil Torrancovu hlavu, aby to vypadalo, že kapitán spáchal sebevraždu. „Jste rozhodnutá?“ zeptal se Claře.

„Bůh mi odpusť, ale o tomhle sním už dlouho,“ odpověděla. Natáhla ruku, až se ústí pistole dotklo spánku.

„Ne!“ zaječel Torrance. „Prosím, ne!“

Avšak Claře spoušť nestiskla. Sharpe viděl, že to chce udělat, ale ukazovák na spoušti se nenapjal, a tak jí zbraň jemně vzal a znovu přitiskl k Torrancovým naolejovaným vlasům. „Ne,“ vzlykal kapitán. „Prosím vás ne, Sharpe. Prosím…“

Sharpe stiskl spoušť a uskočil dozadu, aby unikl proudu krve, který vytryskl z roztříštěné lebky. Na chvíli mu zalehly uši, protože výstřel zaduněl v uzavřené místnosti mnohem hlasitěji než venku, a pak vše zahalil kouř.

Torrance se zhroutil na zem. Sharpe poklekl vedle jeho těla a vložil pistoli do mrtvé ruky. Pak vzal váček se zlatem a podal ho Claře. „Vemte si to,“ řekl. „A teď musíme pryč.“

Pochopila, že musejí odejít okamžitě, a šla za ním do vnější místnosti, aniž se pokusila vzít si nějaké své věci. Sajit ležel zhroucený na stole a jeho krev rozmáčela hromádku připravených

stvrzenek. Claře vydechla zděšením. „Původně jsem ho nechtěl zabít,“ řekl Sharpe, „ale pak jsem si uvědomil, že by byl svědkem, jak jsem skoncoval s Torrancem. Musel jsem to udělat.“ Uviděl v jejích očích strach. „Věřte mně,“ snažil seji uklidnit. „Jsme v tom oba dva stejně, tak pojďme rychle odtud.“

Už předtím vzal Sajitovi tři drahokamy a teď jí je přidal do váčku k rupiím. Pak vyšel ven. U vchodu hlídal Ahmed. Zdálo se, že výstřel nevzbudil žádnou pozornost, ale přesto nebylo dobré otálet. „Mám pro tebe nějaký zlato, Ahmede,“ řekl Sharpe.

„Zlato?“

„Neříkej, že nevíš, co to znamená, ty mizero,“ zazubil se na něj Sharpe. Pak vzal Claře za ruku a zmizel s ní ve tmě. Kdesi krátce zaštěkal pes a v táboře kavaleristů zařehtal kůň, ale pak už bylo ticho.

KAPITOLA 7

Dodd potřeboval cvičit střelbu z pušky, a tak se v den, kdy Britové dorazili na náhorní plošinu, usadil na jedné ze skal kousek od vnější pevnosti a odhadoval, jak daleko může být skupina sepojů, která upravovala poslední úsek cesty. Usoudil, že je to asi dvě stě metrů. Na rozdíl od muškety měla puška pořádné hledí, a tak si opřel hlaveň o výčnělek skály a zamířil na ženijního důstojníka v modrém kabátě, který stál kousek stranou od sepojů. Už chtěl vystřelit, ale vtom ucítil náhlý závan vzduchu a chvíli počkal, až se vítr utiší. Pak stiskl spoušť.

Docela ho překvapilo, jak silně ho udeřila pažba do ramene. V první chvíli mu výhled zastřel kouř, ale další závan větru ho rychle rozptýlil a Dodd uviděl, že důstojník stále stojí, i když předkloněný, jako by se držel za břicho. Zaradoval se v domnění, že ho zasáhl, ale pak úsměv zklamaně stáhl. Důstojník se pouze shýbal pro slaměný klobouk, který mu zřejmě spadl poté, co uskočil, když kolem něj hvízdla kule. Brit si klobouk oprášil o stehno a zahleděl se k místu, odkud se táhla stopa kouře.

Dodd se schoval za skálu, aby ho důstojník neviděl, a znovu nabil pušku. Byla to pracná činnost. Na rozdíl od muškety měla puška v hlavni spirálovité drážky, díky nimž se vystřelená kule točila. To sice umožňovalo mnohem přesnější střelbu než z muškety, na druhou stranu však drážky ztěžovaly pěchování nálože a odpor, který kladly nabijáku, byl ještě větší tím, že kule musela v hlavni těsnit víc než u muškety, aby se při výstřelu uplatnil spirálový efekt. Dodd zabalil kuli do malého kousku naolejované kůže, vložil ji do ústí hlavně a s hekáním ji nabijákem nacpal dolů. Jeden z Maráthů, který ho na jeho každodenních vyjížďkách provázel, na něj varovně

zavolal. Dodd vykoukl přes hranu skály a uviděl, že k vrcholu svahu vystupuje téměř po čtyřech rota sepojských pěšáků. První z nich se už dokonce dostali na plošinu a blížili se k němu. V rychlosti dokončil nabíjení, znovu opřel hlaveň o skálu a zamířil na jejich důstojníka, jemuž občas v slunci blýskla skla brýlí. Dodd si uvědomil, že při předchozím chybném výstřelu zřejmě nevzal v úvahu vítr, proto nyní posunul hlaveň nepatrně proti směru větru a vystřelil.

Pažba pušky ho tvrdě udeřila do ramene. Okamžitě po výstřelu vyskočil, rozběhl se ke koni a vyhoupl se na něj. V sedle si přehodil pušku přes rameno, otočil koně a teprve teď uviděl, že důstojník v červeném kabátě leží na cestě a vedle něj klečí dva sepojové. Spokojeně se usmál. Dvě stě metrů!

Ve chvíli, kdy zahřměla odvetná salva palby z mušket, vyrazil v čele skupiny maráthských jezdců k západnímu okraji plošiny. Kule narážely do skal kolem nich a hvízdaly jim nad hlavou, ale žádná nikoho nezasáhla. Asi po půl míli se Dodd zastavil, seskočil z koně a pušku opět nabil. Uviděl oddíl sepojských jezdců, který stoupal po posledních metrech cesty – muži šli pěšky a vedli koně závěrečnou strmou zatáčkou. Dodd si znovu našel místo, kde mohl opřít pušku, a čekal, až jezdci objedou okraj skály.

Opět nastavil hledí na dvě stě metrů. Po předchozím úspěšném výstřelu si věřil, že i teď zamíří přesně.

„Sahibe!“ ozval se velitel jeho doprovodu, znepokojený tím, že sepojští jezdci, kterých bylo víc než jeho mužů, už nasedli a rozjeli se směrem k nim.

„Ještě chvilku,“ odpověděl Dodd. Vybral si za cíl dalšího důstojníka a čekal na vhodný okamžik. Vítr nyní foukal v poryvech a vířil prach, takže v jednu chvíli se Doddovi dostalo do pravého oka zrnko prachu a musel zamrkat. Po tváři mu stékaly stružky potu. Blížící se jezdci tasili šavle – Dodd viděl, jak se jejich čepele v slunci blýskají. Jeden z nich nesl úzkou dlouhou vlajku na krátké žerdi. Nejeli přímo, museli se vyhýbat skaliskům a nízkým keřům. Jejich koně byli zřejmě po namáhavém výstupu unavení, neboť cválali se svěšenými hlavami.

Důstojník zpomalil, aby ho ostatní dojeli. Vítr se na okamžik ztišil a Dodd stiskl spoušť.

„Sahibe!“ zavolal na něj znovu velitel maráthských jezdců.

„Jedeme!“ křikl Dodd, zastrčil levou nohu do třmenu a vyhoupl se do sedla. Ohlédl se a uviděl koně bez jezdce a asi dvacet sepojů, kteří se hnali za nimi. Zasmál se, hodil si pušku přes rameno a pobídl koně do cvalu. Slyšel za sebou řev, jak sepojové štvali koně, ale on a Maráthové měli koně čerstvé a lehce jim unikli.

Dojeli na úzkou šíji před vnější pevností a Dodd zastavil. Hradby byly obsypané obránci, kteří pozorovali blížící se nepřátele, a pohled na ně vnukl Doddovi novou myšlenku. Otočil se a podal pušku veliteli své eskorty. „Podržte mi ji,“ řekl mu. Pak otočil koně proti pronásledovatelům, mávl na Maráthy, aby pokračovali do pevnosti, a vytáhl z pochvy šavli. Byla to krásná zbraň původem z Evropy, k níž indičtí zbrojíři zhotovili zlatý jílec s hruškou ve tvaru sloní hlavy. Velitel eskorty, který měl za úkol chránit jeho život, chtěl zůstat s ním, ale Dodd trval na tom, aby odjel. „Za chvíli vás doženu,“ křikl za ním.

Stál a čekal na sepojské jezdce. Jednou se otočil, aby se ujistil, že na ochozech hradeb je stále plno obránců, a opět hleděl vstříc nepřátelům. Kdyby cválali dál směrem k němu, obrátil by se a ujel jim, ale oni asi sto kroků před ním zastavili a odtud ho pozorovali. Poznali, o co mu jde, ale Dodd je stejně pozdravil zvednutou šavlí, aby měl jistotu, že jeho výzvu pochopili. Seržant sepojů pobídl koně a chtěl se rozjet vpřed, ale jakýsi anglický hlas ho zastavil a havildar se neochotně vrátil.

Anglický důstojník tasil šavli. Při cvalu po okraji útesu ztratil klobouk, takže bylo vidět jeho světlé vlasy slepené potem a špínou. Měl černočervený kabát a seděl na vysokém kaštanově hnědém valachovi, nyní však téměř bílém, jak byl zpěněný. Důstojník Doddovi odpověděl zdviženou šavlí s jílcem před obličejem, pak se dotkl ostruhami boků koně a rozjel se krokem vpřed. Také Dodd pobídl koně a oba se k sobě pomalu blížili. Anglický důstojník přešel do klusu a po chvíli do cvalu. Dodd sledoval, jak se od kopyt valacha zvedají obláčky prachu. Stále držel svého koně v chůzi, a teprve když

se jeho sok postavil v třmenech, aby se mohl rozmáchnout, rozjel se klusem.

Těsně před tím, než se měli minout, však Dodd strhl koně doleva, těsně unikl ráně, a vzápětí obrátil koně do protisměru. Pouze se švihu nepřítelovy šavle vyhnul, vůbec se nenamáhal krýt ji svou zbraní, a teprve teď se rozjel přímo proti Angličanovi. Ten se teprve obracel, takže k němu byl otočený bokem, když na něho Dodd zaútočil. Proto dokázal Doddovu ránu pouze odchýlit stranou, ale Dodd přesto cítil, že se čepel jeho šavle dotkla soupeřova těla. Znovu se obrátil a totéž udělal Angličan, takže se zdálo, že se vzájemně točí za sebou. Dodd byl vyšší než jeho protivník, ale Angličan – mladý nadporučík, velmi mladý, podle tváře sotva osmnáctiletý – byl silný a Doddova rána mu pouze roztrhla kabát. Mladík se vrhl se zaťatými zuby do nového útoku. Dodd jeho ránu kryl a stejně tak i další. V jednu chvíli se dostali těsně k sobě, čepel proti čepeli, jílec proti jílci. Dodd se vzepřel v třmenech a pokusil se mladíka přetlačit a vyvést ho z rovnováhy.

„Vy jste Dodd, že?“ řekl nadporučík.

„Pro vás sedm set guinejí, chlapečku.“

„Zrádce!“ zasyčel mladý Angličan.

Dodd kopl jeho koně, aby poskočil dopředu, a pak se pokusil seknout protivníka do zad. Nadporučík však těsně unikl a znovu se obrátil. Oba muži byli příliš blízko sebe, aby mohli pořádně bojovat – tak blízko, že vzájemně cítili svůj dech. Ten nadporučíkův páchl tabákem. Mohli jeden druhého udeřit jílcem, ale ne vést ránu celou délkou čepele. Kdyby měl některý z obou koní správný výcvik, odskočil by na bok, ale tihle koně uměli jít jen dopředu, a tak se Dodd odhodlal k riziku, kopl svého koně ostruhami, ten se lekl a divoce poskočil vpřed. Dodd se navíc snažil skrčit, aby unikl předpokládané ráně do zad, ale naštěstí byl nadporučík pomalý a jeho šavle švihla do prázdna.

Dodd vyjel asi dvacet kroků po cestě směrem k přihlížejícím sepojům a opět se otočil. Nadporučík zřejmě získal sebedůvěru, a když se proti němu vysoký Dodd znovu rozjel, vyzývavě se na něj usmíval. Pak ale i on sklonil šavli, napřáhl ji hrotem vpřed jako kopí a pobídl unaveného valacha do cvalu. Také Dodd držel svou zbraň

připravenou k bodnutí. Oba soupeři se k sobě rychle blížili, ale v posledním okamžiku před střetem Dodd opět strhl koně doprava na stranu, kde neměl nadporučík zbraň, a když ho míjel, švihl svou delší šavlí napříč přes tělo a hrotem zasáhl mladíka do krku. Z rány okamžitě vytryskl proud krve. Mladík se zakymácel a jeho kůň se zastavil, ale to už se Dodd otáčel a vracel se a znovu zasáhl zraněného soka do krku, tentokrát bodnutím a mladík se na jeho čepeli zatřepal jako krysa v teriérových zubech.

Dodd vytrhl šavli a zastrčil ji do pochvy. Boj skončil, i když se mladík stále držel v sedle. Dodd se k němu přiblížil, vzal mu z ochablé ruky zbraň, pak do bezvládného těla strčil a shodil ho z koně. Jedna nadporučíkova noha zůstala vězet v třmenu, ale když se Dodd natáhl po uzdě a škubl valachem směrem k pevnosti, noha vyklouzla a umírající mladík zůstal ležet v krvi na prašné cestě, zatímco Dodd odváděl svou trofej do Gawilghuru.

Maráthové na hradbách jásali. To už se však zkoprnělí sepojové vzpamatovali a vyrazili za Doddem. Ten pobídl koně do cvalu, ale madráští kavaleristé dojeli jen k tělu svého důstojníka a tam sesedli, zatímco Dodd pokračoval ve vítězoslavné jízdě s ukořistěnou šavlí nad hlavou.

Vtom zaduněl z pevnosti dělový výstřel, koule zasvištěla nad skalní šíjí a dopadla do houfu sepojů skloněných nad nadporučíkovým tělem. Následoval další výstřel a sepojové se dali na zmatený útěk – prchali pěšky, protože jejich koně se splašili a cválali pryč bez nich. Jásot na hradbách ještě zesílil. Manu Bappú stál na jednom z opěrných pilířů blízko brány. V první chvíli ukázal Doddovi káravě zvednutý prst za to, že podnikl takové riziko, ale potom sepnul v děkovném gestu ruce, zvedl je a tak pozdravil hrdinu. Dodd se usmál a sklonil hlavu na znamení, že jeho hold přijímá, přitom si ke svému překvapení všiml, že jeho bílý kabát je celý rudý. „Kdo by, k čertu, čekal, že takový cucák má v sobě tolik krve," poznamenal k veliteli své eskorty, když k němu dojel.

„Prosím, sahibe?" odpověděl zmateně maráthský důstojník.

„Ale nic," mávl Dodd rukou. Vzal si od něj pušku, vjel Dillískou bránou do pevnosti a pokračoval chodbou lemovanou hradbami, z nichž ho nadšeně zdravili vojáci.

Nezastavil se, aby promluvil s Manu Bappúem, ale projel vnější pevností až k její jižní bráně a odtud svedl ukořistěného koně po strmé stezce dolů do rokle. Na jejím dně se cesta ostře stáčela doleva a opět začala stoupat k masivní baště nad vchodem do vnitřní pevnosti. Všechny čtyři brány již pro něj byly otevřeny a pak už kopyta koní hlasitě zaklapala na dlažbě točité chodby. Jedna po druhé se za ním brány s bouchnutím zavíraly a vzápětí nato vždy kovově třeskly těžké závory. Za poslední bránou čekal jeho štolba. Dodd sesedl, předal mu uzdy obou koní a poručil mu, aby ukořistěného valacha nejdřív napojil a potom vytřel. Ještě podal sluhovi svou šavli a řekl mu, aby ji vyčistil od krve, a teprve pak se obrátil k Benymu Singhovi, který přišel kolébavou chůzí ze zahrady. Killadar byl v tunice ze zeleného hedvábí a doprovázeli ho sluhové – jeden nesl nad jeho naparfémovanou hlavou slunečník a druhý držel jeho malého bílého psíka. „Co znamenal ten jásot?“ zeptal se Singh neklidně. „A ta střelba?“ Potom vytřeštil oči na Doddův zakrvácený kabát. „Vy jste zraněn, plukovníku?“

„Bojoval jsem,“ řekl Dodd a čekal, až to jeden ze sluhů killadarovi přeloží. Dodd se dokázal domluvit maráthský, ale pohodlnější bylo používat tlumočníků.

„Takže jsou tady džinové,“ vydechl zděšeně Beny Singh. Bílý psík zakňučel a sluhové se tvářili neklidně.

„Právě jsem jednoho zabil,“ odpověděl stroze Dodd. Natáhl se, uchopil Singhovu buclatou ruku a přitiskl si ji na kabát. „To není moje krev, aleje čerstvá.“ Přejel killadarovými prsty po krvavé skvrně, pak si je přitiskl ke rtům a s pohledem stále upřeným do killadarových očí je olízl. „Já jsem džin, killadare,“ řekl a pustil Singhovu ruku. „Jsem džin, který chlemtá krev svých nepřátel.“

Beny Singh ucukl, zachvěl se a utřel si prsty do hedvábné tuniky. „Kdy na nás zaútočí?“ zeptal se.

„Možná během týdne,“ odpověděl Dodd. „A dočkají se porážky.“

„Ale co když se dostanou dovnitř?“ pohlédl na něj killadar s úzkostí.

„Pak vás zabijí,“ prohlásil Dodd klidně. „A potom znásilní vaše ženy a z vašich dcer si udělají konkubíny. Budou se stavět do řady na

potěšení s nimi. Budou s nimi obcovat jako vepři.“ Dodd zachrochtal a několikrát vystrčil pánev, aby to killadar pochopil bez tlumočení.

„K tomu nedojde!“ prohlásil Beny Singh.

„Ano, nedojde,“ souhlasil Dodd, „protože se dovnitř nedostanou. Ještě se mezi námi najdou muži, kteří jsou ochotni s nimi bojovat.“

„Mám jed,“ řekl Beny Singh, jako by nepochopil jeho slova. „Kdyby se zdálo, že nepřátelé vítězí, dáte mi vědět?“

Dodd se usmál. „Na to se můžete spolehnout, sahibe,“ řekl s předstíranou ponížeností.

„Lepší, když mé ženy zemřou,“ snažil se vysvětlit Beny Singh.

„Lepší, když zemřete vy, pokud se nechcete dívat, jak si užívají s vašimi umírajícími ženami.“

„To by neudělali.“

„O co jiného by jim šlo?“ zeptal se Dodd. „Všichni už slyšeli o kráse vašich žen. Každý večer o nich mluví kolem táborových ohňů a každý den sní o jejich měkkých ňadrech a rozevřených stehnech. Už se nemůžou dočkat, až se jich zmocní, killadare. Nic jiného než touha po vašich ženách je proti nám nežene.“

Beny Singh se otočil a odcházel, aby unikl jeho děsivým slovům, a Dodd se za ním smál. Dospěl k přesvědčení, že Gawilghuru může velet pouze jeden muž. Posádce formálně velel Beny Singh, a přestože to byl opovrženíhodný zbabělec, byl také rádžův přítel a to mu zajišťovalo věrnost většiny obránců pevnosti. Kromě nich tu však ještě byli vojáci Manu Bappúa v čele se zbytky Alláhových lvů a Doddovy Kobry. Avšak pokud z těchto tří vůdců zbude jen jeden, stane se neomezeným pánem Gawilghuru on. A Dodd byl přesvědčen, že ten, kdo ovládne Gawilghur, může vládnout celé Indii.

Dotkl se pažby pušky. Se Singhem si nedělal starost. Hrůza, kterou mu nasadil do duše, ho učiní neškodným. Usmál se, potom vystoupil na hradby a odtud pozoroval dalekohledem, jak Britové vytahují na okraj náhorní plošiny první dělo. Ještě týden, uvažoval, nebo možná o den víc, a neporazitelní Britové se dočkají porážky. A tím změní jeho zdánlivě fantastické sny ve skutečnost.

„Musel střílet z pušky!“ prohlásil major Stokes a zakroutil hlavou. „Jsem o tom přesvědčen. Nic jiného to na takovou vzdálenost být nemohlo. Dvě stě metrů…, přitom mi kule hvízdla kolem ucha. Pořád říkám, že pušku jako zbraň podceňujeme.“

„Je to jen hračka,“ ozval se kapitán Morris. „Muškety nemůže nic nahradit.“

„Ale ta úžasná přesnost,“ namítl Stokes.

„Vojáci nemůžou mít pušky,“ trval na svém Morris. „To by bylo jako dát prasatům nože a vidličky.“ Otočil se na skládací židli a máchl rukou směrem k lehké rotě třiatřicátého pluku, jíž velel. „Podívejte se na ně, polovina z nich pořádně neví, který konec muškety je na co. Jsou to pitomci a budižkničemové. To už byste je mohl vyzbrojit píkami a vyšlo by to nastejno.“

„Když myslíte,“ pokýval Stokes nesouhlasně hlavou. Teď, když dotáhli cestu až nahoru na náhorní planinu, je čekala práce se zřizováním obléhacích baterií a lehká rota třiatřicátého, která doprovázela Stokese z Maisúru, dostala za úkol chránit ženisty při práci. Kapitán Morris tím nebyl ani trochu nadšený a mnohem raději by se vrátil zpátky na jih, než tábořil pár set kroků od skalní úžiny, na níž, jak se zdálo, bude v nadcházejících dnech pěkně horko. Hrozilo nebezpečí, že by se gawilghurská posádka mohla pokusit o výpad, aby baterii zničila, a i kdyby k tomu nedošlo, Morris nepochyboval, že se o totéž budou snažit palbou maráthští dělostřelci.

Ke Stokesovu stanu se váhavě přiblížil seržant Hakeswill. Vypadal rozrušeně, a zřejmě proto pozdravil ledabyle pouhým mávnutím ruky k hlavě. „Už o tom víte, pane?“ zeptal se Morrise. „Už jste slyšel tu novinu?“

Major na něho pohlédl a přivřel oči. „Novinu? Jakou, seržante? Že nepřítel kapituloval?“

„Bohužel nic tak dobrýho, pane, nic tak dobrýho.“

„Jste nějaký bledý, člověče,“ poznamenal Stokes. „Nejde na vás nemoc?“

„Smutek, pane, tak se ta nemoc jmenuje, velkej smutek,“ prohlásil Hakeswill vážně. Potáhl nosem, a dokonce si utřel rukávem

z tváře neexistující slzu. „Kapitán Torrance je mrtvěj, pane," oznámil, smekl čáku a přitiskl si ji k hrudi.

„Kapitán Torrance?" opakoval Stokes. Vzpomínal, kdo to je, ale pak usoudil, že žádného kapitána Torrance nezná.

„Vzal si život, pane, vlastní rukou se zastřelil…, aspoň tak jsem to slyšel. Nejdřív zabil nožem svýho písaře a pak vzal pistoli a obrátil ji proti sobě." Seržant si namířil na spánek ukazovákem, ohnul ho, jako když tiskne spoušť, a znovu dojatě potáhl nosem. „Přitom to byl výbornej důstojník, pane, jeden z nejlepších, s jakým jsem se kdy setkal, a že jsem jich za svýho vojenskýho života poznal víc než dost. Důstojník a džentlmen jako zrovna vy, pane," řekl Morrisovi.

Morris, na něhož zpráva o Torrancově smrti nezapůsobila o nic víc než na Stokese, se ušklíbl. „Říkáte, že zabil svého písaře? To toho mizeru naučí udržovat účetní knihu v pořádku."

„Taky se v tý souvislosti říká," dodal Hakeswill tišším hlasem, „že to mezi něma bylo jaksi…, prostě že spolu měli nenormální vztah, abych tak řek slušně."

„Jak nenormální?" zeptal se Stokes.

„Promiňte, pane, že musím opakovat takový nechutný věci, ale… prostě našli ho nahýho, tedy kapitána, a ten písař byl takovej hezkej mladík, i když černej…, myslím Ind. Ale myl se, pořád se myl, a to měl kapitán rád."

„Chcete naznačit, že k té tragédii došlo po milenecké hádce?" zeptal se Morris a zasmál se.

„Ne, pane," zavrtěl Hakeswill hlavou, otočil se a chvíli hleděl přes okraj planiny na nekonečnou oblohu, která se klenula nad Deccanskou plošinou. „Protože žádný milenci nebyli. Kapitán nikdy nebyl nenormální, nic takovýho, a nešlo o žádnou mileneckou hádku, pane, i kdyby byl nahej jako prst. Kapitán Torrance, pane, totiž rád chodil nahej, rád takhle lehával a pokuřoval. Říkal, že je mu tak v tom indickým horku lip a že aspoň šetří oděv, a na tom není nic divnýho, aspoň u něj. A co se týče těch odpornýchpomluv… Kapitán měl rád bibbis a taky byl křesťan, křesťanskej džentlmen, a nikdy by na sebe nevztáh ruku. Takže se nezabil sám a já vím, kdo to uďál."

Morris pohlédl na Stokese a pokrčil rameny, jako by chtěl naznačit, že už tomu Hakeswillovu řečnění přestává rozumět.

Hakeswill se otočil k Morrisovi a postavil se do pozoru, „Jenže věc se má tak, pane, že já už nejsem u kapitána Torrance, myslím u zásobování. Dostal jsem rozkaz vrátit se zpátky k vám, kam ostatně patřím, pane, zvlášť když je mně jasný, že povinnosti nebohýho kapitána Torrance převezme jinej důstojník a určitě si s sebou přivede svýho seržanta.“ Znovu si nasadil čáku a zasalutoval Morrisovi. „A tak se vám hlásím, pane, spolu s vojíny Kendrickem a Lowrym. Naše povinnosti u zásobování přeberou jiný, pane, a tak jsme zase znovu u vás, jak jsme si už dlouho přáli.“

„Dobrá, tak vás vítám, seržante,“ řekl lakonicky Morris. „Všichni v naší rotě budou mít náramnou radost, že jste zase zpátky.“

„To věřím, pane, to věřím,“ zahlaholil potěšeně Hakeswill. „Já jsem totiž něco jako jejich táta,“ dodal k Stokesovi.

Major však na něho hleděl se svraštělým čelem. „Říkal jste, že víte, kdo zabil kapitána Torrance. Kdo to tedy podle vás byl?“ zeptal se. Hakeswill mlčel, jenom svaly ve tváři mu cukaly. „Jestli to víte, člověče, musíte to říct,“ naléhal major. „Uvědomte si, že jde o zločin! Je vaší povinností to oznámit.“

Hakeswillova tvář se zkřivila sérií záškubů. „Kdo jinej než ten parchant, pane,“ řekl a vykulil oči. „Sharpie to uďál, pane!“

Stokes se zasmál. „Nebuďte směšný, člověče. Jak by to mohl udělat, když padl do zajetí? Je zavřený v pevnosti, to je víc než jisté.“

„Ano, tak se to říká, pane, ale já si myslím něco jinýho.“

„Asi má lehčí úpal,“ poznamenal Morris směrem ke Stokesovi a ukázal seržantovi, že může odejít. „Zařaďte se do roty. A ještě jednou, jsem rád, že jste zpátky.“

„To mě těší, pane, moc mě to těší,“ odpověděl Hakeswill dojatě, „a taky jsem rád, že jsem zase u svých, kam patřím.“ Ještě jednou zasalutoval, otočil se na patě a odpochodoval.

„Ten člověk je sůl země,“ prohlásil Morris.

Major Stokes se už s Hakeswillem setkal, i když jen krátce, ale to mu stačilo, aby s Morrisovým míněním nesouhlasil. Neřekl však nic a raději poodešel o pár kroků dál, aby viděl na sapéry, kteří kopali a nabírali tenkou vrstvu hlíny na skále a plnili jí zákopové

koše upletené ze zelených výhonků bambusu. Ty měly sloužit jako záštita proti nepřátelské palbě, až budou sepojové připravovat stanoviště pro obléhací baterie. Už teď se Stokes rozhodl, že bude lepší provádět počáteční práce v noci, neboť největší nebezpečí hrozilo sepojům během několika prvních hodin, kdy ještě nebudou chráněni dostatečnou bariérou ze zákopových košů. A i kdyby na ně z pevnosti v noci stříleli, byla by jejich palba ve tmě nepřesná.

Major měl za úkol zřídit čtyři baterie. Dvě, takzvané průlomové, chtěl umístit hluboko v úzké šíji mezi velkými černými balvany, které ležely necelé čtvrt míle od pevnosti. Počítal s tím, že tyto balvany poskytnou obsluhám děl jistou ochranu před palbou z pevnosti, a sapéři, chráněni profilem terénu, již dokončovali přístupovou cestu k tomuto místu. Další dvě baterie chtěl Stokes zřídit na okraji planiny a jejich úkolem by bylo ostřelovat rozšiřující se průlomy boční palbou.

Průlomy měly být tři. Stokes se k tomu rozhodl poté, co se za úsvitu připlížil tak blízko vnější pevnosti, jak se jen odvážil, a ukrytý mezi skalními výčnělky a balvany kolem zpola zaplněného vodního rezervoáru si prohlédl dalekohledem její valy. Prohlížel si je dlouho, počítal dělové střílny a snažil se odhadnout, kolik obránců se může vejít na bašty a střelecké ochozy. Byly to detaily, které ho vlastně ani moc nezajímaly, neboť jeho úkolem nebylo stanovit strategii zteče, ale pouze vytvořit pro ni předpoklady v podobě průlomů. Přesto ho povzbudilo, co viděl.

Viděl dvě hradby, obě vybudované na strmém svahu, který se zvedal z náhorní pláně. Svah byl tak prudký, že se pata druhé, vnitřní hradby nacházela nad úrovní parapetu hradby vnější, a to bylo skvělé zjištění, neboť k tomu, aby vytvořili průlom, museli být dělostřelci schopni zasáhnout právě základ zdi. Šlo o velmi staré valy, jejichž původním účelem nebylo odolávat dělostřelecké palbě, ale odstrašovat pěší útočníky. Stokes věděl, že lze postavit děla tak, aby jejich koule bušily do obou zdí současně, a že když se začne staré kamenné zdivo drolit, budou kameny padat ze svahu dolů a usnadní útočníkům šplhání do strmého svahu.

Stokes také usoudil, že hradby jsou z větší části v původním stavu, tedy nezpevněné a neopravované. Poznal to podle toho, že

černé balvany byly pokryté šedým lišejníkem a mezery mezi kamennými bloky zarostlé plevelem. Celkově hradby působily impozantně, neboť byly vysoké, s mnoha mohutnými baštami, jež umožňovaly obráncům pálit na útočný sled nepřítele z boku, ale Stokes věděl, že za lícem zdí z otesaných kamenů se skrývá tlustá vrstva kamenné suti, která se vysype, jakmile palba rozbije vnější zdivo. Proto byl přesvědčen, že bude stačit pár výstřelů – dva dny soustředěné palby, a impozantní hradby půjdou dolů.

Stokes nebyl na svém průzkumu sám, doprovázel ho podplukovník William Kenny z vojska Východoindické společnosti, který měl zteč do průlomů vést. Kenny, nemluvný muž s hubeným protáhlým obličejem, ležel vedle Stokese. „Tak co?“ obrátil se na něj po tom, co si major dobrých pět minut mlčky prohlížel hradby.

„Dva dny, pane,“ odpověděl Stokes. Kdyby si Maráthové dali práci a navršili před hradbami ochranný val, odhadoval by to spíš na dva týdny, ale zřejmě natolik věřili v nedobytnost pevnosti, že se tím neobtěžovali.

„Jestli je to tak snadné, připravte mi ve vnitřní zdi dvě díry,“ řekl Kenny.

„Ve vnitřní, ne ve vnější?“ zeptal se Stokes.

„Tam mi bude stačit jedna,“ prohlásil Kenny a přiložil si k oku svůj dalekohled. „Pěknou velkou díru v nejbližším úseku zdi, Stokesi, ale ne moc blízko hlavní brány.“

„Chápu, té se vyhneme,“ řekl major. Hlavní brána byla situovaná vlevo, aby ti, co se blíží k pevnosti, měli před sebou monolitní val vysokých zdí a bašt, a ne bránu, která nemůže dlouho odolávat dělové palbě. Tuhle bránu však střežily masivní bašty a věže, na nichž se dalo očekávat velké množství obránců.

„Takže půjdeme přímo středem,“ řekl Kenny a začal se stahovat zpátky. „Udělejte mi průlom vpravo od hlavní bašty a ve vnitřní zdi dva na každé straně od něj. O zbytek se postaráme my.“

Stokes si nedělal starosti, jak prorazí zdi, spíš se stále obával o Kennyho muže, o vojáky, kteří skrz ně půjdou do zteče. Přístup k opevnění byl omezen velkým vodním rezervoárem, který se nacházel na pravé straně skalní šíje. Nebylo v něm moc vody, navíc hladinu pokrývala vrstva zelených řas, přesto v tomto místě šíji ještě víc

zužoval, takže Kennyho červenokabátníci budou na levé straně omezeni prudkým srázem a na pravé vodou. Stokes věděl, že právě na tento úsek, široký v nejužším místě sotva patnáct metrů, se soustředí nej silnější palba z bašty nad bránou a střeleckých ochozů kolem ní. Proto se už teď rozhodl, že boční baterie by si měly nechat nějaké náboje pro hlavní bránu, aby se pokusily vyřadit z boje kanóny v tomto úseku a nedopřály obráncům klid.

Nyní Stokes procházel mezi sapéry, kteří v žáru odpoledního slunce plnili pletené koše hlínou. Major všechny koše kontroloval a ujišťoval se, že v nich sepojové hlínu řádně upěchovali, neboť jen tak mohly sloužit svému účelu. Hotové koše pak nakládali spolu s prachem a dělovými koulemi na volské káry. Major byl spokojen, všechno bylo uděláno řádně. Zahleděl se přes pláň k místu, kde oddíly, které právě dorazily, začínaly budovat tábor. Nejbližší stany, potrhané a spíš nouzové, patřily maráthským jezdcům, kteří se z nějakých důvodů přidali k britské straně. Stokes pozoroval jejich strážce sedící nedaleko stanu a napadlo ho, že bude lepší, když zamkne své cennosti do kufru a poručí sluhovi, aby z něj nespustil oči. Zbývající maráthští jezdci odcválali k severu najít nějaký pramen, neboť zde na planině bylo všude sucho. Sucho a o něco chladněji než dole, i když stále horko jako v pekle. Mezi vzdálenějšími řadami stanů, kde stály úhledné triangly naskládaných mušket, vířily obláčky prachu. Nějací důstojníci, zřejmě z Východoindické, hráli na kousku rovné travnaté plochy kriket. Byli pouze v košilích a sledoval je houf sepojů a pár mužů ze skotské brigády.

„Stejně tomu nerozuměj, že, pane?“ vyrušil Stokese jakýsi hlas.

„Prosím?“ Major se otočil a uviděl Hakeswilla. „Myslím kriketu, pane. To je na mouřeníny a Skoty moc složitá hra, protože se u ní musí přemejšlet.“

„A vy hrajete kriket, seržante?“

„Já, pane? Ne, pane. Nemám čas na hlouposti, protože jsem voják, kterej se právě vrátil zpátky na frontu, pane.“

„Občas neškodí trochu se od té války odreagovat,“ poznamenal Stokes. „Třeba váš bývalý plukovník hraje na housle.“

„Sir Arthur, pane?“ zeptal se Hakeswill, i když mu zjevně nevěřil. „Nikdy jsem ho s houslema neviděl, pane.“

„Hraje, ujišťuju vás, že je to pravda,“ řekl Stokes. Uvědomil si, že ho tenhle člověk čím dál víc popuzuje, i když zde byl jen krátkou dobu. „Tak co mi chcete, seržante?“

Hakeswillova tvář sebou párkrát cukla. „Přišel jsem, abych vám byl nápomocnej, pane.“

To Stokese překvapilo. „Myslel jsem, že jste se vrátil ke své rotě.“

„To ano, pane, vrátil, a v právej čas, ale myslel jsem na ubohýho Sharpieho, pane, kterej, jak jste řek, úpí někde v kobce, kam ho strčili ty bastardi maráthský, o čem jsem, pane, nevěděl, dokud jsem to neslyšel od vás.“

Stokes pokrčil rameny. „Doufejme, že s ním zacházejí řádně. Pokud vím, Maráthové nejsou známi tím, že by se chovali k zajatcům přehnaně krutě.“

„Víte, říkal jsem si, jestli u vás nenechal svůj batoh, pane.“

„Proč by to měl dělat?“ zeptal se Stokes.

„Jen mě to tak napadlo, pane. Důstojníci s sebou neradi tahaj batoh všude, kam se hnou, aspoň ne, když si chtěj zachovat svou důstojnost, a jestli ho nechal u vás, tak jsem si řek, pane, že bysme ho od vás mohli převzít a ulevit vám od zodpovědnosti pořád mu ho hlídat, když byl pan Sharpe tak dlouho jedním z nás. Tohle mě zkrátka napadlo, pane, nic víc jsem tím nemyslel.“

Stokes neměl nejmenší chuť svěřit tomuhle chlapíkovi Sharpův batoh, i když vlastně nevěděl proč. „Není to žádná zodpovědnost, která by mě zatěžovala, seržante,“ odpověděl.

„Samozřejmě, není, ale jistě je to pro vás otrava, starat se o věci pana Sharpa, když jste, jak vidím, obtíženej spoustou jiných povinností. Tak jsem si myslel, že vám trošku ulehčím, pane, a vemu ten batoh k sobě.“

Stokes zavrtěl hlavou. „Čistě náhodou, seržante, si u mě pan Sharpe batoh nechal a já jsem mu slíbil, že dám pozor, aby se mu z něj nic neztratilo. A protože nepatřím k lidem, kteří porušují sliby, budu se o něj starat dál bez ohledu na to, jestli to je nebo není otrava.“

„Jak myslíte, pane, jak myslíte," řekl Hakeswill kysele. „Já jsem jen myslel, že by to byl křesťanskej skutek, kdybych vám s tím pomoh." Seržant se otočil a odešel. Stokes se za ním chvíli díval, pak zakroutil hlavou a dál pozoroval dění ve vznikajícím táboře.

Uvažoval, že dnes v noci by mohli vybudovat pozice pro baterie a zítra vytáhnout děla nahoru. Další den by se zřídil muniční sklad, do nějž by se složil prach, koule a ostatní náboje, a pak už by to mohlo začít. Dva dny ostřelování, dva dny dunících ran, prachu a kouře a potom by mohli hráči kriketu vyrazit přes skalní šíji do zteče. Ubožáci, pomyslel si Stokes.

„Nenávidím tyhle noční akce," postěžoval si kapitán Morris Hakeswillovi.

„Kvůli Seringapatamu, pane? To byla tenkrát svinská záležitost, to vám řeknu." Jejich batalion tehdy podnikl noční útok na lesík před Seringapatamem obsazený vojáky sultána Típúa, při němž došlo ve tmě ke zmatku, roty mezi sebou ztratily kontakt, vojáci bezhlavě bloudili a nepřítel je za zpackanou akci krutě potrestal.

Morris si připnul pochvu s šavlí a nasadil klobouk. Venku už byla tma a brzy se měly začít vozit zákopové koše do pozic, které major Stokes vybral pro obléhací baterie. To ovšem nabízelo skvělou příležitost obráncům pevnosti k výpadu, proto měl Morris se svou rotou zformovat před předpokládanými pozicemi baterií linii předsunutých hlídek. Tito picquets měli za úkol sledovat pevnost, a pokud by zpozorovali, že se nepřítel chystá zaútočit, měli se mu postavit na odpor, aby chránili neozbrojené sapéry, a pak se pomalu stahovat, dokud jim nepřispěchá na pomoc záložní batalion sepojů. Morris však doufal, že nepřítele žádné myšlenky na útok nenapadnou a zůstane v posteli.

„Dobrý večer, Morrisi!" zahlaholil major Stokes, jako by se chystal na flám. „Jsou vaši lidé připraveni?"

„Ano, pane."

Stokes odvedl Morrise pár kroků od jeho stanu a zahleděl se směrem k pevnosti, jejíž valy se temně rýsovaly za bližší hradbou okolních skal a balvanů. „Věc se má tak, že strážci na ochozech uvidí

naše lampy a uslyší kodrcání kár. Proto se dá čekat, že na nás posádka spustí palbu z děl, možná dokonce raketami. Ale na to nehleďte. Vaším úkolem je dávat pozor, jestli neotevřou bránu a nevyrazí na nás pěším útokem.“

„Vím, pane.“

„Takže ne abyste odpověděli na jejich dělostřelbu vlastní palbou z mušket, kapitáne! Kdybych uslyšel muškety, myslel bych si, že útočí jejich pěchota, poslal bych pro sepoje a pak už by bylo všude plno červenokabátníků. Dovedete si představit ten chaos? Takže žádnou střelbu, rozumíte? Ledaže by se objevila jejich pěchota. V tom případě mi pošlete zprávu a pak se je pokusíte zastavit a budete čekat na pomoc.“

Morris jen zamručel na souhlas. To všechno už slyšel dvakrát a nepotřeboval to poslouchat potřetí, přesto se obrátil ke své nastoupené rotě. „Nikdo nevystřelí, dokud k tomu nedám výslovně rozkaz, rozuměli jste?“

„Rozuměli, pane,“ odpověděl Hakeswill za rotu. „Jedinej výstřel bez výslovnýho rozkazu, a viník bude staženej z kůže, pane.“

Morris vyrazil s rotou vpřed po cestě, která vedla přímo k bráně vnější pevnosti. Byla tma jako v pekle a pár desítek metrů od tábora sapérů už téměř nebyl schopen cestu rozeznat. Boty jeho mužů hlasitě skřípaly po kamenech. Šli pomalu, jak jim jen umožňovalo slaboučké světlo od tenkého polokruhu měsíce, jenž visel nad Gawilghurem jako stříbrný srp.

„Můžu mluvit, pane?“ zeptal se chraptivým šepotem Hakeswill a naklonil se ke kapitánovi.

„Ale potichu, seržante.“

„Jako myška, pane. Jenom jsem se chtěl zeptat… Když jsme tady, znamená to, že se taky zúčastníme útoku na pevnost, pane?“

„Proboha ne!“ odpověděl Morris zděšeně.

Hakeswill se usmál. „Řek jsem si, že se zeptám, pane, abych moh případně pořídit poslední vůli.“

„Poslední vůli? K čemu, prosím vás?“

„Mám jistý bohatství,“ odpověděl Hakeswill vyhýbavě. A brzy budu mít ještě větší, dodal v duchu, neboť si mazaným způsobem ověřil podezření, že Sharpův chybějící batoh má major Stokes.

„Vy máte bohatství, jo?“ zeptal se posměšně Morris. „A komu ho hodláte odkázat?“

„Vám, pane, jestli se nebudete zlobit, komu jinýmu? Nemám žádnou rodinu, pane, žádnou kromě armády, která je mně mateřským mlíkem.“

„Pro mě za mě…,“ pokrčil Morris rameny. „Klidně si tu vůli udělejte, Connors vám ji sepíše.“ Connors byl písař roty. „Ale pevně doufám, že to bude zbytečné.“

„I já v to doufám, pane, ať to znamená cokoliv.“

Oba zmlkli. Temná silueta opevnění už byla blíž a Morrise se zmocnil neklid. Uvažoval, k čemu tohle celé je. Ať ho čert vezme, jestli v téhle tmě uvidí nějaké nepřátelské pěšáky, pokud nebudou tak hloupí a nevypochodují z brány s lampami. Viděl sice světla, nebo spíš neurčitou zář, která se matně klenula nad hradbami a zřejmě pocházela od ohňů ve vnější pevnosti, a ve tmě se objevovala i bližší blikavá světélka, patrně od malých ohýnků nebo pochodní hned za valy pevnosti vnitřní, ale ta mu v žádném případě nemohla ukázat dav nepřátel, který by se vyrojil z brány.

„Už jsme dost daleko,“ zavolal tiše. Nebyl si tím jistý, ale neměl nejmenší chuť jít dál, a tak se zastavil a zasyčel na Hakeswilla, aby nechal vojáky rozvinout po celé šířce skalní šíje. „Dejte rozestoupit po dvou, seržante. Pět kroků mezi každou dvojicí.“

„Po dvou, pět kroků rozestup. Provedu, pane!“

„Jestliže někdo cokoliv uvidí nebo uslyší, pošle mi o tom zprávu.“

„Ano, pane.“

„A ať se nikdo neopováží zapálit si dýmku. Nechci, aby nás nepřítel pokropil kartáči jen proto, že nějaká skopová hlava zatoužila po tabáku.“

„Samozřejmě pane, zapíšou si to za uši. A kde chcete, abych byl já, pane?“

„Na druhém konci řady, seržante.“ Morris byl nyní v rotě jediný důstojník, protože jeho podporučíka a nadporučíka sklátila zimnice a zůstali v Maisúru, ale Hakeswill byl pro něj stejně dobrý jako kterýkoliv nadporučík. „Můžete dát rozkaz k palbě, pokud si budete jist, že vidíte nepřítele, ale chraň vás Bůh, jestli se zmýlíte.“

„Dobře, pane, buďte bez obav, pane.“ Hakeswill poodešel a za chvíli se vojáci začali rozestupovat a mizeli ve tmě. Ještě chvíli bylo slyšet kroky, sem tam i úder pažby o skálu nebo tichou domluvu při zaujímání pozic, ale pak nastalo ticho. Nebo skoro ticho, protože na útesech tiše hvízdal vítr a z pevnosti doléhaly tóny indických nástrojů, jež sílily nebo slábly podle rozmarů větru. To je snad horší než dudy, pomyslel si Morris.

A pak se ozvalo vrzání náprav – rozjely se první káry se zákopovými koši. Morris si uvědomil, že tyhle zvuky budou čím dál hlasitější a nepřítel na ně bude dříve či později reagovat dělovou palbou. A jakou šanci budou mít potom, aby cokoliv viděli, když je bude oslepovat šlehání výstřelů? Jestli ti mouřeníni vyjdou z brány, uvidí je, až se pár kroků před nimi zalesknou jejich bodáky. Vztekle si odplivl. To je jen maření času.

„Morrisi!“ zasyčel za ním ze tmy jakýsi hlas. „Kapitáne Morrisi!“

„Tady,“ odpověděl a otočil se.

„To jsem já, Kenny,“ ozvalo se z cesty, po níž přišli. „Jestli nemáte nic proti tomu, trochu se tu porozhlédnu,“ řekl podplukovník šeptem.

„Samozřejmě, pane. Prosím, pane.“ Morris tím nebyl nadšený, ale těžko ho mohl poslat zpátky. „Nelekejte se, je tady vysoký důstojník,“ zasyčel k nejbližší dvojici. „Pošlete to dál.“

Kennyho kroky se vzdalovaly někam doprava, potom se ještě ze tmy ozvalo mumlání krátkého hovoru a pak už opět nastalo ticho rušené pouze ďábelským kvílením náprav volských kár. O chvíli později Morris zahlédl, že za skálou, za níž Stokes budoval hlavní stanoviště obléhacích baterií, zablikala lampa. Připravil se na reakci nepřítele, ale v pevnosti se stále nic nedělo.

Hluk kolem kár vzrostl, když sapéři začali koše shazovat na zem, ručně tahat mezi skály a tam z nich budovat masivní ochrannou hradbu. Těžké koše dopadaly s žuchnutím na zem, muži hekali námahou a občas někdo zaklel. Objevila se další lampa. Ten, kdo ji nesl, zřejmě vystoupil na skálu, k níž se koše dopravovaly, ale vzápětí mu nějaký hlas poručil, aby okamžitě slezl. Pevnost se konečně probudila. Morris zaslechl ruch na střeleckém ochozu

hradby a pak krátce zahlédl zář doutnáku. „Panebože!“ zašeptal. O chvíli později vystřelilo první dělo. Na hradbě vyšlehl plamen úzký jako kopí, na okamžik ozářil celou skalní šíji, včetně zelené hladiny vodní nádrže, a pak ho zahalil převalující se kouř. Koule přeletěla Morrisovým mužům nad hlavou, dopadla na skálu a znovu se odrazila vysoko k obloze. Vzápětí zaduněl další výstřel, jehož plamen ozářil zevnitř oblak kouře po předchozím výstřelu, takže se zdálo, jako by pevnost vroubila jakási mlžná luminace. Druhá koule zasáhla zákopový koš, roztrhla ho a kolem se rozlétla sprška hlíny. Kdosi zasténal. V britském táboře i v pevnosti začali štěkat psi.

Morris hleděl napjatě k bráně, ale i když předtím jeho oči přivykly tmě, zášlehy výstřelů ho oslepily tak, že opět neviděl nic. Anebo možná viděl, něco, nějaké tvary podobné přízrakům, ale to byly spíš výplody jeho představivosti než blížící se nepřátelé. Teď už padaly výstřely jeden za druhým, všechny mířené k malému ostrůvku ozářenému světlem lamp, ale pak se objevila další světla, jasnější, západně od šíje a některá děla se zaměřila na ně. Stokesovi tedy vyšla léčka, protože tato světla byla klamná a nic se kolem nich nedělo.

A potom zasyčely tmou první rakety, jejichž zář oslepovala ještě víc než plameny z hlavní děl. V prvním okamžiku po výstřelu z bašt jejich ohnivé dráhy poklesly, jako by neměly dost síly, ale pak se opět zvedly, proletěly nad Morrisovou hlavou a svištěly k táboru. Zřejmě nikoho a nic nezasáhly, ale to, jak se nevypočitatelně klikatily a ve tmě z nich šlehal oheň a sršely jiskry, nahánělo hrůzu. Potom posádka vypálila první granáty, které vybuchovaly mezi skalami a zasypávaly sapéry hvízdajícími střepinami. Nebyla to koordinovaná palba – velitelé zřejmě dbali na to, aby obsluha mezi každým výstřelem dělo znovu zamířila –, ale přesto padalo každou minutu asi šest nebo sedm výstřelů. Rakety létaly pravidelněji. Morris se snažil využít světla, jímž vždy osvětlily terén, a pozoroval situaci mezi svým stanovištěm a pevností, ale po celé šíji se teď válel kouř a světla raket divoce blikala, navíc jeho zjitřená fantazie viděla pohyb i tam, kde se nic ani nehnulo. Stále nedával povel k palbě a čekal, jestli zaslechne skřípání brány nebo dupot, avšak pořád slyšel

jen výkřiky obránců na hradbách, i když nepoznal, jestli jsou to urážky na adresu nepřátel, nebo jen vzájemné povzbuzování.

Hakeswill se na pravém okraji řady ukryl mezi skalami. Zprvu se schoval spolu s Kendrickem a Lowrym za velký balvan, ale nepřátelská kanonáda ho zahnala dál napravo až k okraji srázu, kde si našel hlubokou rozsedlinu, v níž se skrčil. Zde byl v bezpečí, přesto sebou při každém zasvištění rakety trhl, a když vybuchl granát nebo zaduněla o skálu dělová koule, přitáhl si kolena k hrudi a chvěl se strachem. Zpráva o tom, že linii picquets kontroluje někdo z vysokých důstojníků, se dostala až k němu, takže na to byl připraven, ale když ve tmě nedaleko něj kdosi hlasitě sykl jeho jméno, rozhodl se, že se neozve. Předpokládal, že je to onen důstojník, neboť to zaznělo důrazně a rozkazovačně, přesto nereagoval. Nechtěl na sebe jakkoliv upozorňovat, aby ho nějaký indický mouřenín u děla nezaslechl a nezaměřil další výstřel na něj. Však ten důstojník odtáhne, usoudil a skutečně o chvíli později se temný stín vzdálil.

„Kdo jste?“ zeptal se tichý hlas Kendricka jen pár metrů od Hakeswillova úkrytu.

„Vojín Kendrick, pane.“

„Ke mně, vojíne. Potřebuju pomoc.“

Kendrick neochotně vystoupil z úkrytu. Bastard zatracenej, pomyslel si vztekle, ale co měl dělat? Musel poslechnout. „Kde jste, pane?“ zeptal se.

„Tady, člověče! Hoďte sebou! Rychle!“

Kendrick sebou chtěl hodit, ale na šikmé skále uklouzl a posadil se na zadek. Nad hlavou mu proletěla raketa chrlící oheň a jiskry a v jejím světle uviděl nad sebou stín. Vzápětí ucítil na hrdle čepel nože. „Jestli cekneš, seš mrtvěj,“ zasyčel hlas.

Kendrick necekl. Nevydal jediný zvuk, ale přesto zemřel.

Jeden z vystřelených granátů dopadl kousek od volského potahu a střepiny srazily voly k zemi. Zvířata se válela s vyhřezlými střevy v krvi a žalostně bučela. „Odkliďte je z cesty!“ houkl kdosi. Několik sepojů přeřezalo postroje a odtáhlo těžce zraněné voly stranou, zatímco další odklidili prázdnou káru. „Dorazte je,“ poručil důstojník. „Ale bajonety, žádné střílení!“ Sepojové znovu a znovu vráželi bajonety do krků zvířat, která se však stále zmítala a divoce

tloukla kopyty. Nedaleko vybuchl další granát, naštěstí jeho střepiny pouze zasvištěly mezi skalisky. Cesta byla kluzká krví a vyhřezlými střevy, ale to už na ně vjížděl další pár volů s károu.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se jakýsi hlas vojína Lowryho.

„Ano, pane.“

„Jsem podplukovník Kenny,“ řekl muž a skrčil se vedle Lowryho.

„Ano, pane,“ hlesl Lowry nervózně. „Vidíte něco?“

„Vůbec nic, pane,“ odpověděl Lowry a pak vyjekl, protože ucítil na krku čepel nože.

„Kde je Hakeswill?“ zasyčel mu hlas u ucha a Lowry náhle poznal, že to není podplukovník Kenny, kdo ho tiskne k zemi.

„Nevím,“ vyrazil ze sebe a začal křičet. Vlastně jen krátce vykřikl a pak zmlkl, jako když utne, protože mu čepel nože prořízla hrdlo.

Jedna z koulí vystřelená nízko zasáhla přímo obrovský balvan, za nímž se skrýval Hakeswill. Seržant zakňučel strachem a vtiskl se ještě hlouběji do trhliny ve skále. O chvíli později dopadla kousek za ním raketa, začala se točit jako pes, který se honí za svým ocasem, sršela kolem jiskry, až nakonec uvízla mezi kameny a pomalu vyhořela. Další koule zasáhla jeden z košů, ale kupodivu ho neroztrhla.

Ze stanoviště budovaných baterií zazněl hvizd a hned nato dva hvizdy za sebou. Morris si oddechl. „Zpátky na cestu!“ zavolal na nejbližší dvojici. „Předejte to dál! Zpátky na cestu!“ Díky bohu, to nejhorší měli za sebou. Teď bylo jejich povinností stáhnout se k bateriím a být připraveni je chránit po zbývající hodiny tmavé noci. Morris doufal, že za valem ze zákopových košů bude bezpečněji, a také že se skončením prací na bateriích ustane maráthská palba. „Stáhnout se ke mně!“ houkl na své vojáky. „Rychle!“

Rozkaz se šířil podél linie a muži přibíhali přikrčeni k místu, kde čekal Morris. Ten se rozhlédl po Hakeswillovi. Nikde ho neviděl. „Je tady Hakeswill?“ zeptal se.

„Není, pane,“ odpověděl po chvíli Green.

„Zkontrolujte stav, seržante,“ poručil mu Morris.

Seržant Green spočítal všechny, kteří se vrátili. „Tři chybí, pane. Hakeswill, Lowry a Kendrick.“

„K čertu s nimi!“ zaklel Morris. Z bašty nad hlavní bránou pevnosti zasvištěla raketa, vystoupala vzhůru, chvíli se točila, klikatila, chrlila za sebou chvost jisker a kouře, až nakonec zapadla do propasti za východním okrajem šíje. Její světlo na chvíli ozářilo strmé útesy, ale pak pohaslo kdesi hluboko dole. Pár vteřin nato vystřelila téměř současně dvě děla, ale jejich koule dopadly někde v blízkosti klamných lamp. Lampy u stanoviště baterií už nesvítily, což byl další důkaz toho, že sapéři svou práci skončili.

„Odveďte rotu k baterii,“ poručil Morris Greenovi. „Garrarde, vy zůstanete se mnou.“

Morris neměl v úmyslu dělat nic hrdinského, ale bylo mu jasné, že se nemůže vrátit a pouze ohlásit, že se mu ztratili tři muži. Proto se vydal s vojínem Garrardem napříč šíjí, aby prohledali místa, kudy se táhla linie picquets. Šli a polohlasně volali jména chybějících vojáků, ale nikdo jim neodpovídal.

A potom Garrard zakopl o první tělo. Sklonil se k němu a ohmatal ho. „Nevím, kdo to je, pane, ale je mrtvěj,“ řekl pak. „Kolem něj je plno krve.“

Morris zaklel, dřepl si k tělu, a když vylétla další raketa, uviděl, že mrtvý leží v tratolišti krve s prořízntutým hrdlem. Byl také svlečen z kabátu, který ležel pohozený vedle něj. Při pohledu na zející ránu na krku začal Morris dávit.

„A tady je další,“ ozval se Garrard ze tmy o pár kroků dál.

„Panebože!“ zaúpěl Morris. Zoufale se snažil potlačit nevolnost, ale do úst se mu stále tlačila žluč. Zachvěl se, ale pak se mu podařilo zhluboka nadechnout. „Jdeme,“ řekl.

„Nechcete se podívat na toho druhýho, pane?“ zeptal se Garrard.

„Jdeme!“ opakoval Morris a vydal se zpátky, pryč od těch hrůz ve tmě.

Garrard šel za ním.

Palba z děl konečně ustala. Ještě zasyčela poslední raketa, vychrlila ke hvězdám svou sprškou jisker a pak už se Gawilghur opět ponořil do ticha a tmy.

Hakeswill se krčil ve svém úkrytu a pokaždé, když výbuch granátu nebo blikavá zář letící rakety vrhly děsivé stíny do úzké skalní rozsedliny, zachvěl se strachem. V jednu chvíli měl dojem, že zaslechl Lowryho výkřik, ale byl to jen okamžik a Hakeswill usoudil, že si s ním pouze zahrávají zjitřené nervy. A pak konečně uslyšel hvizdy, které oznamovaly, že sapéři jsou hotovi, a po chvíli to potvrdilo volání předávané podél řady picquets. „Stáhnout se zpátky na cestu! Zpátky na cestu!“

Děla v pevnosti však stále střílela a rakety létaly, proto Hakeswill zůstal tam, kde byl. Teprve až se mu zdálo, že nepřátelská palba přece jen ustává, vyplížil se opatrně ze své skrýše a přikrčený se rozběhl směrem na východ.

„Hakeswille!“ ozvalo se ze tmy nedaleko něho.

Zastavil se a strnul.

„Hakeswille!“ opakoval hlas naléhavě.

Seržant nevěděl, proč se mu na tom volání něco nezdá. Možná ho varoval instinkt, proto se znovu skrčil k zemi a neozval se. Slyšel, že se někdo ve tmě pohybuje – slyšel jeho dech, skřípání podrážek na kamenech, ale zvuky se od něj vzdalovaly, a tak se po chvíli odhodlal pozvednout a posunout se dál. Hmatal před sebou, aby o něco nezakopl a neudělal hluk, a náhle ucítil cosi mokrého a lepkavého. Ve zlé předtuše čichl k prstům a ucítil krev.

„Panebože!“ vydechl neslyšně. Znovu natáhl ruku před sebe a tentokrát nahmatal tělo. Sáhl na obličej, našel otevřená ústa a pak… zející ránu na krku. Prudce ucukl.

Musel to být buď Lowry, nebo Kendrick, protože někde tady bylo jejich stanoviště. Horečně uvažoval. Jestli Lowryho a Kendricka někdo podřízl, nebo třeba jen jednoho z nich, pak je víc než jisté, že smrt kapitána Torrance nebyla výsledkem žádné milenecké hádky, i když tomu nevěřil od počátku. Věděl, čí je to práce. Ten zatracený Sharpe zůstal naživu a teď pronásleduje své nepřátele a mstí se. Tři, možná i čtyři z nich jsou už mrtví. Hakeswill si uvědomil, že teď je řada na něm.

„Hakeswille!“ zasyčel znovu ze tmy hlas, teď už však z větší dálky.

Z pevnosti zaduněl výstřel a v jeho záblesku uviděl Hakeswill postavu v plášti. Muž nebyl daleko, ale pohyboval se směrem pryč. Sharpe! Musel to být on. Hakeswilla se zmocnil takový strach, že se mu roztřásly ruce a svaly ve tváři mu nepřestávaly škubat.

Uvažuj, říkal si. Uvažuj, k čertu!

A náhle ho napadlo řešení – tak skvělé a samozřejmé, že nechápal, proč na ně nepřišel už dřív.

Sharpe je živý, navíc nesedí jako zajatec v gawilghurské kobce, ale prohledává britský tábor. A to znamenalo, že existuje jen jedno místo, kam by se mohl seržant Hakeswill uchýlit, aby před ním byl bezpečný. Pevnost! Musí jít do pevnosti, tam se Sharpe nikdy nedostane. V táboře slyšel dost rozumných lidí, kteří říkali, že snažit se dobýt Gawilghur je předem ztracená věc, protože Gawilghur je nedobytný. Je tedy velmi pravděpodobné, že britský útok bude odražen, a i kdyby ne, kdyby se Britové přece jen do pevnosti dostali, pořád může předstírat, že byl zajat. V každém případě si v tuto chvíli nepřál nic jiného, než dostat se z Sharpova dosahu, a tak se začal pomalu krást z kopce směrem na jih, a jakmile se ocitl na rovnějším terénu, dal se do běhu k hradbám.

Běžel kolem nádrže s vodou a dál po cestě, která se za rezervoárem stáčela doleva k bráně, nad níž se tyčila vysoká, nyní už temná bašta. Doběhl k masivním vratům pobitým železem a zabušil na ně.

Nikdo neodpověděl.

Zabušil na vrata ještě jednou, teď už pažbou muškety, a s hrůzou čekal, jestli se ze tmy za ním nevyřítí pomsty chtivý Sharpe. Konečně se otevřela v těžkých vratech malá dvířka a v nich se objevilo světlo.

„Jsem dezertér!“ zvolal Hakeswill polohlasem, jako by se bál, že ho uslyší v britském táboře. „Chci k vám!“

Kdosi se ho chopil a vtáhl ho dovnitř. Vysoko na zdi plála čadící pochodeň a v jejím světle Hakeswill uviděl dlouhou úzkou chodbu, temné valy kolem a stejně temné tváře mužů, kteří ho brali do zajetí. „Chci k vám!“ opakoval. „Jsem na vaší straně!“ Vrata se za ním zavřela a kdosi mu vytrhl mušketu. „Jsem na vaší straně!“ zvolal znovu.

Po cestě vydlážděné kameny k němu přicházel vysoký muž s hubeným obličejem a jestřábím výrazem. „Kdo jste?“ zeptal se anglicky.

„Jsem ten, kdo je ochotnej bojovat za vás, pane. Ochotnej a schopnej, pane, starej voják, pane.“

„Jmenuji se Manu Bappú,“ řekl muž sykavým hlasem, „a velím posádce této pevnosti.“

„To je dobře, pane, vlastně sahibe, moc dobře,“ blekotal Hakeswill a uklonil se. „Mé jméno je Hakeswill, pane, seržant Obadiah Hakeswill.“

Manu Bappú hleděl na jeho červený kabát. Neměl rád dezertéry. Tomu, kdo jednou zradí svou vlajku, nelze věřit pod žádnou jinou vlajkou. Na druhou stranu zpráva, že k nim z řad nepřítele přeběhl bílý voják, mohla povzbudit bojového ducha jeho mužů. Rozhodl se tedy, že bude lepší nechat červenokabátníka naživu jako důkaz drolící se morálky v britském vojsku, než ho okamžitě zastřelit. „Odveďte ho k plukovníku Doddovi,“ poručil. „A vraťte mu mušketu. Teď je na naší straně.“

A tak se Hakeswill ocitl v Gawilghuru a mezi nepřáteli. Byl však v bezpečí před hrůzou, která změnila jeho život v noční můru. Byl v bezpečí před Sharpem.

KAPITOLA 8

Sapéři, kteří skončili noční budování stanovišť obléhacích baterií, byli příliš vzrušeni, aby šli hned spát, a tak se shlukli kolem dvou menších ohňů, kam jim major Stokes přinesl tři láhve araku jako dík za dobře splněný úkol.

Sharpe chvíli pozoroval, jak láhve kolují od jednoho vojáka ke druhému, ale pak se zvedl a zamířil kolem tábora Syuda Sevajeeho k malému stanu, před jehož vchodem ze sebe shodil vypůjčenou indickou tuniku. Skrčil se, odhrnul plachtu, vlezl dovnitř a ve tmě dotápal k ležící Claře. Byla dosud vzhůru – předtím neusnula kvůli střelbě z pevnosti a teď jí nedovolily spát hlasy a smích sapérů u ohňů. Natáhla k Sharpovi ruku a ucítila holé tělo. „Vy jste svlečený?“ zeptala se polekaně.

„Úplně ne,“ odpověděl Sharpe, ale teprve pak pochopil její strach. „Vrchní oblečení mám mokrý,“ dodal, „proto jsem ho svlíknul. Ale košili jsem si nechal.“

„Copak prší?“ zeptala se. „Neslyšela jsem déšť.“

„Od deště ne, od krve,“ řekl. Zašmátral pod přikrývkou, kterou si vypůjčil od Sevajeeho, a našel Torrancův váček.

Claře zaslechla chrastění kamenů. „Co je to?“

„Jenom kameny, oblázky,“ odpověděl Sharpe a vložil do váčku dvacet drahokamů, které si vzal zpátky od Kendricka a Lowryho. Pak váček opět schoval pod přikrývku a lehl si. Pochyboval, že našel všechny kameny, ale doufal, že aspoň většinu z nich – oba je měli jen tak v kapsách, ne zašité v lemu kabátu. Bože, jak se cítil unavený! Zřejmě se stále ještě nezotavil z Hakeswillových kopanců. Každé nadechnutí ho zabolelo, stejně jako když se dotkl některých zhmožděných míst na těle, a ani zuby se mu ještě neusadily.

„Co se tam venku dělo?“ zeptala se Claře.

„Ženisti stavěli z košů stanoviště pro obléhací baterie. Za světla budou moct upravit plošiny a zítra v noci tam dopřávej děla.“

„Myslela jsem, co se dělo s váma.“

Sharpe chvíli mlčel. „Poohlídnul jsem se po jistých starých známých,“ řekl potom. Ale Hakeswill mu unikl. K čertu, pomyslel si, teď bude ten parchant dvojnásob opatrný. Přesto doufal, že ještě bude mít šanci dostat ho. Usmál se, když si vzpomněl na Morrise a na to, jak se málem zajíkal, když se před ním objevil a představil se jako podplukovník Kenny. Tyranizovat své vojáky, na to byl Morris dost tvrdý, ale před nadřízenými se měnil v měkkého patolízala.

„Vy jste někoho zabil?“ zeptala se Claře.

„Dva muže,“ přiznal se Sharpe, „ale měli bejt tři.“

„A proč jste je zabil?“

Sharpe povzdechl. „Protože to byli mizerové,“ řekl a potom si uvědomil, že je to pravda. „A protože se pokusili zabít mě,“ dodal. „A taky mě okradli. Vlastně je znáte – Kendrick a Lowry.“

„Nenáviděla jsem je,“ řekla Claře. „Pořád na mě civěli.“

„To jste jim těžko mohla mít za zlý, drahoušku.“

Nic na to neřekla a chvíli mlčela. Smích sapérů u ohňů pomalu utichal, jak se muži postupně trousili do stanů. Vítr nadzvedl plachtu nad vchodem a zavál dovnitř od skalní úžiny štiplavý pach spáleného střelného prachu a trávy, která stále ještě doutnala kolem vyhořelých raket. „Všechno se kazí…,“ poznamenala do ticha Claře.

„Naopak, všechno se dává do pořádku,“ odpověděl Sharpe. „Pro vás,“ povzdechla.

Znovu se odmlčela a Sharpovi se zdálo, že pláče. „Pošlu vás do Madrásu,“ řekl. „A co si tam počnu?“

„Nebojte se, neztratíte se tam. Dám vám dva ze svejch kouzelnejch oblázků, ty vám pomůžou.“

„Já bych se spíš chtěla vrátit domů. Ale to si nemůžu dovolit.“

„Tak se vdejte za ňákýho vojáka a vraťte se domů s ním,“ navrhl jí Sharpe. Myslel přitom na Eliho Lockharta, který ji zdálky obdivoval. Ti dva by se k sobě hodili, pomyslel si.

Zaslechl, že tiše pláče. „Torrance řekl, že mně zaplatí cestu domů, až mu splatím dluh,“ řekla po chvíli.

„Nic by vám nezaplatil," odpověděl Sharpe. „Nutil vás, abyste mu splatila cestu sem, tak proč by vám měl platit cestu zpátky? Víte dobře, že to byl lživej bastard."

„Ale na začátku se zdál docela laskavěj."

„Takový jsme všichni," zasmál se Sharpe. „Když se setkáme s nějakou ženou, jsme na ni jako máslo, a jak dostáném, o co nám jde, všechno se změní. I když… možná ne vždycky."

„Charlie takovej nebyl," řekla.

„Charlie? Váš manžel?"

„Jo. Vždycky byl na mě hodnej."

Sharpe ležel a mlčel. Přes chatrnou plachtu stanu prosvítalo mihotavé světlo od dohořívajících ohňů. Kdyby pršelo, crčela by jim na hlavu voda, pomyslel si. „Jsou hodný muži a jsou taky zlý," řekl.

„A ke kterým patříte vy?"

„Já myslím, že k těm hodným," odpověděl, „ale nevím to jistě. Pořád se dostávám do ňákých problémů a vždycky přijdu jen na jeden způsob, jak z nich ven. Umím jen bojovat, všechno řeším bojem."

„A tohle chcete, pořád jen bojovat?"

„Ví Bůh, co já vlastně chci," řekl a hlasitě se zasmál. „V každým případě chci víc než cokoliv jinýho v životě, abych byl pořádnej důstojník. Vždycky jsem o tom snil, ani nevíte jak, a pak se ten sen splnil a to mě probudilo a já si začal říkat, proč jsem po tom tak toužil." Odmlčel se. Za stanem bylo slyšet koně Syuda Sevajeeho. „A teď mě jistý lidi přesvědčujou, abych z armády odešel. Abych svou hodnost prodal, chápete? Nechtěj mě."

„Proč?"

„Protože si myslej, že mezi ně nepatřím."

„Tak odejdete?"

Pokrčil rameny. „Nechce se mně," řekl a chvíli o tom přemýšlel. „Je to něco jako klub, prostě vyšší společnost. Nechtěj mě, tak mě z toho svýho klubu vypuzujou a já potom musím bojovat, abych se vrátil zpátky. Někdy si říkám, proč to vlastně dělám, když mě nechtěj. Možná to bude u toho střeleckýho pluku jiný. V každým případě to u nich zkusím a uvidím."

„A to chcete bejt pořád v armádě…, myslím bojovat?“ zeptala se Claře.

„Nic jinýho neumím a v tom jsem dobrej,“ odpověděl. „A taky to dělám rád. Já vím, že bych se tím neměl chlubit, ale neznám nic tak vzrušujícího jako boj.“

„Vůbec nic?“

„Dobrá, něco jo,“ řekl a zazubil se ve tmě.

Oba se na hodnou chvíli odmlčeli. Sharpe si už myslel, že Claře usnula, ale pak se znovu ozvala. „A co ta vaše francouzská vdova?“

„Je pryč,“ odpověděl.

„Odjela?“

„Spíš zmizela. Vzala si mý peníze a ztratila se jako pára. Slyšel jsem, že odjela do Ameriky.“

Claře znovu ležela tiše. „Netrápí vás, že jste sám?“ zeptala se po chvíli.

„Ne.“

„Mě jo.“

Obrátil se k ní, opřel se o loket a pohladil ji po vlasech. Cítil, že strnula, když sejí dotkl, ale pak se pod jeho něžným dotykem uvolnila. „Vždyť nejste sama, děvče,“ řekl jí chlácholivě. „Leda že byste chtěla bejt. Naletěla jste jednomu mizerovi, to je všechno, to se stane každýmu. Ale už jste z toho venku, jste svobodná.“ Znovu ji pohladil po vlasech, a když mu ruka sklouzla až na krk, ucítil její teplou kůži. „Vy jste svlečená?“

„Byla jsem rozpálená z horka,“ hlesla tiše.

„Co je horší, bejt rozpálená, nebo bejt sama?“

Zdálo se mu, že se usmála. Neviděl to, protože byla tma, ale měl takový pocit. „Bejt sama,“ zašeptala.

„Tak s tím můžeme něco udělat,“ řekl, nazvedl tenkou přikrývku a přisunul se k ní.

Přestala plakat. Kdesi venku zakokrhal kohout a útesů na východě se dotkly první náznaky světla. Ohně na skalní šíji dohořívaly a kouř z nich se táhl vzhůru jako lehká mlha. Z hlavního tábora se ozvaly trubky a budily červenokabátníky k rannímu nástupu, a když slunce vykouklo nad obzor a zaplavilo svět jasem nadcházejícího dne, začaly se stahovat noční hlídky.

Sharpe a Claře však spali dál.

„Vy jste tam ty mrtvé nechal ležet?“ zeptal se popuzeně generál Wellesley.

Kapitán Morris zamrkal, protože mu závan větru zanesl do oka smítko prachu. „Samozřejmě jsem se je snažil odnést, pane,“ lhal, „ale byla tma, že jsme neviděli na krok. Podplukovník Kenny to může potvrdit, pane. Přišel tam za námi, aby nás zkontroloval.“

„Já že jsem za vámi přišel?“ ozval se popuzeně Kenny, který stál vedle Wellesleyho. „Já že jsem vás byl kontrolovat?“

„Ano, pane,“ trval na svém Morris. „V noci, když jsme utvořili hlídkovou linii.“

„To je nesmysl,“ zavrčel Kenny. „Člověče vy blábolíte z horka.“ Podplukovník vytáhl z kapsy krabičku se šňupacím tabákem a dal si na dlaň špetku. „Kdo vlastně, k čertu, jste?“

„Morris, pane, z třiatřicátého.“

„Myslel jsem, že tu máme jen Skoty a sepoje,“ obrátil se Kenny k Wellesleymu.

„Rota kapitána Morrise sem přivedla konvoj,“ odpověděl generál.

„Lehká rota, co?“ poznamenal Kenny při pohledu na Morrisovy epolety. „Možná byste nám mohli být užiteční. Aspoň bych měl o jednu rotu do útoku víc.“ Zakryl si střídavě jednu nosní dírku a do druhé nasál tabák. „To mé muže povzbudí, když budou vidět, že umírají taky bílí.“ Kenny velel prvnímu batalionu jedenáctého madráského pluku.

„Kolik teď máte jednotek pro útok?“ zeptal se Wellesley.

„Devět rot,“ odpověděl Kenny. „Granátníky, dvě ze skotské brigády, pak dvě svoje pro zajištění na křídlech a čtyři další. Všechno to jsou dobří vojáci, ale troufám si říct, že by se nezlobili, kdyby měli tu čest jít do toho s anglickou lehkou rotou.“

„A vy byste bezpochyby uvítali příležitost jít do zteče do průlomu, že Morrisi?“ obrátil se Wellesley na Morrise.

„Samozřejmě, pane,“ odpověděl Morris a v duchu posílal Kennyho do horoucích pekel.

„Ale mezitím se postarejte o ty mrtvé a přineste je do tábora," dodal Wellesley chladně.

„Ano, pane."

„A udělejte to hned."

Seržant Green vzal šest mužů, prošel s nimi prostor jejich noční hlídky, ale našli jen dva mrtvé. Chyběli však tři a tím třetím byl seržant Hakeswill. Když obránci na hradbách uviděli, že mezi skalami nad rezervoárem se pohybují červenokabátníci, spustili na ně palbu a Greenovi vojáci se museli krýt, přesto jim kolem uší hvízdaly kule odražené od balvanů a skalisek, a jedna dokonce utrhla Greenovi podrážku pravé boty. Nezranila ho, ale stejně to zabolelo, že chvíli poskakoval po jedné noze. „Kašlem na to," řekl svým lidem. „Vemte ty dva a zmizíme." Ještě že do nás nezačali šít z kanónů, pomyslel si, a vzápětí zaduněl první výstřel děla nabitého kartáči. Snad jen zázrakem žádného z nich sprška kulí a sekaného železa nezasáhla, a tak se jim podařilo odvléct Kendrickovo a Lowryho tělo do zpola zbudovaného stanoviště obléhacích baterií, kde čekal kapitán Morris. Ten s hrůzou uviděl, že oba mají prořízntutá hrdla.

Teprve za bariérou ze zákopových košů mohli s mrtvými zacházet s větší úctou a položili je na provizorní nosítka. Když je pak nesli do tábora, zastavil nosiče podplukovník Kenny. Obě těla už začala v horku páchnout, ale přesto si je Kenny prohlédl.

„Museli proti vám vyslat z pevnosti tucet hrdlořezů," poznamenal. „Říkáte, že ještě chybí seržant?"

„Ano, pane," přikývl Morris.

„Asi ho zajali, chudáka. Buďte dnes v noci opatrní, kapitáne, je možné, že se o to pokusí znovu. A ujišťuju vás, že pokud bych se chtěl za tmy projít, v žádném případě se nebudu motat mezi picquets"

V noci tedy lehká rota třiatřicátého pluku opět vytvořila před bateriemi ochrannou linii, tentokrát proto, aby mohla být na stanoviště přivlečena děla. V řadách Morrisových mužů panoval strach, že by se mezi ně pod rouškou tmy opět mohli tiše přikrást maráthští hrdlořezové, ale nic se nedělo. Dokonce i hradby pevnosti zůstaly tiché a temné. Nevystřelilo jediné dělo a nevylétla jediná

raketa, a tak byla britská děla bez problému umístěna na připravená stanoviště a muniční sklad naplněn koulemi a střelným prachem.

Pak už dělostřelci jenom čekali.

Uběhl zbytek noci, tma nad východním obzorem začala světlat a měnit se v šeď, až se skalisek obrácených k východu dotkly první paprsky vycházejícího slunce. Valy pevnosti však zůstávaly šedočerné. A dělostřelci stále čekali. Jediný oblak na východní obloze se zbarvil dorůžova, zatímco nad pevností, na jejíchž hradbách visely bez hnutí vlajky, stoupal z kuchyňských ohnišť kouř. V britském táboře, který ležel asi půl míle za bateriemi, se rozezněly trubky a několik důstojníků už teď pozorovalo dalekohledy severní valy pevnosti.

Práce majora Stokese se chýlila ke konci. Zbudoval stanoviště obléhacích baterií a teď bylo na dělostřelcích, aby rozbili hradby pevnosti. Major však chtěl mít jistotu, že vystřílejí průlom na správném místě, a proto si nyní valy pečlivě prohlížel. Upevnil si dalekohled na trojnožku a pomalu posouval zorné pole a hledal napravo od bašty, která čněla uprostřed zdi. Snažil se najít místo, kde jsou kamenné bloky uvolněné a vystupují z líce zdiva, a právě teď, když slunce dopadalo na zeď pod ostrým úhlem a modelovalo ji dlouhými stíny, k tomu měl nejlepší možnost. Nakonec stojan zafixoval, aby se dalekohled nepohnul, a zavolal si velitele obsluhy osmnáctiliberního děla. „To je váš cíl," řekl mu. „Na to místo budete mířit."

Seržant se sklonil k dalekohledu, pak se narovnal, zahleděl se na to místo pouhýma očima a znovu se sklonil. Žvýkal žvanec tabáku, a protože neměl přední zuby, neustále mu stékala po bradě žlutavá stružka slin. Opět se narovnal a potom se potřetí sklonil k okuláru. Byl to silný dalekohled a seržant viděl v zorném poli pouze styčnou spáru mezi dvěma velkými kamennými bloky. Nacházela se asi metr nebo metr a půl nad patou zdi a Stokes si byl jist, že pokud se podaří tyhle dva bloky uvolnit, zhroutí se zeď v tom místě na svah a po jejích troskách budou moct útočníci snáze lézt. „Tak to máme naprat tam?" zeptal se seržant northumbrijským nářečím, jemuž Stokes sotva rozuměl.

„Ano, na ten spoj kousek nad zemí," potvrdil major.

Seržant zamručel, jako by se mu to nezdálo. V první chvíli si myslel, že když pošlou kouli právě do toho místa, jenom vyčnívající bloky zarazí dovnitř, ale pak si uvědomil, že na ně tlačí tíha zdi a tím se uvolní. „Vyvalí se to jako uzrálej vřed," prohlásil, jako by se už na to těšil, a narovnal se. Udělil příkazy miřičům a sám se chopil kola, které nastavuje úhel náměru, i když střílny stále ještě maskovalo několika zpola naplněných zákopových košů. Každých pár vteřin pak vylezl na chobot lafety děla, aby vykoukl přes bariéru košů, a žádal, aby bylo dělo posunuto o půl palce doleva nebo o palec doprava, a tak upřesňoval obsluze zamíření. Dokonce vyhodil do vzduchu chomáč suché trávy, aby zjistil sílu a směr větru, a podle toho poručil maličko zvýšit úhel náměru. „Dělo je ještě studený, tak jsem to namířil trochu vejš," vysvětloval Stokesovi. „Anebo možná ještě půl otočky přidám," řekl a pootočil kolem. „Tak, teď to bude perfektní!"

Puckaleeové přinášeli vodu, kterou vylévali z měchů do velkých dřevěných kádí. Neměla sloužit jen k tomu, aby dělostřelci měli čím uhasit žízeň nebo kde namáčet houby, jimiž mezi výstřely vytírali hlavně, ale také k ochlazování děl. Slunce na obloze stoupalo a slibovalo další horký den, a pokud by děla občas neochlazovali, mohlo by se stát, že by prachová nálož explodovala předčasně. Seržant nyní koulel po zemi několika osmnáctiliberními koulemi, aby vybral tu nejlepší. „Tahle je správná," prohlásil a označil ji plivancem tabákové sliny.

Morrisova lehká rota se vracela po cestě k táboru, aby se vojáci po noční stráži prospali. Stokes se za nimi chvíli díval a přitom si vzpomněl na Sharpa. Chudák, pomyslel si, ale ať je uvězněn v sebehlubší kobce, určitě uslyší dunění obléhacích děl a bude vědět, že červenokabátníci už jsou na cestě k jeho osvobození…, jestliže se jim podaří probojovat průlomem dovnitř a pak překonat strž mezi první a druhou pevností, pomyslel si chmurně. Snažil se potlačit pesimistické úvahy a říkal si, že jeho úkolem je připravit průlomy pro zteč, ne zajistit vítězství.

Obsluha děla vložila vybranou kouli do hlavně, napěchovala ji na plátěné vaky s prachem, pak seržant zastrčil do zátravky kus drátu, který mu visel u pasu, a propíchl jím plátno vaku těsně pod kanálkem. Potom vzal rákosovou trubičku naplněnou jemným

střelným prachem a vložil ji do zátravky tak, aby kousek vyčníval. „Jsem připravenej, pane," řekl majorovi velícímu baterii, který se obrátil ke Stokesovi.

„Myslím, že budeme muset počkat na svolení plukovníka Stevensona," odpověděl Stokes.

Dělostřelci druhé obléhací baterie, která se nacházela o padesát metrů dál na západ, se chystali pozorovat dalekohledy, které místo zasáhla první vystřelená koule, aby se podle toho mohli řídit. Také obsluhy obou baterií pro boční ostřelování měly připravené dalekohledy. Pravá chvíle pro jejich práci měla přijít až potom, co vznikne první ze tří plánovaných průlomů. Do té doby budou jejich dvanáctiliberky zamířeny na nepřátelské kanóny na gawilghurských hradbách, aby seje pokusily vyřadit nebo aspoň pobořit jejich střílny.

„Podle mě to nebude trvat dlouho," mínil velitel baterie major Plummer, který pozoroval Stokesovým dalekohledem zeď.

„Taky si myslím," souhlasil Stokes. „Počítám, že bychom to mohli otevřít už dnes."

„Ještě štěstí, že tam nemají žádné koliště," dodal Plummer.

„Ano, jistě," přikývl Stokes, třebaže o tom už nějakou dobu přemýšlel a nebyl si jistý, zdaje to vůbec nějaká výhoda. Možná Maráthové pochopili, že jejich největším obranným trumfem je velká rokle mezi oběma pevnostmi, takže se u té vnější omezili pouze na symbolické opevnění. Stokes uvažoval, jak budou rokli překonávat. Obával se, že ho požádají, aby to vyřešil nějak technicky. Ale co se s tím dá udělat? Vyplnit celou průrvu hlínou a kamením? To je nesmysl!

Z úvah ho vyrušil pobočník plukovníka Stevensona, který se přišel zeptat, proč ještě nezačali střílet. „Myslím, že to můžete brát jako rozkaz k palbě, Plummere," řekl Stokes veliteli baterie.

„Odmaskovat!" houkl Plummer.

Čtyři dělostřelci vylezli na hradbu z košů a vytáhli z ní několik menších, naplněných jen částečně, aby odkryli střílnu. Seržant naposledy nakoukl do hlavně, přikývl na znamení, že je vše v pořádku, a odstoupil stranou. Ostatní z obsluhy děla si zakryli uši. „Můžeš, Nede," řekl Plummer. Seržant vytáhl ze soudku žhnoucí

doutnák, naklonil se přes velké kolo děla a přiložil doutnák k rákosové trubici s prachem.

Z hlavně vyšlehl oheň, zaduněla ohlušující rána, dělo poskočilo skoro o pět metrů dozadu a prostor baterie zahalil štiplavý kouř. Stokes čekal u dalekohledu, až se kouř trochu rozptýlí. Trvalo to skoro minutu, ale pak konečně uviděl ve zdi kus odpadlého kamene velikosti talíře. „Vzal jste to o dva palce doprava, seržante," zvolal škádlivě.

„To musel fouknout vítr, pane," ozval se seržant dotčeně, „pitoměj vítr, protože zamíření bylo přesný, za to ručím."

„Já vím," usmál se Stokes. „Skvělá práce, seržante." Přiložil si dlaně k ústům a zavolal na druhou baterii. „Máte cíl, můžete pálit!" Na hradbě vyšlehl obláček kouře, vzápětí zaduněla rána a nad hlavou jim zasvištěla koule. Stokes se rychle skrčil. „Zdá se, že jsme je probudili," poznamenal, když z pevnosti odpověděli několika dalšími výstřely. Koule skončily bud' v ochranném valu nebo divoce poskakovaly po skalnatém terénu. To už vystřelila i druhá britská baterie a dunění odražené od útesů oznámilo všem v táboře dole na pláni, že pravé obléhání Gawilghuru právě začalo.

Vojín Tom Garrard z lehké roty třiatřicátého pluku se vypravil na okraj útesu, aby pozoroval ostřelování hradeb, i když toho kromě oblaků kouře, které se znovu a znovu převalovaly nad skalní šíjí před pevností, moc vidět nebylo. Na výstřely obléhacích baterií odpovídali obránci zuřivou odvetnou palbou, ale Garrardovi se zdálo, že je špatně mířená. Většina koulí baterie přeletěla nebo skončila bez valného účinku v ochranné hradbě ze zákopových košů. Naproti tomu výstřely britských děl padaly pomaleji, ale byly jistější. Osmnáctiliberní koule se systematicky zakusovaly do zdi a ani jediná nepřišla nazmar. Obloha byla jasná, slunce stoupalo a děla žhnula tak, že obsluha musela po každém druhém výstřelu polévat dlouhé hlavně džbery vody. Rozžhavený kov vždy zasyčel, zvedl se oblak páry a zpocení puckaleeové už spěchali s dalšími měchy s vodou, aby velké kádě znovu naplnili.

Garrard seděl o samotě a po chvíli si uvědomil, že ho pozoruje nějaký Ind. Nevšímal si ho a doufal, že muž odejde, ale ten místo toho zamířil k němu. Garrard zvedl kámen velký jako pěst a pohodil si ho v ruce, avšak Inda to neodradilo. „Sahibe!“ zasyčel na Garrarda.

„Koukej odprejsknout,“ zavrčel Garrard.

„Prosím, sahibe!“

„Nic od tebe nekoupím, nemám nic, co bys mně moh ukrást, a nechci šoustat s tvou sestrou.“

„A co kdybych si místo toho zašoustal já s tvou sestrou, sahibe?“ řekl Ind. Garrard se vztekle otočil a rozmáchl se, aby drzouna ztrestal, ale ten si stáhl z hlavy špinavý turban a zazubil se na něj. „To bys neměl, Tome, házet kamením po starých kamarádech, a už vůbec ne po důstojnících,“ řekl Sharpe, „i když na to druhý jsem já měl vždycky chuť, takže bych ti to nemoh vyčítat.“

„Hrome…, to seš ty, Dicku Sharpe?“ vydechl překvapeně Garrard, pustil kámen a natáhl k němu ruku. Ale pak se zarazil. „Sakra, neměl bych ti říkat pane?“

„Běž do háje, člověče,“ zasmál se Sharpe a stiskl mu ruku. „Jsme přece starý kamarádi, na tom nemůže červená šerpa nic změnit. Tak jak se máš, Tome?“

„Už jsem se měl hůř. A ty?“

„Už jsem se měl lip.“

Náhle Garrard svraštil čelo. „Ale teď si uvědomuju, že máš bejt zajatej – aspoň tak jsem to slyšel.“

„Uprchnul jsem. Mě není lehký uhlídat, Tome.“ Sharpe se posadil vedle kamaráda, s nímž sloužil šest let v jedné rotě jako obyčejný vojín. „Vem si,“ nabídl mu proužek sušeného masa.

„Co to je?“

„Koza, co jinýho? Ale chutná to docela dobře.“

Oba žvýkali a pozorovali dělostřelce při práci. Nejblíže jim bylo jedno z dvanáctiliberních děl určených k bočnímu ostřelování, která však nyní systematicky ničila střelecký ochoz bašty nad gawilghurskou bránou. Už se jim podařilo vyřadit z boje dvě nepřátelská děla a teď se snažila zlikvidovat další. Před chvílí jim přivezla kolesna tažená voly novou munici, ale když se chystala

odjet, uvolnilo sejí kolo a u nakloněného vozu teď stálo pět mužů a dohadovalo se, jak to opravit. Garrard si vytáhl ze zubů šlachu z masa. „Musíte starý kolo stáhnout a nasadit nový, trumbelové," poznamenal Garrard pohrdlivě. „Na to není třeba majora a dvou nadporučíků."

„To víš, Tome, jsou to důstojníci a každej důstojník je napůl tupec," řekl Sharpe a laškovně na kamaráda mrkl.

„No jasně, ty to přece musíš vědět," zazubil se Garrard. „Ale jestli tam budou tvrdnout dlouho, nemusej dopadnout dobře. Podívej," ukázal přes propast, která oddělovala náhorní plošinu od vnitřní pevnosti, „maj tam obrovský dělo velký jako žebřiňák. Už kolem něj dobrou půlhodinu běhaj."

Sharpe se zahleděl přes ostřelovanou vnější pevnost k vzdáleným útesům. Měl dojem, že vidí místo, na němž mohlo být dělo umístěno, ale nebyl si tím jist. „Potřeboval bych dalekohled."

„Podle mě potřebuješ spíš uniformu."

„Už kolem toho něco dělám," řekl Sharpe vyhýbavě.

Garrard zaplácl mouchu na ruce. „Tak jaký to je?"

„Co?"

„Šaškovat s těma epoletama."

Sharpe pokrčil rameny a chvíli přemýšlel. „Ani nevím. To je ono, nevím, jaký to je," povzdechl. „Chtěl jsem se stát důstojníkem, Tome, hrozně jsem to chtěl, ale netušil jsem, že mě ty bastardi mezi sebe nevěrnou. Některý jsou dobrý, jako třeba major Stokes nebo pár dalších, ale většina ostatních… Bůhví. V každým případě mě nemaj rádi."

„Já vím proč," řekl Garrard. „Maj strach. Když jsi to dotah na oficíra ty, mohli by se o to snažit další." Pohlédl na Sharpa a viděl jeho nešťastný výraz. „Koukám, že bys radši byl zase seržant, co?"

„Ne," odpověděl Sharpe s překvapivou rozhodností."Dokážu jim, že jsem důstojník, Tome."

„A jak jim to chceš dokázat? Že se budeš držet pěkně stranou jako oni a všechno necháš na nás? Nebo že si taky seženeš sluhu, kterej ti bude čistit boty a vytírat prdel?"

„Ne," řekl Sharpe a ukázal přes zastíněnou propast k vnitřní pevnosti. „Dokážu jim, že jsem lepší voják. Tamty hradby

nerozstřílíme, takže celá obrana pevnosti bude u vstupní bašty. Jestli se tam máme dostat, musí tam podle mě nejdřív někdo proniknout odjinud a napadnout je zevnitř. O to se chci pokusit. Takhle těm našim ofícírům dokážu, že jsem lepší než oni!“

Garrard se zatvářil skepticky. „Jestli ti to dovolej.“

„Jo, jestli mně to dovolej,“ souhlasil Sharpe. Chvíli seděl mlčky a pozoroval stanoviště vzdáleného děla. Viděl, že se kolem něj pohybují nějací muži, ale nedokázal poznat, co dělají. „Kde je Hakeswill?“ zeptal se náhle. „Včera jsem se po něm sháněl, ale na nástupu s vámi nebyl.“

„Zajali ho,“ odpověděl Garrard.

„Zajali?“

„Aspoň tak to říkal Morris, ale já si myslím, že ten mizera utek sám. V každým případě je teď asi tam, u nich.“

„Myslíš, jako že dezertoval?“

„Předešlou noc někdo dva naše podříznul. Morris tvrdí, že to byli tamti,“ ukázal k pevnosti, „ale já jsem žádnýho neviděl.

Zato se mezi náma pohyboval někdo, kdo se vydával za podplukovníka Kennyho z Východoindicky. Jenže Kenny řekl, že tam nebyl.“ Gerrard se zahleděl na Sharpa a najednou se mu roztáhla tvář do úsměvu. „Poslyš, nebyls to ty, Dicku?“

„Já?“ zeptal se Sharpe se smrtelně vážným výrazem. „To těžko, když jsem byl v zajetí, Tome. Utekl jsem teprve včera.“

„Jasně, a já jsem perskej král. Teď si vzpomínám, že Lowry a Kendrick šli s Hakeswillem, aby tě zatkli.“

„Takže někdo podřízl Lowryho a Kendricka?“ zeptal se Sharpe nevinně.

Garrard se zasmál. „Dostali, co si zasloužili. Oba to byli bastardi zatracený.“ Na vzdálené hradbě na vrcholu útesů se náhle zvedl obrovský oblak kouře. O dvě vteřiny později se vše kolem Sharpa a Garrarda otřáslo dunivou explozí a pak už obrovská dělová koule zasáhla kolesnu, která stála jen kousek od boční baterie. Dřevěný vůz se rozletěl na kusy a všech pět mužů kolem něj se válelo v krvi. Ještě chvíli sebou na zemi škubali a potom zůstali ležet bez hnutí. „Hrome,“ vydechl Garrard, když se vzpamatoval, „pět chlapů jedním výstřelem!“

„To je naučí držet hlavy dole," řekl Sharpe.

Výstřel obrovského děla vyhnal spoustu mužů ze stanů k okraji plošiny. Sharpe se rozhlédl a uviděl mezi nimi kapitána Morrise. Byl jenom v košili a díval se dalekohledem na oblak kouře nad vnitřní pevností. „Poslyš," obrátil se náhle Sharpe ke Garrardovi, „za chvíli vstanu a ty mně jednu vrazíš."

„Cože?" nechápal Garrard.

„Říkám, že mně jednu vrazíš. Já pak začnu utíkat a ty se pustíš za mnou, ale samozřejmě mě nechytíš."

Garrard na něj zmateně civěl. „Sakra, co to má znamenat, Dicku?"

„Neptej se a udělej, co ti říkám," zazubil se na něj Sharpe. „Neptej se a udělej… Jako správnej důstojník."

„Tak co, seš připraven?"

„Po tom jsem vždycky toužil, vrazit jednu důstojníkovi."

„Tak jdeme na to." Sharpe vstal. „Pokoušel jsem se ti ukrást náboje, rozumíš? Tak mně dej pěstí do břicha."

„Sakra, pěstí?"

„Dělej a neptej se."

Garrard mu dal lehčí ránu pěstí do břicha. Sharpe vykřikl, strčil do něj, až se Garrard zapotácel a spadl dozadu, a Sharpe pak začal utíkat po okraji útesu. Také Garrard cosi vykřikl, vyskočil na nohy a pustil se za ním. K pěti zabitým mužům mířilo několik vojáků, aby je odnesli, a asi dva nebo tři z nich se pokusili Sharpa zastavit. Ten však prudce uhnul doleva a zmizel mezi keři. To už za ním křičeli a rozbíhali se další vojáci z třiatřicátého, ale Sharpe měl před nimi náskok a kličkoval mezi keři a skalisky k místu, kde byl přivázán ke kolíku jeden z koní Syuda Sevajeeho. Vytrhl kolík, nasedl, kopl koně patami a vyrazil pryč. Stále za sebou slyšel výkřiky, ale to už byl z tábora venku a svým pronásledovatelům snadno ujel, protože nikdo z nich neměl koně.

O půl hodiny později přijel Sharpe s oddílem domorodých jezdců, kteří se vraceli z průzkumu. Před táborem se od nich oddělil, dojel ke stanu, v němž na něj čekal Ahmed, a slezl z koně. Zatímco Sharpe s Garrardem sehráli divadlo, kterým na sebe upoutali

pozornost tábora, Ahmed kradl. „Mám všechno, sahibe," pochlubil se chlapec s širokým úsměvem, sotva Sharpe vstoupil do stanu.

To všechno byl červený kabát kapitána Morrise, šerpa a opasek s pochvou a šavlí. „Výborně, Ahmede," pochválil ho Sharpe. Potřeboval červený kabát, protože plukovník Stevenson vydal rozkaz, že každý, kdo půjde do pevnosti s útočným sledem, musí mít uniformu, aby nebyl považován za nepřítele. K útoku se měl připojit i oddíl Syuda Sevajeeho, aby se Sevajee mohl zmocnit Benyho Singha, a jeho muži proto dostali staré sepojské kabáty, z nichž některé byly potřísněné krví svých původních majitelů. Jenže všechny kabáty po sepojích byly Sharpovi malé. Dokonce i Morrisův sotva zapnul, ale důležité bylo, že měl uniformu. „Žádný problémy?" zeptal se Ahmeda.

„Nikdo mě neviděl, byl jsem jako duch," pochlubil se chlapec a šťastně se zubil. Jeho angličtina se každým dnem zlepšovala, i když to nebyl zrovna jemnocitný jazyk šlechtických kruhů.

A Ahmedovy zuby zasvítily ještě víc, když ho Sharpe odměnil mincí.

Sharpe si složil kabát přes ruku a vyšel ven. Rozhlédl se po Claře a po chvíli uviděl, že se prochází s vysokým vojákem v košili, černých kalhotách a jezdeckých botách s ostruhami. Oba spolu živě hovořili a Sharpe si s údivem uvědomil, že se ho zmocnila žárlivost. Náhle muž pohlédl na něj, svraštil čelo, jako by se mu něco nezdálo, ale pak ho v jeho podivném oblečení poznal a rozjasnil se. „Buďte zdráv, pane Sharpe," zahlaholil.

„Vy taky, Eli Lockharte," odpověděl Sharpe. „Co tady, k čertu, dělá kavalerie? Tohle," ukázal na pevnost, nad níž se vznášel kouř z výstřelů, kterými se obránci snažili ohrozit obléhací baterie, , je práce pro opravdový vojáky."

„Náš plukovník přesvědčil generála, že by se Dodd mohl pokusit vzít do zaječích, takže vybral tucet kavaleristů, aby ho chytili."

„Dodd neuteče," zavrtěl Sharpe hlavou. „Nemá šanci dostat se na koni ven."

„Potom půjdeme s vámi," řekl Lockhart. „Nezapomínejte, že i my máme s panem Doddem nevyřízený účty."

Claře se tvářila neklidně a Sharpe usoudil, že má strach, aby se Lockhart nedozvěděl, že strávila nějaký čas s ním. „Hledám paní Wallovou," řekl proto Lockhartovi. „Mohla byste mně věnovat chvilku, madam?"

Claře na něj vrhla vděčný pohled. „Samozřejmě, pane Sharpe," odpověděla.

„Potřeboval bych udělat tady na tom menší úpravu," ukázal jí Morrisův kabát. „Tenhle má červený nárameníky a manžety a já potřebuju bílý, tak mě napadlo, že by se dalo použít tohle," řekl a sundal si z hlavy turban. „Já vím, je to trochu špinavý, a taky vás nerad obtěžuju, ale já bych to nesvedl."

„A když už na tom budete dělat, drahoušku," přidal se Lockhart, „odpárejte taky ty kapitánský frčky a křidýlka lehký roty. Předpokládám, že pan Sharpe nechce, aby jeho kabát poznal původní majitel."

„To je pravda, o to vůbec nestojím," připustil Sharpe.

Claře vzala kabát, ještě jednou vrhla na Sharpa vděčný pohled a zamířila k Sevajeeho stanům. Lockhart se za ní díval. „Tři roky jsem čekal na příležitost, abych s ní moh promluvit," řekl a zakroutil hlavou, jako by stále nevěřil, že se mu to konečně podařilo.

„Takže jste se dočkal, co?"

Lockhart stále hleděl za Claře. „Nádherná ženská," poznamenal.

„Vážně? Ani jsem si ji pořádně neprohlíd," lhal Sharpe. „Chválila vás, že jste na ni byl hodnej."

„Víte, jak to je… Snažil jsem se jí pomoct," řekl Sharpe rozpačitě.

„Už jsem slyšel, co se stalo. Ten parchant Torrance se zastřelil a ona najednou nevěděla, co dál. Je vám moc vděčná, že jste sejí ujal. Většina důstojníků by se toho snažila využít…"

„To je další důkaz, že nejsem ten správnej důstojník," zasmál se Sharpe. Viděl, jak se Claře na Lockharta dívala a jak se zase on díval na ni, a usoudil, že udělá nejlíp, když zůstane stranou.

„Měl jsem ženu," řekl Lockhart, „ale cestou sem zemřela. Byla to dobrá žena."

„To je mně líto."

„A Claře, tedy paní Wallová, zase přišla o manžela,“ pokračoval Lockhart. Vdova potkala vdovce, pomyslel si Sharpe a čekal, kdy zazní slovo osud. „To je prostě osud,“ dodal vzápětí Lockhart a znovu nevěřícně zakroutil hlavou.

„A co s ní teď hodláte dělat?“ zeptal se Sharpe.

„Tvrdí, že nemá jinej domov než stan, kterej jste jí poskytl,“ řekl Lockhart. „Můj plukovník proti tomu nic nemá, kdybych si vzal ženu.“

„A už jste sejí zeptal?“

„Tak nějak,“ odpověděl a začervenal se.

„A řekla vám ano?“

„Tak nějak,“ opakoval a začervenal se ještě víc.

„Hrome, to jste se domluvili pěkně rychle,“ zasmál se Sharpe.

„Správnej voják se s ničím dlouho nemaže,“ prohlásil Lockhart a pak svraštil čelo. „Myslel jsem, že vás sbalili Maráthové. Aspoň se to povídalo.“

„Jo, ale fouknul jsem jim,“ řekl Sharpe ledabyle. „Ani obyčejnýho červenokabátníka si nedovedou pohlídat.“ Otočil se a sledoval raketu, která vyletěla z pevnosti k bezmračné obloze a po klikatém letu kamsi neškodně zapadla. „Vážně se chcete přidat k útoku?“ zeptal se Lockharta.

„Samozřejmě že ne v první řadě,“ odpověděl seržant, „nejsem blázen. Ale plukovník Huddlestone nám dovolil, že se můžeme po Doddovi podívat. Takže počkáme, až vy pěšáci uděláte nejtěžší práci, a pak půjdem za váma.“

„Dám si na vás pozor.“

„A my zase nespustíme oči z vás,“ sliboval Lockhart. „Ale mezitím se půjdu mrknout, jestli někdo nepotřebuje jehlu a nit.“

Sharpe se za ním díval a pak uviděl, že Ahmed stojí před Clariným stanem s jeho věcmi. Tvářil se rozhořčeně, ale Sharpe nepředpokládal, že je Claře vyhodila nadlouho. Počítal, že než nadejde večer, přestěhuje se Claře k Lockhartovi do tábora kavaleristů. A pak bim bam, pomyslel si, zazní svatební zvony. Vzal si od Ahmeda váček s drahokamy, a zatímco mu Claře spravovala uniformu, šel znovu pozorovat, jak se obléhacím bateriím daří nahlodávat zeď.

U brány vnitřní gawilghurské pevnosti se objevil mladý vysoký jezdec, z něhož přímo vyzařovalo sebevědomí a arogance. Byl v bílé hedvábné tunice, kterou měl v pase staženou červeným koženým opaskem, na němž se mu houpal tulwar se zlatým jílcem, zasunutý v pochvě posázené drahými kameny. Nežádal, aby mu otevřeli, požadoval to. Stráž v podstatě neměla důvod mu vstup odepřít, neboť mezi vnější a vnitřní pevností se stále někdo pohyboval a Doddovi muži byli zvyklí bránu otevírat a zavírat několikrát denně, ale cosi v mladíkově chování Gópála popudilo. Proto poslal pro plukovníka Dodda.

O chvíli později přišel Dodd v doprovodu anglického seržanta, jemuž neustále poškubávaly svaly ve tváři. Mladý jezdec se na plukovníka rozkřikl a žádal, aby Gópála potrestal, ale Dodd si jen odplivl a obrátil se k Hakeswillovi. „Co myslíte, proč se ten člověk pokouší dostat ven na koni?“

„Nevím, pane,“ odpověděl Hakeswill. Seržant byl v bílém kabátě a křížem přes prsa měl černou šerpu na znamení hodnosti, i když nebylo jisté, jakou hodnost to označuje.

„Tady není prostor na vyjížďky na koni,“ řekl Dodd, „ledaže by se chtěl dostat přes vnější pevnost do anglického tábora. Zeptejte se ho, co chce, Gópále.“

Mladík odmítl odpovědět. Dodd pokrčil rameny, vytáhl pistoli, namířil ji jezdci na hlavu a natáhl kohout. Mladý muž zbledl a něco na Gópála vykřikl.

„Říká, že je killadarův posel, sahibe,“ přeložil Ind.

„Posel? A s jakým poselstvím jede?“ chtěl vědět Dodd. Bylo zřejmé, že mladík nemá chuť to prozradit, ale Doddův nekompromisní výraz a namířená pistole ho přesvědčily, že bude lepší Angličanovi vyhovět. Vytáhl tedy z brašny u pasu zapečetěnou obálku a ukázal killadarovu pečeť. Na Dodda však neudělal znak hada obtočeného kolem čepele nože žádný dojem. „Komu to je?“ dožadoval se a ukázal poslovi, aby obálku obrátil.

Mladý muž zdráhavě poslechl a Dodd uviděl, že obálka s poselstvím je určena velícímu důstojníkovi britského tábora. Bylo to napsané špatnou angličtinou s několika těžkými chybami, ale smysl

slov byl zjevný. Dodd přikročil k mladíkovu koni a uchopil uzdu. „Stáhněte ho ze sedla, Gópále," poručil. „Držte ho na strážnici a pošlete někoho pro Manu Bappúa."

Mladý jezdec se pokusil o odpor, dokonce se mu podařilo zpola vytáhnout ze zdobené pochvy tulwar, ale vzápětí ho tucet Doddových vojáků snadno přemohlo. Samotný Dodd se obrátil ke schodům na ochoz a ukázal Hakeswillovi, aby ho následoval. „Je mi jasné, o co jde," zavrčel vztekle. „Killadar se snaží sjednat mír."

„Myslel jsem, že v tyhle pevnosti nemůžem bejt poražený," řekl Hakeswill polekaně.

„Nemůžeme," souhlasil Dodd, „ale Beny Singh je zbabělec. Jeho život jsou jen ženy, hudba a hry."

Obadiah Hakeswill si pomyslel, že to je přece ten nejlepší život, jaký si lze představit, ale neřekl nic. Snažil se v Doddovi vyvolat dojem, že je britský voják, který dospěl k přesvědčení, že válka proti Maráthům je nespravedlivá. „Nemáme tu co pohledávat, pane," řekl mu, když ho Dodd přijímal. „Jsou to sice pohani, ale tohle je jejich země, tak ať si v ní dělaj, co chtěj."

Dodd mu nevěřil ani slovo. Měl podezření, že Hakeswill dezertoval z britského vojska, aby unikl osobním problémům, ale to mu mohl mít stěží za zlé, když on sám udělal totéž. Navíc se o motivy Hakeswillova jednání nestaral. Pro něj bylo důležité, že seržant je ochoten bojovat, a Dodd byl přesvědčen, že bojová morálka jeho vojáků se zvýší, když jim bude dávat rozkazy Evropan. „Angličané mají v sobě zvláštní stoický klid, seržante, a to dává místním vojákům jistotu."

„Cože v sobě maj, pane?" zeptal se Hakeswill.

Dodd se zamračil a pomyslel si něco o seržantově tuposti. „Doufám, že nejste Skot," poznamenal.

„Panebože, ne! Jak bych já moh bejt ňákej pitoměj Skot, pane? Ani Walesan nejsem. Angličan, pane, skrz naskrz Angličan." Svaly ve tváři mu zaškubaly. „Angličan, pane, a jsem na to hrdej."

A tak dal Dodd Hakeswillovi bílý kabát a černou šerpu a svěřil mu velení nad jednou z rot svých Kober. „Jestliže budete dobře bojovat, seržante," řekl mu, když vystoupili na ochoz, „udělám z vás důstojníka."

„Budu bojovat, pane, na to se můžete spolehnout. Budu bojovat jako lev, pane, to vám slibuju.“

A tohle mu Dodd věřil, protože kdyby Hakeswill nebojoval, riskoval by, že ho Britové zajmou, a pak jen Bůh ví, co by ho čekalo. Na druhou stranu si Dodd stále nedovedl představit, jak by mohli Britové proniknout do vnitřní pevnosti. Předpokládal, že do vnější pevnosti se dostanou, protože k jejím hradbám se lze dostat poměrně přístupným terénem a jejich obléhací děla už začala pracovat na průlomu, ale dobýt vnitřní pevnost, to je něco zcela jiného. A on se teď Hakeswillovi chystal ukázat, co tady na útočníky čeká. „Do téhle pevnosti existuje jediná cesta, seržante, a ta vede přes tuhle bránu. Tady nemohou útočit na hradby, protože svah rokle pod nimi je příliš strmý, chápete?“

Hakeswill pohlédl doleva a uviděl, že valy vnitřní pevnosti jsou zbudované na vrcholu téměř kolmého svahu. Nedovedl si představit, že by po něm mohl někdo vylézt a ještě se snažit ztéct zeď, i kdyby v ní byl průlom. Takže Dodd měl pravdu a útočníkům nezbude, než se pokusit probít dovnitř přes čtyři brány, které střeží strmý a klikatý koridor vchodu do pevnosti. A ten budou bránit Doddovy Kobry. „Mí vojáci nikdy nepoznali porážku, seržante,“ řekl Dodd. „Viděli porážku jiných, aleje samé ještě žádný nepřítel nepokořil. Jenže tady je bude muset porazit, jestliže chce dobýt Gawilghur. Bude muset, ale neporazí. To je vyloučeno!“ Odmlčel se a opřel se zaťatými pěstmi o parapet. Dunění děl téměř neustávalo, ale jedinou známkou ostřelování, která se dala pozorovat odsud, byl mlžný závoj kouře, jenž visel nad vzdálenou stranou vnější pevnosti. Dodd pohlédl pod sebe a uviděl, že po strmé stezce stoupá ke vchodu do vnitřní pevnosti Manu Bappú. Po chvíli zaskřípaly závěsy první brány a postupně dalších tří, jak je stráže knížeti a jeho pobočníkům otvíraly. Dodd se usmál, když slyšel, že otevřeli poslední bránu. „Pojďme,“ řekl Hakeswillovi a zamířil ke schodům, Jestli dojde ke konfliktu, ještě ho přiživíme.“

Manu Bappú už otevřel zapečetěnou obálku, kterou mu Gópál podal, a hleděl na blížícího se Dodda. „Přečtěte si to,“ řekl a podal papír plukovníkovi.

„Chce kapitulovat?“ zeptal se Dodd.

„Přečtěte si to,“ opakoval Bappú. Jeho výraz mluvil za vše.

List byl psán neobratně, ale jeho smysl byl zřejmý. Beny Singh, killadar pevnosti Gawilghur jmenovaný rádžou z Beraru, nabízel, že předá pevnost do rukou Britů za podmínky, že budou ušetřeny životy posádky a všech dalších osob, které v ní žijí. Nikdo nesmí být zraněn ani vzat do zajetí. Dále nabízel Britům, že mohou zabavit všechny zbraně a munici v pevnosti, ale těm, co budou odcházet, musí být umožněno, aby si s sebou vzali tolik osobního majetku, kolik jen unesou pěšky nebo na koni.

„Nepochybuji, že by to Britové přijali,“ řekl Manu Bappú. „Ušetřili by si mrtvé, kteří by padli při zteči.“

„A je Beny Singh oprávněn k nabídce kapitulace?“ zeptal se Dodd.

„Je killadar,“ pokrčil Bappú rameny.

„Ale vy jste generál armády, navíc rádžův bratr.“

Bappú hleděl na úzký pruh oblohy, který se klenul nad vysokými zdmi, jež lemovaly vstupní chodbu. „Těžko soudit, jak by se k tomu můj bratr stavěl,“ řekl. „Třeba by nabídku kapitulace podpořil. Nevím, nemluvil se mnou o tom. Když budeme bojovat a pevnost ztratíme, možná mě obviní a řekne, že se chtěl vzdát a zachránit, co se dá.“

„Ale vy se, předpokládám, nechcete vzdát.“

„Věřím, že můžeme vyhrát,“ řekl Bappú pevně a otočil se, neboť Gópál ohlásil, že se blíží killadar.

Beny Singh se zřejmě za svým poslem díval, a když viděl, že byl zadržen, spěchal dolů, následován svými ženami, konkubínami a dcerami. Bappú vykročil proti němu a za ním Dodd s několika vojáky v bílých kabátech. Killadar zřejmě počítal, že pohled na ženy Bappúa obměkčí, ale výraz princovy tváře naopak ještě ztvrdl. „Jestli hodláte kapitulovat, musíte o tom nejdřív jednat se mnou!“ vyštěkl už z dálky na Singha.

„Mám k tomu pravomoc,“ odpověděl chabě killadar. V rukou držel malého psíka, který lapal v horku po dechu, a z otevřené tlamičky mu visel jazyk.

„Nemáte nic!“ odpověděl Bappú. Oba muži se setkali vedle jámy s hady. Také ženy, všechny oděné v hedvábí a krásné, se zastavily a shlukly k sobě.

„Britové začali ostřelovat hradby,“ namítl Beny Singh. „Zítra nebo pozítří vystřílejí průlom, vtrhnou dovnitř a všechny nás pozabíjejí.“ Singh téměř kňoural, jako by už klečel před nepřítelem. „Z mých dcer si udělají hračky pro ukojení svých choutek a moje manželky jim budou sloužit.“

„Nikoho nezabijí a k vašim ženám se nedostanou, protože je porazíme,“ odpověděl pevně Bappú. „Jestliže zaútočí, budou umírat a pak prchat!“

„Nemůžeme je porazit,“ trval na svém Beny Singh. „Jsou to džinové!“

Bappú náhle do Singha strčil, až se zapotácel směrem k jámě s hady. Killadar vykřikl, ale Bappú ho chytil za žlutou hedvábnou tuniku. Hakeswill opatrně přistoupil k okraji jámy a zíral dolů na vybělené kosti, ale když uviděl, že se na dně pohnul jakýsi svíjivý tvar, rychle couvl.

„Jsem killadar,“ kňučel Beny Singh, „snažím se zachránit životy lidí, za které jsem zodpovědný.“

„Jste killadar, to znamená voják a vaší povinností je bojovat proti nepřátelům mého bratra,“ zasyčel mu Bappú do tváře a stále ho pevně držel na kraji jámy. „Až budou Britové umírat v průlomu a pak prchat ve zmatku přes pláň na jih, kdo myslíte, že sklidí slávu za naše velké vítězství? Samozřejmě že killadar pevnosti! A vy se chcete takové pocty vzdát?“

„Jsou to džinové,“ opakoval Singh a kradmo pohlédl na Hakeswilla, jemuž neustále poškubávaly svaly ve tváři.

„Jsou stejně zranitelní a smrtelní lidé jako všichni ostatní,“ řekl Bappú. Náhle uchopil volnou rukou bílého psíka za kůži na hřbetě a vytrhl ho killadarovi z náručí. Beny Singh vykřikl na protest, ale to bylo vše. Psík se v Bappúově ruce zmítal a kňučel. „Jestli se ještě jednou pokusíte nabídnout nepříteli kapitulaci, skončíte takhle,“ řekl princ a hodil psíka do jámy. Killadarův miláček vykvikl, dopadl na dno, chvíli se tam zmítal a v beznadějném zápasu vřeštěl, ale potom zmlkl a v tichu bylo slyšet jenom šustivé zvuky svíjejících se těl.

Teprve teď se killadar vzpamatoval z ohromení, ale přesto se na nic nezmohl, pouze znovu chabým hlasem namítl, že raději podá svým ženám jed, než by připustil, aby se staly kořistí děsivých obléhatelů.

Avšak Manu Bappú chtěl slyšet něco jiného. „Rozuměl jste tomu, co jsem vám řekl?“ zasyčel na Singha a hrubě jím zatřásl.

„Ano, rozuměl,“ odpověděl Beny Singh rezignovaně.

Bappú odtáhl killadara od okraje jámy. „Teď se vrátíte do paláce,“ poručil mu, „zůstanete tam a žádné posly k nepříteli vysílat nebudete.“ Odstrčil ho od sebe a obrátil se k němu zády. „Plukovníku Dodde!“

„Prosím, sahibe.“

„Zajistíte svými lidmi, aby se killadar nemohl jakýmkoliv způsobem spojit s nepřítelem. Jestliže se o to pokusí, mohou posla okamžitě zabít.“

Dodd se usmál. „Spolehněte se, sahibe,“ řekl.

Manu Bappú se vrátil do ostřelované vnější pevnosti, zatímco killadar se vlekl do kopce ke svému paláci. Dodd určil deset mužů, aby střežili vchod do paláce, a vrátil se na ochoz hradby. Hakeswill ho následoval. „Proč má killadar takovej strach?“ zeptal se. „Ví snad něco víc než my?“

„Strach má, protože je zbabělec, seržante,“ odpověděl Dodd.

Ale Beny Singh nebyl jediný zbabělec v pevnosti a jeho strach se přenesl na Hakeswilla jako nakažlivá nemoc. „Že se ty bastardi nedostanou dovnitř, pane?“ zeptal se úzkostně, když si představil, co by následovalo, jestliže by pevnost padla a on by zůstal beznadějně vystaven Sharpově pomstychtivosti.

V tu chvíli Dodd poznal, že seržant má strach. Ostatně měl ho i on – strach z toho, že se znovu ocitne v rukou svých krajanů, stane před vojenským soudem jako zrádce a vrah a bude jím nemilosrdně odsouzen k nejvyššímu trestu. Přesto se usmál. „Možná se dostanou do vnější pevnosti, seržante, protože naši bývalí druzi opravdu umí bojovat jako džinové, ale tuhle překážku,“ ukázal na dno rokle, „nepřekonají. Nepodaří se jim to, ani kdyby jim pomáhaly všechny temné síly světa, ani kdyby nás obléhali celé roky nebo srovnali vnější pevnost se zemí, protože pořád by museli překonat tuhle propast, a to už nedokážou. To nemůžou dokázat!“

Kdo ovládne Gawilghur, bude vládnout celé Indii, připomněl si. A za pár dnů, možná za týden se zde stane rádžou.

Jak Stokes předpokládal, byly gawilghurské hradby staré a chatrné, takže první průlom se podařilo vytvořit za necelý den ostřelování. Ještě v půli odpoledne zeď pořád stála, třebaže místo, na něž dal Stokes soustředit palbu, bylo zcela rozbito, ale pak se náhle úsek zdi nad ním zřítil a vše na chvíli zahalil oblak prachu. Když se prach rozptýlil, uviděl Stokes, že trosky zřícené zdi vytvořily v prostoru mezi oběma zdmi jakousi strmou rampu. To byl jeho záměr. Nízký zbytek zadního líce zdi zůstal sice stát, ale během hodiny se i ten podařilo několika výstřely srovnat.

Nyní dělostřelci změnili zamíření a pustili se do práce na dvou průlomech ve vyšší vnitřní zdi, zatímco boční baterie, které do té doby střílely na vrchol valů a snažily se ničit nepřátelská děla, začaly ostřelovat čerstvý průlom, aby znemožnily případnou snahu obránců vybudovat v něm provizorní překážky. Zbylá nepřátelská děla se samozřejmě pořád snažila britské baterie ohrožovat a střílela s dvojnásobným úsilím, avšak stále bez účinku, protože ochranné bariéry ze zákopových košů zatím zůstávaly pevné. Velké dělo, které zabilo pět dělostřelců, vystřelilo ještě třikrát, ale jeho koule už nezpůsobily žádnou škodu a pak se záhadně odmlčelo.

Druhý den se podařilo dokončit oba průlomy ve vnitřní hradbě a nyní se největší britská děla zaměřila na rozšiřování všech tří průlomů. Osmnáctiliberní koule bušily do narušených okrajů, snadno z nich srážely další kamenné bloky a přidávaly je k suti na svahu, takže večer už byly průlomy dostatečně široké a veškerá britská palebná síla se zaměřila na zbylá nepřátelská děla a jedno po druhém buď ničila, nebo rozbíjela jejich střílny. Nad skalnatou šíjí se převaloval hustý oblak z kouře živený neustávající střelbou, takže se nikdy nestačil rozptýlit, jenom se vždy každým dalším výstřelem rozvířil.

Britská děla střílela se stejným úsilím až do tmy, zatímco odvetná palba obránců pevnosti neustále slábla, protože jejich děl ubývalo, jak byla srážena dolů nebo poškozována. S příchodem noci se sice intenzita palby obléhatelů zmírnila, ale ani pak neustala zcela,

neboť hrozilo nebezpečí, že se obránci pokusí pod rouškou tmy vytvořit z průlomů smrtící pasti. Mohli naklást v troskách miny, vykopat tam široký příkop, případně zbudovat z trámů bariéru, a aby tomu Britové zabránili, stříleli čas od času z těžkých děl i za tmy. Teď však nabíjeli osmnáctiliberní děla kartáčovými střelami a třikrát za hodinu zasypávali průlomy deštěm kulí do mušket, aby obránce odradili od jakýchkoliv snah něco tam podniknout.

Jen málokdo se v tu noc vyspal. Dunění výstřelů se zdálo v nočním tichu dvojnásob ohlušující a rachot koulí, které narážely do trosek a zbytků zdí, bylo slyšet až v britském táboře. Pak nastalo ráno a všem mužům určeným ke zteči bylo jasné, že dnes půjdou do toho – že doběhnou k poškozeným valům, vrhnou se do prvního průlomu a přes jeho trosky se budou probíjet dál. Bylo víc než jisté, že obránci přesunou všechna svá zbývající děla tam, odkud by mohli průlomy ostřelovat, takže na útočníky čekalo peklo krve, bolesti a smrti.

„Do průlomu jsem ještě nešel," svěřil se Garrard Sharpovi, když spolu seděli mezi stany Syuda Sevajeeho a popíjeli z Sharpovy láhve arak.

„Ani já ne," řekl Sharpe.

„Slyšel jsem, že je to hrůza."

„Jo, říká se to," přikývl Sharpe. Oba věděli, že zteč do průlomu je zřejmě nejhorší zkouška, jaké může být voják vystaven.

Garrard se napil, utřel si ústa a podal láhev Sharpovi. „Krásnej kabát, pane Sharpe," řekl obdivné, když si starého kamaráda prohlédl v mihotavém světle ohňů.

Claře Wallová přišila na Morrisův kabát nové bílé nárameníky a manžety a Sharpe se ho pak snažil trochu pomačkat a zaprášit, i když bylo stále patrné, že je ušitý z drahé látky. „Starej" kabát, Tome, nic víc," odpověděl Sharpe.

„Už jsi slyšel, že se Morrisovi ztratil kabát?"

„Vážně se mu ztratil?" podivil se Sharpe. „Nejspíš ho nechal u ňáký ženský." Podal láhev Garrardovi a vstal. „Musím ještě dnes něco udělat, Tome. Zítra se uvidíme."

Sharpe prošel s Ahmedem táborem. Někteří vojáci seděli kolem ohně a zpívali, zatímco jiní usilovně ostřili bajonety, aby nemuseli

myslet na to, co je čeká. Jeden z kavaleristů přitáhl brusné kolo a důstojničtí sluhové na něm postupně brousili šavle, až od čepelí sršely jiskry. Sapéři ještě dokončovali poslední práce a pod dohledem majora Stokese stloukali žebře z bambusů dopravených s ostatním materiálem zdola z pláně. Náhle Stokes uviděl Sharpa a tvář se mu rozjasnila radostí. „Richarde! Jste to vy? Můj bože, zdá se, že jste! To je překvapení! A já myslel, že sedíte někde v podzemní kobce pevnosti. Podařilo se vám utéct?“

Sharpe si potřásl s majorem rukou. „Nikdy jsem v Galwilghuru nebyl, zajali mě nějaký jezdci,“ lhal. „Zřejmě ale nevěděli, co se mnou, tak mě nakonec pustili.“

„To jsem rád, že to tak dopadlo, moc rád.“

Sharpe se otočil a pohlédl na žebře. „Netušil jsem, že na to zítra chcete jít eskaládou.“

„Ne, žádnou eskaládou, ale člověk nikdy neví, na jakou překážku v pevnosti narazíme. Zkrátka připadá mi rozumné mít připravené žebře.“ Major sklouzl pohledem k Ahmedovi. Chlapec měl na sobě jeden z červených sepojských kabátů, které dostali muži Syuda Sevajeeho, a třebaže byl odrbaný a chatrný, navíc se skvrnami od krve, vypínal se v něm hrdě jako pravý červenokabátník. „Podívejme se,“ zakroutil major hlavou, „to už je opravdový voják!“ Ahmed se postavil do pozoru, zavěsil si mušketu na rameno a udělal čelem vzad. „Výborně, chlapče,“ pochválil ho major a znovu se obrátil k Sharpovi. „Takže vy možná ani nevíte, co se stalo.“

„Co?“

„Ten váš kapitán Torrance je mrtvý. Vypadá to, že se zastřelil. Smutná věc, náramně smutná. Cítím s jeho otcem – je to duchovní, víte? Dovedu si představit, jak mu bude, až se to dozví. Nedal byste si trochu čaje, Sharpe? Nebo se už chystáte spát?“

„Trocha čaje nikdy neuškodí, pane.“

„Tak pojďme,“ řekl Stokes a vedl ho ke svému stanu. „A taky mám pořád ještě ten váš batoh, takže si ho můžete vzít.“

„Možná bych ho u vás ještě den nechal. Zítra bych se s ním nechtěl tahat.“

„Zítra?“ pohlédl na něho Stokes. „Co máte v plánu?“

„Chci jít s Kennyho lidmi do pevnosti, pane.“

„Milosrdný bože!“ vydechl Stokes a zastavil se. „O tom, že se dostaneme dovnitř, nepochybuju, Richarde, protože průlomy jsou připravené dobře. Možná je svah mezi nim trochu strmý, ale i tak bychom to měli zvládnout. Jak to však bude vypadat v pevnosti, ví jen Bůh. Navíc se obávám, že dobýt vnitřní pevnost může být těžší, než si kdokoliv z nás dovede představit. Abych řekl pravdu, nevidím to příliš optimisticky.“

„Jenže já tam zítra musím jít, pane,“ řekl. „Prostě musím! Ale Ahmeda nechám tady, a tak bych rád, kdybyste na něj dohlídnul.“ Vzal chlapce za rameno a postrčil ho dopředu. „Ten malej mizera chce totiž mermomocí se mnou. Když na něj dáte pozor, moh by ten zítřejšek přečkat.“

„Výborně, může mi dělat asistenta,“ souhlasil Stokes, „i když nejradši bych měl za asistenta vás, Richarde – nedal byste se přesvědčit? Nikdo vás přece nepřiřadil rozkazem ke Kennymu, ne?“

„Nepřiřadil, pane, jenže stejně tam musím jít. Je to osobní záležitost.“

„Ale počítejte, že to tam bude zatraceně těžké,“ varoval ho znovu major. Pak vstoupil do svého stanu a zavolal na sluhu.

„Zítra zůstaneš s majorem, rozumíš?“ řekl Sharpe Ahmedovi a ukázal na Stokesův stan. „Zůstaneš tady a nehneš se odtud!“

„Já chci jít s váma,“ trval na svém chlapec.

„Zůstaneš tady a hotovo!“ řekl Sharpe ostře a ukázal na Ahmedův červený kabát. „Seš teď voják a musíš plnit rozkazy, rozumíš? A já ti poroučím, že zůstaneš tady!“

Chlapec se mračil, ale zdálo se, že se s tím smířil. Stokes mu ukázal místo, kde může spát, a pak se vrátil k hovoru se Sharpem, třebaže Sharpe spíš jen poslouchal jeho nadšené vyprávění o tom, jaké krásné křemeny objevil ve skaliskách rozbitých nepřátelskou odvetnou palbou. Nakonec začal Stokes zívat. Sharpe dopil čaj, popřál majorovi dobrou noc, pak se ještě přesvědčil, že ho Ahmed nevidí odcházet, a vyšel do tmy.

Nechtělo se mu spát. Vzpomněl si na Claře a zmocnila se ho lítost, že odešla k Elimu Lockhartovi, i když ji na druhou stranu kavaleristovi přál. Přesto se cítil podivně osamělý. Došel na okraj útesu a zahleděl se přes obrovskou temnou propast ke Gawilghuru. V

pevnosti blikalo několik světel a přibližně každých dvacet minut ozářil skalní šíji plamen z hlavně britského osmnáctiliberního děla. V doznívajícím dunění pak bylo slyšet, jak do kamenných bloků opevnění pleská sprška kulí, a potom opět nastalo ticho rušené pouze vzdáleným zpěvem vojáků, cvrčením cvrčků a šuměním větru. V záblesku světla při výstřelu Sharpe vždy zřetelně uviděl všechny tři rozeklané průlomy. V jednu chvíli ho napadlo, co ho vlastně do té smrtící pasti žene. Je to jen touha po pomstě? Touha najít Dodda a Hakeswilla a vyrovnal si s nimi účty? Ale to by přece mohl počkat, až svou práci udělá útočný sled, a potom vstoupit bez rizika do dobyté pevnosti. Ne, věděl, že tuhle snadnou cestu si nezvolí. Půjde do toho s Kennyho vojáky a probojuje se dovnitř, i kdyby k tomu neměl jiný důvod než vlastní hrdost. Jako důstojník zklamal. Ze čtyřiasedmdesátého ho vypudili, a protože ho v střeleckém pluku ještě neznají, musí udělat vše, aby se vrátil do Anglie s neposkvrněnou pověstí. Jedině tak si může zachovat naději, že v novém působišti uspěje.

Proto musí zítra bojovat, a bojovat dobře, jinak mu opravdu nezbude, než svou důstojnickou hodnost prodat a odejít z armády. I o tom už uvažoval, ale dospěl k závěru, že v ní chce zůstat. Měl rád život ve vojsku a cítil, že už v boji proti nepřátelům britského krále leccos dokázal. Takže zítra se o to pokusí znovu a bude se snažit ukázat všem, že si rudou šerpu a šavli zaslouží.

Proto až se ráno rozvíří bubny a odpoví jim dunění nepřátelských děl, půjde do útoku i on a bude dobývat Gawilghur.

KAPITOLA 9

Deogaum se probudil do mlžného rána – mlha prostupovala korunami stromů, ležela na dně údolí a srážela se v kapky na plachtách stanů. „Jako by se ohlásila zima, nezdá se vám?“ poznamenal sir Arthur Wellesley ke svému pobočníku Campbellovi.

„Teploměr ukazuje přes pětadvacet stupňů, pane,“ odpověděl mladý Skot.

„Neřekl jsem, že je zima, jenom že se ohlásila.“ Generál stál před svým stanem s šálkem čaje a hleděl k místu, kde z mlžného závoje vystupovaly gawilghurské útesy osvětlené vycházejícím sluncem. Za ním stál sluha s jeho kabátem přes ruku, zatímco druhý sluha držel koně a třetí čekal, až generál dopije, aby mohl odnést prázdný šálek. „Jak je na tom Harness?“ zeptal se Wellesley Campbella.

„Myslím, že teď většinu času spí, pane,“ odpověděl pobočník. Plukovník Harness byl zbaven velení své brigádě od té doby, co chodil po táboře a vykřikoval na své vojáky, aby nastoupili do čtyřstupu a následovali ho na jih do boje proti drakům, papežencům a whigovcům.

„Spí?“ podivil se generál. „Co s ním doktoři dělají? To mu lijí do krku rum?“

„Předpokládám, že je to výtažek z opia, pane, ale zřejmě trochu vylepšený rumem.“

„Chudák Harness,“ povzdechl Wellesley a dopil čaj. Od Gawilghuru k nim dolehly výstřely dvou dvanáctiliberních děl, která byla vytažena na vrchol kuželovité hory jižně od pevnosti. Wellesley věděl, že tato děla nejsou prakticky k ničemu, ale sveřepě trval na ostřelování jižní brány hlavní gawilghurské pevnosti. Sami

dělostřelci generála varovali, že taková palba nebude účinná, protože cíl je mimo dostřel, navíc příliš vysoko, avšak Wellesley chtěl, aby obránci věděli, že útok může být veden zrovna tak z jihu jako přes skalní šíji ze severu. Proto poručil sapérům, aby tahle dvě děla vytáhli těžkým terénem nahoru a zřídili tam baterii. Děla střílela s největším možným úhlem náměru, ale koule během letu ztrácely prakticky všechnu energii, narážely do svahu před jižními valy pevnosti a řítily se dolů, aniž je jakkoliv poškodily. Jejich úkolem však nebylo prorazit bránu, ale upoutat pozornost části posádky k jihu, aby nepřítel nemohl použít veškeré své síly k obraně útoku do průlomů na severu.

Ten však měl začít až asi za pět hodin, neboť Wellesley chtěl, aby jeho oddíly byly na místě ještě předtím, než podplukovník Kenny povede své vojáky do zteče. Šlo o dvě kolony červenokabátníků, kteří už teď stoupali po strmých stezkách, jež se klikatily vzhůru od jihu a od západu. Plukovník Wallace se čtyřiasedmdesátým plukem a batalionem sepojů se blížil k jižní bráně, zatímco osmasedmdesátý a další batalion sepojů vystupovaly po stezce, která vedla od západu do rokle mezi vnější a vnitřní pevností. Obě kolony mohly z hradeb očekávat těžkou dělostřeleckou palbu a ani jedna nemohla doufat, že se probojuje do pevnosti. Jejich úkolem bylo pouze to, aby, podobně jako ona dvě děla jižně od Gawilghuru, odvedly pozornost obránců od hlavního útoku, Kennyho zteče do průlomů.

Wellesley dopil čaj, zašklebil se, jako by byl příliš trpký, a podal šálek i s talířkem sluhovi. „Je čas jít na to, Campbelle," řekl.

„Ano, pane."

Původně měl generál v úmyslu vyjet na náhorní plošinu a vstoupit do pevnosti za Kennym, ale pak usoudil, že by svou přítomností jenom rozptyloval zodpovědné velitele, které čeká dost problémů i bez toho, že si budou dělat starost, jestli s jejich rozhodnutími souhlasí vrchní velitel. Místo toho tedy chtěl vystoupit po strmém jižním svahu a připojit se k Wallaceho čtyřiasedmdesátému pluku. Jeho vojáci mohli jen doufat, že se hlavní Kennyho zteč probojuje do vnitřní pevnosti a otevře jim jižní bránu, neboť jinak by museli hanebně sestoupit zpátky do tábora. Byla to

sázka na jednu kartu – buďto všechno, nebo nic. Sláva vítězství, nebo hanba porážky.

Generál nasedl, počkal, až se za ním shromáždí jeho pobočníci, a pak pobídl koně. Bůh nám pomáhej, říkal si v duchu. Bůh nám pomáhej.

Podplukovník Kenny stál pár kroků od jedné z obléhacích baterií a dalekohledem opřeným o skálu pozoroval průlomy. Děla kousek od něj stále střílela, ale on nedbal na ohlušující rány a pečlivě si prohlížel svah s kamennou sutí z rozbořených zdí, po němž budou jeho vojáci muset vystupovat. „Pořád je to tam moc strmé," zamumlal.

„Ty dvě hradby jsou postavené na strmém svahu," odpověděl major Stokes. „To je součást systému opevnění, s tím nic neuděláme."

„Bude to zatraceně těžké tam lézt," řekl Kenny a zakroutil hlavou, „zatraceně těžké."

„Ale dá se tam projít," prohlásil Stokes. Věděl, že cesta průlomy je strmá, a proto děla stále ještě střílela, i když spíš jen proto, aby pokračující palba vyvolala v pěšácích připravených k útoku dojem, že pro ně dělostřelci dělají, co se dá.

„Prolomil jste hradby, Stokesi, to ano, ale neudělal jste ty průlomy schůdné. Jsou příliš strmé," vedl Kenny stále svou.

„Protože jsou ve strmém svahu," opakoval trpělivě major. „Nemohl jsem tam postavit schody."

„Ale moji lidé nejsou opice."

„Až tam budete, uvidíte, že se tam dá projít," snažil se Stokes Kennyho uklidnit. Oba věděli, že průlomy už nelze nijak vylepšit a nezbývá, než jít do toho a pokusit se jimi projít. Ostatně Stokes tušil, že se Kenny svými stížnostmi pouze snaží zakrýt nervozitu, a neměl mu to za zlé. I když major nebyl zbabělec, cítil, že by nechtěl být na místě těch, kteří polezou s mušketou nebo šavlí po svahu posetém balvany vstříc peklu, které pro ně chystají obránci.

„V to můžu jen doufat," zabručel Kenny a složil dalekohled. Trhl sebou, když z hlavně osmnáctiliberního děla vyšlehl další

výstřel, ale pak zamířil přímo do středu štiplavého mraku a zavolal na velitele baterie majora Plummera.

Plummer, zpocený a černý od střelného prachu, se vynořil z kouře. „Prosím, pane!“

„Budete pokračovat v palbě až do poslední chvíle?“

„Ano, pane.“

„Dobrá… To by mělo ty parchanty přinutit, aby se neodvažovali vystrkovat hlavy,“ řekl Kenny a vytáhl z kapsičky kalhot hodinky. „Já mám devět hodin deset minut.“

„Já devět osm,“ řekl Plummer.

„A já přesně devět,“ ozval se Stokes a poklepal na sklíčko, aby se přesvědčil, že se ručičky nezadrhly.

„Budeme se řídit mým časem,“ prohlásil Kenny. „Podle něj půjdeme do útoku přesně v deset. A pamatujte, Plummere, budete střílet až do posledního okamžiku, to znamená ještě těsně předtím, než vstoupíme do prvního průlomu! Nehleďte na to, že jsme blízko. Kašlete na opatrnost a bušte do těch bastardů do poslední chvíle. Do poslední chvíle!“ Teprve teď si všiml Ahmeda, který stál vedle Stokese, a zamračil se. Chlapec měl červený kabát po sepojích, ale i tak mu byl příliš velký a zdálo se, že se Kenny chce zeptat, co je to za hastroše. Pak ale pokrčil rameny a odešel.

Vrátil se ke svým vojákům, kteří čekali přikrčeni na cestě vedoucí k bráně pevnosti. Snažili se krýt, jak jen to šlo, ale všem bylo jasné, že až vyrazí vpřed a překročí vrchol nízkého návrší, stanou se cílem nepřátelské palby. Pod ní budou muset překonat tři sta metrů otevřeného terénu, který se na konci zužuje v úzký pruh omezený na jedné straně vodní nádrží a na druhé propastí, kam bude určitě směřovat nejzuřivější palba obránců. A ty, co tohle peklo překonají, budou čekat průlomy, lezení do strmé stráně a všechny hrůzy, které se dají na vojáky ve zteči vymyslet.

Kennyho muži se krčili za skalisky, balvany a keři. Polovina z nich byla opilá, protože jejich velitelé vydali večer všem zvláštní příděl rumu a araku. Nikdo neměl batoh, všichni nesli pouze muškety, munici a bajonety. Někteří, třebaže jich nebylo mnoho, se modlili. Jakýsi důstojník skotské brigády klečel s obnaženou hlavou v kruhu svých mužů, a když se k nim Kenny nenápadně přiblížil,

zaslechl, že tiše opakují slova třiadvacátého žalmu. Většinou však vojáci pouze seděli se skloněnou hlavou, každý ponořen do svých myšlenek.

Za prvním Kennyho sledem o tisíci mužích byl připraven další, složený rovněž ze sepojů a Skotů, který měl jít do průlomů za Kennym. Kdyby byl Kennyho útok zastaven, měl se druhý sled pokusit prorazit dál, ale pokud by Kennyho muži vnější pevnost dobyli, měl ji druhý sled zajistit, zatímco první by pokračoval v útoku na vnitřní pevnost. V obou útočných sledech byly menší skupiny dělostřelců, jejichž úkolem bylo najít v dobyté vnější pevnosti děla schopná palby a obrátit je proti obráncům za hlubokou roklí.

Po cestě se k čekajícím vojákům blížil důstojník s bílými výložkami čtyřiasedmdesátého pluku. U pasu se mu houpala levná indická šavle, ale navíc, neobvykle na důstojníka, nesl mušketu a sumku. „Kdo, k čertu, jste?“ houkl na něj Kenny.

„Sharpe, pane.“

Kennymu to jméno připadlo povědomé. „Wellesleyho člověk?“

„O tom nevím, pane.“

Kenny se s jeho vyhýbavou odpovědí nespokojil. „Byl jste u Assaye, že?“

„Ano, pane,“ připustil Sharpe.

Podplukovník se přestal mračit. Slyšel o Sharpovi a obdivoval muže, kteří prokázali neobyčejnou statečnost. „A co, k čertu, děláte tady? Váš pluk je na míle odtud, právě teď stoupá po cestě z Deogaumu.“

„Měl jsem tady něco na práci, pane, a už bych se k čtyřiasedmdesátýmu nestačil vrátit,“ odpověděl Sharpe, neboť usoudil, že nemá smysl pouštět se do dlouhého vysvětlování. „Tak jsem si řekl, že bych se mohl přidat ke svým starým kamarádům – k rotě kapitána Morrise,“ ukázal k místu, kde mezi kameny seděli vojáci lehké roty třiatřicátého pluku. „Samozřejmě s vaším souhlasem, pane.“

„Morris bude jistě rád, když mu pomůžete, Sharpe. A já taky,“ řekl Kenny. Kromě ochoty bojovat na něj udělal dojem i podporučíkův zjev. Sharpe byl vysoký, silný a tvářil se, jako by ho

nemohlo nic na světě ohrozit. Podplukovník věděl, že při zteči do průlomu rozhoduje velmi často o vítězství či porážce bojové umění a rozhodnost několika jednotlivců, a Sharpe působil dojmem odhodlaného muže, který je schopen strhnout za sebou ostatní. „Tak hodně štěstí, Sharpe."

„To přeju i já vám, pane," odpověděl Sharpe a vydal se s vypůjčenou mušketou dál. Eli Lockhart a Syud Sevajee čekali se svými muži ve třetím sledu. Jeho úkolem bylo obsadit pevnost, jakmile síly vržené do zteče skončí svou práci – pokud se samozřejmě těmto dvěma tisícovkám mužů podaří dostat přes hradby. Už teď se však šířily řeči o tom, že svah mezi průlomy je příliš strmý a že se do něj dá se zbraní těžko vylézt, protože je třeba pomáhat si při přelézání hromad kamení rukama, takže útočníci budou pro obránce na vrcholu průlomů snadným terčem. Ozývalo se reptání, že obléhací děla měla strhnout větší část zdí, možná je dokonce zcela srovnat se zemí, a proto stále ještě střílejí. Proč jinak by pokračovala v palbě, kdyby byly průlomy dostatečně připravené? Všichni slyšeli, jak koule narážejí do kamenů, a viděli, že dál nahlodávají okraje průlomů, ale neslyšeli a neviděli jediný odvetný výstřel z pevnosti. Bylo to jasné – ti bastardi si šetřili munici na útok.

Sharpe se protlačil mezi sepoji, kteří nesli bambusové žebře. Muži s tmavými tvářemi se na něj zazubili, a jeden mu dokonce nabídl polní láhev se silným arakem. Sharpe si lokl a pak sepoje rozesmál tím, že se zatvářil, jako by ho to mělo porazit. „To je síla, mládenci," řekl uznale a tlačil se dál ke svým bývalým kamarádům. Někteří ho už spatřili a dívali se na něj překvapeně, ale také s novým respektem. Když ho viděli naposledy, byl ještě seržant, přitom nedlouho předtím stál coby obyčejný vojín přivázaný k trojnožce jako odsouzenec k bičování. A nyní měl šavli a důstojnickou šerpu. Třebaže důstojníci povýšení z mužstva obvykle nesloužili u své staré jednotky, měl Sharpe v lehké rotě třiatřicátého pluku stále dost kamarádů, a když už se rozhodl jít s útokem do průlomů gawilghurských hradeb, bylo pro něj nejlepší jít do toho s nimi.

Kapitán Morris však k jeho přátelům nepatřil, a jakmile Sharpa uviděl, vytušil, že to pro něj není nic dobrého. A Sharpe hned zamířil ke svému bývalému veliteli. „To jsem rád, že vás vidím, Charlesi,"

zahlaholil. Věděl, že Morrisovi hne žlučí, když ho osloví křestním jménem. „Krásný ráno, co?“

Morris se rozhlédl kolem sebe, jako by hledal někoho, kdo by mu pomohl tomu zatracenému provokatérovi čelit. Nepochyboval, že si s ním Sharpe přišel vyřídit účty. Nikdy neměl Sharpa rád, dokonce se proti němu spikl s Obadiahem Hakeswillem a společně ho pomocí křivého svědectví dohnali až k trestu tisíce ran bičem v naději, že u trojnožky vypustí duši. Jenže Sharpe řízením náhody či osudu přežil, byl povýšen a stal se známým v celém vojsku a s tím už Morris nemohl nic dělat. „Buďte zdráv, Sharpe,“ zabručel nakvašeně.

„Chtěl bych se přidat k vám, Charlesi,“ pokračoval Sharpe, jako by se chystal s Morrisem na flám. „Čistě náhodou jsem se ocitl tady nahoře, a tak jsem si řekl, že bych vám moh pomoct.“

„Proč ne?“ odpověděl Morris opatrně, vědom si toho, že je sledují vojáci. Rád by poslal Sharpa ke všem čertům, ale to si před ostatními nemohl k důstojníkovi dovolit. „Ještě jsem vám nestačil pogratulovat,“ dodal, aby něco řekl.

„Teď k tomu máte skvělou příležitost.“

„Tak… gratuluju,“ vypravil ze sebe Morris a zrudl hanbou.

„Díky, Charlesi, díky,“ kývl hlavou Sharpe a rozhlédl se po rotě. Většina vojáků se na něj usmívala, ale pár jich před jeho pohledem uhnulo. „Seržant Hakeswill s váma není?“ zeptal se Sharpe bezelstně.

„Byl zajat nepřítelem,“ odpověděl Morris. Náhle zpozorněl a zahleděl se na Sharpův kabát – připadl mu jaksi povědomý, navíc byl Sharpovi malý.

Sharpe si jeho zkoumavého pohledu všiml. „Líbí se vám můj kabát?“ zeptal se.

„Cože?“ civěl na něho Morris, zmatený svým podezřením i Sharpovým chováním. Sám měl narychlo sehnaný kabát s několika hnědými záplatami.

„Koupil jsem ho po Assaye,“ pokračoval Sharpe nenuceným tónem. „Ale tam jste vy nebyl, že ne?“

„Ne.“

„Ani u Argaumu?“

„Ne.“ Morris cítil* že rudne, a zmocňoval se ho bezmocný vztek. Ten parchant přežil nejtěžší bitvy a teď mu dává přede všemi najevo svou převahu. Na druhou stranu si musel přiznat, že se nemůže Sharpovi svými bojovými zkušenostmi rovnat, a také mu záviděl jeho pověst.

„Takže jaký jsou rozkazy na dnešní den?“ zeptal se Sharpe.

Morris si nemohl zvyknout na Sharpovo sebejisté chování, stejně jako na to, že s ním ten mizera mluví jako rovný s rovným. Chvíli byl v pokušení mu neodpovědět, ale jeho otázka byla celkem rozumná, navíc byl Sharpe důstojník, i když pouhý podporučík. „Až se dostaneme přes první zeď, zaútočí Kenny na levý horní průlom a od nás chce, abychom uzavřeli ten pravý,“ odpověděl neochotně.

„To vypadá na slušnou dopolední práci,“ prohlásil Sharpe, jako by se už na to těšil. Pak uviděl Garrarda a zvedl ruku na pozdrav. „Jak se máš, Tome?“

„Jsem rád, že jste s náma, pane.“

„Mládenci, do průlomu nemůžete jít jen tak bez pomoci někoho zkušenýho,“ zasmál se Sharpe a napřáhl ruku k seržantu Greenovi. „Jsem rád, že vás zase vidím, seržante.“

„I já jsem rád, že jste tady, pane,“ odpověděl Green a potřásl Sharpovi rukou. „Slyšel jsem, že vás povýšili, a skoro jsem tomu nemoh uvěřit.“

„Znáte to, seržante – mizerové mají štěstí.“ Někteří vojáci se zasmáli, zvlášť když Sharpe krátce pohlédl na Morrise, který tohle mínění docela nedávno vyslovil, zatímco jiní se ušklíbli, neboť v rotě bylo nemálo těch, co Sharpovi záviděli a z jeho štěstí neměli žádnou radost.

Jeden z nich, muž jménem Crowley, si odplivl. „Tys měl vždycky zatracený štěstí, Sharpie,“ zamumlal.

Sharpe se pozdravil s několika dalšími starými kamarády a zdálo se, že se rozhodl na Crowleyho poznámku nereagovat, ale když se při procházení mezi sedícími vojáky dostal za něj, náhle se obrátil a přitom udeřil pažbou muškety zavěšené na rameni Crowleyho do hlavy. Ten vykřikl a otočil se. „Jmenuju se Sharpe, Crowley, a pro vás jsem pan Sharpe.“

Crowley se mu podíval vzdorně do očí, ale hned uhnul. „Ano, pane," hlesl.

„Omlouvám se, Crowley," řekl Sharpe. „Už jsem si odvyk nosit mušketu. Musím být opatrnější."

Několik mužů se zasmálo, naopak Morris se mračil jako čert. Nevěděl, jak se k Sharpovi chovat, a tak mlčel. Vojín Watson, Walesan, který se dal naverbovat do vojska, aby unikl civilnímu soudu, ukázal palcem na pevnost. „Tady chlapi říkaj, že za tím průlomem budem muset lízt po čtyřech, pane Sharpe."

„Není to o nic horší než cesty, po kterých v těch vašich waleských horách lezete denně," odpověděl Sharpe. Krátce po rozbřesku si vypůjčil od majora Stokese dalekohled a prohlédl si všechny tři průlomy. To, co viděl, se mu moc nelíbilo, ale na upřímnost a pravdu teď nebyla vhodná chvíle. „V každým případě těm parchantům napráskáme, mládenci, jako vždycky," řekl místo toho. „Už jsem proti nim bojoval dvakrát a pokaždý jsme je smetli. Nejdřív z nich jde strach, ale stačí na ně trochu zatlačit a obrátěj se a utíkaj jako hejno zajíců. Takže nepolevovat, mládenci, jít do nich a bojovat a oni to zabalej, uvidíte."

Byla to řeč, kterou měl vést Morris. Sharpe neměl v úmyslu pronášet před lehkou rotou plamenný proslov, ostatně on jí nevelel, ale snažil se Watsona i ostatní uklidnit a těch pár povzbuzujících vět přišlo samo od sebe. Proto byl rád, když viděl, že několik mužů svou sebedůvěrou nakazil a napětí v jejich tvářích se uvolnilo. Někteří však znovu znervózněli při pohledu na sepoje, který přicházel po cestě s britskou vlajkou v ruce. Za ním kráčel podplukovník Kenny se svými pobočníky, všichni s tasenou šavlí. Kapitán Morris se zhluboka napil z polní láhve a Sharpe ucítil rum.

Obléhací baterie stále střílely, dál srážely kamenné bloky z okraje průlomů a snažily se do posledního okamžiku připravit lepší podmínky pro zteč. Ve vzduchu vířil kouř a prach. Vojáci vycítili, že se blíží chvíle, kdy zazní rozkaz k útoku, a vstávali. Někteří se znovu dotkli zaječí pracky nebo jiného talismanu schovaného v kapse. Jeden voják se odvrátil a zvracel, jiný se chvěl jako osika. Po tvářích všech se řinul pot.

„Do čtyřřadu!" zavelel Morris.

„Nástup!“ houkl seržant Green. „Do čtyřřadu! Hněte sebou!“ Nad hlavou jim zasvištěl granát z houfnice a s kouřovou stopou od doutnáku proletěl obloukem k pevnosti. Zazněl výbuch a hned nato uviděl Sharpe další granát. Jakýsi voják vyrazil z řady mezi balvany, rychle stáhl kalhoty a dřepl si na bobek. Všichni se tvářili, že nic nevidí, dokud k nim nezavanul zápach. Vracející se muž pak sklidil hurónský posměch. „Tak dost!“ okřikl je Green.

Sepojský bubeník v staromódní vysoké čáce udeřil několikrát paličkami, jako by si naposledy zkoušel svou úlohu v útoku. Dudák ze skotské brigády nafoukl měchy a založil si nástroj pod paži. Podplukovník Kenny se podíval na hodinky. Obléhací baterie pokračovaly v palbě a čekající vojáky co chvíli zahalil kouř z výstřelů. Sepoj s vlajkou se postavil do čela řadící se útočné formace a Sharpe si pomyslel, že prapor musí vyčnívat nad obzor nízkého skalního hřebenu a nepřítel ho z hradeb uvidí.

Odepnul si od pasu bajonet a nasadil ho na hlaveň muškety. Šavli, kterou Ahmed ukradl Morrisovi spolu s kabátem, neměl, protože by se jí mohl prozradit, a tak si vypůjčil od Syuda Sevajeeho tulwar, i když téhle zbrani příliš nevěřil. Viděl už dost případů, kdy se indická šavle v boji zlomila, navíc byl zvyklý bojovat mušketou s bajonetem.

„Bajonety nasadit!“ zavelel Morris, když uviděl, co dělá Sharpe.

„A s výstřelem čekejte až do průlomu, chlapci,“ dodal Sharpe. „Myslete si, jako byste měli jen jeden náboj, tak si ho šetřete. Nabít budete mít čas až uvnitř, za oběma zdmi.“ Morris se nad Sharpovými radami zamračil nevolí, ale vojáci za ně byli vděční, stejně jako za to, že nepůjdou do útoku v prvních řadách Kennyho sledu. Tato čest připadla rotě granátníků ze čtyřiadevadesátého pluku, která tak měla plnit roli „zoufalců“, tedy těch, co jdou do průlomu první a jako první se utkávají s nejbližšími obránci. Zoufalci se obvykle sestavovali z dobrovolníků, ale Kenny se rozhodl pro toto řešení. Chtěl, aby čelo zteče vyplnilo průlom rychle a přemohlo nepřítele počtem, proto hned za granátníky ze skotské brigády měly jít další dvě roty Skotů a za nimi sepojové a Morrisovi muži. Musíme udeřit tvrdě a rychle, říkal Kenny velitelům. Tvrdě a rychle! Raněné

nechávat za sebou, poručil. Nej důležitější je dostat se do průlomů, začít zabíjet a postupovat dál!

Podplukovník naposledy pohlédl na hodinky a zastrčil je do kalhot. Potom se nadechl, zvedl šavli a zvolal jediné slovo: „Vpřed!“

Britská vlajka překročila hřeben návrší a za ní se k valům Gawilghuru valila vlna mužů v červených kabátech.

Ještě několik vteřin se na hradbách nic nedělo, pak vyletěla první raketa. S chocholem hustého kouře za sebou mířila k blížícímu se vojsku, ale náhle poskočila, zvedla se a stoupala k jasné obloze.

Potom spustila palbu děla.

Plukovník William Dodd sledoval zbloudilou raketu, která sebou stejně náhle, jako zamířila vzhůru, v kouři trhla, obrátila se dolů a padala k zemi. To už ale spustila palbu Bappúova děla, a třebaže Dodd na skalní šíji před vnější pevností nedohlédl, bylo mu jasné, že britský útok začal. „Gópále!“ zavolal na svého zástupce.

„Ano, sahibe.“

„Zavřete brány!“

„Prosím?“ Gópál na plukovníka nechápavě civěl. Bylo dohodnuto, že čtyři brány vnitřní pevnosti zůstanou otevřené, aby se mohli obránci z vnější pevnosti v případě nouze rychle stáhnout, a Dodd dokonce postavil u první brány na stráž celou rotu, aby měl jistotu, že spolu s ustupujícími Bappúovými muži nevniknou do vnitřní pevnosti také jejich britští pronásledovatelé. Proto Gópál nechápal, proč nyní plukovník poroučí brány zavřít. „Opravdu chcete, abychom brány zavřeli, sahibe?“ zeptal se.

„Zavřete je, pevně je zajistěte a zapomeňte na ně,“ řekl Dodd s úsměvem. „A potom stáhněte platoon do pevnosti. Mám pro ně jiný úkol.“

„Ale, sahibe, co když…“

„Slyšel jste můj rozkaz, jemadare! Tak sebou hoďte!“

Gópál konečně přestal uvažovat, zda se nepřeslechl, a odběhl, zatímco plukovník se vydal po ochozu hradby, která lemovala vstupní chodbu, aby se přesvědčil, že jeho rozkaz je skutečně plněn. S uspokojením pak pozoroval, jak se od první brány vracejí vojáci, které tam poslal na stráž, a jak se potom jedna po druhé brány

zavírají a bouchají těžké kovové závory. Teď byla vnější pevnost od vnitřní oddělená nejen roklí, ale i opevněním. Pokud by se Manu Bappúovi podařilo Brity odrazit, nebylo by nic jednoduššího než brány znovu otevřít, ale pokud by nebyl schopen vnější pevnost udržet, ocitl by se v pasti mezi Doddovými Kobrami a postupujícími Brity.

Dodd došel doprostřed ochozu a vystoupil na cimbuří, aby mohl promluvit k co největšímu počtu svých mužů. „Viděli jste, že jsem dal zavřít brány," zvolal. „A zůstanou zavřené, dokud je nedovolím otevřít. Nikdo je neotevře, ani kdyby před nimi stáli všichni maharádžové z celé Indie a domáhali se vstupu! Brány zůstanou zavřené, rozuměli jste?"

Vojáci v bílých kabátech, kteří trochu uměli anglicky, přikývli a přeložili Doddův rozkaz zbývajícím. Nikdo se plukovníkovu rozhodnutí nedivil. Všichni mu věřili, a když chce mít brány zavřené, budou zavřené.

Dodd pozoroval houstnoucí kouř nad vzdálenou stranou vnější pevnosti. Věděl, že tam probíhá těžký boj, ale jeho se to netýkalo. On začne bojovat, teprve až Britové zaútočí přes rokli na jeho pevnost, už teď však věděl, že jejich útok nemůže uspět. Jediná cesta do vnitřní pevnosti vedla branami, a těmi nepřítel neprojde. I kdyby Britové první bránu rozstříleli a dostali se přes ni, zjistili by, že chodba za ní se ostře stáčí doleva, takže zbývající tři brány jejich děla rozstřílet nemohou. Museli by se tedy úzkou chodbou probíjet sami a brány postupně jednu po druhé rozsekat sekerami, a to vše za situace, kdy by na ně obránci z okolních zdí stříleli z mušket a zasypávali je kameny a raketami.

„Sahibe!" zavolal na něj Gópál, a když se Dodd otočil, uviděl, že jemadar ukazuje na cestu k paláci. Objevil se na ní Beny Singh se sluhou, který držel nad killadarem slunečník.

„Pošlete ho za mnou nahoru, jemadare!" odpověděl Dodd.

Plukovník cítil téměř euforii, když si znovu uvědomil účinnost své taktiky. Manu Bappú byl v tuto chvíli odříznut od bezpečného útočiště a odkázán jen na to, aby se ubránil útočníkům, takže jediným Doddovým sokem v Gawilghuru byl nyní Beny Singh. Dodd byl v pokušení killadara na místě vyřídit, ale vraždu by viděli příslušníci

Singhovy posádky, která mu zůstávala věrná, a tak se přemohl a pozdravil Singha uctivou úklonou. „Co se děje?“ zeptal se killadar udýchaně, když vystoupil na ochoz, a pak zděšeně vykřikl, protože na jižní hradbě vnější pevnosti vyšlehl oheň, zvedl se oblak kouře a zaduněl výstřel. Vzápětí následovaly další rány.

„Obávám se, sahibe, že nepřítel proniká do pevnosti,“ řekl Dodd.

„Cože?“ Killadar, v čisté bílé tunice stažené v pase červenou šerpou, na níž měl zavěšenou pochvu vykládanou drahokamy, jako by se chystal do boje, se po Doddově suchém oznámení zatvářil zděšeně a chvíli beze slova zíral, jak se nad roklí šíří oblak kouře. Byl zmaten už tím, že nevěděl, na co děla na druhé straně rokle střílejí. „Ale sem se přece nepřítel dostat nemůže!“ vyhrkl úzkostně.

„Zdá se, že Britové útočí ještě z jiného směru, sahibe,“ řekl Dodd a ukázal na oblak kouře nad roklí. Děla na bližší straně vnější pevnosti, většinou malé, tří a čtyřliberní kanóny, zjevně střílela směrem na západ, což znamenalo, že po strmé stezce, která stoupala zdola z pláně, se musí blížit další britský útočný voj. Z místa, kde stál Dodd, zatím nebyl vidět, ale palba z vnější pevnosti svědčila jasně o tom, že tam někde nepřítel je. „Britové postupují od západu směrem do rokle. Bohužel jsme nepředpokládali, že by mohli útočit z více směrů,“ řekl Dodd. Nebyla to pravda, ale Doddovi nedělalo problém killadarovi lhát. ‚A teď už nepochybuju o tom, že se k nám blíží i z jižní strany.“

„Ano, blíží,“ potvrdil killadar.

Dodd rozhodil bezmocně ruce. „Budeme dělat, co je v našich silách, sahibe,“ sliboval, „ale ubránit všechno najednou nejsem schopen. Obávám se, že Britové jsou dnes na cestě k vítězství,“ řekl a znovu se Singhovi uklonil. „Je mi to velmi líto, sahibe. Na druhou stranu vám to dává skvělou příležitost získat nesmrtelnou slávu, pokud byste se připojil k boji. Můžeme ho prohrát, ale v budoucnu se budou zpívat písně o hrdinném odporu killadara Benyho Singha. Jistě se mnou budete souhlasit, že voják si nemůže přát lepší smrt než s mečem v ruce a mrtvými nepřáteli u nohou.“

Beny Singh zbledl. ‚Ale mé dcery…!“

„Bohužel ty padnou do rukou nepřátelských vojáků," řekl Dodd truchlivým tónem. „Ale nemějte o jejich osud příliš strach, sahibe. Ze zkušenosti vím, že nejhezčí dívky obvykle najdou svého ochránce, silného a drsného vojáka, který se jich ujme a bude je bránit před ostatními násilníky…, samozřejmě s výjimkou svých kamarádů. Nepochybuji, že vaše ženy a dcery to štěstí mít budou."

Beny Singh se otočil a utíkal pryč, jako by v něm Doddovo uklidňování vyvolalo ještě děsivější představy, než s jakými přišel. Dodd se za ním chvíli s úšklebkem díval, pak se obrátil a zamířil k baště nad poslední, nejvnitřnější bránou, jejíž posádce velel Hakeswill. Seržant, s šavlí, kterou dostal ke své černé šerpě, se vypjal do pozoru. „Pohov, pane Hakeswille," řekl Dodd. Hakeswill lehce uvolnil strnulý postoj. Slyšel rád, když ho plukovník oslovoval pane, a zdálo se mu to správné. Jestliže se té pocty dostalo tomu ubohému mizerovi Sharpiemu, proč by se jí neměl těšit on? „Mám v úmyslu pověřit vás jistým úkolem, pane Hakeswille," řekl Dodd.

„Bude to pro mě čest, pane," odpověděl Hakeswill.

Dodd sledoval pohledem killadara, který pospíchal po cestě k paláci. „Náš velevážený velitel se vrací do paláce se špatnými zprávami," řekl sarkasticky. „A my jim teď musíme dát čas, aby tam zapůsobily."

„S jakýma špatnýma zprávama, pane?"

„Myslí si, že jsme na pokraji porážky," usmál se Dodd.

„Modlím se, aby to tak nebylo, pane."

„Já taky, pane Hakeswille, já taky. A vroucně!" Dodd se otočil a znovu pozoroval palbu z jižní strany vnější pevnosti. S tak malými děly nemají proti červenokabátníkům dlouho šanci, pomyslel si. „Za deset minut vezmete svou rotu, pane Hakeswille, půjdete s ní do paláce a poručíte killadarovým arabským strážcům, aby se připojili k obráncům na hradbách."

V Hakeswillově tváři zacukalo. „Omlouvám se, pane, ale neumím řeč těch barbarů."

„Nemusíte ji umět. Máte mušketu, a když vám nebudou rozumět, použijte ji. Každého, kdo by se vám pokoušel odporovat, zastřelte. Máte k tomu mé svolení, pane Hakeswille."

„Zastřelit, pane? Samozřejmě, pane. S radostí, pane."

„Řekl jsem každého, pane Hakeswille, rozuměl jste mi?“

Hakeswillova tvář sebou opět zaškubala. „Takže i toho tlustýho mizeru se zakrouceným knírem, kterej tady před chvílí byl?“

„Killadara? Jestliže se bude stavět na odpor…“

„Tak ho odprásknu, pane.“

„Ano,“ usmál se Dodd. Viděl do Hakeswillovy duše a poznal, jak je černá a zlovolná. A to se mu dokonale hodilo. „Jestli tenhle úkol splníte k mé spokojenosti, pane Hakeswille, jmenuji vás kapitánem Kober. Váš havildar umí trochu anglicky, že?“

„Opravdu jen trochu, pane.“

„Snažte se, aby vám rozuměl. Palácová stráž musí být na hradbách.“

„Bude tam, pane, nebo budou všechny do jednoho mrtvý.“

„Výborně,“ přikývl Dodd. „Ale počkejte s tím deset minut.“

„Počkám, pane. A přeju vám příjemnej den, pane.“ Hakeswill zasalutoval, udělal čelem vzad a odpochodoval na své stanoviště.

Dodd se obrátil k vnější pevnosti. Přes mrak kouře, který ji halil, bylo vidět, že nad ní stále vlaje Bappúův prapor. Slabě, velmi slabě odtud doléhal řev mužů, ale většinou zanikal v dunění děl, které děsilo stříbrošedé opice na dně rokle. Ty zmateně skákaly z místa na místo a obracely své černé čumáky k mužům na hradbách vnitřní pevnosti, jako by od nich žádaly vysvětlení, co se v tenhle strašlivý den děje.

V den, v němž zatím všechno šlo dokonale podle Doddova plánu.

Lehká rota třiatřicátého pluku stála kousek stranou od cesty a kapitán Morris ji tam držel, aby umožnil celému útočnému sledu podplukovníka Kennyho projít dopředu. Takhle zajistil svým mužům místo v jeho zadní části, kde bylo samozřejmě riziko mnohem menší.

Když potom konečně zavelel rotě k pochodu, zařadil ji za skupinu sepojů s žebři, která postupovala pomaleji. Morris šel v čele svých mužů, ale neustále se ohlížel. „Udržujte řady, seržante!“ houkl co chvíli na Greena.

Sharpe kráčel vedle roty, i když mu dělalo problémy, aby se svým dlouhým krokem Morrise nepředběhl. Ještě chvíli šli ve skrytu

blízkého horizontu, ale pak už se dostali na hřeben návrší a ocitli se v přímém dohledu z hradeb. Už předtím Sharpe slyšel nepřátelské dělostřelectvo, jehož výstřely splývaly téměř v souvislé dunění, ale teprve teď v úžasu viděl, jaká zuřivá palba proti nim z pobořených hradeb pevnosti šlehá.

Těžší maráthská děla už byla vyřazena z boje, ale nepřítel měl k dispozici obrovské množství menších kanónů, z nichž některé byly jen o málo větší ráže než muškety, a všechny nyní chrlily na postupující červenokabátníky kule a šrapnely a černé zdi opevnění se téměř ztrácely za sedavým kouřem, jenž se valil z každé střílny. A peklo toho všeho ještě zvyšovaly křižující se rakety. Některé sice létaly vysoko k obloze a pak padaly dolů, aniž někoho zasáhly, ale jiné svištěly přímo do pochodující kolony a zanechávaly za sebou chumel těl sražených k zemi.

Rota, která postupovala v čele, se ještě nedostala do vnějšího průlomu, ale už se hnala do úzkého hrdla mezi propastí a rezervoárem. Vojáci se v těsném prostoru strkali a museli zpomalit, a právě na ně se soustředila palba z pevnosti a Sharpovi se zdálo, že se kouř v těch místech zbarvil krvavou mlhou. Koule vystřelované ze vzdálenosti pouhých sto kroků nemilosrdně kosily husté řady červenokabátníků. Na každé straně průlomu stála mohutná kruhová bašta a z obou téměř bez ustání šlehaly záblesky výstřelů z mušket. Také britská děla dosud střílela, jednak do průlomu, kde jejich koule vyrážely gejzíry prachu a kamení, ale také do střílen hradeb ve snaze eliminovat nepřátelskou palbu.

Zpředu přibíhal po cestě jakýsi pobočník. „Rychle!“ křičel. „Pohněte se! Rychle!“

Morris šel dál, jako by nic neslyšel. Skotové v čele útočné kolony se už dostali za nádrž a začali stoupat do svahu, který se zvedal k úpatí hradby. Zpočátku se zdál mírný, ale čím víc se blížili k průlomu, tím byl strmější. Muž s vlajkou se ještě chvíli držel v čele, ale pak ho pohltila vlna útočících skotských horalů vedených podplukovníkem Kennym. Vtom vyšlehla z vrcholu průlomu salva z mušket a průlom se zahalil kouřem, který vzápětí rozmetal výstřel osmnáctiliberního děla, jež vychrlilo na útočníky nálož kamení a sekaného železa. Sharpe zrychlil. Věděl, že se v příštích okamžicích

ocitne v ohni, a srdce mu divoce bušilo vzrušením, bezděčným strachem, ale i úzkostí, že by mohl rozhodující boj zmeškat.

Ted‘ už viděl Skoty v čele útoku jasně, protože průlom se zvedal nad cestou – viděl, jak lezou po čtyřech do prudkého svahu posetého balvany ze stržených zdí. Britská děla stále ještě střílela, aby nedovolila obráncům obsadit vrchol průlomu, a jejich koule létaly těsně nad hlavami Skotů, ale pak náhle britská kanonáda utichla a červenokabátníci se škrábali vzhůru do hustého mraku prachu, který se vznášel nad roztříštěnými kamennými bloky. To už proti nim slézali vnitřními průlomy Arabové a vzápětí zařinčely arabské zakřivené šavle o skotské bajonety. Rozpoutal se boj muže proti muži. Červené kabáty útočníků zbledly prachem. Podplukovník Kenny bojoval v předních řadách. Jeden z Arabů na něj zaútočil, ale Kenny švih jeho scimitaru kryl, pak vyskočil na kámen, bodl soka do krku a lezl dál, jako by nebral v úvahu ohně z hlavní mušket, které proti němu šlehaly z horní zdi. Britští dělostřelci mezitím změnili náměr a začali střílet na horní zeď, aby vyhnali obránce z jejího střeleckého ochozu. Skotové bodali bajonety, skopávali z nich nabodnutá těla, přelézali mrtvoly a valili se za Kennym do prostoru mezi hradbami. „Za mnou!“ křičel podplukovník a vedl útok k levému průlomu ve vnitřní zdi. Těsně nad ním proletěla koule z britského děla, bouchla do vnitřní zdi a zabila několik Arabů, kteří se snažili zeď přelézt, aby unikli před skotskou zuřivostí. Na kamenech zbělených prachem se rozstříkla rudá krev a roztrhaná těla spadla dolů jako cáry hadrů.

Kenny se ohlédl, aby se ujistil, že jeho vojáci jdou za ním. „Popožeňte je!“ houkl na svého pobočníka, který stál na vrcholu prvního průlomu. Odplivl si, protože měl ústa plná prachu, a pak znovu zvolal na Skoty, aby ho následovali do druhého průlomu.

„Rychle! Hněte sebou!“ pobízeli opozdilce Kennyho pobočníci před první zdí. Teď už se ke spodnímu průlomu dostávaly poslední roty podplukovníkova sledu a další šly hned za nimi. „Rychle!“ křičeli pobočníci na opozdilce. „Hněte sebou!“

Morris neochotně zrychlil. Sepojové s žebři vybíhali do mírného svahu, který vedl k zúženému místu vedle nádrže na vodu, na něž stále soustřeďovala palbu nepřátelská děla. Po celé délce severního

úseku hradeb šlehal ze střílen oheň, převaloval se kouř a z toho všeho létaly rakety. Obránci dokonce stříleli šípy. Jeden se odrazil od skaliska pár kroků od Sharpa a spadl do trávy.

Skotové nyní šplhali po kamenech a suti k vnitřnímu průlomu a do vnějšího průlomu se hrnuly další a další vlny mužů. Zatím pod nohama útočníků nevybuchla jediná mina a nepadl jediný výstřel z děla, které by kosilo útočníky palbou napříč průlomem.

Z bojové vřavy se stále ozývaly výkřiky pobočníků: „Rychle! Hněte sebou! Vpřed!“

Sharpe se rozběhl do svahu směrem k vodní nádrži. Do boků ho tloukla polní láhev a torna a po tváři mu tekl pot. „Zpomalit!“ vykřikl na něj Morris, ale Sharpe na něj nedbal. Rota se rozdělila, protože část mužů se dala strhnout Sharpem a hnala se za ním a část se držela zpátky s Morrisem. „Zpomalit, k čertu!“ houkl znovu Morris na Sharpa.

„Rychle! Vpřed!“ křičeli dva Kennyho pobočníci u nádrže a pobízeli zadní oddíly. Nad hlavou jim létaly koule z obléhacích děl, jejichž střelbu provázelo dunění, jako když se po prkenné podlaze valí obrovské sudy. V prostoru mezi zdmi stále vlála červenozelená vlajka. V jednom okamžiku Sharpe zahlédl Araba, který se chystal vystřelit, ale vzápětí ho zahalil kouř. Pár kroků před Sharpem zasáhla koule z malého děla sepoje, srazila ho k zemi a kamenitá cesta se zalila krví. Sharpe přeskočil škubající se tělo a pak už se ocitl u rezervoáru. Bylo v něm málo vody a hladinu pokrývaly zelené řasy. Na okraji nádrže leželi dva Skotové a sepoj a jejich krev stékala do prasklin ve vyschlém břehu. Kousek od nich se do bláta zaryla kule z muškety a hned nato zasáhla zadní část Morrisovy roty koule z menšího děla a srazila dva muže. „Nechte je tam!“ křikl pobočník. „Teď na to není čas!“ Těsně nad Sharpovou hlavou zasvištěla raketa a na chvíli ho zahalila horkým chvostem kouře a jisker. Podél cesty se plazil zraněný voják s nepřirozeně vyvrácenou nohou. Jiný voják, který krvácel na břiše, se zhroutil do bláta na břehu nádrže a pil špinavou vodu.

Sharpe se dusil hustým kouřem, ale snažil se jít dál. Vedle cesty ležela velká černá dělová koule, zřejmě pozůstatek po ostřelování prvního průlomu. Pár mužů odtahovalo stranou těla dvou

červenokabátníků, další tři ranění se váleli na zemi a volali o pomoc, ale Kennyho pobočníci, rozestaveni podél útočného sledu, neustále křičeli a hnali vojáky do průlomu. V místech, kde do země narážely kule z mušket, se zvedaly obláčky prachu nebo vytryskla sprška kamení. A pak už byl Sharpe ve spodním průlomu a před ním se zvedal strmý svah zbrázděný balvany a dírami po dělových koulích. V první chvíli se zapotácel, ale vojáci za ním ho tlačili vpřed, a tak začal lézt jako ostatní, jednou rukou se opíral o zem nebo o balvany a v druhé se snažil udržet mušketu. V jednu chvíli stoupl do prachu rozmočeného krví, uklouzl a padl tváří na zem, ale okamžitě se zvedl a lezl dál. Kameny byly tak rozpálené sluncem, že na nich stěží udržel ruku, a také nečekal, že svah mezi hradbami bude tak dlouhý. Červenokabátníci se škrábali vzhůru a řvali, aby si dodali odvahy, neboť nad nimi stále třeskaly výstřely a kule srážely další a další z nich. Do pažby Sharpovy muškety narazil šíp a kousek od něj spadla na svah raketa, ale naštěstí se po zmateném smýkání zaklínila mezi balvan a dělovou kouli a tam syčela a chrlila jiskry a kouř. Než však stačila vybuchnout, zdusilo ji pár vojáků tak, že na ni bez jakékoliv piety hodili tělo mrtvého Skota.

Většina útočníků přišla na to, že je lepší vylézt až na vrchol svahu, a teprve tam se obrátit doleva a podél vnitřní zdi se dostat k hornímu průlomu. Tam už zuřil krutý boj muže proti muži, z něhož ti vpředu nemohli ustoupit, protože se na ně zdola tlačili další. Sharpe si dovedl představit peklo, které se tam odehrává, ale viděl, že Skotové postupují krok po kroku výš. Teď už musela britská děla zastavit palbu, aby neohrožovala vlastní vojáky.

Sharpe však nešel doleva, ale obrátil se doprava k druhému průlomu ve vnitřní zdi, který měla Morrisova rota zajistit. Vysoko nad ním se obránci vykláněli z ochozu, aby mohli střílet do prostoru mezi zdmi. Sharpe měl pocit, že běží deštěm kulí, a nechápal, jakým zázrakem ho zatím žádná nezasáhla. Všude kolem něj se převaloval kouř, ale pak přece jen uviděl balvany z provalené zdi, bez váhání na ně skočil a začal lézt vzhůru. „Jdu za tebou, Dicku," ozval se za ním hlas Toma Garrarda, ale vtom se z kouře nad Sharpem vynořil jeden z obránců a vrhl dolů kus trámu.

Dřevo udeřilo Sharpa do hrudi a srazilo ho dozadu, a kdyby ho nezachytil Garrard, zřejmě by se zřítil po kamenech dolů. I tak oba klesli na zem. Sharpe zaklel a skryl se za balvan, protože z horní části průlomu třeskly výstřely. Teď už viděl, že je kolem něj šest nebo sedm mužů, naštěstí žádný z nich nebyl zasažen. Krčili se za ním a zjevně čekali na jeho rozkazy. „Dál ne!“ křičel Morris zdola. „Dál ne!“

„Serte na něj!“ zavrčel Sharpe a zvedl mušketu. V tu chvíli však britští dělostřelci uviděli, že průlom je stále obsazen nepřítelem, a opět spustili palbu. Sharpe se znovu přitiskl k zemi, protože koule létaly jen pár metrů nad nimi. V jednom okamžiku se odvážil pohlédnout nahoru a uviděl, jak koule z osmnáctiliberního děla zabila maráthského vojáka, který se vyklonil přes parapet hradby a chtěl vystřelit dolů. Zasáhla ho naplno a jeho tělo se doslova rozstříklo ve sprše krve a utržených údů. Sharpe se znovu skrčil a cítil, že mu po zádech stéká teplá krev. „Panebože!“ zaúpěl hrůzou a ošklivostí. Do kamenů v průlomu však bouchla další koule a hrůznou scénu na chvíli zakryl oblak prachu. Všude kouř a prach, že se dalo sotva dýchat.

‚JDál nechoďte!“ křičel Morris. „Ke mně! Zpátky ke mně!“ Krčil se těsně pod vnitřní zdí, kde si myslel, že je v bezpečí, ale neuvědomil si, že vysoko nad ním na ochozu nepoškozené části zdi jsou stále Arabové a vyklánějí se, aby stříleli přímo pod sebe. „Sharpe! Ke mně!“ vykřikl znovu.

„Za mnou!“ houkl Sharpe na těch pár, kteří ho následovali. Serte na Morrise, pomyslel si, a serte na všechny ofícíry, kteří říkají, že jezdeckým sedlem se z tažného koně běžec neudělá. „Za mnou!“ zvolal znovu a lezl po kamenech vzhůru. Náhle uviděl napravo další vojáky, Skoty, a uvědomil si, že to už je druhý útočný sled. Vedl je rusovlasý nadporučík s claymorem, jednoručním skotským mečem s košem na jílci.

Nadporučík stoupal nahoru středem průlomu, zatímco Sharpe to zkoušel strmější cestou po straně. Skotští horalé se hnali s řevem vzhůru, a když britští dělostřelci uviděli jejich červené kabáty, zastavili palbu. Toho však okamžitě využili obránci a najednou byl průlom plný Arabů, kteří máchali zakřivenými šavlemi s čepelemi

širokými jako řeznický sekáček. Zbraně třeskly o sebe a vzápětí rudovlasý nadporučík zavrávoral, chytil se za břicho rozseknuté arabskou šavlí, pootočil se k Sharpovi, jako by ho prosil o pomoc, ale pak se zhroutil a claymor mu vypadl z ruky. Sharpe pohlédl vzhůru a uviděl, že vrchol průlomu zahradila řada obránců, v jejichž středu stál obrovský Arab se zkrvavenou šavlí. Právě on skolil skotského nadporučíka. Ještě dva

Skotové se proti němu odvážili vyrazit, ale Arab oba srazil stejně jako jejich velitele. „Lehká roto!“ houkl Sharpe, „vystřelte na ty bastardy arabský! Palte do nich!“

Padlo pár výstřelů a řada arabských obránců zakolísala, ale hned se opět semkla kolem obra se zkrvavenou šavlí. Sharpe se opřel levou rukou o zbytek zdi, aby se kolem ní dostal nahoru, ale v poslední chvíli uviděl, že na něho jeden z Arabů míří mušketou, a rychle uskočil za ni. Třeskl výstřel, naštěstí kule vystřelená ze vzdálenosti několika metrů hvízdla kolem a Sharpa zasáhl do tváře pouze hořící kus ucpávky. Vzápětí se Sharpe stáhl ještě níž, protože se ho Arab pokusil zpoza zdi bodnout bajonetem. K čertu, jak je ten svah strmý! zaklel v duchu. Pravou tvář měl popálenou a nový kabát sežehnutý. Skotové to zkusili znovu, ale opět narazili na řadu arabských šavlí, navíc zvnitřku pevnosti se přihrnuli další Arabové a dolů šlehla salva výstřelů. Sharpe zvedl mušketu, zamířil na obrovitého Araba a stiskl spoušť. Pažba ho udeřila do ramene, ale když se kouř rozptýlil, uviděl, že Arab zůstal nezasažen a bojuje dál. Bylo zřejmé, že v tomto úseku Arabové vítězí, protože postupovali dolů, povzbuzovali se svým zvláštním bojovým křikem a zabíjeli. Jeden z nich vyrazil proti Sharpovi bajonetem. Ten ránu svým bajonetem odvrátil, jenže Arab mu přitom chytil hlaveň muškety a začal jím škubat k sobě. Sharpe zbraň držel, ale pak koutkem oka postřehl, že se proti němu rozmachuje šavlí jiný Arab, a tak mušketu pustil a uskočil zpátky. „Bastardi!“ zaklel. „Bastardi zatracený!“ Bezradně se rozhlédl, protože zůstal v boji s holýma rukama. Vtom uviděl na zemi claymor mrtvého skotského nadporučíka. Bleskově se sehnul, uchopil zbraň a vzápětí jí sekl po noze dotírajícího Araba. Arab vykřikl a zřítil se po kamenech dolů. Sharpe si uvědomil, že to byl první muž, kterého dnes skolil, a i když ho nezabil, vyřadil ho

pro tuto chvíli z boje. Rozhlédl se a uviděl, že Skotové znovu útočí – přelézali kameny i vlastní mrtvé a řvali nenávistí, která je hnala vpřed.

A Sharpe se opět pustil vzhůru s nimi. Balancoval na nerovných balvanech, sekal clymorem a spolu se Skoty tlačil nepřítele zpět. Vystoupil o další dva kroky a obklopen štiplavým kouřem znovu našel místo, kde se mohl opřít o okraj pobořené zdi. V tuhle chvíli nemohl dělat víc, než se levou rukou opírat o zeď a pravou sekat a ohánět se skotským jednoručním mečem. Podařilo se mu několik Arabů zahnat, ale pak uviděl, že k němu napříč průlomem míří ten největší z nich. Arab se rozmáchl šavlí jako kat při exekuci a Sharpe na svahu pod ním zavrávoral. „Postrč mě, Tome!“ křikl za sebe a Garrard do něj zezadu strčil. Sharpe se pustil zdi, natáhl se levou rukou k obrově noze, chytil ho za kotník a prudce trhl. Muž vykřikl a ztratil rovnováhu, pak celou vahou padl dolů a narazil na okraj pobořené zdi. „A teď ho dobijte!“ houkl Sharpe. Vzápětí se na obra vrhlo pět nebo šest červenokabátníků s bajonety, zatímco Sharpe už bojoval s dalšími Araby, kteří se snažili dostat ke svému vůdci a pomoct mu. Sharpův claymor se střetl s arabskými scimitary a čepele o sebe kovově třeskly. Arabský obr sebou na zemi divoce zmítal, ale bajonety ho přibíjely k zemi a jeho tunika rudla stříkající krví. Skotové pronikali dál a dál do průlomu a také Sharpovi se podařilo postoupit o krok výš. Garrard se už dostal na jeho úroveň, ale oba byli pořád jen kousek nad okrajem zdi. „Bastardi! Bastardi zatracený!“ vyrážel ze sebe Sharpe. Těžce dýchal námahou, stále však sekal a bodal nad sebe, kam jen dosáhl, i když se zdálo, že všechny jeho výpady končí pouze v tunikách Arabů. Ale pak zcela náhle začali Arabové couvat. Zevnitř pevnosti třeskl výstřel z muškety a jeden z Arabů zavrávoral a zřítil se dolů. Sharpe chvíli nevěděl, co se děje, ale pak mu došlo, že ti, co útočili levým průlomem, se už zřejmě dostali dovnitř a část se jich obrátila k pravému průlomu, aby uvolnila i tuto cestu do pevnosti. „Za mnou!“ zvolal. Konečně se mu podařilo vystoupit až na vrchol průlomu. Všude kolem něj byli Skotové a vojáci lehké roty, kteří se hrnuli dovnitř pevnosti, kam už skutečně z levého průlomu pronikli muži ze

skotské brigády. Obránci nyní prchali k jižní bráně v naději, že se odtud dostanou do bezpečí vnitřní pevnosti.

„Do prdele!“ vydechl Tom Garrard, předklonil se a ztěžka oddychoval.

„Co je?“ zeptal se Sharpe. „Seš zraněnej?“

Garrard zavrtěl hlavou. „Do prdele, to bylo peklo,“ řekl. Část maráthských dělostřelců, kteří zůstali u svých zbraní do poslední chvíle, nyní seskakovala z ochozů a snažila se prchat podél zdi k jižní bráně. Většina Skotů a sepojů byla příliš vyčerpaná, než aby je pronásledovali, a tak se spokojili s tím, že po nich pár z nich vystřelilo. Jakýsi pes uvázaný u zdi štěkal, dokud ho jeden ze sepojů neumlčel kopancem.

Sharpe se zastavil. Náhle bylo všude kolem ticho, nebo se to alespoň zdálo, protože děla už konečně utichla a z mušket se střílelo pouze na baště nad bránou, na níž stále ještě zůstávali maráthští obránci. Ne všechna děla však přestala střílet, neboť z jihu se ozývaly rány kanónů menších kalibrů. Sharpe je však neviděl ani netušil, jaký cíl ostřelují. Nejvyšší bod vnější pevnosti se nacházel vpravo, ale nebylo to nic víc než travnaté návrší s několika trnitými keři. Zřejmě proto tam žádní obránci nebyli. Nalevo od Sharpa útočili Kennyho vojáci na baštu nad bránou. Hrnuli se do schodů k ochozu, kde se bránila hrstka Arabů, i když neměli sebemenší šanci se zachránit, protože pod zdí se už shromáždila možná stovka červenokabátníků, kteří stříleli nahoru. Arabové se před střelbou kryli, kde se dalo, ale zůstávali v pasti mezi kulemi z mušket a bajonety mužů na schodech. Jejich odpor trval jen chvíli, a třebaže se někteří pokoušeli vzdát, byli do jednoho pobiti. Ostatní Maráthové prchali přes návrší uprostřed k jižní bráně a odtud do rokle, za níž, jak doufali, na ně čeká bezpečné útočiště větší a nedobytné vnitřní pevnosti.

Sharpe vystoupil na ochoz hradby. V jednom výklenku uviděl káď, naklonil se nad ni a s radostí zjistil, že je v ní voda pro ochlazování děl. Šlo o malá děla postavená většinou na železných trojnožkách, ale přesto musela skosit nejednoho z útočníků v tlačenici kolem přístupové cesty k pevnosti. Tam už odtahovali mrtvé a zraněné stranou, aby uvolnili cestu pro ty, kteří se teprve

blížili k průlomům. Byl mezi nimi i major Stokes s Ahmedem a Sharpe, přestože ho nemohli vidět, jim zamával. Pak nabral do dlaní vodu v kádi, několikrát si ošplíchl obličej a nakonec se napil. Voda byla teplá a páchla po střelném prachu, ale to mu teď ani v nejmenším nevadilo. Byl zoufale vyprahlý a musel uhasit nejhorší žízeň.

Od severní, Dillíské brány se ozval jásot, kterým vojáci zdravili vztyčení britské vlajky nad dobytou baštou. Jeden z Kennyho pobočníků pečlivě složil vlajku Manu Bappúa, aby ji pak mohli poslat jako trofej do Anglie. Houf Skotů pak otevřel těžká vnitřní vrata a po nich i vrata vnější, a do pevnosti, dobyté překvapivě rychle, začali proudit další červenokabátníci. Vyčerpaní vojáci, kteří vedli útok, polehávali ve stínu u zdi, ale Kennyho důstojníci už na ně znovu volali, aby si našli svou jednotku, nabili muškety a připravili se na další boj.

„Dostali jsme za úkol střežit průlom," řekl Morris nejistě, když k němu Sharpe sešel z hradby.

„Půjdeme dál," odpověděl Sharpe stroze.

„Ale my přece…"

„Půjdeme dál, pane," opakoval Sharpe s posměšným zdůrazněním slova pane.

„Zvedejte se!" zavolal nějaký major na Morrise. „Ještě nejsme hotovi. Zvedejte sejdeme dál!" mávl rukou k jihu.

„Seržante Greene, dejte nástup," zavelel Morris neochotně.

Sharpe došel na nej vyšší bod vnější pevnosti a zahleděl se k jihu. Za jižním úsekem hradeb klesal terén do hluboké rokle – zprvu jen pozvolna, ale pak se svah zlomil a mizel ve skalnaté roklině ponořené do stínu. Na vzdálený svah však už v tu dobu padalo slunce a bylo vidět, že strmě stoupá k neporušeným hradbám, na jejichž východní straně se vypíná mohutná bašta nad bránou, mnohem větší než ta, kterou právě dobyli. Bašta plná vojáků, z nichž někteří měli bílé kabáty. Sharpe je znal, už proti nim bojoval. Polohlasně zaklel.

„Co říkáš?"

Sharpe se otočil a uviděl, že k němu přichází Garrard. „Že to ještě bude zatraceně těžký, Tome."

Garrard se zadíval na vnitřní pevnost. Z místa, kde stáli, viděl killadarův palác, zahrady a opevnění. Náhle hradbu zahalil kouř a vzápětí zaduněly výstřely z děl – obránci vnitřní pevnosti stříleli na červenokabátníky, kteří dobyli vnější pevnost a připravovali se na další zteč. Jedna koule přeletěla Sharpovi a Garrardovi nad hlavou. Sharpe znovu zaklel. Měl za sebou tvrdý boj v průlomu, ale teď viděl, že dobývání Gawilghuru ještě pořádně nezačalo.

Manu Bappú doufal, že se mu podaří průlomy ubránit, když do nich pošle své nejlepší bojovníky, Alláhovy lvy. Tuto taktiku mu však zmařili britští dělostřelci, kteří pokračovali v palbě až do posledních chvil, kdy už se jejich vojáci blížili k vrcholu průlomu, a tím vzali Arabům výhodu boje z vyššího postavení. Tak se stalo, že se obránci a útočníci střetli až nahoře, navíc uprostřed oblaků prachu, a v tomto boji nabyla na vrchu větší výška a síla Skotů. Manu Bappú dělal, co mohl, křičel na své muže, povzbuzoval je, bojoval s nimi v první řadě a utržil přitom zranění ramene, ale nebylo to nic platné. Arabové nedokázali odolat tlaku červenokabátníků, ustupovali a nakonec se stáhli do průlomů ve vnitřní zdi. Jenže tam se situace opakovala a červenokabátníci, podporovaní riskantní palbou svého dělostřelectva, vítězili. Manu Bappú věděl, že další snaha udržet vnější pevnost je zbytečná. Sama o sobě nepředstavovala ztráta vnější pevnosti žádnou katastrofu, protože to bylo pouze jakési předpolí hlavní pevnosti, které mělo útočníky zpomalit a ztížit jim postup k velké rokli. Avšak Bappúa vylekalo, jak rychle se jí Britové zmocnili. Ještě chvíli se sice snažil vrátit své muže, aby bránili baštu nad bránou, ale to už se červenokabátníci hrnuli oběma průlomy dovnitř, navíc dělostřelci na hradbách opouštěli svá postavení a Bappú věděl, že je nejvyšší čas stáhnout se do vnitřní pevnosti. „Ustoupit!“ zvolal na obránce. „Ustoupit!“ Bílou tuniku měl potřísněnou vlastní krví, ale naštěstí utržil poranění na levém rameni, takže mohl i nadále vládnout tulwarem se zlatým jílcem, který mu daroval jeho bratr. „Ustoupit!“

Obránci vnější pevnosti ustupovali rychle a červenokabátníci se zdáli po útoku příliš vyčerpaní, aby je pronásledovali. Bappú čekal do poslední chvíle, dokonce útočníky provokoval, aby s ním

bojovali, ale oni ho nechali odejít, jako by o něj neměli zájem. Přesto nepochyboval, že se během chvíle znovu seřadí a vyrazí k velké rokli. To už však bude se svými muži v bezpečí pravé gawilghurské pevnosti.

Ohlédl se a uviděl, že nepřátelští vojáci vztyčují na Dillíské bráně britskou vlajku – zřejmě na téže žerdi, na níž ještě před chvílí vlála vlajka jeho. To byl poslední pohled zpátky na pevnost, kterou měl bránit, ale pak už ho jeho tělesní strážci přinutili projít jižní bránou a pustit se za ostatními. Cesta vedla po příkrém svahu šikmo dolů na dno rokle, odkud se začala v krátkých točitých úsecích vinout vzhůru k severní bráně vnitřní pevnosti. První z jeho mužů už stoupali po protějším svahu. Také dělostřelci na jižním úseku hradeb vnější pevnosti, kteří se snažili ostřelovat další část britského vojska na cestě dole na pláni, už opustili své malé kanóny a přidali se k ustupujícím. Bappú je všechny následoval se slzami v očích. Nezáleželo na tom, že boj ještě nebyl zdaleka u konce a že vnitřní pevnost stála a zřejmě bude stát až na věčnost, ale zdrtila a pokořila ho rychlost jeho porážky. „Pospěšte si, sahibe," pobídl ho jeden z pobočníků.

„Vždyť nás Britové nepronásledují," odpověděl Bappú unaveně. „Ještě ne."

„Ale tamhle jsou jiní," řekl pobočník a ukázal k západu, odkud stoupala do strže cesta z pláně. V místě, kde se stáčela a mizela za hřebenem strmého svahu, se objevil oddíl červenokabátníků. Byli v kiltech a Bappú si je pamatoval z Argaumu. Náhle ho napadlo, že kdyby si tihle muži pospíšili, mohli by mu odříznout ústupovou cestu, a přidal do kroku.

Ještě však ani nesestoupil na dno rokle, když si uvědomil, že něco není v pořádku. První oddíly jeho mužů se už dostaly k vnitřní pevnosti, jenže místo aby vojáci proudili bránou dovnitř, shlukovali se na svahu pod ní. „Co se děje?" zeptal se.

„Brána je zavřená, sahibe," odpověděl mu jeden z pobočníků.

„Však ji za chvíli otevřou," řekl Bappú a otočil se, protože na svahu za ním padl výstřel z muškety a nad hlavou mu hvízdla kule. Britové ve vnější pevnosti už konečně došli na okraj rokle, a když pod sebou uviděli ustupujícího nepřítele, začali na něj střílet.

„Rychle!“ zvolal Manu Bappú. „Rychle!“ Rozběhl se a hnal vojáky před sebou do kopce. Avšak brána vnitřní pevnosti zůstávala zavřená!

Britská palba sílila. Červenokabátníci stáli rozestoupeni na vrcholu svahu a kule z jejich zbraní se odrážely od kamenů a zasahovaly řady mužů v protějším kopci. Bappú viděl, že se mezi nimi začíná šířit panika, proto na své vojáky houkl, ať zachovají klid a palbu opětují, a prodíral se vpřed, aby zjistil, proč ještě není brána vnitřní pevnosti otevřená. „Dodde!“ zvolal, když se dostal až k ní. „Plukovníku Dodde!“

Nad parapetem bašty se objevila Doddova hlava. Angličan se díval klidně dolů a mlčel.

„Otevřete bránu!“ žádal vztekle Bappú.

Dodd odpověděl tím, že zvedl pušku a zamířil na něj.

Ohromený Bappú zíral do černého ústí hlavně. Blesklo mu hlavou, že by se měl otočit a utéct anebo se skrýt těsně u zdi, ale hrůza ze smrti ho ochromila tak, že nebyl schopen se pohnout. „Co to má znamenat?“ vyhrkl. A pak ústí pušky zahalil kouř výstřelu.

Kule ho zasáhla do hrudní kosti, roztříštila ji a vrazila mu štěpiny do srdce. Manu Bappú se ještě stačil dvakrát trhaně nadechnout a byl mrtev.

Ti vpředu viděli, co se stalo, a zpráva o tom, že kníže padl po výstřelu k zemi, se šířila dál jako lavina. To už si Bappúovi vojáci uvědomili, že se ocitli v pasti. Zezadu je kosila palba Britů z vnější pevnosti, a protože vnitřní pevnost zůstávala zavřená, vrhli se v panice na cestu, která klesala z rokle západním směrem na pláň.

Jenže ta byla zatarasená. Skotští horalé z osmasedmdesátého pluku se už blížili k jejímu vrcholu a nyní uviděli, že se proti nim řítí chaotický dav maráthských vojáků. Na začátku výstupu Skotové přestáli dělostřeleckou palbu z vnější pevnosti, ale ta už ustala. Nyní se vpravo od nich tyčily útesy vnitřní pevnosti a vlevo sráz nad závratnou propastí.

Cesta vedla úzkým prostorem, do nějž se vedle sebe vešlo jen asi deset až dvanáct mužů, ale velitel osmasedmdesátého plukovník Chalmers věděl, že to stačí. Rychle zformoval vedoucí půlrotu do tří

řad za sebou, přičemž první řada poklekla. „Budete střílet postupně," řekl tiše.

Houfy Maráthů zachvácené panikou se hnaly přímo proti nim. Skotové čekali se salvou, až si mohli být jisti, že každý výstřel bude zabíjet. „První řada, pal!" vykřikl Chalmers.

Zahřměla první salva, po ní druhá a pak třetí a Bappúovi vojáci padali na cestu. Ti z nich, kteří přežili první salvy, se obraceli a snažili se prchat na druhou stranu, ale v úzkém prostoru to nešlo. Palba zpředu pokračovala, a protože se Maráthové nedokázali zorganizovat k odporu, kosila je jako bezbranné ovce. Navíc červenokabátníci z vnější pevnosti už sestoupili do rokle a útočili na ně zezadu. Zbývala jediná možnost, jak uniknout smrtícím kulím.

První muži začali skákat z útesů a se zoufalými výkřiky padali do hlubin, zatímco nahoře se jedno přes druhé válela těla mrtvých a po cestě stékaly stružky krve.

„Dvacet kroků vpřed!" zavelel Chalmers.

Skotští horalé postoupili o dvacet kroků vpřed, zastavili se a znovu spustili palbu. Bappúovi muži, zrazení Doddem, se ocitli v pasti mezi oběma pevnostmi, z níž nebylo úniku, a mohli si pouze vybrat, jak zemřou – buď skoseni kulemi nahoře na cestě, nebo roztříštěni o skály dole v propasti. A další z nich volili tu druhou možnost a mizeli se strašlivými výkřiky v hlubině, zatímco nahoře dál hřměly výstřely, které utichly až ve chvíli, kdy se na cestě za hromadami mrtvých v hrůze krčilo pár posledních Maráthů, vojáků teď již mrtvého knížete Manu Bappúa. Pak vykročili červenokabátníci vpřed s napřaženými bajonety.

Vnější pevnost padla a její posádka byla pobita do posledního muže.

A William Dodd, odrodilec, dezertér a zrádce, se stal pánem Gawilghuru.

KAPITOLA 10

Hakeswill si nebyl jist, zda ho William Dodd opravdu bere jako důstojníka, ale oslovoval ho pane a Hakeswill z jeho vyjádření pochopil, že by to mohl na žebříčku důstojnických hodností dotáhnout ještě mnohem výš. William Dodd spěl k vítězství, jež z něj udělá pána Gawilghuru a vládce nad vším, co lze z jeho výšin přehlédnout, a když Hakeswill stoupal po cestě k paláci, děkoval Bohu, že se dokázal v pravou chvíli správně rozhodnout. Byl plukovníkův jediný bílý důstojník a už teď si v představách maloval tak skvělou budoucnost, jakou mu jen jeho fantazie dokázala nabídnout. Mohl bych být i rádža, pomyslel si. „A mít harém," dodal nahlas. Havildar na něj udiveně pohlédl, ale neřekl nic. „Harém jenom pro sebe," mumlal si dál Hakeswill, „všechny bibbis v hedvábí…, samozřejmě jen kdyby byla zima, jinak by chodily nahý, jak je pánbůh stvořil." Zasmál se, podrbal se v rozkroku a švihl šavlí po jednom z pávů, kteří se procházeli po zahradě jako okrasa. „Maj smůlu, potvory," řekl havildarovi, když pták poplašeně utekl. „Škaredě křičej a škaredě se dívaj. Víš, co bych s něma uďál? Upek bych je a pak bych si je dal s bramborama. To by bylo…"

„Ano, sahibe," přikývl neklidně havildar. Nevěděl, co si má myslet o tom novém důstojníkovi, kterému pořád škube v obličeji, ale řekl si, že plukovník jistě ví, proč ho k nim přidělil.

„To už jsem neměl celý měsíce, myslím brambory," povzdechl Hakeswill toužebně. „Křesťanský jídlo, víš? To nás dělá bílýma."

„Ano, sahibe."

„A já už nebudu sahib, ale Jeho Jasnost. Ano to budu, Jeho Jasnost s postelí plnou bibbis" Ve tváři mu zacukalo vzrušením, neboť ho napadla skvělá myšlenka. „A Sharpie by moh bejt mým

sluhou, i když to bych mu nejdřív musel ušmiknout koule. Šmik, šmik!“ S vervou vyskočil na kamenné schodiště, aniž se znepokojoval palbou z mušket, která se ozvala z rokle hned za severní hradbou. „Z cesty, parchanti špinavý!“ okřikl dva arabské strážce, kteří proti němu vystoupili. „Na hradby s váma! Ulejvání skončilo. Už nemusíte hlídat královskej chcáč. Bojovat budete! Z cesty!“

Havildar poslal oba muže pryč, a i když se zprvu zdráhali opustit své stanoviště, napřažené bajonety Hakeswillových vojáků je k tomu přinutily, a tak, podobně jako předtím stráž u brány do zahrady, zmizeli. „A teď se podíváme po tom malým tlustým a pustíme mu žilou.“

„Musíme si pospíšit, sahibe,“ řekl havildar a neklidně pohlédl k hradbě nad roklí, kde náhle spustilo palbu dělostřelectvo.

„Boží dílo se nedá uspěchat,“ zabručel Hakeswill a zacloumal mřížovými dveřmi u vchodu do paláce. „Krom toho plukovník Dodd zemře na těchhle hradbách v kmetským věku, chlapče. Skrz ty čtyři brány se dovnitř nedostane ani myš, natož banda ňákých zatracených Skotů. Buduje muset vykopnout,“ řekl a celou silou kopl patou dojemného mřížoví zamčených dveří.

Hakeswill čekal palác plný zlata, leštěného mramoru a hedvábných závěsů, ale Gawilghur sloužil pouze jako letní sídlo a Berar nebyl tak bohatý jako ostatní indická knížectví. A tak měl palác podlahy z obyčejného kamene, stěny nalíčené vápnem a závěsy bavlněné. V hale sice bylo pár kusů krásného nábytku z ebenového dřeva, ale stolky a křesla Hakeswilla nezajímaly. On hledal pohledem drahokamy, a ty neviděl žádné. U zdi, kde leželo bez hnutí několik ještěrek, stály dva bronzové džbány a kovové plivátko a čestné místo v jednom výklenku zaujímal jako nějaká ozdoba stojan s mosazným pohrabáčem, kleštěmi a lopatkou, vše odlité v Birminghamu a navždy zbavené možnosti posloužit u nějakého krbu. V hale nebyli žádní strážci, vlastně tam nebyl nikdo, a v celém paláci panovalo ticho, pouze ze dveří na konci haly zakrytých závěsem se ozývaly tlumené zvuky, jako by tam někdo sténal nebo se dusil. A samozřejmě zvenčí doléhalo tlumené dunění střelby z děl. Hakeswill

zvedl šavli a zamířil k závěsu. Jeho vojáci ho s napřaženými bajonety opatrně následovali.

Hakeswill natáhl ruku s šavlí, odhrnul závěs a zděšeně vydechl.

V místnosti stál na vyvýšeném stupínku killadar a zíral na něj vytřeštěnýma očima. U pasu měl tulwar a na levé paži připnutý malý kulatý štít. Kolem něj ležely na podlaze jeho ženy, dcery a konkubíny. Většina z nich se už nehýbala, ale některé sebou ještě v lehké křeči občas škubly, jak v jejich tělech dokončoval své hrůzné dílo jed. Killadarovi tekly po tvářích slzy. „Nemohl jsem je nechat Angličanům," zakňučel.

„Co říkal?" zeptal se Hakeswill havildara.

„Že je raději zabil, než by připustil, aby byly zneuctěny," přeložil mu havildar.

„Do prdele!" zhodnotil killadarův čin Hakeswill a vešel dál. Mrtvým ženám vytékaly z pootevřených úst zelenavé sliny a jejich strnulé skelné pohledy se upíraly na strop pomalovaný lotosovými květy, zatímco ty, které ještě bojovaly smrtelný zápas, sebou křečovitě škubaly. Poháry, z nichž vypily jed, se povalovaly pohozené na dlaždicové podlaze. „Taková škoda," zakroutil hlavou Hakeswill, když se vzpamatoval z šoku. „Některý jsou pěkný, moc pěkný…" Zadíval se na děvčátko, jemuž nemohlo být víc než šest sedm let. Mělo na krku šperk a Hakeswill se sklonil a přívěsek dítěti škubnutím serval. „Škoda je to," zamumlal znechuceně. Zvedl špičkou šavle sárí jedné z umírajících a znovu zakroutil hlavou. „Podívejte se na to," řekl. „Jen se na to podívejte. Zatracená škoda!"

Killadar vzkřikl hněvem, vytáhl tulwar a vrhl se k Hakeswillovi, aby ho od svých žen odehnal. Hakeswill polekaně couvl, ale pak si připomněl, že se má stát rádžou a nesmí před havildarem a ostatními vojáky projevit bázlivost. Zvedl tedy šavli a vyrazil neobratným výpadem proti killadarovi. Jeho útok sice byl neobratný, ale zároveň šťastný, protože killadar v tu chvíli zakopl o jedno z těl, a jak vrávoral dopředu, zasáhl ho hrot Hakeswillovy šavle do krku. Na mrtvé a umírající ženy vystříkl proud krve. Killadar zachrčel, padl na zem a tam se zmítal a škubal nohama. Ještě se sice pokusil zvednout tulwar a zasáhnout Hakeswilla, ale z proseknuté tepny mu stříkala

krev a s ní mu rychle ubývaly síly. „Jsi džin!“ zasípal na Hakeswilla, který stál nad ním.

„Nejsem opilej, ty parchantě,“ zavrčel Hakeswill vztekle a znovu ho bodl do krku. „Už tři roky jsem neviděl ani kapku mateřskýho mlíka.“ Rýpal hrotem šavle do killadarova krku a zíral na stříkající krev. Civěl na to jako fascinovaný, dokud proud krve nezeslábl, a pak teprve šavli z rány vytáhl. „A je vyřízenej,“ řekl klidně. „Další zatracenej neznaboh odtah do pekla.“

Havildar s hrůzou zíral na Benyho Singha a mrtvoly postříkané krví.

„Nestůj tady jako sloup, ty jelito, a vrať se na hradby,“ vyštěkl na něj Hakeswill. „Na hradby, sahibe?“

„Jo, na hradby! Všichni! A hněte sebou! Tam se bojuje, jestli sis nevšiml. Seber svý vojáky a ohlas plukovníku Doddovi, že ten malej tlustej bastard je mrtvěj. A taky mu řekni, že se za chvíli vrátím. A teď zmizte! A hoďte sebou!“

Havildar poslechl, odvedl své vojáky ven a Hakeswill v paláci osaměl. Konečně se mohl věnovat něčemu užitečnému. Každá z mrtvých žen měla nějaké šperky. Žádné velké drahokamy, jako byl obrovský rubín, který nosil sultán Típú na turbanu, ale přesto cenné věci, perly, smaragdy, safíry a malé diamanty, všechny zasazené do zlata, a Hakeswill horečně šmátral pod zakrváceným hedvábím, aby zachránil vše cenné dřív, než sem přijdou jiní. Cpal si šperky do kapes, kde už měl Sharpovy drahokamy, a pak, když už nemohl nic víc najít u mrtvých, začal procházet palác. Vrčel na služebnictvo a vyháněl ho z menších místnosti, aby je mohl prohledat a vzít vše, co se dalo odnést. Všichni ostatní byli na hradbách a bojovali, ale pan Hakeswill neměl čas. Musel shromažďovat bohatství.

Boj v rokli se změnil v nemilosrdný masakr. Obránci, kteří ustoupili z vnější pevnosti, se ocitli v sevření mezi dvěma sledy britského vojska, z něhož existovala pouze jediná cesta, pád do propasti, a ti, co se rozhodli skočit nebo do ní byli vytlačeni druhy zachvácenými panikou, mizeli s výkřikem v hlubině a jejich těla se roztříštila o skály. Vojáci plukovníka Chalmerse postupovali s napřaženými bajonety krok za krokem vpřed a tlačili zdecimovaného

nepřítele zpátky proti bajonetům Kennyho vojáků. Vnější pevnost bránilo tisíc mužů a všichni, kteří přežili boj v pevnosti, byli už nyní mrtví nebo odsouzení k záhubě. Dalších sedm tisíc nepřátel však stálo za zdmi vnitřní pevnosti a podplukovník Kenny dychtil zaútočit i na ně. Snažil se své vojáky odvést od masakru na cestě v rokli a znovu je zformovat a křičel na dělostřelce, aby vybrali nepřátelská děla, která by bylo možné odtáhnout před vnitřní pevnost a zahájit z nich palbu na její bránu. Červenokabátníci však viděli snadnější terč v davu uprchlíků a s vervou pobíjeli bezmocného nepřítele, i když na ně po celou dobu z hradeb vnitřní pevnosti pálila děla a létaly svištící rakety, které vytvářely v rokli dusivou mlhu štiplavého kouře.

Poražení obránci odhazovali zbraně a padali na kolena a britští důstojníci postupně masakr zastavovali. Chalmersovi skotští horalé začali znovu stoupat vzhůru, i když cesta před nimi byla kluzká krví. Hnali před sebou několik zajatců a zranění Arabové se za nimi belhali nebo vlekli, jak jen mohli. Ti, kteří přežili, byli odzbrojeni a pod sepojskou stráží odvedeni zpátky do vnější pevnosti, ale na každém kroku jejich cesty je ohrožovala dělostřelecká palba, která šlehala a duněla z vnitřní pevnosti. Nakonec je zcela vyčerpané vyvedli ven Dillískou bránou a řekli jim, aby čekali u vodního rezervoáru. Vyprahlí zajatci se připlížili ze břehu k hladině a hltavě pili, ale jiní využili toho, že je hlídalo jen pár strážců, a utekli na sever. Byli to uprchlíci bez zbraní a bez velitelů a nemohli britský tábor, střežený půlbatalionem madráských sepojů, nijak ohrozit.

Severní strana rokle byla nyní obsazená asi třemi tisíci červenokabátníků, kteří neměli nic jiného na práci než si někde najít trochu stínu a nadávat na nosiče vody, které nebylo nikde vidět. Občas někdo vystřelil proti valům vnitřní pevnosti, ale bylo to na velkou vzdálenost, takže jejich kule zřejmě nikomu neublížily. Také nepřátelská palba z mušket, během masakru v rokli dost silná, postupně ustala, jako by obě strany čekaly, až začne opravdový boj.

Sharpe seděl asi v půli svahu pod zakrslým stromem, na němž visely zbytky uschlých červených květů. Byl s ním Tom Garrard a kolem nich ještě asi deset mužů z lehké roty třiatřicátého pluku, zatímco zbytek odpočíval níž mezi skalisky. „Co se bude dít teď?“ zeptal se Garrard.

„Musí se najít pár chudáků, který se pokusej dostat přes bránu," řekl Sharpe.

, A nebudeš to ty?"

„Kenny nás zavolá, až nás bude potřebovat," řekl Sharpe a ukázal na hubeného podplukovníka, kterému se konečně podařilo seskupit na dně rokliny útočný voj. ‚A věř tomu, že to udělá, Tome. Projít tou bránou nebude nic lehkýho." Dotkl se spáleného místa na tváři a sykl bolestí.

„Musíš si na to dát trochu másla," poradil mu Garrard.

„A nevíš, kde bych tady to pitomý máslo sebral?" zeptal se Sharpe. Zaclonil si oči a prohlížel si opevnění nad vstupní bránou do pevnosti, jestli na nich nerozezná Dodda nebo Hakeswilla. Ale i když se tam pohybovali vojáci v bílých kabátech Kober, žádného Evropana mezi nimi neviděl. „Ještě to bude dlouhej boj, Tome," řekl, „zatraceně dlouhej."

Britským dělostřelcům se podařilo přitáhnout na okraj rokle ukořistěné pětiliberní dělo. Jakmile to uviděli obránci vnitřní pevnosti, spustili na ně zuřivou palbu a baštu nad bránou zahalil mrak kouře. Koule dopadaly všude kolem, ale samotné dělo nezasáhly, takže ho jeho nová obsluha stačila nabít, zamířit a vystřelit. Jejich koule skončila kousek před bránou, doskákala k ní, bouchla do dřevěných vrat, ale odrazila se zpátky.

Obránci sice pokračovali v palbě, ale kouř z jejich výstřelů jim zastřel cíl, navíc britští dělostřelci umístili ukořistěné dělo za široké nižší skalisko, které jim sloužilo jako provizorní ochranný násep. Obsluha zvětšila náměrný úhel a koule z druhého výstřelu už zasáhla vrata naplno a poškodila je. Každý následující výstřel pak lámal další a další desky vrat a červenokabátníci je doprovázeli jásotem. Konečně jedna koule zasáhla těžkou závoru a zpola roztříštěné křídlo vrat se v závěsech trochu svěsilo.

To už podplukovník Kenny shromáždil na dně rokle útočný voj. Tvořili ho stejní muži, kteří šli jako první do průlomů vnější pevnosti, a jejich tváře byly zčernalé od spáleného střelného prachu, špíny a potu. Sledovali, jak se daří rozbíjet vstupní bránu vnitřní pevnosti, a věděli, že jakmile dělostřelci svou práci dokončí, nastoupí

oni a budou muset jít proti nepřátelské palbě nahoru. Kenny si zavolal jednoho z pobočníků. „Znáte Plummera?“ zeptal se ho.

„Toho majora od dělostřelců, pane?“

‚Ano,“ přikývl Kenny. „Najděte ho, nebo jiného důstojníka od dělostřelců, a řekněte mu, že tam nahoře potřebujeme lehké dělo,“ ukázal stále ještě zakrvácenou čepelí šavle na bránu vnitřní pevnosti. „Chodba za vstupní bránou není rovná. Jakmile se dostaneme dovnitř, budeme se muset obrátit doleva, a pokud si s těmi dalšími vraty neporadíme sekyrami, budeme je muset rozstřílet,“ dodal na vysvětlenou.

Pobočník znovu vystoupil do vnitřní pevnosti, aby vyhledal majora Plummera. Kenny se mezitím obrátil ke svým vojákům a vysvětloval jim, že až vtrhnou dovnitř, budou mít před sebou chodbu lemovanou zdmi a další bránu, tentokrát nepoškozenou, takže ji budou muset rozbít, a ty, kteří to budou dělat, je třeba krýt palbou na ochozy zdí. „Nesmíte připustit, aby na nás začali střílet,“ zdůraznil Kenny. „A vaše práce zase nesmí trvat moc dlouho,“ dodal k mužům s těžkými, ostře nabroušenými sekerami.

Pak se otočil a znovu sledoval účinek výstřelů pětiliberního děla na vstupní bránu. Dělostřelcům se už podařil přímý zásah závory, ale vrata stále odolávala. Potom jedna koule z méně podařeného výstřelu narazila do zdi vedle vrat, ale následující znovu zasáhla závoru, silný dřevěný trám se zlomil a zbytky vrat se vyvrátily dovnitř. „Vpřed!“ zvolal Kenny. „Vpřed!“

Čtyři stovky červenokabátníků vyrazily za podplukovníkem Kennym po úzké cestě vzhůru k vnitřní gawilghurské pevnosti. Nemohli běžet, protože jim to příliš strmý svah nedovoloval, takže se proti Doddově zuřivé palbě jenom namáhavě vlekli a jejich řady kosily dělové koule, rakety a salvy z mušket obránců.

„Střílejte! Střílejte na ty parchanty!“ zvolal jeden z důstojníků na severní straně rokle na přihlížející vojáky, a ti se nenechali pobízet, nabili muškety a vypálili na nepřátelskou baštu zahalenou kouřem. Kdyby nic jiného, aspoň touto nekoordinovanou palbou donutili obránce nevystrkovat hlavy, a když potom přivlekli dělostřelci z vnější pevnosti další malé dělo, palbu z mušket jím posílili. Kolem brány se převaloval kouř a vytvářel ochrannou clonu,

která v posledních desítkách metrů halila útočící Kennyho vojáky. „Kryjte sapéry!“ houkl Kenny a s šavlí nad hlavou vedl své muže rozstřílenou bránou do vstupní chodby.

Před ním se objevila kamenná zeď. Čekal to, ale přesto ho zaskočilo, jak je chodba úzká, navíc se po několika krocích ostře stáčela doleva a strmě stoupala k další, teď už nepoškozené bráně. „Tam!“ vykřikl a vrhl se v čele svých vojáků po dlážděné cestě k těžkým vratům pobitým železnými hřeby.

A nad nimi se rozpoutalo peklo.

Ochozy nad vstupní chodbou byly před palbou z druhé strany rokle kryty vysokou ochrannou zdí vnější hradby, a i když Doddovi vojáci slyšeli, jak do kamenů pleskají kule z mušket, nemuseli na ně brát ohled. Naproti tomu červenokabátníky, kteří se hnali za podplukovníkem Kennym, nechránilo nic. Do úzkého koridoru chodby dlouhé pětadvacet a široké ne víc než osm kroků šlehaly kule z mušket, dopadaly kameny a létaly jako zběsilé rakety, jež se odrážely od jedné zdi ke druhé, chrlily kolem sebe jiskry a kouř a rozsévaly smrt. Nejdřív padli v krvi na dlažbu muži se sekerami. Sám Kenny první salvu přežil, ale vzápětí byl sražen kamenem, který ho zasáhl do ramene. Ještě na zemi mu těsně nad hlavou šlehla raketa a sežehla mu tvář, ale Kenny se okamžitě zvedl a znovu křikl na své muže, aby šli za ním. Nikdo ho však neslyšel. Úzký prostor chodby byl zahlcen hlukem a dusivým kouřem, v němž se umíralo. A potom zasáhl Kennyho výstřel do boku. Podplukovník zavrávoral, ale udržel se na nohou, a třebaže mu bílé kalhoty zbarvila rudá krev, snažil se jít dál. Avšak daleko se nedostal. Další kule ho trefila do zad a srazila k zemi. Pořád se však plazil po zakrvácené dlažbě, pořád svíral v ruce šavli, ale pak sebou křečovitě škubl, když se mu do zad zaryla třetí kule. A ještě i potom se natahoval, jako by stůj co stůj chtěl odštípnout z těch prokletých vrat před sebou aspoň třísku, ale jeho snahu a zároveň i život definitivně ukončila čtvrtá kule, která mu roztříštila lebku, a další, jež ho zasahovaly, už jen otřásaly mrtvým tělem.

Skotové v červených kabátech se však hnali dál, prodírali se kouřem a ohněm k druhé bráně, ale zuřivá palba obránců neustávala a před živými se začala vršit bariéra mrtvých. Někteří se pokoušeli

palbu opětovat, když však zamířili nahoru, oslnil je jas slunce, navíc se všude válel kouř a téměř nic neviděli, takže nakonec začali ustupovat zpátky k první bráně. Zuřivá palba však do nich šlehala dál, kosila živé a otřásala těly mrtvých, stejně jako rakety, které celou tu spoušť ozařovaly výbuchy světel, jako by jejich jediným účelem bylo dovršit obraz pekla. Plameny, jež šlehaly z trubic dohořívajících raket, nejen ožehávaly těla mrtvých, ale zapalovaly prach v jejich sumkách a výbuchy pak stříkaly na černé zdi cákance krve. Na druhou stranu kouř z raket halil ustupující červenokabátníky milosrdnou clonou a umožnil jim, aby se vypotáceli na svah před pevností. Za nimi zůstali mrtví a umírající, dlažba zbrocená stružkami krve a chuchvalce kouře, z nichž se ozývalo sténání raněných.

„Zastavit palbu!“ zvolal plukovník Dodd.

Kouř se pomalu rozplýval a Dodd shlížel z vrcholu zdi na masakr pod sebou. Viděl scénu smrti, i když několik těl sebou stále ještě škubalo. „To není konec,“ varoval své vojáky. „Brzy se vrátí. Nabijte muškety a nanoste další kameny. A rakety!“ Poplácal mužům kolem sebe uznale po ramenou a oni se zazubili radostí, neboť byli pochváleni za dobrou práci, třebaže se zdála snadná. Bylo to pro ně jako zabíjet krysy v sudu. Ani jeden voják v bílém kabátě nezemřel, dokonce nebyl žádný ani zasažen. První útok nepřítele skončil fiaskem a Dodd nepochyboval, že ty další dopadnou stejně. Pán Gawilghuru spěl ke svému prvnímu vítězství.

Krátce předtím, než dal Kenny povel k útoku, vyhledal major Stokes Sharpa. K oběma se pak připojil Syud Sevajee se svými muži a o něco později ještě tucet kavaleristů vedených Elim Lockhartem. Stokes, Sevajee i Lockhart vstoupili do vnější pevnosti až potom, co byl vítězně zakončen boj v průlomech, a teď stáli a sledovali neúspěch Kennyho útoku. Ti, co peklo ve vstupní chodbě vnitřní pevnosti přežili, se krčili pár metrů od rozbité brány a Sharpe věděl, že sbírají odvahu k novému útoku. „Ubožáci,“ řekl a zakroutil hlavou.

„Nemají na výběr,“ povzdechl Stokes. „Jiná cesta dovnitř neexistuje.“

„To není cesta dovnitř, to je rychlá cesta do mělkýho hrobu," opáčil hořce Sharpe.

„Musejí je přemoct, aby je obrana nestačila odrazit, jinak to nejde," řekl Stokes. „Jako v průlomu."

„Takže nevidíte jedinej způsob, jak se tam dostat, než poslat ještě víc mužů na smrt?"

„Nebo tam přitáhnout děla a jednu bránu po druhé rozstřílet," odpověděl Stokes. „Jinudy cesta dovnitř opravdu nevede než přes ně, Sharpe, přes ty brány."

Jakmile bylo jasné, že první útok skončil neúspěšně, ustala i krycí palba z druhé strany rokle, a to byl povel pro obránce, aby se vyrojili na ochozy bašty a začali ostřelovat útočníky před bránou.

„Střílejte dál!" houkl zdola jakýsi důstojník. „Pořád palte!" A na severním svahu rokle znovu zahřměly salvy výstřelů.

Major Stokes zvedl dalekohled a zamířil ho na bránu, v níž se konečně trochu rozptýlil kouř. „To je zlé," řekl po chvíli. „Za první bránou je chodba, která končí zdí."

„Jak to?" zeptal se Lockhart, který se zděšením sledoval dění na druhé straně rokle a zřejmě děkoval Bohu, že je kavalerista a nikdo ho do podobné smrtící pasti nepožene. „Jak může končit zdí?"

„Vstupní chodba se tam stáčí," odpověděl Stokes, „proto nemůžeme na ty další brány střílet zdálky. Museli bychom dotáhnout děla až přímo dovnitř."

„Jenže to nám nikdy nedovolej," namítl Sharpe. Představil si, jakou zuřivou palbu by obránci spustili na obsluhu děla, kdyby se ho podařilo dotáhnout až do vstupní chodby. Navíc by byli chránění vnější hradbou. Už o tom chvíli uvažoval a zdálo se mu, že jediný způsob, jak se dostat dovnitř, je srovnat celou bránu i s baštou se zemí. Jenže to by vyžadovalo celé dny těžké palby. Navíc kde by se umístily obléhací baterie a jak by byly chráněné?

„To jsou snad brány do pekel," řekl Stokes tiše, aniž sklonil dalekohled, kterým pozoroval hromady mrtvol ve vchodu do pevnosti.

„Můžu se taky podívat, pane?" zeptal se Sharpe.

„Samozřejmě," přikývl Stokes a vyčistil okulár cípem kabátu. „Ale není to pěkný pohled."

Sharpe zamířil dalekohled na druhou stranu rokle. Nejdřív zběžně obhlédl bránu a baštu nad ní a potom posouval zorné pole podél hradby směrem na západ. Zeď v těch místech nebyla moc vysoká, možná jen čtyři až pět metrů, tedy mnohem nižší než ta kolem vstupní bašty, navíc se mu nezdálo, že by její střílny byly příliš obsazené obránci. Ale to nebylo nijak překvapivé, protože v tomto úseku stála zeď na skalnatých útesech na okraji propasti.

„Tamtudy ne, Richarde, tam se nikdo nedostane," poznamenal Stokes, když viděl, kam se Sharpe dívá.

Sharpe neodpověděl a prohlížel si místo, kde se po strmé skalní stěně vinuly vzhůru trsy trávy a nízké keře. Pak pomalu, metr po metru, prohlížel skálu od nejnižšího místa rokle k patě zdi opevnění a dospěl k závěru, že se tam dá vylézt. Nebylo by to nic lehkého, uvažoval, ale když se tam uchytily keře, snad by se tam dokázal vyškrábat i člověk. A na vrcholu útesu byl mezi jeho okrajem a zdí úzký travnatý pás. Konečně sklonil dalekohled. „Neviděli jste někde žebřík?" zeptal se.

„Tam nahoře, sahibe," odpověděl Ahmed.

„Kde?"

„Tam," ukázal chlapec do vnější pevnosti, „na zemi." Sharpe se otočil k Lockhartovi. „Nemohli by ho vaši lidi přinýst?"

„Co s ním máte v úmyslu?" zeptal se seržant.

„Dostat se pomocí něj dovnitř," řekl Sharpe a podal Lockhartovi dalekohled. „Tam přes tu zeď. Doneste mně žebřík a já těm bastardům ukážu, že se zatraceně mýlej, když si myslej, že se do toho jejich hnízda nedá dostat. Ahmede, zaveď seržanta Lockharta k tomu žebříku."

„Já zůstanu s váma, sahibe."

„Prd zůstaneš!" Sharpe měl strach, jak na chlapce zapůsobil pohled na masakr Britů při nepodařeném útoku, ale zdálo se, že to s ním nic neudělalo. „Půjdeš a pomůžeš seržantovi najít žebřík."

Ahmed se zvedl a odešel s kavaleristy do pevnosti. „Co chcete podniknout, Richarde?" zeptal se Stokes.

„Tam," ukázal Sharpe na skálu, na níž objevil drny uschlé trávy a keře, „v těch místech bysme se mohli dostat nahoru a přelízt zeď.

Nemyslím vy, pane, lehká rota. Vylezli bysme po skále, vytáhli za sebou žebřík a přelezli po něm zeď.“

Stokes namířil na skálu dalekohled a dlouho si ji prohlížel. „Možná by se to dalo provést, ale co pak?“ řekl pochybovačně.

„To je jasný,“ zazubil se Sharpe, „útok na baštu zezadu.“

„Jednou rotou?“

„Kdyby se tam dostala jedna rota, dokázala by to i druhá, pane. Až by viděli, že jsme uvnitř, šli by za náma další.“ Pořád držel v ruce těžký claymor, který byl příliš široký, aby ho mohl zastrčit do pochvy vypůjčené šavle. Teprve teď si to uvědomil, pochvu, která mu už nebyla k ničemu, odepnul a připnul si k pasu jednoruční meč. Líbil se mu. Byl těžký, měl rovnou čepel a vypadal jako zbraň k zabíjení, ne k parádě – zbraň, která dává člověku pocit jistoty. „Vy zůstanete tady, pane, a dáte pozor na

Ahmeda,“ řekl Stokesovi. „Ten mizera by se rád dostal do boje, ale ještě nedovede odhadnout, na co mu stáčej síly a na co ne, takže by ho hned zabili. Tome!“ zavolal na Garrarda a ukázal mu, aby vzal zbytek lehké roty a následoval ho dolů, kde se za skalisky skrýval Morris. „Až se Eli Lockhart vrátí s žebříkem, pošlete ho za námi, pane,“ dodal k Stokesovi.

Sešel po strmém svahu dolů, kde seděl ve stínu pod stromem Morris. Kapitán jedl chleba s nasoleným masem a zapíjel to z polní láhve něčím, co páchlo spíš jako arak než voda. „Mám jídla tak sotva pro sebe, Sharpe,“ řekl Morris neklidně.

„Nemám hlad,“ odpověděl Sharpe, i když hlady šilhal. „Nemíním vám ujídat.“

„Tak si někde sedněte do stínu a čekejte. Vidíte, že nemá smysl se o nic pokoušet, dokud tu bránu dělostřelci nesrovnají se zemí.“

„Podle mýho se dá něco dělat,“ řekl Sharpe.

Morris si ho změřil podezíravým pohledem, jako by tušil, že s ním opět budou problémy. „Nemám žádné rozkazy, podporučíku,“ odpověděl upjatě.

„Potřebuju vás s vaší lehkou rotou, pane,“ řekl Sharpe uctivě. „Našel jsem cestu, kterou bysme se mohli dostat k západní straně hradby, tam potom přelízt po žebříku a zaútočit na ty bastardy zezadu.“

Morris zvedl láhev, napil se a utřel si ústa. „I kdyby za mnou přišlo dvacet takových, jaký jste vy, a k tomu archanděl Gabriel a všichni svatí, co jen existujou, a chtěli po mně, abych lezl po skalách jako nějakej pitoměj kamzík, i pak bych řekl ne, Sharpe. A jestli vám můžu poradit, přestaňte se pokoušet o hrdinské činy, nebo na to zatraceně doplatíte. Hrdinství nechte těm chudákům, kterým nezbývá, než poslouchat rozkazy. Zapomeňte na to a běžte pryč," mávl rukou.

„Pane," nedal se odbýt Sharpe, „dokážeme to. Už jsem poslal pro žebřík, a když…"

„Ne!" přerušil ho Morris tak hlasitě, že zbývající vojáci roty zvedli hlavy a podívali se k nim. „Nedám vám svou rotu, Sharpe. Proboha vždyť nejste ani pořádný důstojník! Jste jen seržant, kterého nějakým nedopatřením povýšili, když vám to musím připomenout, pane Sharpe. Jste jen podporučík, který se naparuje. Krom toho vám vojenský řád nedovoluje sloužit u téhle jednotky, tak běžte pryč a nechte mě na pokoji."

„Čekal jsem, že takhle odpovíte, Charlesi," řekl Sharpe smutně.

„A přestaňte mě oslovovat Charlesi!" vybuchl Morris. „Nejsme žádní kamarádi z hospody. A teď laskavě uposlechněte můj rozkaz a nechte mě na pokoji. Nebo jste si nevšiml, že jsem hodností nad vámi?"

„Všiml, pane. Promiňte, pane," řekl Sharpe pokorně a zdálo se, že se chystá odejít, když se náhle prudce otočil zpátky, chytil Morrise za kabát a zatáhl ho mezi balvany. Morris byl tak překvapen, že se v tu chvíli nezmohl na odpor. Jakmile si byl Sharpe jist, že na ně není vidět, pustil kapitána a dal mu pěstí do břicha. „To máš za to bičování, parchante," řekl.

„Co si to dovolujete, vy… vy…," sípal Morris v předklonu a snažil se popadnout dech.

Sharpe ho úderem kolene do hrudi narovnal a znovu ho srazil ranou pěstí do brady. Morris hekl, ale Sharpe mu ještě přidal hřbetem ruky přes tvář a pak z druhé strany dlaní. Muži, kteří přišli s Sharpem, na něj zírali s vytřeštěnýma očima. Morris se k nim pokusil obrátit, ale Sharpe mu dal znovu pěstí do brady a kapitán padl na zem. Sharpe se k němu sklonil. „Máš sice vyšší hodnost, ale stejně

seš ubohej parchant a vždycky jím zůstaneš, Charlie! A teď řekni, jestli si můžu vzít rotu.“

„Ne,“ zaskuhral Morris.

„Díky, pane,“ řekl Sharpe a dupl mu na hlavu. Morris hekl bolestí, ale zůstal ležet a sípavě dýchal.

Sharpe ho znovu kopl a pak se s úsměvem obrátil k vojákům. „Je tu seržant Green?“ zeptal se.

„Tady, pane,“ ozval se seržant a vystoupil dopředu. Vypadal vylekaně a stále zíral na ležícího Morrise.

„Kapitán Morris snědl něco, co mu nesedlo, a není mu dobře, ale ještě předtím vyjádřil přání, abych za něj dočasně převzal velení roty.“

Seržant Green se podíval na zbitého a zkrvaveného Morrise a pak se znovu obrátil k Sharpovi. „Říkáte, že něco snědl, pane?“

„Vy jste doktor, seržante? Máte na klobouku černej chochol?“

„Ne, pane.“

„Tak přestaňte zpochybňovat, co jsem řekl. Dejte nastoupit rotu s nabitýma mušketama, ale bez nasazených bodáků.“ Green váhal. „Tak co bude?“ houkl Sharpe, až sebou všichni trhli. „Splňte rozkaz, seržante!“

„Ano, pane,“ přikývl rychle Green.

Sharpe čekal a sledoval, jak se rota řadí do čtyřstupu. Mnozí vojáci na něj hleděli nedůvěřivě, ale nemohli se mu vzepřít, když jeho rozkaz přijal seržant Green. „Jste lehká rota,“ promluvil k nim Sharpe, „a proto dokážete jít i tam, kam se ostatní vojáci nedostanou. To z vás dělá elitní jednotku, jestli víte, co to znamená. A kdo to neví, tak mu to řeknu – elitní jednotka je to nejlepší, co armáda má. A právě teď naše armáda potřebuje ty nejlepší muže. Potřebuje vás! Takže teď půjdeme, vyšplháme tamhle po tom svahu,“ ukázal na skalnatou stěnu rokle, „přelezeme zeď a zaútočíme na nepřítele zevnitř. Nebude to žádná legrace, ale dobrá lehká rota to musí dokázat.“ Pohlédl doleva a uviděl, že Eli Lockhart už vede své muže dolů a nesou s sebou žebřík. „Já půjdu v čele,“ obrátil se zpátky k lehké rotě třiatřicátého, „a seržant Green na konci. Toho, kdo odmítne jít dál, zastřelíte, seržante.“

„Já? Zastřelit vlastního…?“

„Ano. Kulí do hlavy!“

Major Stokes, který sestupoval za Lockhartovým oddílem, zamířil k Sharpovi. „Zorganizuju vám krycí palbu, Sharpe,“ řekl.

„To nám pomůže, pane, i když tihle chlapci si umí poradit sami. Jsou lehká rota třiatřicátýho pluku, nejlepší v armádě.“

„O tom nepochybuju,“ řekl Stokes a usmál se na sedmdesát nastoupených mužů, kteří, když viděli Sharpa s majorem, začínali věřit, že přece jen má oprávnění vést je to do té bláznivé akce.

Lockhart, v modrožlutém kabátě, už čekal s žebříkem. „Kam s ním máme jít?“ křikl.

„Tam,“ ukázal Sharpe k západní straně rokle. „Až budeme nahoře, tak nám ho podáte. Seržante Greene, za mnou! „ Zamířil roklí k západu a došel k místu, které si vybral pro výstup. Zdola vypadal svah strmější a vyšší, než jak se mu zdál v zorném poli dalekohledu, ale stále si myslel, že se po něm dá vylézt. Odsud sice neviděl na hradby, ale to mu vyhovovalo, aspoň měl jistotu, že je nevidí ani obránci na ochozu. Ale stejně je to zatraceně krkolomný svah, pomyslel si. Šplhání tak pro kamzíky. Jenže on neměl na vybranou – teď už do toho jít musel a musel uspět, jinak by ho zřejmě čekal polní soud za to, že udeřil nadřízeného důstojníka. Nezbývalo mu, než dohrát svou roli hrdiny do konce.

Plivl si tedy do zjizvených dlaní, naposledy pohlédl nahoru a začal lézt.

Druhý útok na hlavní vstup do vnitřní pevnosti se nedostal o nic dál než první. Řvoucí masa vojáků vtrhla rozbitou první bránou do chodby, zatočila doleva, klopýtala přes mrtvé a umírající, ale pak už je znovu čekalo peklo palby mušket a syčících a vybuchujících raket a úzký prostor strmě stoupající chodby se změnil v tratoliště krve. Jednomu muži se sice podařilo dostat až k druhé bráně a nad sežehnutým tělem mrtvého podplukovníka Kennyho zatnout sekeru do vrat, ale pak ho zasáhly hned tři výstřely a on pustil sekeru a zvrátil se dozadu. Nikdo jiný se už k bráně nepřiblížil a velící major útok pod dojmem těžkých ztrát stáhl. „Potřebujeme, aby nás někdo kryl palbou,“ zvolal. „Aspoň dvacet mužů, seržante!“

„Potřebujeme dělo, pane,“ odpověděl seržant.

„Už ho táhnou,“ křikl pobočník, který se právě vrátil z vnější pevnosti, kam ho poslal ještě Kenny, aby sehnal dělo. „Ale bude to chvíli trvat,“ dodal, aniž řekl, že podle velitele dělostřelců jim bude trvat nejméně dvě hodiny, než dopraví dělo a potřebnou munici přes rokli.

Major zavrtěl hlavou. „Zkusíme to ještě jednou bez děla,“ řekl.

Plukovník Dodd sledoval, jak se útočníci stahují, a nemohl se ubránit úsměvu. Zatím se vše odehrávalo tak, jak si naplánoval.

Manu Bappú byl mrtvý a před chvílí se vrátil z paláce havildar s vítanou zprávou, že stejně skončil i Beny Singh. To znamenalo, že Gawilghur má nového velitele. Znovu pohlédl dolů na mrtvé a umírající červenokabátníky, jejichž těla ležela s rozhozenými údy mezi blikajícími modrými plameny dohořívajících raket. „Dostali lekci, Gópále,“ řekl svému jemadarovi. „Příště se pokusí držet nás v šachu silnější palbou do ochozů, ale vy házejte dolů rakety, ty si už najdou cíl.“

„Ano, sahibe.“

„Spoustu raket,“ dodal plukovník a poplácal své muže po ramenou. Byli vyprahlí a hladoví, tváře měli sežehnuté od střelného prachu, ale vítězili a věděli, že zvítězí. Byly to jeho Kobry, jež se stanou základem vojska, s nímž bude vyrážet z Gawilghuru do okolních zemí, aby je ovládl, až z nich odtáhnou po porážce své jižní armády Britové.

„Proč to nevzdají?“ zeptal se Gópál, když stráže z bašty ohlásily, že se zkrvavení červenokabátníci chystají k dalšímu útoku.

„Protože to jsou stateční vojáci, jemadare,“ odpověděl Dodd. „Stateční, ale hloupí.“

Z druhé strany rokle znovu zazněla zuřivá palba z mušket, což bylo neklamnou známkou toho, že do chodby kluzké krví brzy vtrhne nový útok. Dodd vytáhl pistoli, zkontroloval, že je nabitá, a vrátil se na ochoz, aby sledoval další krutý neúspěch červenokabátníků. Jen ať přijdou, pomyslel si, protože čím víc jich tady zůstane ležet, tím méně zbude těch, kteří by mu mohli dělat problémy, až požene poražené vojsko přes Deccanskou plošinu na jih. „Připravte se!“ zvolal. Na ochozu už hořely šňůrové doutnáky a jeho muži dřepěli

vedle nich s raketami a čekali, až dostanou povel je zapálit a vrhnout na nepřítele.

Pak se ozval bojový řev a červenokabátníci si šli znovu pro smrt.

Skalní stěna se ukázala ještě mnohem strmější, než Sharpe předpokládal, ale naštěstí byla zbrázděná mnoha trhlinami, v nichž se uchytila tráva a křoviska, a tak se mohl těch silnějších a hlouběji zakořeněných chytat a s jejich pomocí se dostával metr po metru výš a výš. Potřeboval k tomu obě ruce. Hned za ním lezl Tom Garrard a Sharpe mu nejednou stoupl na prsty. „Promiň, Tome."

„Jen lez dál," zamumlal bez dechu Garrard.

Po prvních třech metrech to začalo být snazší, protože se sklon svahu zmírnil, a dokonce se na něm vyskytly travnaté římsy, na které se by mohli vedle sebe postavit dva nebo i tři muži. Sharpe zavolal dolů, aby mu poslali žebřík. Byl lehký, z bambusových tyčí, a tak si ho pověsil za nej vyšší příčel na pravé rameno a lezl dál. Vybíral si cestu, kde se mohl zachytit za výstupky ve skále nebo za keře, přitáhnout se k nim a opřít se o ně nohou. Za ním se táhla řada červenokabátníků s mušketami na zádech. Sharpe se na chvíli rozhlédl a uviděl, že nalevo od něj je víc keřů, které by ho kryly, ale když mezi nimi vylezl asi o šest metrů výš, keře náhle skončily a pak už se musel modlit, aby obránci na hradbách sledovali, co se děje kolem brány, a nedívali se dolů. Ještě pár posledních metrů, utěšoval se a zároveň proklínal žebřík, který se mu zdál čím dál těžší a těžší. Nahoře už na skálu svítilo slunce a v horku se z něj pot jenom lil. Konečně vylezl na vrchol nejstrmějšího úseku, zastavil se a chvíli ztěžka oddychoval. K patě hradby zbývalo asi pět metrů otevřeného svahu porostlého trsy suché trávy.

Přikrčil se na okraji a čekal na ty, kteří lezli za ním. Zatím ho nikdo z hradby nezpozoroval. Vedle něj vyčerpaně klesl Garrard. „Musíme sebou hodit, až do toho půjdem, Tome," řekl mu Sharpe. „Doběhnout ke zdi, přistavit žebřík, vylízt na zeď jako krysy a skočit dolů. Řekni ostatním, že se musíme dostat přes zeď co nejrychlej, abysme se dokázali bránit, kdyby po nás šli."

Garrard pohlédl na střílny hradby. „Není tam ani noha," řekl.

„Neměj strach, pár jich tam je,“ řekl Sharpe, „ale asi nejsou moc ostražitý. Možná tam dokonce pospávaj,“ dodal a modlil se, aby to byla pravda, protože i pouhých pár obránců s nabitými mušketami by je mohlo zastavit, kdyby je zpozorovali včas. A pak, vzhledem k tomu, co udělal s Morrisem, by bylo lepší, kdyby ho rovnou na zdi odpráskli. Věděl, že pokud chce přežít, má k tomu jedinou šanci – dostat se dovnitř a otevřít brány.

Počkal, až k okraji útesu dolezou další vojáci, a znovu se podíval k hradbám. Samozřejmě předpokládal, že v tomto úseku bude na ochozu málo strážců, ale až některý z nich zpozoruje, že hradbu přelézají červenokabátníci, spustí poplach a na ohrožené místo by mohla přijít rychlá posila.

Garrard na něj pohlédl a vesele se zašklebil. „Tys dal nakládačku Morrisovi?“ zeptal se.

„Co jsem měl s tím parchantem dělat?“

„Ale teď tě pošle před polní soud.“

„Pokud to tady dokážem, tak nepošle,“ řekl Sharpe. „Jestli se nám ty brány podaří otevřít, Tome, budeme hrdinové.“

„A jestli ne?“

„Budeme mrtvý,“ odpověděl Sharpe a vytřeštil oči, protože za hranou srázu se objevila hlava Eliho Lockharta. „Co tu, k čertu, děláte?“

„Zabloudil jsem,“ zasmál se Lockhart udýchaně a zvedl mušketu, kterou vzal dole jednomu vojákovi. „Někteří z vašich lidí zas tak moc netoužej stát se hrdiny, tak jsem si se svými mládenci řekl, že vás posílíme.“

Ale nebyli to jen Lockhartovi kavaleristé, ale i nějací sepojové a Skotové v kiltech, kteří uviděli, jak se lehká rota snaží vylézt po strmé stěně rokle, a rozhodli se, že se k jejich dobrodružství připojí. Sharpe proti tomu nic neměl. Čím víc, tím lip, pomyslel si. Rychle spočítal, že jich je kolem třiceti, přitom nahoře se postupně objevovali další. Byl však čas jít do toho, protože nepřítel nebude spát věčně. „Musíme se dostat co nejrychlej přes zeď,“ zopakoval Sharpe všem, co už řekl Garrardovi. „A až budem uvnitř, utvoříme dvě řady.“

Vstal, zvedl žebřík oběma rukama nad hlavu a rozběhl se s ním do travnatého svahu. Staré odložené jezdecké boty, které mu dal Syud Sevajee, měly hladkou podrážku a na trávě se mu smekaly, ale když se z vrcholu hradby ozval varovný výkřik, letěl ke zdi, jako by měl křídla. Věděl, co bude následovat, a stále ještě byl deset metrů od paty zdi, snadný cíl pro střelce. Vzápětí také třeskl výstřel a tráva před ním se rozvlnila plyny vyšlehlými z hlavně muškety. Zahalil ho kouř, kule však zasáhla pouze silnou postranici žebře. Padla další rána a těsně u nohy vylétl do vzduchu drn.

„Palte na ně!“ zvolal na dně rokle major Stokes. „Palte na hradby!“

Stovka červenokabátníků a sepojů vystřelila na západní úsek hradby salvu. Sharpe slyšel, jak kule narážejí do kamenných bloků, ale to už byl u paty zdi, vztyčil žebřík a opřel ho o ni. Útok do průlomu a eskaláda v jednom dni! blesklo mu hlavou. Vytrhl od pasu claymor a odstrčil od žebře Garrarda, který k němu mezitím doběhl. „Já první,“ vyštěkl a začal lézt. Příčle pod jeho váhou pružily a náhle ho napadlo, že by žebřík mohl po nějakých pěti šesti mužích prasknout a ti první by zůstali v pevnosti sami, bez šance proti přesile obránců, ale na úvahy a strach nebyl čas. Teď už nemohl dělat nic jiného než lézt a bojovat. Kolem něj stále pleskaly do zdi kule z podpůrné palby, která přinutila obránce skrýt se za parapet, ale co se bude dít, až se ocitne nahoře? Vyrazil výkřik, aby si dodal odvahy, dolezl na vrchol žebře, volnou rukou se zachytil zdi a vtlačil se do výklenku střílny. Na okamžik tak zůstal a hlavou mu proletěly představy, co ho čeká v příštích chvílích, ale to už ho zezadu tlačil Tom Garrard. Neměl na vybranou, musel skočit do ochozu.

Jenže žádný ochoz tam nebyl! Přesto skočil. Nebylo to vysoko, ne víc než dva a půl nebo tři metry, protože terén na vnitřní straně zdi ležel výš. Doskočil, převalil se, ale okamžitě se zvedl a uviděl obránce. Stáli na dřevěných plošinách, z nichž vykukovali do střílen, ale teď skákali dolů a běželi k němu. Bylo jich však málo, milosrdně málo a Sharpe už měl za sebou pět červenokabátníků, přitom z hradby skákali další. „Tome, postarej se o tamty!“ křikl na Garrarda a ukázal na západ, zatímco další tři muže obrátil na druhou stranu. „Palte na ně!“ zavelel.

Třeskla salva několika výstřelů. Jeden maráthský voják padl a ostatní se obrátili na útěk, protože z hradby se valili další útočníci. Byla to nesourodá směs vojáků z anglické lehké roty, skotských pěšáků, sepojů, kavaleristů, a dokonce i několik mužů Syuda Sevajeeho ve vypůjčených červených kabátech. „Dvě řady!“ houkl Sharpe. „Rychle! Dvě řady! Tome, jak to vypadá za mnou?“

„Čistý, pane!“

„Dvě řady!“ houkl Sharpe znovu. Z místa, kde stál, nebylo na hlavní bránu vidět, protože ji zakrýval hřeben nízkého vrchu, ale asi sto kroků na východ se už formovali obránci, muži v hnědých kabátech, kteří se přidávali k oddílu Kober. Ti zde byli zřejmě připraveni jako záloha a Sharpe okamžitě věděl, že pokud chce zaútočit na brány, musí se nejdřív vypořádat tady s těmi. Pohlédl k jihu, ale nad hřebenem kopce vykukovala pouze nějaká budova zpola zakrytá stromy, v jejichž korunách vřeštěly vyděšené opice. Díky bohu se však od ní neblížili žádní obránci, takže odtud nebezpečí nehrozilo.

Mezi červenokabátníky se objevil skotský seržant a hned rovnal muže do dvou řad. „Nabít!“ zavelel Sharpe, i když většina útočníků musela mít mušketu nabitou. „Seržante!“

„Ano, pane!“

„Budete postupovat podél zdi, ale nikdo nevystřelí, dokud k tomu nedám povel. Seržante Greene!“ zvolal, ale nikdo neodpověděl. „Seržante Greene!“ Vypadalo to, že Green se přes zeď ještě nedostal, nebo možná vůbec nahoru nevylezl. „Seržante Greene!“ houkl znovu, ale ani teď se nedočkal odpovědi. Vlastně ano.

„Na co ho potřebujete?“ ozval se kdosi.

Byl to skotský kapitán. Panebože! blesklo Sharpovi hlavou, takže je tu vyšší hodnost, než má on. „Aby zformoval druhou skupinu.“

„To udělám já,“ křikl Skot. „Vy už jděte!“

„Vpřed!“ zavelel Sharpe.

„Podle středu, vpřed!“ houkl seržant.

Nebyl to útok jako podle předpisů, neboť řadu neměl kdo rovnat, takže postupovala zvlněná a měla snahu se roztahovat, ale na to Sharpe nehleděl. Důležité bylo přiblížit se k nepříteli. To mu

vždycky říkal plukovník McCandless – dostat se blízko a začít zabíjet. Tenhle útok je za vás, McCandlessi, pomyslel si

Sharpe a zároveň si uvědomil, že je to poprvé, co vede vojáky do boje. Řadu proti řadě, muškety proti mušketám. Pocítil nervozitu umocněnou vědomím, že velí houfu náhodně shromážděných mužů, navíc před očima tisíců červenokabátníků, kteří je sledují z protějšího svahu rokle. Bylo to jako ocitnout se na jevišti zaplněného divadla – jestli tady selžeš, dozví se to celá britská armáda, řekl si v duchu. Pozoroval nepřátelského důstojníka, vysokého muže tmavé pleti s velký knírem. Zdál se klidný a jeho muži postupovali vpřed ve třech sevřených řadách. Dobře vycvičení, pomyslel si Sharpe, ale to se dalo čekat, když jim velí William Dodd.

Vojáci v bílých kabátech se zastavili, když je od červenokabátníků dělilo sto kroků, zvedli muškety a zamířili. Sharpe viděl, že krok jeho mužů zakolísal. „Dál!“ zvolal. „Jděte dál!“

„Slyšeli jste!“ houkl skotský seržant. „Pořád dál!“

Sharpe šel na pravém křídle. Ohlédl se a viděl, že za nimi běží další muži, až na nich výstroj poskakovala, jak se hnali po nerovné zemi. Panebože! pomyslel si v tu chvíli, ale jsme uvnitř. Pronikli jsme do Gawilghuru! A pak Kobry vystřelily.

A Sharpe, podporučík a poháněč volských spřežení, měl bitvu ve svých rukou.

Červenokabátníci zaútočili na brány potřetí, tentokrát však před nimi vtrhly dovnitř dva oddíly, jež postupovaly podél zdí, a jejich muži byli připravení odstřelit každého z obránců, který vystrčí hlavu nad parapet. Zpočátku se zdálo, že je to účinná taktika, protože vypálili první salvu a třetí vybraná skupina mužů se sekerami se vrhla vpřed, přeskakovala mrtvé a hnala se po strmé dlážděné cestě k druhé bráně.

Ale pak na ně začaly z výšky svištět rakety, které padaly na dlažbu nebo mrtvá či živá těla, odrážely se a létaly v úzkém koridoru chodby jako zběsilé, přitom kosily sapéry se sekerami i střelce u zdí, dusily je kouřem a ožehávaly plameny, a když vybuchly, rozsévaly smrt. K hromadám mrtvých přibývali další, zasychající tratoliště krve se barvila krví čerstvou. Sapéři se tentokrát k bráně ani nedostali,

protože umírali pod palbou z mušket, která následovala za raketami, anebo se zraněni snažili odplížit pod rouškou hustého kouře do bezpečí. A ze zdí, jež lemovaly vstupní chodbu, létaly stále nové rakety, dál trhaly těla mrtvých a mrzačily a zabíjely živé a ti, co přežili, znovu utíkali poraženi.

„Dost!“ zvolal plukovník Dodd na své muže. „To stačí!“ Naklonil se a pohlédl dolů do kamenné soutěsky smrti. Takhle nějak musí vypadat peklo, pomyslel si, když uviděl v štiplavém převalujícím se kouři krvavou spoušť, v níž sebou mezi dohořívajícími raketami škubala těla v předsmrtných křečích. Ranění sténali a volali o pomoc, která nepřicházela, a Dodd místo lítosti cítil radostnou euforii. Bylo to ještě snazší, než se odvážil doufat.

„Sahibe!“ ozval se náhle znepokojeným hlasem Gópál. „Sahibe!“

„Co je?“

„Podívejte se, sahibe!“ ukazoval Gópál k západu, kde se objevil kouř a odkud se ozývala střelba z mušket. Bylo to za hřebenem návrší, takže Dodd neviděl, co se tam děje, ale to, co slyšel, stačilo, aby mu bylo jasné, že asi čtvrt míle odtud se odehrává zuřivý boj. To by pořád nebylo nic znepokojivého, kdyby kouř i střelba nevycházely zevnitř pevnosti.

„K čertu!“ zaklel. „Zjistěte, co se tam děje, Gópále! Rychle!“ Euforii vystřídal nával svíravého neklidu. Přece se nemohli dostat dovnitř. Nesmějí se dostat dovnitř! „Kde je Hakeswill?“ houkl. Chtěl, aby převzal po Gópálovi velení na střeleckém ochozu, ale seržant s poškubávající tváří zmizel. Palba z mušket pokračovala, ale pod ním se ozývalo pouze sténání a vzhůru stoupal pach spálených těl. Pohlédl k západu. Jestli se těm zatraceným červenokabátníkům podařilo překonat zeď, bude tam muset poslat další vojáky, aby je vyhnali, a pak to místo nějak zatarasit. „Havildare!“ křikl na muže, který doprovázel Hakeswilla do paláce, „běžte k jižní bráně a řekněte veliteli, aby nám poslal batalion mužů na pomoc. Rychle!“

„Ano, sahibe,“ odpověděl havildar a odběhl.

Dodd mimoděk sklouzl pohledem k pravé ruce a uvědomil si, že se mu chvěje. Nebyl to třes, jenom lehké chvění, které uklidnil tím, že sevřel zlatý jílec šavle s hruškou ve tvaru slona. Není žádný důvod

k panice, říkal si, všechno máš pod kontrolou. Náhle mu však bleskla hlavou myšlenka, že z tohoto místa není úniku. Ve všech bojích, které absolvoval od své dezerce z britských služeb, měl připravenou únikovou cestu, ale z této pevnosti na vysoké skále žádný únik neexistuje. Tady musí buď zvítězit, nebo zemřít. Znovu se zahleděl na kouř za kopcem na západní straně. Střelba ani na chvíli neustávala, což potvrzovalo domněnku, že se nepříteli zřejmě opravdu podařilo proniknout do pevnosti. Ruce se mu znovu rozechvěly, ale tentokrát si toho nevšímal, protože pán Gawilghuru se poprvé za mnoho týdnů začal bát porážky.

Salva Kober zahřměla, ale protože řady Britů nebyly těsně sevřené, mnoho kulí prolétlo mezerami, aniž někoho zasáhly. Několik mužů kleslo k zemi a zbývající se instinktivně zastavili, ale Sharpe na ně křikl, aby pokračovali vpřed. Nepřítel zůstal na chvíli skrytý za hradbou kouře, avšak Sharpe věděl, že vojáci v bílých kabátech horečně nabíjejí. „Sevřete řady, seržante!“ zvolal.

„Sevřít řady!“ houkl skotský seržant a nejistě pohlédl na Sharpa. Zdálo se mu, že už jsou příliš blízko, snad jen nějakých padesát kroků od nepřátelské řady.

Sharpe si v převalujícím se kouři vybral jednoho Maráthа a pozoroval ho. Byl to levý krajník v první řadě a právě roztrhl zuby obal náboje, nasypal do hlavně prach a vložil do ní kuli. Sharpe ho stále sledoval. Ind vytáhl nabiják. „Stát!“ zavelel Sharpe.

„Stát!“ houkl jako ozvěna seržant. „Namířit!“

Červenokabátníci založili muškety do ramen. Sharpe rychle uvažoval, že má ve dvou řadách kolem šedesáti mužů, tedy méně než nepřítel ve třech řadách, ale usoudil, že to stačí. Dál čekat nemohl, i když ze žebříku neustále skákali dovnitř další. „Mířte nízko!“ zvolal. „Pal!“

Salva zasáhla Kobry ve chvíli, kdy dokončovaly nabíjení. Také Sharpovi muži se okamžitě po výstřelu chystali nabíjet, ale všem se třásly ruce, protože čekali druhou salvu nepřítele.

Náhle Sharpe zahlédl, že maráthská řada zvedá muškety, a uvědomil si, že jeho vojáci jsou zpola zahaleni kouřem z vlastní salvy. „K zemi!“ vykřikl. Nechystal se k tomu ani nevěděl, jak na to

přišel, ale v jednom okamžiku mu blesklo hlavou, že by to bylo rozumné, a v dalším už vyštěkl povel. „K zemi! Zalehnout!“ Sám také klesl, i když jen najedno koleno, a v následujícím zlomku vteřiny už nepřítel vystřelil a kule z jeho mušket hvízdly nad ležícími červenokabátníky. Sharpe tím samozřejmě přerušil nabíjení, ale zachránil mnohým mužům život, a teď byla řada na nich. „Nabít!“ houkl. Vojáci v červených kabátech vyskočili a horečně nabíjeli. Teď už Sharpe nepřítele nesledoval, protože nemusel řídit další povel podle něj. Zvedl těžkou čepel claymoru.

„Připravit k útoku!“ zvolal. Vojáci zastrčili nabiják zpátky do drážky pod pažbou, vytáhli bajonety a nasadili je na zčernalá ústí hlavní. Kavaleristé Eliho Lockharta tasili šavle, i když někteří měli pouze pistole.

„Namířit!“ zavelel Sharpe a jeho vojáci znovu zvedli muškety. Teprve teď se Sharpe podíval na řadu nepřátel a viděl, že většina z nich stále ještě pěchuje nálož.

„Pal!“ Z mušket vyšlehl oheň a v trávě před střelci zaplály ohníčky hořících ucpávek. „Vpřed!“ houkl Sharpe a s claymorem v ruce vedl útok z pravého křídla řady. „Vpřed!“ vykřikl znovu a jeho malá rota se vrhla za ním, neboť všichni cítili, že zbývají vteřiny, než bude mít nepřítel muškety nabité.

Pak vpravo zahřměla další salva. Sharpe se v běhu ohlédl a uviděl, že skotský kapitán shromáždil na křídle asi dvacet mužů, a ti nyní vystřelili na nepřátelskou řadu, aby ji zasáhli těsně předtím, než do ní vtrhne Sharpův útok.

„Do nich!“ zařval Sharpe. Hnal ho strach, že útok špatně načasoval a nepřítel stačí vystřelit těsně předtím, než k němu doběhnou. Ale teď už bylo rozhodnuto a nemohl dělat víc, než běžet jako o život a vrazit do řad nepřátel dřív, než pár metrů před nimi vyšlehne oheň a zahřmí výstřely.

Havildar, který velel Kobrám, uviděl, že se nepřítel vrhá do útoku, a místo aby se ho pokusil zastavit výstřelem těch, kteří už stačili nabít, dal na poslední chvíli povel nasadit bajonety, takže v okamžiku, kdy se z kouře vynořili první Britové a řítili se na ně, ještě nebyli připraveni k boji na bodáky. A v čele útoku mezi ně vtrhl Sharpe. Sekl svým těžkým mečem po prvním nepříteli, zasáhl ho a

ucítil, že čepel narazila na kost. Vytrhl zbraň z těla, skopl muže před sebou k zemi a náhle byl vedle něj Eli Lockhart a sekal šavlí kolem sebe a na druhé straně dva skotští horalé, kteří do řad nepřátel bodali bajonety. Sharpe sevřel claymor oběma rukama a sekal kolem sebe jako šílený, aby se zbavil tíživého pocitu zodpovědnosti za útok. Jeden ze sepojů se v boji ocitl proti havildarovi Kober, naznačil útok bajonetem, pak kryl ránu soupeřova tulwaru a vzápětí bodl svého soka do břicha. To už se vojáci v bílých kabátech obraceli na útěk a prchali k východu, kde za vrcholem nízkého vrchu stoupal kouř z boje u vstupních bran. Tom Garrard ještě vykopl mušketu zraněnému muži, který se snažil z posledních sil vystřelit, ale ostatní červenokabátníci se už vrhali na mrtvé a umírající, aby je prohledali.

Zezadu přiběhl skotský kapitán – na náramenících měl křidélka lehké roty. „Nevěděl jsem, že je tady nahoře čtyřiasedmdesátý," řekl Sharpovi, když ho kývnutím pozdravil. „Neboje to třiatřicátý?" Pohlédl na Sharpův kabát a Sharpe uviděl, že si zřejmě žebříkem utrhl nárameník na pravém rameni, který mu přišila Claře, a tak se odkryl ten starý, červený.

„Já jsem ztracená ovce, pane," odpověděl Sharpe.

„Možná ztracená, ale vítaná," odpověděl s úsměvem kapitán a natáhl k němu ruku. „Archibald Campbell, skotská brigáda. Viděl jsem, že se moje rota nudí, tak jsem ji přivedl sem."

„Richard Sharpe, čtyřiasedmdesátý," řekl Sharpe a stiskl Campbellovi ruku. „Jsem rád, že vás poznávám, pane." Náhle měl chuť se nad tím vším rozesmát. Útok, který vedl a jímž pronikl do nedobytné vnitřní pevnosti, se skládal z podivné směsice Britů a Indů, pěšáků a kavaleristů. Byli tu skotští horalé v kiltech z osmasedmdesátého pluku, Campbellovi muži ze čtyřiadevadesátého, možná polovina lehké roty třiatřicátého a taky dost sepojů.

Campbell vystoupil na jednu z dřevěných plošin na hradbě a zahleděl se na východ k vstupní baště.

„Myslíte si totéž co já, pane Sharpe?" zeptal se.

„Nevím, co si myslíte vy, ale já bych řekl, že bysme měli zaútočit na brány a otevřít je," odpověděl Sharpe.

„Já taky," přikývl Skot a posunul se, aby udělal Sharpovi místo. „Ale měli bychom sebou hodit," dodal. „Je jasné, že nebudou čekat a pokusí se nás vypudit."

Sharpe se zadíval na zdi kolem vstupních bran a viděl, že jsou obsypané obránci, Kobrami v bílých kabátech. Zevnitř pevnosti vedly na střelecký ochoz úzké schody a bylo zřejmé, že pokud chtějí otevřít brány pro hlavní část britských útočných sil, musejí ho vyčistit od obránců. „Budete schopni otevřít brány, když obsadím ochoz?" obrátil se na Campbella.

„To vypadá na slušně rozdělenou práci," odpověděl Skot a seskočil z plošiny na zem. V boji nebo při lezení ztratil klobouk a přes límec mu splývaly černé zpocené kučeravé vlasy. „Já si vezmu své lidi a vy si nechte zbytek," řekl a zazubil se na Sharpa. Pak křikl na svou lehkou rotu a sešikoval ji do kolony o třech řadách.

Sharpe seřadil zbývající muže do útočné linie. „Kapitán Campbell jde otevřít brány, ale to nemůže udělat dřív, dokud nevyženem ty bastardy z ochozu. Je to tak čtvrt míle odtud, ale musíme se tam přemístit rychle. Až tam budem, vystřelíme na ně salvu, abysme to trochu vyčistili, a potom půjdem nahoru. Takže teď si všichni nabijte muškety. Seržante Greene!"

Green, celý rudý a zadýchaný po namáhavém výstupu z rokle, vykročil dopředu. „Tady jsem, pane, a pane…"

„Odpočítejte si dvacet mužů," poručil mu Sharpe. „S nima zůstanete dole a budete nás jistit krycí palbou, zatímco my půjdeme po schodech nahoru. Rozuměl jste?"

„Dvacet mužů, pane? Ano, pane, jistě, pane. Akorát že kapitán Morris…" Green se zarazil, jako by nevěděl, jak dál.

„Co je s ním?" zeptal se Sharpe.

„Už se probral, pane…, chci říct, že už je mu lip, ale hned řekl, že nikdo z naší roty už sem nahoru nesmí, a mě poslal, abych vzal ty, co už tady jsou, a slezl s nimi dolů. Proto tady jsem, pane."

„Mýlíte se, seržante," řekl klidně Sharpe, Jste tu proto, abyste vzal dvacet mužů a zajistil nám zbývajícím krycí palbu."

Green chvíli váhal, pak pohlédl na Sharpa a přikývl. „Ano, máte pravdu, pane. Dvacet mužů a krycí palba."

„Díky, seržante,“ řekl Sharpe. Takže Morris se už probral a začíná dělat problémy, ale teď měl Sharpe jiné starosti a nějaký Morris mu mohl být ukradený. Pohlédl na své muže. V tuhle chvíli jich bylo asi sedmdesát nebo osmdesát a přes zeď přelézali další Skotové a sepojové. Sharpe počkal, až všichni nabijí. ‚A teď za mnou, mládenci!“ zvolal. „A až tam budem, smetete ty bastardy z ochozu a pozabíjíte je. Za mnou!“ Obrátil se k východu a vyrazil do kopce.

„Poklusem vpřed!“ zavelel Campbell své rotě.

Liška byla v kurníku a za chvíli mělo létat peří.

KAPITOLA 11

Vojáci čtyřiasedmdesátého pluku, kteří stoupali po cestě z planiny k jižní bráně pevnosti, slyšeli vzdálenou palbu z mušket, jež připomínala požár meze s trnitými keři. Začala praskat, pak vzplanula do burácejících plamenů, a opět utichala. Chvílemi se zdálo, že ustane úplně, ale pak se znovu rozhořela Jako by se její aktéři rozhodli, že boj musí být za každou cenu dokončen. Červenokabátníci z čtyřiasedmdesátého však do něj zasáhnout nemohli. Stále byli téměř sto metrů pod pevností, i když právě teď se dostali tak vysoko, že je mohla ohrozit palba z děl na jižním úseku gawilghurských hradeb. Ta už po nich dobrou hodinu střílela, ale pro velkou vzdálenost žádná z jejich koulí nikoho nezasáhla. Kdyby měl čtyřiasedmdesátý své dělostřelectvo, mohl na palbu z pevnosti odpovědět, ale svah, do něhož stoupali, byl pro jakékoliv dělo moc strmý, navíc střelba vzhůru by byla neúčinná, neboť cíl se nacházel příliš vysoko. Obsluhy by musely děla umístit na šikmé plošiny obrácené k hradbě a pak by zase hrozilo nebezpečí, že se dělo po výstřelu převrátí. Ostatně čtyřiasedmdesátý nemusel jít dál, aspoň ne za každou cenu, a tak ho generál Wellesley zastavil. Kdyby to vypadalo, že na jižní hradbě je málo obránců, uvažoval by o eskaládě, ale sepojové, kteří žebře nesli, zůstali daleko vzadu za vedoucími jednotkami, takže ani tahle možnost zatím nepřicházela v úvahu. Generál vlastně na útok ani nepomýšlel, protože od začátku bylo hlavním úkolem čtyřiasedmdesátého upoutat pozornost obránců a držet je na jižním úseku hradby, aby se nemohli podílet na obraně před hlavním útokem ze severu. A tento úkol se zřejmě podařilo splnit, neboť se zdálo, že hradby nad jižním svahem hor jsou plně obsazené obránci.

Sir Arthur Wellesley sesedl z koně a vystoupil na vyvýšené místo, z něhož se otevíral výhled na pevnost. Následoval ho tam plukovník Wallace a několik pobočníků a všichni se posadili na kameny a pokoušeli se odhadnout, co asi znamená střelba, která k nim doléhala. Wellesley naklonil hlavu a chvíli poslouchal. „Žádná děla," řekl potom.

„Jak to, žádná děla?" zeptal se jeden z pobočníků.

„Generál chtěl říct, že není slyšet žádná dělostřelecká palba," vysvětlil mu plukovník Wallace. „A to podle mě znamená, že vnější pevnost už dobyli."

„A vnitřní ne?" zeptal se pobočník. Sir Arthur se neobtěžoval odpovědět. Samozřejmě že vnitřní pevnost ještě nepadla, jinak by se už nebojovalo a jižní branou by proudily vstříc mušketám čtyřiasedmdesátého pluku houfy prchajících. A Wellesley, navzdory svým obavám, v hloubi duše doufal, že Kennyho zteč se dostane přes obě opevnění, překoná všechny svahy, rokle a zdi, a až čtyřiasedmdesátý dojde na vrchol téhle cesty, otevřou jim jižní bránu triumfující červenokabátníci. Zatím však nad ní vlála zlatozelená vlajka a ochoz bašty se ježil mušketami obránců.

Wellesley nyní litoval, že není tam nahoře – že nebyl s Kennyho vojáky, když se probojovali průlomy do vnitřní pevnosti. Co se tam, k čertu, teď může dít? Na severní náhorní plošinu se odtud nemohl dostat jinak, než že by sestoupil až dolů na pláň a pak se dal znovu nahoru po nově vybudované cestě. Jenže to bylo přes dvacet mil těžkým terénem. Nezbývalo mu tedy nic jiného, než čekat a doufat. „Co kdybyste poslal dopředu lehkou rotu, plukovníku?" navrhl Wallacemu. Těžko se dalo čekat, že by rojničáři čtyřiasedmdesátého něčeho dosáhli, ale jejich přítomnost by aspoň potvrdila obráncům hrozbu z této strany a udržela je na jižní hradbě. „Ale řekněte jim, ať se roztáhnou do šířky," dodal Wellesley. Předpokládal, že když se lehká rota roztáhne přes celé vyprahlé úbočí, nebude ohrožena dělostřeleckou palbou.

Kdesi daleko za jižní hradbou se k obloze táhla šmouha kouře. Hluk vzdáleného boje chvílemi sílil a opět slábl, tlumen nehybným horkým vzduchem, který se chvěl nad černými valy pevnosti. Wellesley vstal a začal neklidně přecházet. Modlil se k Bohu, aby

tato hra dospěla k úspěšnému konci a jeho červeno-kabátníkům se podařilo najít cestu do pevnosti. Do nebeské pevnosti, která nebyla nikdy dobyta.

„Palte! Palte na ně!“ křičel major Stokes na muže na severním úbočí rokle. Vzápětí zopakovali ostatní důstojníci povel svým jednotkám a vojáci, kteří zatím boj jen sledovali, nabili muškety a zasypali vstupní baštu deštěm kulí.

Stokes, který se vrátil na severní stranu rokle, aby mohl pozorovat, co se děje za valy vnitřní pevnosti, viděl, že tam od západu stoupají do nízkého návrší dvě skupiny červenokabátníků. Ta vzdálenější šla v koloně, zatímco bližší postupovala v útočné linii a obě směřovaly k baště a valům kolem vstupních bran. Tam se to doslova bělalo kabáty Doddových vojáků, kteří před chvílí odrazili další britský útok vedený prolomenou první bránou, a ti nyní obraceli muškety proti novým útočníkům. Proto Stokes vykřikl, aby na ně zahálející červenokabátníci spustili palbu. Věděl, že cíl je příliš daleko, aby střelba mohla být účinná, ale útočníkům uvnitř pevnosti mohla pomoct už jen tím, že by na chvíli odvrátila pozornost obránců. Také dělostřelci, kteří rozstříleli první bránu, spustili palbu na ochozy. „Vpřed, chlapci, vpřed!“ pobízel Stokes Sharpovy muže, i když ho nemohli slyšet. „Do nich!“

Po svahu se k němu potácel kapitán Morris se zkrvavenými rty a ošklivě podlitým okem. „Majore Stokesi!“ křičel. „Majore Stokesi!“

Stokes se otočil. V první chvíli ho napadlo, že Morris utrpěl zranění při útoku na západní zeď, a pomyslel si, že mu křivdil, když ho považoval za zbabělce. „Jste zraněn, kapitáne?“ zeptal se. „Potřebujete ošetřit?“

„To ten zatracený Sharpe!“odpověděl Morris. „Ten mě zranil! Zbil mě a ještě mi vzal rotu. Musí jít před polní soud!“

„On vás zbil?“ užasl Stokes.

„A odvedl mi rotu!“ dodal Morris celý bledý vztekem. „Poručil jsem mu, aby šel pryč, a on mě udeřil! Říkám to vám, pane, protože jste vyšší důstojník. Můžete se zeptat některých mých vojáků, jak to bylo, pane. Viděli to na vlastní oči. Až dojde k soudu, budu vás žádat, abyste potvrdil, jak vypadám.“

Stokes měl navzdory vážnosti situace chuť se rozesmát. Tak takhle si tedy Sharpe opatřil vojáky pro svůj odvážný útok. „Myslím, že uděláte lip, když na to obvinění proti panu Sharpovi zapomenete," řekl.

„Cože?" zvolal Morris. „Že na to mám zapomenout? Nikdy! Postarám se, aby toho bastarda degradovali!"

„Pochybuju, že se vám to podaří," řekl Stokes.

„Napadl důstojníka!" soptil Morris. „Zbil mě!"

„Nesmysl!" vyštěkl Stokes ostře. „Zakopl jste a padl jste obličejem na zem, to je celé. Viděl jsem, jak jste sebou praštil, a tohle také vypovím před polním soudem, jestli pana Sharpa obviníte, i když si myslím, že k žádnému soudu nedojde. Prostě jste spadl, udeřil se do hlavy a máte z toho halucinace, kapitáne. Anebo možná ze slunce. Buďte opatrný, abyste nedopadl jako chudák Harness. Teď ho pošlou domů a dožije někde v blázinci, možná ve svěrací kazajce, když bude zuřit."

„Pane! Já protestuju, abyste takhle…"

„Vy pořád jen protestujete," přerušil ho Stokes. „Zakopl jste a upadl jste na obličej, to je celé a to také dosvědčím před jakýmkoliv soudem, pokud budete takový hlupák, že vznesete žalobu. Dokonce i můj sluha vás přitom viděl. Není to tak, Ahmede?" Stokes se otočil, ale Ahmed byl pryč. „Zatracenej kluk!" zamumlal Stokes a rozběhl se dolů, aby chlapce našel, i když věděl, že už je pozdě.

Prvních sto kroků bylo snadných, protože Sharpovu útočnou řadu stále skrýval před zraky obránců na baště hřeben návrší a těch pár obránců, kteří drželi stráž na západním úseku hradby nad roklí, uprchlo. Ale jakmile se červenokabátníci dostali na vrchol kopce a před nimi se objevila bašta a valy kolem bran, zahájili na ně obránci palbu. „Klusem, pořád klusem!" křičel Sharpe na vojáky, i když to bylo se všemi pochvami, sumkami a tornami spíš klopýtání a tanec mezi gejzíry prachu, které z vyprahlé země vyrážely nepřátelské kule. Sharpe nejasně vnímal, že se opět ozvala palba zleva z mušket tisíců červenokabátníků na protějším svahu rokle, ale proti ní byli obránci na valech u bran chránění vnějším parapetem. Pak uviděl, že několik dělostřelců obrací jedno z děl přímo proti nim. „Rychleji!"

houkl na své muže chraptivým hlasem. „Rychleji!“ Byl hladový a vyprahlý, ale teď nad všemi pocity převažovalo vzrušení z toho, že se blíží rozhodující okamžiky jeho akce. Kolem bran se převaloval kouř palby z mušket, kterým se obránci snažili zastavit nečekaný útok od západu.

Sharpe koutkem oka zahlédl vpravo další obránce, ale ti nestříleli, dokonce ani nestáli v řadě, ale krčili se za nízkou zdí, která ohraničovala jakousi zahradu, a pouze sledovali boj, jako by s ním neměli nic společného. Za nimi vyčnívala nad korunami stromů nějaká budova. Tolik prostoru všude! Uvnitř pevnosti se zvedalo víc návrší a Sharpe si uvědomil, že odkudkoliv může vyrazit oddíl nepřátel a napadnout jeho nechráněné pravé křídlo. Naštěstí neměl čas tuhle možnost domýšlet. Teď bylo nejdůležitější doběhnout k valům střežícím brány, pobít jejich obránce a vpustit dovnitř proud červenokabátníků.

Z valů nad branami vystřelilo dělo. Koule dopadla na zem asi dvacet kroků před Sharpem, odrazila se a přeletěla mu nad hlavou. Před parapetem se vyvalil kouř a na chvíli zakryl obráncům výhled na útočníky. Sharpe děkoval dělostřelcům a modlil se, aby se kouř jen tak hned nerozptýlil. Píchalo ho v boku a znovu ho rozbolela žebra zhmožděná Hakeswillovými kopanci, ale věděl, že se jim podařilo nepřítele překvapit, a překvapený nepřítel je zpola poražený.

Kouř zřídl a na ochozu zdi znovu zapráskala palba z mušket. Sharpe se otočil. „Rychleji! Za mnou!“ vykřikl a vběhl mezi provizorní přístřešky, které si tam udělali vojáci posádky z větví opřených o zpola uschlé stromy a pokrytých pytlovinou. Z popela po ohních ještě stoupal kouř. Z jednoho přístřešku vyběhla hubená žena s dítětem v náručí, z jiného zasyčela kočka. Sharpe se přikrčil a proběhl pod nízkými stromy. Kousek od něj rozprskla kule z muškety hromádku popela, jiná zazvonila o zrezivělou dělovou lafetu.

Sharpe se zastavil, zamrkal, aby si vyčistil oči, v nichž ho pálil pot, a pohlédl k branám. Vnitřní zeď, která se táhla podél vstupního koridoru, byla obsypaná vojáky v bílých kabátech. Byla asi dvě stě kroků dlouhá a na její ochoz vedly kamenné schody, jež ústily vedle poslední brány. Campbell a jeho muži běželi k bráně a Sharpe byl

nyní na jejich úrovni. Věděl, že je třeba probojovat si cestu nahoru po schodech, ale pochyboval, jestli je to možné, protože tam bylo příliš moc obránců. Znovu vystřelilo dělo, jenže teď z jeho hlavně vyšlehla kartáčová nálož a zahalila Sharpovy vedoucí muže mračnem prachu.

„Stát!“ houkl. „Stát a seřadit se!“ Byl už blízko zdi, zatraceně blízko, a jeho muži zvedli muškety, aby zamířili na vrchol zdi. Polovinu ochozu však stále halil kouř, ačkoliv druhá polovina byla čistá a obránci na ní stříleli, jak rychle mohli. Jeden ze Skotů zavrávoral a padl na záda, jiný z červenokabátníků, sepoj, se zase tiše zhroutil dopředu a držel si břicho, z něhož se mu valila krev. Na vojáky dorážel malý pes. Kouř kolem ústí kanónu se už rozptyloval. „Vypalte salvu a pak zaútočíme,“ křikl Sharpe na své vojáky. „Ale vaši muži, seržante Greene, střílet nebudou. Teď ne! Vy počkáte, až se dostaneme po těch schodech nahoru, a pak spustíte krycí palbu.“ Sharpe měl chuť vztekle psa odkopnout, ale ovládl se, aby ukázal vojákům, že je klidný. Postavil se do čela řady. „Mířte dobře, chlapci. Potřebujeme ten ochoz vyčistit.“ Pak couvl mezi první a druhou řadu. „Pal!“

Směrem k vrcholu hradby vyšlehla salva. Sharpe nečekal, až uvidí její výsledek, a vyrazil vpřed. Campbell už v tu chvíli byl u poslední brány a zvedal její těžkou závoru. Za ním čekalo deset mužů připravených vtrhnout do chodby mezi zdmi, zatímco zbývající je jistili před případným útokem z budov na kopci.

Sharpe doběhl ke schodům a vyrazil po nich nahoru. To je šílenství! blesklo mu hlavou. Sebevražda! Proč nezůstal v rokli jako ostatní? Pozdě. Byl tady, na schodech rozžhavených sluncem, a nezbývalo mu než bojovat a doufat, že ten boj přežije. Cítil, že se s ním vzhůru ženou další muži, i když nevěděl, kdo jsou. Vnímal jen, že se dostal na vrchol schodů, pak uviděl vojáky v bílých kabátech, kteří se proti němu obraceli s napřaženými bajonety, ale vzápětí do nich šlehla první salva Greenových mužů. Jeden z obránců trhl hlavou, z níž mu vyrazil proud krve, a ti, co přežili, se snažili krýt. V tu chvíli mezi ně vtrhl Sharpe s claymorem, máchal jím kolem sebe jako zběsilý, sekal do bílých kabátů, srážel je na podlahu ochozu, a jednoho dokonce shodil až dolů do vstupní chodby mezi třetí a

čtvrtou bránou, kterou už mezitím Cambellovi muži odjistili a kde právě otvírali skřípající křídla těžkých vrat.

Sharpe se tam koutkem oka podíval, ale pak postřehl těsně před sebou bodák. Uskočil, a i když mu bodák zachytil kabát, stačil útočníka udeřit jílcem claymoru do hlavy, a když klesl, srazil ho k zemi kolenem. To už byl vedle něj Lockhart. Seržant se bil s chladnokrevnou zuřivostí a po každém seknutí nebo výpadu stříkala od jeho šavle krev. „Tam!“ ukázal svým mužům a šest kavaleristů přeběhlo po vrcholu klenby nad chodbou, aby napadli obránce na ochozu vnější hradby. Po Sharpově pravém boku se objevil Tom Garrard a krátkými výpady jako na cvičišti vyrážel vpřed bajonetem. Po schodech se však hnali nahoru další červenokabátníci a strkali do těch před sebou, takže Sharpe, Lockhart a Garrard se ocitli natlačeni až těsně před obránce a neměli prostor pro boj bajonety. Na druhou stranu chránila tlačenice Sharpa a jeho druhy před střelbou, a tak mohl Sharpe využít své výšky a dál se bil těžkým jednoručním mečem a sekal jím shora do nepřátel, pobíjel je nebo je nutil ustupovat. Pak ho ale jeden z nich bodl bajonetem do boku. Sharpe ucítil, že mu čepel narazila na kyčelní kost a sklouzla po ní. V návalu bolesti udeřil muže vší silou jílcem claymoru do hlavy a potom ještě jednou, až zůstal bez vlády ležet. Sharpe ho překročil a švihl mečem po dalším obránci. Pak třeskl ohlušující výstřel z muškety – bylo to tak blízko, že Sharpe ucítil na popálené tváři horké plyny, které vyšlehly z hlavně. V tu chvíli se už na ochozu vytvořila tak velká tlačenice, že červenokabátníci nemohli postoupit vpřed ani o krok, i když Sharpe držel meč oběma rukama a sekal jím jako zběsilý. „Dolů s nima!“ zařval náhle Lockhart. Švihl šavlí těsně vedle Sharpovy hlavy, zasáhl jednoho z obránců do zad a srazil jím další dva dolů na dlážděný chodník, kde je ubili pažbami Campbellovi Skotové. Sám Campbell už přibíhal k další bráně. Ještě zbývalo otevřít dvoje těžká vrata, ale zdi nad nimi se stále bělaly kabáty obránců, Doddových Kober, a Dodd na ně křičel, aby stříleli do tlačenice a zabíjeli bez rozlišování a tak zahnali zpátky tu hrstku odporných červenokabátníků, kteří mu vpadli do zad.

To už však uslyšeli střelbu a bojovou vřavu na ochozech zdecimovaní vojáci před pevností a někteří z nich v sobě našli

odvahu vrátit se do klenutého průchodu a z jeho stínu začali ostřelovat obránce. Zahřměly první výstřely a záhy se k odvážlivcům přidávali další a Doddovy Kobry se náhle ocitly ve dvojím ohni. „Rakety!“ zvolal Dodd a několik jeho mužů zapálilo rakety a vrhlo je do koridoru pod sebou. Na víc neměli čas, neboť červenokabátníci na ochozu, většinou mnohem mohutnější než oni, se bili jako posedlí zuřivostí, sekali šavlemi, bodali bajonety a krok po kroku postupovali podél zdi dál, přitom zevnitř pevnosti střídali vojáci seržanta Greena, sestřelovali vojáky v bílých kabátech a další nutili krýt se.

„Palte na druhou stranu!“ zvolal kapitán Campbell zdola. Viděl tlačenici na vrcholu zdí, a tak přiložil dlaně k ústům a zakřičel na ty vzadu, kteří se nemohli dostat k nepříteli a bojovat. „Palte na druhou stranu!“ ukázal jim, aby střídali na obránce na protější zdi. Pochopili to a rychle nabíjeli. Chvíli to trvalo, ale pak spustili palbu a tlačenice před Sharpem se uvolnila a on mohl máchat zkrvaveným claymorem ještě zuřivěji. A Kobry v bílých kabátech začaly ustupovat.

V tu dobu Campbell se svými vojáky otevřel další bránu, třetí zdola, a zbývala už jen jediná. Campbellův seržant přivedl do chodby všechny své muže a ti zahájili palbu na ochozy zdí. Odpor Kober se začínal hroutit. Červenokabátníci už byli na obou zdech a tlačili obránce do prostoru, z něhož neměli kam uniknout. Jediné schody na ochoz byly pod kontrolou útočníků, a Doddovým mužům tedy nezbývalo než skočit dolů, nebo se vzdát. Vtom se odněkud ozvaly dudy a jejich kvílivé zvuky vyvolaly ve Skotech novou vlnu bojové zuřivosti, s níž tlačili zbytky Doddových Kober do kouta a pobíjeli je. Červenokabátníci vyráželi z hrdel bojový řev, v němž byla obsažena zuřivost, šílenství a strach ze smrti. Sharpovy potrhané bílé nárameníky byly nyní celé rudé od krve, takže se zdálo, jako by měl znovu kabát třiatřicátého pluku. Pravá ruka mu už umdlévala, ze zraněného boku mu při každém pohybu vystřelovala bolest a na ochozu zdi se stále ještě držel houf obránců. O rukáv mu zachytila kule z muškety, další mu hvízdla kolem hlavy, a tak se znovu vrhl do boje, znovu sekal do nepřátel a ještě stačil postřehnout, že Campbell právě uvolnil závoru poslední brány. Jeho muži rozevřeli vrata a dovnitř se začali hrnout ti, co se o to už třikrát bez úspěchu a s

těžkými ztrátami pokoušeli, zatímco důstojníci před pevností dávali znamení vojákům, kteří čekali na protějším svahu.

Roklí zahlaholil jásot a masa červenokabátníků se jako rudá záplava vrhla dolů a šplhala cesta necesta vzhůru k vnitřní pevnosti. Cítili kořist, ženy a slávu z vítězství. Brány byly otevřené. Nedobytná nebeská pevnost padla.

Poslední, kdo zůstal z Kober na Sharpově zdi, byl Dodd. Už věděl, že prohrál, ale nebyl zbabělec a s šavlí v ruce byl připraven bít se do posledního dechu. A pak poznal muže, který proti němu stál. „Seržant Sharpe," řekl s úšklebkem a zvedl šavli v posměšném pozdravu. Kdysi se snažil Sharpa zlákat, aby přeběhl k jeho pluku, a Sharpe byl v pokušení to udělat, ale osud rozhodl, že zůstal věrný červenému kabátu, a zřejmě opět osud ho dovedl i k tomuto poslednímu setkání na gawilghurských hradbách.

„Teď jsem pan Sharpe, bastarde," odpověděl Sharpe. Ukázal Lockhartovi a Garrardovi, aby ustoupili dozadu, a pak vyrazil. Dodd jeho ránu snadno odvrátil a odpověděl výpadem, při němž mu propíchl kabát a lehce ho škrábl na boku. Okamžitě však uskočil zpět, odrazil Sharpův claymor stranou a znovu zaútočil. A opět Sharpa zasáhl, tentokrát pod okem, přičemž mu hrotem šavle roztrhl tvář až na kost.

„Ha!" vykřikl. „Teď jsem vás poznamenal na celý život, i když se obávám, že nebude trvat dlouho, pane Sharpe." A znovu vyrazil k výpadu, který Sharpe odvrátil spíš zásluhou štěstí než umění. Už také začal tušit, že je zle, neboť Dodd byl v boji s šavlí skvělý. Před tím ho už varoval McCandless. Dodd je sice dezertér a zrádce, ale také výborný voják, řekl plukovník.

Dodd poznal, že se jeho sok stáhl k opatrnosti, a usmál se. „Takže z vás udělali důstojníka, co? Nemyslel jsem, že se ještě v britské armádě najdou lidé s trochou zdravého rozumu." Znovu postoupil se skloněnou zbraní o krok vpřed, jako by vybízel Sharpa k útoku, ale náhle se kolem Sharpa mihl jakýsi červeno-kabátník a vrhl se s šavlí před něj. Dodd, překvapený náhlou změnou situace, uskočil, ale stačil šermířským reflexem ránu odrazit. Ani nový útočník zřejmě nebyl vycvičený v boji šavlí, protože ho Doddův obranný zásah vyvedl z rovnováhy, a zkušený Angličan mu vzápětí

proklál hrdlo. Teprve v tu chvíli Sharpe s hrůzou poznal, že je to Ahmed. Zařval hněvem a bez rozmyslu se na Dodda vrhl. Ten jeho divoký útok claymorem kryl a už se chystal zasáhnout nekrytého soka stejně jako před chvílí Ahmeda, když vtom třeskla rána z pistole. Dodd se zapotácel. Na bílém kabátě mu na pravém rameni vyvstala krvavá skvrna a ruka s šavlí zůstala bezvládně viset dolů.

Sharpe k němu přistoupil blíž. Dodd se na něj díval a Sharpe viděl, že má v očích strach. „Tohle je za McCandlesse," řekl Sharpe a kopl zrádce do rozkroku. Dodd hekl a zlomil se dopředu. „A tohle za Ahmeda," dodal Sharpe, srazil Dodda prudkou ránou do krku k zemi a další, vedenou oběma rukama, mu znovu zaťal čepel do krku. Dodd se zhroutil a ochoz zalila stříkající krev. Eli Lockhart, z jehož dlouhé pistole se ještě kouřilo, odstrčil Sharpa stranou, aby se ujistil, že je Dodd mrtvý. Sharpe se sklonil nad Ahmedem, ale chlapec už umíral. Z hrdla mu bublala krev, jak se snažil dýchat, a když mu Sharpe otočil hlavu, ještě se na něj podíval, už ho však nevnímal. Potom sebou jeho malé tělo trhlo a zůstalo ležet bez vlády. Odešel do svého ráje. „Ty mizero," vydechl Sharpe. Z očí se mu řinuly slzy a mísily se s krví, která mu tekla z rány na tváři. „Ty malej hloupej mizero."

Lockhart přeřezal šavlí zdvíhací šňůru, na níž vlála nad baštou nepřátelská vlajka, a ta za triumfálního řevu vojáků klesla dolů. Pak Lockhart pomohl Sharpovi svléknout Ahmeda, a protože neměli britskou vlajku, vytáhli místo ní na žerď jeho vybledlý, ale čerstvou krví zbarvený červený kabát. Gawilghur byl dobyt.

Sharpe si utřel rukávem slzy i krev. Lockhart se na něj usmál a Sharpe se přinutil mu úsměv vrátit. „Dokázali jsme to, Eli."

„Dokázali," přikývl seržant a podal mu ruku.

„Díky," řekl Sharpe, když mu ji tiskl, „díky." Pak kopl do Doddovy mrtvoly. „Postarejte se o to tělo, Eli, má velkou cenu."

„To je Dodd?"

„Ano. To je ten bastard Dodd. Má cenu sedm set guinejí – pro vás a pro Claře."

„Pro vás a pro mě, pane," řekl Lockhart. Seržant vypadal stejně jako Sharpe, jeho modrý kabát byl potrhaný a zakrvácený. „O tu odměnu se podělíme," dodal, „vy a já."

„Ne,“ zavrtěl hlavou Sharpe, ‚je celej váš. Já jsem ho jen chtěl vidět mrtvýho, to je pro mě dostatečná odměna.“ Z obličeje mu stále kapala krev a vytvářela mu další temné skvrny na kabátě. Znovu pohlédl na Ahmeda a pak se obrátil ke Garrardovi, který se opíral o parapet a stále ještě ztěžka oddychoval. „Postarej se o něj, Tome,“ řekl.

Garrard se na něj nechápavě podíval. „Vždyť je mrtvěj.“

„Ano, je, ale já mu chci vystrojit pořádnej pohřeb.“ Sharpe se otočil a sešel dolů, kde vyčerpaní červenokabátníci odpočívali mezi mrtvými a umírajícími Maráthy, zatímco na druhé straně zdi proudili otevřenými branami do pevnosti další vojáci – do dobyté pevnosti, v níž jim už nikdo nekladl odpor.

„Kam jdeš?“ křikl na Sharpa Garrard.

Sharpe neodpověděl a šel dál, aniž se otočil. Měl ještě jeden nevyřízený účet. Hodlal si vybrat ještě jednu a bohatší odměnu za vítězství.

Britové pronásledovali obránce a zabíjeli je, i když se Maráthové snažili vzdát a odhazovali zbraně. To je osud posádky, která si myslí, že se ubrání, a klade útočníkům odpor. Červenokabátníci, zdivočelí krví a povzbuzení arakem a rumem, procházeli pevností, s napřaženými bajonety pátrali po posledních zbytcích nepřátel a dychtivýma očima hledali cokoliv, co by mohli vzít jako kořist. Té moc nenacházeli, zato objevovali ženy a v pevnosti se začal ozývat křik a pláč.

Ti z obránců, kteří pevnost dobře znali, uprchli krkolomnými stezkami dolů po útesech, jiní se skryli v naději, že zuřivost útočníků se brzy vyčerpá a vystřídá ji kocovina po vítězném hýření, a nešťastníci, kteří nenašli cestu k úniku ani úkryt, umírali.

Mrtvá těla v paláci začala brzy v horku páchnout a bzučela nad nimi mračna much. Důstojníci procházeli místnostmi a žasli nad tím, jak chudě je palác zařízen. Čekali přepych a okázalou nádheru jako v paláci sultána Típúa, pokladnice plné drahokamů, zlata, slonoviny a hedvábí, ale rádža z Beraru nebyl nikdy bohatý. Někteří začali prohledávat sklepy v naději, že snad tam něco objeví. A skutečně objevili. Našli velký sklad zbraní, ale mnohem víc je zajímaly bečky

plné minci, i když jakmile zjistili, že to jsou všechno pouhé měďáky, znechuceně si odplivli a nechali je být. Pouze skupina sepojů našla stříbrný talíř, který bajonety rozřezali na kousky a tak se podělili. Také Syud Sevajee našel, co hledal, vraha svého otce, ale Beny Singh ležel v paláci mrtvý a Sevajee už mohl pouze plivnout na jeho mrtvolu.

Někteří červenokabátníci se místo honby za kořistí vrhli k jezírku pod palácem, aby ze sebe smyli špínu, pot a krev a napili se. Pár si jich přitom svléklo kabáty a pověsili je na okolní stromy. Nikdo z nich si nevšiml muže v košili, který nepozorovaně vyklouzl z paláce, jeden z kabátů vzal, oblékl si ho a začal se belhat ke vchodu do pevnosti. Byl to Evropan, na sobě měl jenom kalhoty a potrhanou košili a pod paží si nesl zmuchlaný bílý kabát a černou šerpu. Byl špinavý a rozcuchaný, jako by ještě před chvílí bojoval, a když se vlekl po cestě, ve tváři mu cukalo. Nikdo si ho nevšímal, protože vypadal jako každý jiný voják, který si nese svou trochu kořisti, a tak se Obadiah Hakeswill kradl se svým bohatstvím drahokamů, ukrytých v bědných špinavých hadrech, k severu. Zbývalo mu dostat se přes brány, potom přes vnější pevnost a pak vezme nohy na ramena. Kam? To ještě nevěděl. Prostě pryč, co nejdál od britského vojska, od červenokabátníků. Je teď bohatý, přesto bude muset někde ukrást koně. Ale to by neměl být problém, uvažoval. V britském táboře je jistě dost důstojnických koní a možná natrefí zrovna na toho, jehož majitel padl v boji, takže si jeho ztráty hned tak nevšimnou. A potom zamíří na jih. Pojede do Madrásu, tam své drahokamy prodá, koupí si pořádné oblečení a bude z něj džentlmen. Pan Obadiah Hakeswill. Pak se vrátí domů – domů do Anglie. Vrátí se jako bohatý anglický džentlmen a tak taky bude žít.

Nevšímal si červenokabátníků. Vyhráli, parchanti, a on to nepovažoval za spravedlivé. Kdyby nevyhráli, mohl už být rádža, i když ho utěšovalo, že je možná stejně bohatý jako kdejaký pitomý rádža. A tak pokračoval po cestě k branám, které už nebyly daleko. Pár desítek metrů před ním stál u jámy s hady jakýsi důstojník s taseným claymorem a díval se dolů. Náhle se však otočil a vykročil proti Hakeswillovi. Byl bez klobouku, měl zakrvácenou tvář a Hakeswill uhnul z cesty, sklonil hlavu a přál si, aby se o něj

nezajímal. Důstojník kolem něj přešel a Hakeswill si oddychl a vrátil se zpátky na cestu. Uviděl, že teď už se bránou dovnitř trousí pouze opozdilci a většina z nich se jistě zajímala především o to, zda na ně ještě zbyla nějaká kořist, a ne o kulhajícího muže, který jde proti nim. Hakeswill se usmál, neboť byl přesvědčen, že za chvíli bude venku. A že zanedlouho bude džentlmen.

Náhle ucítil v zádech hrot meče a strnul. „Už celý dny vás hledám, Obadiahu," ozval se za ním nenáviděný hlas. Hakeswill se otočil a zíral na Sharpa. Měl zakrvácenou tvář, proto ho nepoznal, když šel proti němu.

„Věznili mě," vyhrkl Hakeswill. „Byl jsem tu ve vězení."

„Lžete, jako vždycky."

„Pro milosrdenství Boží, pomožte ubohýmu chudákovi," zaskuhral Hakeswill. Tvářil se, že Sharpa nepoznává, a v zoufalství předstíral, že je blázen. Začal skučet, z úst nechal skanout slinu a tvářil se zmateně, jako by nechápal, co se kolem něj děje.

„V podzemní kobce mě drželi, celý dny jsem neviděl sluneční světlo."

Sharpe sáhl po zchumlaném kabátě, který držel seržant pod paží, a vytrhl mu ho. Hakeswill strnul a Sharpe se usmál, když uviděl v jeho očích záblesk vzteku. „Chcete ten kabát zpátky, Obadiahu? Tak se mnou o něj pojďte bojovat."

„Byl jsem tu vězeň," trval na svém Hakeswill, i když přestal skučet jako cvok.

Sharpe před něj strčil kabát, který mu před chvílí vzal. „A co je tohle, Obadiahu?" vyštěkl. „Jste zatracenej lhář!" Prohmatal kapsy, a když ucítil, že jsou plné tvrdých hrudek, věděl, že se opět shledal se svými drahokamy. V Hakeswillových očích zaplála sžíravá nenávist a bezmocný vztek. „No tak, Obadiahu," řekl Sharpe posměšně, „bojujte se mnou, jestli to chcete zpátky."

„Byl jsem tady vězeň," vyhrkl Hakeswill znovu, neboť nevěděl, co jiného říct. Pohlédl doprava, jestli by nemohl utéct, aby zachránil aspoň ty drahokamy, které měl v kalhotách. Navíc si všiml, že Sharpe je zraněn i na boku, takže možná ani nemůže běžet. Než to však domyslel, udeřil ho Sharpe plochou čepele do hlavy. Hakeswill vyjekl a pak strnul, protože ucítil hrot meče na hrdle.

„Prodal jste mě Jamovi, co, Obadiahu?“ řekl Sharpe. „Ale to byla chyba, protože jsem jeho jettie rozsekal na maděru. A s vámi teď udělám něco podobnýho. Ale nejdřív se svlíkněte.“

„Ne! Nemáte právo…!“ vykřikl Hakeswill v naději, že se ho někdo zastane. „To nemůžete! To je proti předpisům!“

„Svlíknout, Obadiahu!“

„To je proti… zákonu, proti právu! Tak se praví v Písmu!“

Hrot Sharpova meče rýpl do staré jizvy, která zůstala Hakeswillovi na krku po tom, co se ho jako kluka pokoušeli oběsit. Přestal protestovat a Sharpe se usmál. „Kapitána Morrise jsem málem utloukl k smrti, seržante, a vy si myslíte, že mě zajímaj ňáký předpisy, který říkaj, že se vás nesmím dotknout? Dávám vám na vybranou – buďto se teď svlíknete sám, nebo potom svlíknu vaši mrtvolu. Je mně srdečně jedno, jak se rozhodnete. A taky mně je jedno, jestli mě oběšej za to, že jsem vás zabil. To mně za to stojí, sprovodit vás ze světa. Tak už, sakra, držte hubu a shoďte ty hadry!“

Hakeswill se znovu zoufale rozhlédl, odkud by získal pomoc, ale nikoho neviděl, navíc se mu hrot Sharpova meče zaryl do krku ještě silněji, a tak zablábolil, že se svlékne, a začal si rozepínat košili. „Ale nezabíjejte mě!“ zvolal úzkostně. „Já nemůžu bejt zabitej, nemůžu umřít!“ Svlékl si košili, pak skopl z nohou boty a stáhl si kalhoty.

„Ještě ty hadry na nohách,“ řekl Sharpe.

Hakeswill si sedl na zem, odvinul si z nohou špinavé onuce a zůstal na prudkém slunci nahý a bílý jako tvaroh. Sharpe shrábl špičkou meče jednotlivé kusy oblečení na hromádku, aby je pak mohl prohlédnout.

„Vstaňte, Obadiahu!“ poručil Hakeswillovi.

„Já nemůžu umřít, Sharpie!“ zakňučel Hakeswill prosebně a tvář se mu zkřivila sérií záškubů. „Nemůžu! Už jste mě zkoušel zabít, ale tygři mě nesežrali a slon mě nerozmáčknul. A víte proč? Protože nemůžu umřít! Mám anděla, kterej mě chrání. Ano, chrání mě anděl strážnej, abych neumřel!“ Vykřikoval ta slova a přitom ustupoval dozadu, tlačen Sharpovým mečem, a přešlapoval, protože ho horké kameny pálily do chodidel. „Nemůžete mě zabít, mám anděla strážnýho. Je to má matka, Sharpie, to je můj anděl, celá bílá a

zářivá. Ne, Sharpie, ne! Já nemůžu umřít!“ Sharpe ho rýpl mečem do břicha. Hakeswill uskočil a vzápětí uskočil znovu, když mu hrot meče přejel po vystouplých žebrech. „Chtěli mě oběsit, a nepodařilo se jim to!“ křičel. „Visel jsem a tancoval na oprátce, ale stejně mě neuškrtila a jsem tady živej, protože já nemůžu umřít!“ A pak vyjekl zděšením, neboť opět couvl před Sharpovým mečem a noha se mu propadla do prázdna.

Ale ještě i potom, když žuchl na kamennou podlahu hadí jámy a zvedl se v ní, křikl nahoru: „Já neumřu, Sharpie! Já nemůžu umřít!“ Potom zmlkl, ale vzápětí zavřeštěl hrůzou, protože se mu kolem nohou ovinulo svíjivé tělo a z temného dna na něj zíraly studené hadí oči. „Sharpie!“ křičel zoufale. „Sharpie!“

Ale Sharpe už mířil k hromádce jeho hadrů, aby je prohlédl.

A Obadiah Hakeswill zůstal sám s hady.

Wellesley slyšel vzdálený jásot, ale nedokázal poznat, jestli je to vítězný pokřik jeho vojáků, nebo obránců pevnosti. Ani hustý kouř, který stoupal nad Gawilghurem, mu nenapověděl, jak se tam situace vyvinula.

Nezbylo mu tedy než čekat.

Obránci na jižním úseku opevnění pokračovali v palbě na rojničáře čtyřiasedmdesátého pluku, ale ti postupovali roztaženi po celém úbočí, navíc měli dost možností schovat se za skaliska, a tak žádného z nich sporadická kanonáda nezasáhla. Jediným účinkem střelby tedy bylo, že nad hradbou visel kouř. Wellesley pohlédl na hodinky. Čtyři hodiny odpoledne. Pokud do této chvíle pevnost nepadla, bude už brzy pozdě. Jakmile se začne blížit soumrak, nezbude mu nic jiného, než se hanebně stáhnout zpět na plán. Neustávající rachot výstřelů z mušket však naznačoval, že tam nahoře se stále něco děje. Jenže generál opět nebyl schopen poznat, zda to jsou výstřely drancujících vítězů, nebo stále ještě boj mezi obránci a útočníky.

Potom děla na jihu pevnosti zmlkla. Kouř z jejich hlavní se ještě chvíli vznášel nad hradbou, ale pak se rozptýlil. Wellesley čekal, zda obránci palbu neobnoví, jenže nic se nedělo. „Možná se dali na

útěk," poznamenal. Nad baštou stále vlála zlatozelená vlajka, žádní vojáci tam však vidět nebyli.

„Jestli pevnost padla, tak proč neutíkají jižní bránou ven?" zeptal se plukovník Wallace.

„Protože vědí, že jsme tady," odpověděl Wellesley a vytáhl dalekohled. Omylem si však s sebou vzal ten nový, který chtěl věnovat Sharpovi, na němž bylo vyryto datum bitvy u Assaye. Přiložil ho k oku a prohlížel si jižní zeď. Ve střílnách neviděl jediného muže. Děla tam byla, to poznal podle černých ústí hlavní, ale stála opuštěná. „Myslím, že bychom měli vyrazit nahoru," řekl a složil dalekohled.

„To může být past, pane," varoval Wallace.

„Vyrazíme," prohlásil Wellesley pevně.

A čtyřiasedmdesátý se vydal s prapory nad hlavou a za zvuků bubnů a dud vzhůru. Za nimi následoval batalion sepojů. Oba pluky šly se vší parádou, ale jižní brána Gawilghuru zůstávala stále zavřená. Wellesley povyjel na koni dopředu, i když stále zpola očekával, že se na hradbě náhle vyrojí obránci a zahájí proti nim palbu. A skutečně se tam objevili vojáci, ale v červených kabátech a Wellesleymu poskočilo srdce neskonalou úlevou. Takže bude moct odplout domů do Anglie s dalším vítězstvím v kapse.

Jeden z červenokabátníků přeřezal zdvíhací šňůru zlatozelené vlajky a Wellesley sledoval, jak se zástava rádži z Beraru snáší dolů. Pak se voják obrátil a houkl na někoho v pevnosti.

Wellesley pobídl koně. Právě ve chvíli, kdy dojížděl s pobočníky k bráně, se její těžká vrata otevřela a zevnitř na něj hleděli vojáci v červených kabátech, špinaví, zpocení, unavení, ale s širokým úsměvem na tvářích zčernalých od střelného prachu. Na druhé straně brány stál důstojník, a když vjel generál dovnitř, důstojník ho pozdravil zdviženým claymorem.

Wellesley mu odpověděl. Důstojník měl poraněnou tvář a kabát zbrocený krví, ale generál doufal, že to není obraz ztrát jeho vojska. A pak toho muže poznal. „Vy, pane Sharpe?" zeptal se udiveně.

„Vítám vás v Gawilghuru, pane," řekl Sharpe. „Myslel jsem, že jste byl zajat."

„Podařilo se mně utýct, pane. A pak jsem se přidal k útoku."

„To vidím," pokýval hlavou Wellesley a pohlédl dopředu. Pevnost bouřila vojáky oslavujícími vítězství a generál věděl, že dnes už se těžko podaří obnovit pořádek. „Měl byste se nechat ošetřit, pane Sharpe," řekl. „Obávám se, že vám zůstane na tváři památka." Pak si vzpomněl na dalekohled, ale usoudil, že bude vhodnější dát ho Sharpovi později, a tak mu jen kývl na pozdrav a jel dál.

Sharpe stál a pozoroval, jak čtyřiasedmdesátý pluk pochoduje dovnitř. Nechtěli ho, protože není džentlmen. Zato je voják a s tímto pocitem hrdosti jim otevřel bránu. Zachytil Urquhartův pohled. Kapitán se podíval na jeho zkrvavenou tvář a potom na zaschlou krev na meči. „Zdravím vás, Urquharte," zvolal Sharpe hlasitě.

Urquhart pobídl koně.

„Vás taky zdravím, seržante Colquhoune."

Colquhoun pochodoval se zarputilým výrazem dál.

Sharpe se usmál. Dokázal všem, co si předsevzal – že je voják. Ale to věděl vždycky. Je voják a zůstane jím, a jestli to bude znamenat, že oblékne místo červeného kabátu zelený, budiž. Stále však bude voják a dnes to opět dokázal v horku a krvavé řeži o Gawilghur. Byla to nedobytná nebeská pevnost, jenže on ji dobyl a teď to je pevnost Sharpova.

POZNÁMKA O HISTORII

Musím se přiznat, že jsem čtyřiadevadesátý pluk, někdy nazývaný skotská brigáda, a jejich lehkou rotu, vedenou kapitánem Campbellem, velmi poškodil, neboť to byli oni, a ne Sharpe, kdo našel způsob, jak se dostat přes zeď vnitřní pevnosti, a otevřeli tak cestu k dobytí Gawilghuru. A oni také zaútočili zevnitř na vstupní brány, otevřeli je a vpustili dovnitř hlavní britské síly. Můj románový hrdina jim tak, aspoň v této knize, ukradl slávu, ale já věřím, že to Skotové Sharpovi odpustí. Kapitán Campbell, jehož iniciativa vedla k prolomení obrany Gawilghuru, není tentýž Campbell, který se proslavil při dobývání Ahmednugguru a stal se pak jedním z Wellesleyho pobočníků.

Také lehká rota třiatřicátého pluku u Gawilghuru nebyla; přesněji řečeno britskou pěchotu při dobývání této pevnosti tvořily pouze skotské regimenty – tytéž, které obrátily na útěk Sindhijovu armádu u Assaye a nesly hlavní tíži útoku Arabů u Argaumu. Wellesleyho válku proti Maráthům, jež skončila dobytím Gawilghuru, tak vyhráli madrášští sepojové a skotští horalé. A bylo to neobyčejně důležité vítězství.

Bitva u Assaye, kterou jsem popsal v knize Sharpův triumf, rozbila soudržnost Maráthské konfederace. Sindhija, nejmocnější z maráthských knížat, byl porážkou u Assaye tak otřesen, že se obrátil na Brity s žádostí o mír, zatímco vojsko rádži z Beraru, opuštěné svými spojenci, bojovalo dál. Je nepochybné, že nejlepší pro něj bylo uchýlit se okamžitě po Assaye do Gawilghuru, ale Manu Bappú zřejmě usoudil, že dokáže Brity porazit, a postavil se jim u Argaumu. Bitva se odehrála v podstatě tak, jak jsem popsal v této knize; začala pro Maráthy úspěšně, když sepojové na pravém křídle Wellesleyho

linie propadli panice, ale generálovi se je podařilo uklidnit, vrátit zpátky a potom dovést své vojsko k vítězství. Hlavní údernou sílou byli, podobně jako u Assaye, Skotové, kteří zničili arabský pluk, nejlepší regiment Bappúovy pěchoty. V Bappúově vojsku nebyly žádné Kobry, a třebaže William Dodd, zrádce a dezertér z vojska Východoindické společnosti, existoval, není žádný doklad o tom, že by sloužil v berarském vojsku. Ti, co přežili porážku u Argaumu, pak ustoupili na sever do Gawilghuru.

Gawilghur je dodnes velmi působivá pevnost, která se rozkládá na rozlehlém předhoří vysoko nad Deccanskou plošinou. Dnes už je samozřejmě opuštěná a po tom, co ji 15. prosince 1803 Britové dobyli, už nikdy jako pevnost nesloužila. Později, po uzavření míru, byla vrácena Maráthům, ale ti už průlomy v hradbách, jež stojí dodnes, neopravili, a i když je pevnost z větší části zarostlá, stojí za to k ní vystoupit. Žádné podobné průlomy v Evropě nenajdete a je poučné vidět je a přesvědčit se, na jak strmém svahu se nacházejí a jak obtížné je vylézt jimi dovnitř, a to i bez zátěže muškety nebo šavle. Velké dělo, které zabilo jedinou koulí pět britských vojáků, je stále na stanovišti, z něhož vystřelilo, pouze jeho lafeta se už dávno rozpadla a hlaveň je zohyzděná nápisy a malůvkami. Většina budov ve vnitřní pevnosti už zmizela nebo jsou jejich zbytky natolik zarostlé vegetací, že je není vidět. Stejně tak tam není žádná hadí jáma. Hlavní brána je však zachovalá, samozřejmě bez oněch čtverých vrat, a návštěvník může pouze žasnout nad sebevražednou odvahou mužů, kteří přišli po cestě z rokle a vstoupili do točité smrtící pasti vstupního koridoru. Nebýt Campbella a jeho lehké roty, která vylezla po strmé stěně rokle, překonala pomocí žebříku zeď a zaútočila na brány zevnitř, zcela jistě by byli za svou bezpříkladnou statečnost odměněni porážkou. V době, kdy Skotové pronikali do pevnosti, killadar Beny Singh opravdu otrávil své ženy, milenky a dcery a sám pak zemřel, podobně jako Manu

Bappú, s šavlí v ruce. Lze téměř s jistotou říct, že Manu Bappú padl při obraně průlomů, a ne, jak popisuji ve svém románu, před bránou vnitřní pevnosti. Tam ale skutečně našla smrt většina jeho vojáků, neboť uvízli v pasti mezi tou částí britského vojska, která dobyla vnější pevnost, a osmasedmdesátým plukem, jenž postupoval

do rokle zdola od západu. Doufali, že najdou útočiště ve vnitřní pevnosti a zároveň posílí jeho obranu, ale z důvodů, které nebyly nikdy vysvětleny, jim posádka vnitřní pevnosti neotevřela brány.

Elizabeth Longfordová ve své knize Wellington, The Years of the Sword cituje již zesnulého Jaka Wellera, jenž o Gawilghuru napsal: „Tuto pevnost by dokázali bránit před několikanásobnou přesilou profesionálních vojáků tři oddíly dnešních skautů ozbrojených kameny.“ Je těžké s ním nesouhlasit. První chybou Manu Bappúa a Benyho Singha bylo, že se nenamáhali vybudovat před hradbami vnější pevnosti ochranné předpolí. Jejich skutečnou baštou však byla vnitřní pevnost, a ta padla až neuvěřitelně snadno. Předpokládá se, že obránci byli zcela demoralizovaní, a poměrně nízký počet britských obětí (kolem sto padesáti mužů), z nichž většina padla nebo byla těžce zraněna při neúspěšných útocích na brány, vypovídá o tom, že pevnost byla dobyta rychle. Sto padesát padlých se zdá jako malá daň za vítězství a opravdu to není moc, ale to by nemělo zlehčovat hrůzu boje ve vstupní chodbě mezi branami, při němž zemřel podplukovník Kenny. Boj, který se odehrál ve velmi malém prostoru a trval jen krátce, musel být stejně strašlivý jako, řekněme, boj v průlomech při dobývání Badajozu o devět let později. Campbellova eskaláda, vedená ze strmé neschůdné strany rokle, zachránila spoustě britských vojáků život a milosrdně zkrátila těžký boj, jenž obvykle muselo podstoupit vojsko při zteči opevnění. Skutečně, dobytí Gawilghuru bylo tak rychlé a Britové ho dosáhli s tak malými ztrátami, že si v poslední biografii vévody z Wellingtonu (podotýkám, že v roce 1803 to byl stále ještě sir Arthur Wellesley) vysloužilo necelé tři řádky, přestože červenokabátníci, kteří se v horku dovlekli na náhorní plošinu před pevností a pak museli s těžkými mušketami a pod palbou obránců projít úzkou šíjí k průlomům v dvojité hradbě, zřejmě na Gawilghur nezapomněli do konce života a vítězství zde pro ně znamenalo obrovské zadostiučinění.

Skutečný význam dobytí Gawilghuru se však projevil až v budoucnu. Sir Arthur Wellesley dokázal v Indii vést vítěznou zteč do průlomu v Seringapatamu, dobýt eskaládou Ahmednuggur a nyní překonat i nepřekonatelné gawilghurské valy. Říká se, že když stál v

Portugalsku a Španělsku proti opevněním, která byla ještě větší, navíc bráněná odhodlanými francouzskými vojáky, podcenil obtížnost obléhacích činností, neboť prý podlehl samolibému uspokojení po svých snadných vítězstvích v Indii. Může to být pravda a u Ciudad Rodriga, Badajozu, Burgosu a San Sebastianu utrpěl obrovské ztráty. Já si však myslím, že k nim nedošlo ani tak podceněním nepřítele, jako spíš přeceněním možností červenokabátníků, přičemž ti obvykle nakonec nároky, které na ně Wellesley kladl, splnili. Nutno ještě dodat, že generálovy vysoké požadavky vyplývaly z toho, co dokázali Skotové v Indii – ti Skotové, kteří dobyli se čtyřmi žebři město Ahmednuggur a s jedním žebřem pevnost Gawilghur. Jejich hrdinství dalo zapomenout na skutečnost, že dobýt obležené město nebo pevnost je nesmírně těžké, tak těžké, že je pak vojáci bez ohledu na rozkazy svých velitelů považovali za svůj majetek a ničili je a páchali v nich ukrutnosti bez jakéhokoliv omezení. Byla to jejich odplata za hrůzy, jež jim obránci připravili, a nepochybuji, že k takové mstě došlo i po dobytí Gawilghuru. Mnohým z obránců se podařilo uniknout stezkami po strmých úbočích hor, ale patrně polovina ze sedmi nebo osmi tisíc vojáků, kteří tvořili posádku, zemřela při řádění vítězů po boji.

A pak toto místo upadlo v zapomnění. Maráthové byli poraženi a většina Indie se dostala pod nadvládu nebo alespoň vliv Britů. Sir Arthur Wellesley však v Indii skončil. Nastal čas, aby se vrátil domů, kde ho čekaly nové úkoly a nový, ještě nebezpečnější nepřítel – Francouzi. Čtyři roky po dobytí Gawilghuru a vítězství nad Maráthy v Indii tak vyplouvá z Anglie do Portugalska a zahajuje tažení, které mu vynese titul vévody. Také Sharpe se vrátí domů, vymění přitom červený kabát za zelený a i on odpluje do Portugalska, aby odtud táhl do Francie. Než se však dostane na Pyrenejský poloostrov, musí překonat další nástrahy a nebezpečí. Takže Sharpe půjde znovu do boje.

nakladatelství OLDAG

Bernard Cornwell

SHARPOVA PEVNOST

Richard Sharpe a obléhání Gawilghuru, prosinec 1803

Z anglického originálu Sharpe's Fortress,
vydaného nakladatelstvím Harper Collins Publishers, Londýn,
přeložil Jiří Beneš.
Vydání první.
Obálku navrhl a zpracoval Marek Šebesta.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2007,
jako svou 204. publikaci.
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Brno.

ISBN 978-80-86508-93-1